

DE DOODSFORMULE

**Faye
Kellerman**

De doodsvormule

Vertaling Arthur Wevers

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Faye Kellerman
Oorspronkelijke titel: *The Theory of Death*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Arthur Wevers
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0036 7
ISBN 978 94 027 5379 0 (e-book)

NUR 330
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Zoals altijd: voor Jonathan
En welkom, Judah

Hoofdstuk 1

‘Ik moet je iets vragen.’

Geen inleidend beleefdheidspraatje, maar telefoonetiquette – of welke vorm van etiquette ook – was dan ook nooit zijn sterkste kant geweest. Decker wist wie hij aan de lijn had. McAdams had hem met een zekere regelmaat gebeld sinds hij bij de politie van Greenbury was vertrokken en rechten was gaan studeren aan Harvard, meestal om te zaniken en te zeuren. Hij klaagde zelden over de studie, maar vooral over zijn medestudenten en over mensen in het algemeen.

‘Zeg het maar.’

‘Het is hier nu voorbereidingsperiode. De tentamens zijn over twee weken. Kan ik bij jullie logeren en studeren?’

‘Natuurlijk kun je hier logeren. Ik kan je alleen niet verzekeren dat het ook rustig is.’

‘Ik kan in de bibliotheek van een van de vijf *colleges* studeren. En ze hebben iets uitgevonden wat oordopjes heet. In elk geval moet ik hier weg.’

‘Verder alles goed?’

‘Het gaat prima. Ik ben het hier gewoon zat. Je kent me. Ik ben niet echt een teamspeler.’

‘Geen type voor studiegroepjes?’

‘Heb jij me niet gezegd dat de sterkte van een groep wordt bepaald door de zwakste schakel?’

‘Dat zou best kunnen.’

‘Er zijn hier een heleboel zwakke schakels, ouwe. Ik moet even weg en in mijn eentje zijn.’

‘Hoelang wil je ongeveer blijven?’

‘Tien dagen à twee weken. Ik beloof dat ik me zal gedragen. Ik zal niet lopen zeuren.’

‘Je weet toch wat ze zeggen over beloften waar je je niet aan kunt houden?’

‘Ja of nee?’

‘Je bent hier altijd welkom, Tyler. Wanneer wil je komen?’

‘Ik zit al in de bus.’

‘De bus?’

‘Ik had niet zo’n zin om met de chauffeur van mijn limo te kletsen.’

‘Aha. Ik had gedacht dat je zoiets onder je stand zou vinden.’

‘Alsjeblieft, zeg. Ik heb het nogal impulsief besloten. In het ergste geval gooi je me wel de deur uit, dacht ik. En als jij me de deur uitgooit, vraagt Rina wel of ik weer binnen wil komen. Dit gesprek is dus eerder een soort formaliteit.’

Decker glimlachte. ‘Nou, bedankt dat je het even meldt.’

‘Kun je me komen halen?’

‘Ik ben aan het werk, Tyler.’

‘En Rina?’

‘Die is vandaag ook aan het werk.’

‘Er is vast wel iemand die het even van je kan overnemen wanneer jij een collega ophaalt die tijdens de uitoefening van zijn beroep is neergeschoten.’

Het busstation was in Hamilton en ongeveer een halfuur rijden. Niet dat Decker het zo druk had. Er viel een lange stilte. ‘Ik denk dat ik wel iemand kan sturen.’ Een nog langere stilte. ‘Of misschien kan ik je zelf komen halen.’

‘Je wilt gewoon dat ik “alsjeblieft” zeg.’

‘Ga je gang, jongen.’

‘Alsjeblieft.’

‘Hoe laat kom je aan?’

‘Over drie kwartier. En niet te laat komen. Ik ben een pietje-precies.’

De lucht was grauw en dreigend, en het was een paar graden boven nul. Na de laatste storm waren de snelwegen sneeuwvrij gemaakt, maar er lag hier en daar nog steeds ijs op het wegdek. Maar het was goed om even weg te zijn van het bureau. Het nieuwe verwarmings-systeem was verre van ideaal. Meestal was het stikheet op het bureau, behalve op een paar plekken waar het ijskoud was. De winter was een stuk milder dan vorig jaar, maar in het Noordoosten betekende dat nog altijd witte landschappen met donkere boomstammen, ijs in de bossen en barre, harde grond en dood gras in de achtertuin. Rina had kruiden en tomaten geplant in een kas en verzorgde hun planten liefdevol. De laatste tijd had ze wel vaker gezegd dat ze misschien een hond wilde – een mopshond of een dwergspaniël. Iets draagbaars zodat ze hem konden meenemen wanneer ze op bezoek gingen bij hun kinderen. Decker wist het nog niet, maar iets kleins was misschien wel te doen. Hij hield van dieren, zolang ze tenminste vier poten hadden. In de tientallen jaren dat hij voor de politie werkte, had hij zijn bekomst gekregen van de variant die op twee poten liep.

Decker arriveerde bij het busstation op het moment dat de bus aankwam. Hij rekte zich uit toen hij de auto uit kwam. Een halfuur verkrampt achter het stuur van een klein autootje zitten eiste zijn tol voor zijn lichaam van één meter negentig. Dat en zijn leeftijd, hoewel hij zich prima voelde. Hij had een volle bos wit haar, en zijn borstelige snor toonde nog sporen van de oorspronkelijke rode kleur. Hij liep recht en was helder van geest: wat wilde hij nog meer?

Hoewel hij de jongen bijna elke week sprak, had hij hem al vijf maanden niet gezien. En Tyler was veranderd, Decker zag het direct toen hij uitstapte. Hij was nog steeds slank, maar hij zag eruit alsof hij naar de sportschool ging. Zijn borstkas was breder en hij leek een

dikkere nek te hebben. Zijn donkerbruine haar hing net boven zijn schouders – het was lang en helemaal uitgegroeid. Hij moest nodig naar de kapper. Zijn intense, bruin-groene ogen speurden het perron af en zodra hij Decker zag, slaagde hij erin een vage glimlach op zijn gezicht te toveren.

Toen Tyler afgelopen augustus uit Greenbury was vertrokken, was hij genezen van zijn schotwonden. Maar er waren toch nog sporen van te zien. Zo merkte je dat Tyler een beetje mank liep, maar alleen als je erop lette. In de loop van de tijd zou het vanzelf wel overgaan. De herinnering aan wat hij had meegemaakt was weer iets heel anders. Decker nam zijn weekendtas van hem over.

‘Welkom thuis.’

Een brede glimlach. ‘Als ik thuis ben, zit ik in de problemen.’

Decker sloeg zijn arm om hem heen. ‘Nou, wat vind je van “welkom terug”?’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Man, ik voel me meteen een stuk beter. Alsof ik adem kan halen zonder dat er meteen een discussie op volgt. Hoe gaat het met Rina?’

‘Ik heb haar nog niet gesproken.’

‘O.’ Hij trok een gezicht. ‘Ze vindt het toch niet vervelend dat ik kom logeren?’

‘Rustig maar, Harvard. Je bent bij vrienden.’

‘Dat is lang geleden. Hoe is het Greenbury vergaan in mijn afwezigheid?’

‘Zijn gangetje. En na afgelopen winter wil ik dat graag zo houden.’

‘Je hebt groot gelijk.’

De twee mannen bleven bij de auto staan. Decker opende de portieren en Tyler gooide zijn tas achterin. Hij ging op de passagiersstoel zitten. ‘Dus niks interessants?’

Decker startte de motor en zette de verwarming voluit. ‘We hadden een sterfgeval, maar dat was een natuurlijke dood: een man van

eenentachtig die aan een hartaanval was overleden. De dochter heeft het telefonisch gemeld. Ze had al een paar dagen niets van hem gehoord. Het was niet zo'n fraai tafereel.'

'Arme man.'

Het was de eerste keer dat Decker Tyler ooit uitdrukking had horen geven aan zijn medeleven. 'Ja, dat was wel een beetje treurig. Maar hoe gaat het met je?'

'Ja, goed hoor.'

'Heb je nog geoefend op de schietbaan?'

'Af en toe. Ik heb nauwelijks de kans gehad om te gaan. Een rechtenstudie is behoorlijk tijdrovend.'

'Het eerste jaar is het lastigst.'

'Vooral heel saai. Je moet wel een lange aandachtsspanne hebben. Sommige onderwerpen vind ik eigenlijk wel boeiend. Dat had ik niet verwacht.'

'Wat vind je interessant?'

'Strafrecht... wat anders? Maar om het strafrecht echt goed te begrijpen, moet je inzicht hebben in het recht inzake de onrechtmatige daad, en dat is saai. Het neemt bijna het hele eerste jaar in beslag. Nou ja, het is gewoon een horde die je moet nemen.' Hij keek Decker aan. 'Fijn je weer te zien, ouwe. Je ziet er goed uit voor je leeftijd.'

'Dat "voor je leeftijd" mag je wel weglaten. Jij ziet er ook goed uit. Je bent bij de sportschool geweest.'

'Daar kan ik tenminste mijn energie kwijt.' Hij haalde zijn vingers door zijn haar. 'Ik weet het. Ik moet naar de kapper. Misschien laat ik mijn hoofd wel kaalscheren.'

'Waarom zou je dat doen? Je hebt een mooie bos haar. Je hebt nog alle tijd om kaal te worden.'

'Ik vind het vervelend om naar de kapper te gaan. Maar ik zal mijn hoofd wel vaak moeten scheren om het glad te houden. Ik heb er een

hekel aan om iets aan mijn uiterlijk te doen. Als het niet ongepast was, zou ik in een gescheurde pyjama rondlopen en kranten om mijn voeten wikkelen.’

Decker lachte. ‘Dan is het maar goed dat je geld hebt, zodat je door kunt gaan voor een excentriekeling. Anders lijkt je toch eerder op een halve gare.’

‘Ja, dat is het enige verschil, hè?’

Er kwam een oproep van het bureau binnen op de Bluetooth in de wagen. Decker drukte op het knopje en de luidspreker kwam tot leven. De stem van Mike Radar.

‘Waar ben je in vredesnaam?’

Decker vroeg: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Waar ben je?’ Radars stem klonk nog steeds gespannen, maar ook gedempt.

‘Ik haal Tyler McAdams op bij het busstation. Hij is een paar weken in de stad.’

‘Hallo, chef.’

‘Hé, Tyler. Alles goed?’

‘Ja hoor. Prima.’

‘Mooi. Decker, hoe ver ben jij van de afslag Elwood van de snelweg?’

‘Ongeveer tien minuten rijden. Hoezo?’

‘Ik geef je de richtingaanwijzingen die ik gekregen heb en dan zie ik je daar. Tyler kan meekomen.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘We hebben een lijk, dat is wat er aan de hand is.’

Door alle bochten, u-bochten en gemiste afslagen op de zandweg kostte het ongeveer een halfuur om bij de afgelegen plek in het bos te komen. Toen Decker de open plek had gevonden waar ze de auto naast de andere politievoertuigen konden parkeren, moesten hij en

Tyler nog een paar minuten tussen de bosjes en de kale bomen lopen om bij de plaats delict te komen.

Het bureau was onlangs een stuk professioneler geworden. Er was nu zelfs officieel politielint, dat om de boomstammen rondom het lijk was gespannen. Drie geüniformeerde agenten bewaakten de plaats delict en deelden overschoenen, handschoenen en bewijszakjes uit. Hij en McAdams deden de overschoenen en handschoenen aan, en Decker bukte zich en dook onder het lint door. De grond was bedekt met een laag verse sneeuw; de aanwezige agenten hadden de tegenwoordigheid van geest gehad om de sporen van en naar het lijk niet te verstoren. Er liepen heel veel andere sporen over het terrein – van herten, hazen, kalkoenen en vossen.

Het was een naakte man, die op zijn buik lag en een beetje naar links was gebogen. Op het eerste gezicht was hij ongeveer één meter vijfenzeventig lang en tussen de vijfenzestig en zeventig kilo. Geen duidelijke littekens op zijn romp, benen en armen – behalve de wonden en scheuren in het vlees die waarschijnlijk door dieren waren veroorzaakt. Ook zijn onderbuik was opengereten. Toen Decker bij het lijk neerhurkte zag hij dat het bleek begon te worden doordat het bloed naar de onderkant van het lijk was gestroomd. De huid was koud, maar het lichaam was nog lang niet bevroren.

Met zijn telefoon nam hij enkele foto's van het lijk. Toen veegde hij zachtjes de sneeuw van het hoofd. Decker bestudeerde het ronde gezicht, de blauwe ogen, het bruine, rechte haar, de volle lippen, de zwakke kin en de open mond, waarvan alle voortanden nog heel waren. Eén schot door de rechterslaap en halfbevroren bloedspetters op zijn gezicht en schouders.

Decker kwam overeind. De revolver lag ongeveer tien centimeter naast de rechterhand, die gekromde vingers had alsof ze het vuurwapen hadden vastgehouden. Een net stapeltje kleren lag ongeveer een halve meter naast het lijk. Naast de kleren stond een paar schoenen.

Decker probeerde te bellen, maar er was geen bereik. Hij draaide zich om naar McAdams. De laatste keer dat de jongeman een lijk had gezien, was hij misselijk geworden. ‘Gaat het wel?’

‘Het gaat. Waarschijnlijk omdat we buiten zijn en het niet al te erg stinkt.’

‘Frisse lucht is goed.’

‘Dat lijk is afschuwelijk.’ McAdams keek naar Decker. ‘Dit komt toch door dieren?’

‘Waarschijnlijk.’ Decker draaide zich om naar Lauren Hellman, de agent die het dichtst bij hem stond. Ze was in de dertig en had blonde krullen en bruine ogen. ‘Wie heeft hem gevonden?’

‘Anoniem telefoontje naar het bureau. Er is hier geen bereik, dus de beller moest eerst uit het bos zien te komen.’

‘Het telefoonsysteem heeft het mobiele nummer waarschijnlijk wel geregistreerd.’

Ze glimlachte. ‘Natuurlijk. Toen we terugbelden, kregen we een voicemail – iemand met de naam Carson. Volgens de korpscommandant deed zijn stemgeluid denken aan een puber. Hij heeft iets op de voicemail ingesproken, verteld dat hij van de politie was en verzocht terug te bellen. Als Carson niet terugbelt, komen we er wel achter wie hij is.’

‘Ik zal hem moeten ondervragen. Het slachtoffer zelf lijkt ook niet veel ouder dan een tiener.’

‘Een student van een van de colleges?’ suggereerde McAdams.

‘De colleges hebben voorlopig nog niemand als vermist opgegeven.’

‘Doen ze dat dan?’

‘Wel als iemand langer dan een dag of twee vermist is. Maar deze jongeman is misschien nog niet zo lang vermist omdat het lijk niet bevroren is.’ Tegen Lauren: ‘Heeft iemand iets aangeraakt?’

‘Nee, meneer.’

‘En die kleren lagen ook zo toen jullie hier kwamen?’

‘Ja, meneer.’

‘Oké. Is de lijkschouwer al op de hoogte gesteld?’

‘Volgens mij heeft Radar de pathologische dienst van New York gebeld. Ik weet niet of hij de bijzondere opsporingsdienst heeft gebeld.’

‘Nergens voor nodig. Dit kunnen we zelf wel,’ zei Decker. ‘Het is niet als die moord van afgelopen jaar.’

Lauren trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, gelukkig maar. Vindt u ook niet, meneer McAdams?’

‘Inderdaad.’

‘Ik wist niet dat u er weer was.’

‘Het is maar voor een paar weken,’ zei Tyler.

‘Het lijkt alsof u precies op tijd bent.’

Decker zei: ‘Hij is hier niet officieel.’

‘O nee?’

‘Ik dacht dat je moest studeren.’

‘Ach, dat komt later wel...’ Hij grijnsde en wreef zich in zijn handen. ‘Wat kan ik voor je doen, ouwe?’

‘Als je het echt meent, kun je je telefoon pakken en wat foto’s maken van de kleren en de schoenen. Ik wil ook nog een paar foto’s van het lijk voordat ik zijn zakken doorzoek. Ik wil ook nog het een en ander opmeten.’

‘Okido.’

Decker mat de afstand tussen het lijk en de kleren, en de afstand tussen de rechterhand en de revolver. Zodra hij alles had genoteerd, ging hij op zijn hurken zitten en begon hij de zakken te doorzoeken, waarbij hij het stapeltje zo min mogelijk verstoorde. Helemaal leeg. Niet eens een stukje papier. Hij kwam overeind en veegde zijn broek af. ‘We hebben een onbekend lijk.’ Hij wendde zich tot McAdams. ‘Wat denk jij ervan?’

‘Ik heb namelijk zo veel ervaring.’

‘Geef nou maar gewoon antwoord.’

De jongeman dacht even na. ‘Zelfmoord of een moord die op een zelfmoord moet lijken.’

‘Waarom zelfmoord?’

‘Hmm... de revolver ligt bij de rechterhand en de wond zit aan de rechterkant.’ McAdams hurkte neer en keek naar de wond. ‘Stippen op zijn slaap. Als we zijn rechterhand controleren, vinden we waarschijnlijk kruitsporen. Geen zichtbare blauwe plekken of vingerafdrukken die op een handgemeen wijzen.’

‘Oké, en verder?’

‘Ik ben er net. Hou een beetje rekening met mijn jetlag.’

‘Je komt uit een stad die in dezelfde tijdzone ligt.’

‘Dat is een onbelangrijk detail.’

Decker glimlachte. ‘Als we aannemen dat het zelfmoord was, moet ons lijk op zijn eigen twee benen naar deze plek zijn gelopen, want ik zie niet eens bandensporen van een fiets.’

‘Maar er zijn wel een heleboel voetafdrukken.’

‘Laten we eens naar de sporen kijken. Deze...’ Decker wees naar een stel voetafdrukken. ‘Deze komen uit die bosjes en houden daar opeens op. De afdrukken zijn niet erg gedetailleerd en nogal vaag geworden doordat het heeft gesneeuwd en vervolgens is gaan dooien. Er zijn een paar goede onder die boomtoppen. Dat betekent dat hij hier vannacht naartoe is gelopen voordat het begon te sneeuwen.’

McAdams zei: ‘Deze sporen daarentegen... deze komen van de andere kant. Er zijn er een heleboel en de schoenaafdrukken zijn veel scherper. Deze zijn veel recenter, waarschijnlijk van vanochtend.’

‘Precies. Onze anonieme beller en waarschijnlijk een vriend, want er zijn twee stellen voetafdrukken. Ze stoppen ongeveer een meter van het lijk. Dan maken ze een U-bocht. En je kan zien dat ze grotere passen nemen nadat ze zich hebben omgedraaid.’

‘Ze rennen weg van het lijk.’

‘Precies.’ Decker dacht even na. ‘Als dit moord was, zou ik verwachten dat je daarvoor bewijzen in de sneeuw vindt... zoals sleepsporen naast de schoenafdrukken.’

‘Misschien heeft de moordenaar de sleepsporen uitgewist en de sneeuw zijn werk laten afmaken.’ Hij zweeg even. ‘Denk jij dat het om moord gaat?’

‘Het is een rare plek om zelfmoord te plegen. Zelfmoordenaars willen meestal dat hun laatste daad erg goed te zien is.’

McAdams knikte. ‘Wat denk jij ervan dat hij naakt is?’

‘Goeie vraag. Hij verlaat deze wereld zoals hij ter wereld is gekomen.’ Decker schudde zijn hoofd. ‘We moeten hem eerst identificeren. Neem maar een heleboel foto’s van zijn gezicht, want als we geen identiteitsbewijs vinden, zullen we langs de deuren moeten.’

‘Of van college naar college.’

‘Of van college naar college,’ zei Decker. ‘Daarna moet je een paar close-ups maken van alle sporen in de sneeuw – menselijk en anderszins. Wanneer je daarmee klaar bent, moet je alle schoenafdrukken die je kunt vinden veiligstellen.’

‘Heb je gips bij je?’

‘Achter in mijn auto.’ Decker zweeg even. ‘Weet je hoe je een schoenafdruk moet maken?’

‘Ik heb het nog nooit gedaan, maar ik weet zeker dat ik wel kan bedenken hoe het moet.’

‘Het is een beetje lastig in de sneeuw. Je moet een bepaalde handigheid hebben. Maar het wordt toch niet perfect doordat ijs smelt. Ik zal het je wel laten zien. Het is niet moeilijk, maar je moet ervoor zorgen dat het mengsel helemaal glad is en dat er geen luchtbelletjes in zitten. En je moet snel werken, voordat het hard begint te worden. Weet je wat, McAdams? Ik doe de gedetailleerde onder de boom die waarschijnlijk door ons slachtoffer zijn achtergelaten en dan doe jij

de schoenafdrukken die waarschijnlijk van de anonieme beller en zijn vriend zijn.’

‘Prima.’ Terwijl McAdams foto’s stond te maken, liep Decker terug naar Lauren. ‘Heeft iemand een auto, een motor of een fiets gevonden? We zitten hier behoorlijk diep in het bos. Als hij niet ergens in een boshut woonde, moet hij toch met een of ander vervoermiddel zijn gekomen.’

‘Nee, niemand heeft een voertuig gevonden, maar we hebben alleen in de onmiddellijke omgeving gezocht.’

Decker begon naar afdrukken van fiets- of autobanden te zoeken. Hij vond niets. McAdams kwam naar hem toe. ‘Ik heb ongeveer twintig foto’s van zijn gezicht genomen. Wil je er even naar kijken voordat ik aan de voetafdrukken begin?’

Decker scrolde door de foto’s. ‘Ze zijn goed. Wanneer we weer bereik hebben, kunnen we ze naar mijn computer op het bureau sturen en flyers maken om hem te identificeren.’ Hij viste zijn autosleutels uit zijn zak. ‘Ga het gips maar pakken zodra je klaar bent met de foto’s.’

‘Ja, baas.’

‘Je hoeft dit niet te doen, weet je.’

McAdams glimlachte. ‘Geen probleem, Decker. En als het wel een probleem is, hoor je het vanzelf.’

‘Prima.’ Decker keek naar de hoge schoenen aan McAdams’ voeten. Dat was goed. Maar hij droeg geen sjaal of muts en alleen de latex handschoenen die hij had gekregen om besmetting van het bewijsmateriaal te voorkomen. ‘Trek warmere kleren aan, Tyler. Je zult ze nodig hebben.’

‘We zijn hier nog wel even.’

‘Ja, zorg dat je niet onderkoeld raakt.’

‘Ik zal wat warmere kleren uit mijn tas pakken.’

‘Sinds wanneer ben je zo gezeglijk?’

‘Maak je geen zorgen. Dat kan zo weer over zijn.’

‘En weet je zeker dat je dit wilt doen? Mike Radar komt zo. Je kan mijn auto nemen, dan rij ik wel met hem mee.’

‘Probeer je van me af te komen?’

‘Helemaal niet. Het is wel handig om een extra stel ogen te hebben.’

‘Ogen die nog niet aan staar lijden?’

‘Ik denk niet dat het erg druk wordt op je begrafenis.’

McAdams haalde zijn schouders op. ‘Ik ben zo terug met het gips.’

‘Ben je een beetje een goede padvinder?’

‘Helemaal niet, maar ik heb GPS op mijn telefoon.’

‘Volgens mij is er nauwelijks bereik. Maar ik heb in elk geval een kompas.’

‘Wauw! Dat is wel erg ouderwets.’

‘Ik ben ook ouderwets. Trek nou maar iets warmers aan en dan laat ik je zien hoe je een schoenafdruk maakt. En probeer ze nou niet allemaal te maken... Zoek van iedere schoen de beste afdruk uit. Ik wil niet dat we opeens zonder materiaal komen te zitten. We zien elkaar weer als we allebei klaar zijn.’ Decker wees naar een stel enkele schoenafdrukken die in het bos verdwenen. ‘Zie je dat?’

‘Het lijken wel voetafdrukken.’

‘Dat was iemand die niet rende, maar liep. En ze gaan maar één kant op. Zodra Mike er is om aanwijzingen te geven aan de technische recherche, gaan we een stukje wandelen.’

Hoofdstuk 2

‘Die jongen was veel te jong om er een einde aan te maken.’ Radar schudde zijn hoofd en staaarde naar het lijk. ‘Ik ga uit van zelfmoord, maar ik neem aan dat we op de autopsie zullen moeten wachten.’

De lijkschouwer was John Potts – een gepensioneerde arts van vijfenzestig die een nieuwe carrière was begonnen in de stadjes van de staat New York. Zijn lab zat ongeveer twintig kilometer verderop in de iets grotere stad Hamilton, waar ook het busstation was. Hij zei: ‘Ik kan alvast melden dat er geen sporen te zien zijn van een stomp voorwerp en dat hij niet is gewurgd of gestikt. Alleen die ene schotwond bij zijn rechterslaap; geen steekwonden. Maar het zou natuurlijk kunnen dat er iets is opgegeten door een dier. En we hebben natuurlijk ook nog het toxicologisch onderzoek.’

De hoofdagent knikte. Radar was dik in de vijftig, iets minder dan één meter tachtig lang en gespierd, hoewel hij een buikje had. Hij had een hangend gezicht en lichte ogen, een dunne bovenlip die werd bedekt door een grijze snor en een kuiltje in zijn kin. Hij haalde zijn vingers door de restanten van zijn haardos. Aan Decker vroeg hij: ‘Wat denk jij?’

Decker zei: ‘Eén schotwond en verder geen blauwe plekken of verwondingen. Waarschijnlijk zelfmoord. En waarschijnlijk is het ergens laat op de avond of in de vroege ochtend gebeurd. Ik deel het verschil door tweeën en zeg: rond middernacht.’

Potts keek op. ‘Hoe ben je tot die conclusie gekomen?’

‘Rond tweeën begon het weer te sneeuwen. Hij was al dood voordat het sneeuwde, want hij was bedekt met een dunne laag sneeuw. De blote huid is koud en hard, maar daaronder is hij nog warm, en behalve de tenen en de vingers zijn er nog geen lichaamsdelen bevro-

ren. En naar mijn ervaring doen mensen zo iets niet overdag. Ze denken erover na, worden dronken, beginnen te piekeren en kruipen weg om er een einde aan te maken. Ik durf te wedden dat je alcohol of drugs vindt wanneer je toxicologisch onderzoek doet. Hoe dicht zit ik bij jouw inschatting?’

Potts had al een thermometer in de lever gestoken. ‘Tussen elf uur ’s avonds en drie uur ’s nachts, uitgaande van een gemiddelde temperatuur van min vier.’

‘Als het zelfmoord is, is het wel een vreemd geval,’ zei Radar. ‘Alleen en naakt in het bos. Dit is niet echt sterven in stijl. Het is meer zo iets van: “Let maar niet op mij.”’ Tegen Potts: ‘En wat denk jij ervan?’

‘Mijn afdeling is het hoe, Mike.’ Potts kwam overeind en trok zijn handschoenen uit. ‘Jouw afdeling is het waarom.’ Hij knikte naar zijn assistenten om aan te geven dat ze het lichaam op de brancard konden tillen. Het was vijf à zeven minuten lopen naar de open plek waar het busje stond. De lijkschouwer zei: ‘Ik zal het lichaam helemaal moeten laten ontdooien voordat ik de autopsie kan doen. Het zou niet lang moeten duren voordat ik kan beginnen. Maar het kost me in elk geval een paar dagen als zich niets anders voordoet.’ Hij zweeg even. ‘Arme vent. En hebben jullie al een idee wie hij is?’

‘Nog niet.’

‘Ik zal het jullie meteen melden zodra ik iets weet.’ Potts wreef over zijn armen en haastte zich achter zijn assistenten aan.

Radar draaide zich om naar Decker. ‘En nu?’

‘Vind je vervelend om het af te maken met de technische recherche?’

‘Geen probleem. Wat ga jij doen?’

‘McAdams en ik willen de voetafdrukken volgen en kijken of we erachter kunnen komen hoe hij hier is gekomen. Het is echt een behoorlijk eind lopen.’

‘Er staat geen enkel voertuig in de buurt. Als hij is komen lopen, heeft hij er de hele dag over gedaan. Misschien heeft hij hier gekampeerd.’

‘Dat zou kunnen. Het is koud, maar je overleeft het wel met de juiste kleren en een goede uitrusting. Heeft iemand al navraag gedaan bij Vermiste Personen in dit gebied?’

‘Ben Roiters is ermee bezig. Hij zit te bellen achter zijn bureau in een warm kantoor. Mazzelaar.’

‘Hij heeft meer mazzel dan deze,’ voegde McAdams eraan toe.

Radar trok een zuur gezicht. ‘Ben je officieel aan het werk, McAdams? Als dat zo is, moet ik bedenken hoe ik je kan betalen.’

Decker zei: ‘Hij zat toevallig bij me in de auto toen jij die oproep deed. Hij helpt me vandaag en dan keert hij terug naar het burgerleven. Hij moet studeren voor zijn tentamens.’

‘Ach, rechten,’ zei Radar. ‘Hoe gaat het met de studie?’

‘Het gaat.’

‘Dus je werkt niet voor het bureau?’

Decker gaf als eerste antwoord. ‘Nee, hij is alleen toevallig meegeleden.’

McAdams zei: ‘Hm, voor zover ik weet ben ik meerderjarig en in staat om zelf beslissingen te nemen.’

‘Dat is niet de reden waarom je hier bent,’ zei Decker.

‘Er verandert weleens iets, ouwe. Zoals je zelf altijd zegt: flexibiliteit is een deugd.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik dat ooit heb gezegd.’

‘Dus je werkt wel mee aan de zaak?’ vroeg Radar.

‘Ik werk samen met Decker als hij dat wil. Als het zelfmoord is, duurt het toch niet lang om de zaak af te ronden.’

‘Zodra we weten wie hij is,’ zei Decker. ‘Als het geen zelfmoord is, wordt het ingewikkeld. Ik wil je niet van je studie afhouden.’

‘Maak je geen zorgen. Als ik die tentamens nu moest doen, zou ik

ze waarschijnlijk ook wel halen... maar niet met al te beste cijfers. Het is trouwens misschien wel goed om een paar dagen vrij te nemen. Om al die juridische onzin uit mijn hoofd te zetten.'

'Ben je nou aan het werk of niet?' vroeg Radar.

'Ja, ik ben aan het werk. En maak je maar geen zorgen om het geld. We maken er wel een soort ruilhandel van. Je leert me alles over ballistiek, vingerafdrukken en bloedspetterpatronen, en dan werk ik voor niets. Maar alleen als meneer de inspecteur me in de buurt wil hebben.'

'Je kunt vandaag met me meelopen,' zei Decker, en tegen Radar: 'Weet je al wie onze anonieme beller is?'

'Carson Jackson, zestien jaar oud. De andere voetafdrukken zijn waarschijnlijk van Milo Newcamp, ook zestien. Ze beweren dat ze gewoon in het bos wandelden, maar waarschijnlijk waren ze illegaal aan het jagen.'

'Waarop aan het jagen?' vroeg McAdams.

'Kalkoenen, vossen, herten... wat op zich prima is, ware het niet dat het geen jachtseizoen is. Ze komen om een uur of zes met hun ouders naar het bureau.'

'Vraag ze maar om de schoenen mee te nemen die ze vanochtend aanhadden.'

'Hebben jullie schoenafdrukken?'

'Ja,' zei Decker. 'Tegen die tijd zijn we waarschijnlijk wel weer terug. Ik heb niet zo'n zin om hier in het donker rond te lopen. Het is overdag al behoorlijk desoriënterend. En er is hier geen bereik. Als ik om zes uur nog niet op het bureau ben, moet je me maar komen zoeken.'

'Dat zal ik doen,' zei Radar glimlachend.

Decker keek naar McAdams. 'Geef hem je telefoon maar.'

'Wat?'

'Jij hebt de foto's van het slachtoffer genomen.'

‘Jij ook.’

‘Jij hebt er meer. Geef hem die telefoon nou maar.’

McAdams zuchtte demonstratief toen hij Radar zijn telefoon overhandigde. Decker zei: ‘Wanneer je bij je computer bent, zou je dan de foto’s kunnen downloaden en ze naar mij kunnen doorsturen? En vraag iemand om flyers te maken met de foto van onze onbekende zodat we ze kunnen uitdelen.’

‘Denk je dat hij hiervandaan komt?’

‘McAdams denkt dat hij student is aan een van de Five Colleges of Upstate. Ik vermoed dat hij gelijk heeft. Aangezien niemand hem als vermist heeft opgegeven, wil ik zijn foto daar verspreiden. Als je ervoor kunt zorgen dat iemand ze er bij de colleges een beetje op voorbereidt, kunnen we efficiënt te werk gaan.’

‘Ik zal de burgemeester bellen. Hij wil vast weten wat er aan de hand is... zeker na de vorige keer.’

‘Ja, ik heb het gevoel dat hij me niet echt mag,’ zei McAdams.

‘Integendeel, Tyler. Je vader heeft niet zo lang geleden een donatie gedaan voor een nieuw noodstelsel voor de computers.’

McAdams wendde zich tot Decker. ‘Wist jij daarvan?’

Decker staaarde naar de plek waar het lichaam had gelegen. ‘Sorry?’

‘Laat maar. Waar stond je naar te kijken, aangezien er geen lijk meer ligt?’

‘Ik vroeg me gewoon af wat er zo erg was dat hij het niet meer aankon om nog een dag te leven.’

De zon wierp lange schaduwen terwijl de duisternis al in de coulissen stond te wachten. De voetstappen hielden op bij een groepje kale eiken, die te herkennen waren aan de bruine, dode, gelobde bladeren die ze in het najaar hadden verloren. Deckers voeten zakten weg in de sneeuwhoppen en de gevallen bladeren: klam en koud. Hij en McAdams droegen allebei geen wandelschoenen. Decker maakte een

pakje handverwarmers open en gaf het aan McAdams. Toen pakte hij er nog een voor zijn gevoelloze voeten. Dankzij zijn handschoenen en zijn muts voelden zijn handen en zijn hoofd iets warmer, maar niet veel.

McAdams keek om zich heen. ‘Er is hier niet veel te zien en de grond ligt vol bladeren en sneeuw. Hoe moeten we nou weten uit welke richting hij kwam?’

‘Dat weet ik ook niet, en het wordt al laat.’

‘Zullen we maar kappen?’

Decker antwoordde niet. ‘De broekspijpen van onze onbekende waren nat, maar zaten niet onder de modder. En ze zouden toch onder de modder moeten zitten als hij door al die troep en die bladeren heeft gelopen, denk je ook niet?’

‘Nou, hij moet er wel doorheen zijn gelopen, want de voetafdrukken houden hier op.’

‘Ik zie nergens bandensporen.’ Decker dacht even na. ‘Die vent loopt het bos in om ver van de beschaving zelfmoord te plegen. Hij heeft geen identiteitsbewijs bij zich of iets anders waaruit we kunnen opmaken wie hij is.’

‘Hij wil anoniem de wereld verlaten.’

‘Ja, en een auto zou die anonimiteit ruïneren. Je kan een auto niet dumpen. Hij is te groot om te verstoppen en gemakkelijk te traceren. Hetzelfde geldt voor een motor.’

‘Oké.’

‘Maar kijk eens naar alle troep die hier ligt, Tyler. Onder de bladeren en de sneeuw kun je makkelijk een fiets begraven en dan merkt niemand er iets van tot het komende voorjaar.’

‘Ik snap het. Waar beginnen we te graven?’

‘Zoals ik al zei, zijn broekspijpen waren nat, maar niet smerig. Volgens mij heeft hij hem ergens in de buurt van zijn voetafdrukken begraven.’ Decker pakte een lange tak en gaf hem aan McAdams. Toen

vond hij er nog één. ‘Jij veegt het stuk links van de voetafdrukken en dan veeg ik rechts.’

Er waren een hoop boomwortels, maar nadat ze ongeveer tien minuten hadden gezocht, stuitte Decker ongeveer honderd meter van de plek waar de voetafdrukken ophielden op iets hards. Hij trok zijn gewone handschoenen uit en de latex handschoenen aan. Toen hurkte hij neer, veegde de bladeren en de troep en de beesten aan de kant en legde het voorwerp bloot. Het was een blauwe racefiets met tien versnellingen. Duidelijk geen mountainbike: het was een fiets om kleine afstanden mee te fietsen of om rond te rijden in het centrum van Greenbury.

‘Die is van Zipspeed,’ stelde McAdams vast.

‘Dat fietsenverhuurbedrijf?’ vroeg Decker.

‘Precies. Het logo staat op het spatbord. Ik heb er ook weleens een fiets gehuurd. Ze zitten vooral in studentensteden.’

Decker bestudeerde het stuur, het zadel en de wielen. Hij vond wat hij zocht in de wielen. ‘We hebben een nummer: 19925.’

‘Ik heb niks bij me om het op te schrijven.’

‘Dat geeft niet. De fiets gaat mee. Het is bewijsmateriaal.’

‘Slepen we dat ding mee terug?’

‘Nou, dat ga jij doen.’ Hij gaf Tyler de fiets aan. ‘Jij bent jonger en sterker.’

‘Ik ben neergeschoten.’

‘Dat smoesje werkt niet meer. Zodra we terug zijn, bel jij Zipspeed en ga ik eens praten met de jongens die het lijk hebben gevonden.’

‘Die winkel is waarschijnlijk al dicht tegen de tijd dat we terug zijn.’

‘Dan zoek je uit wie de bedrijfsleider is en zorg je dat de winkel weer opengaat.’

McAdams hield de fiets omhoog. ‘En hoe krijgen we dit ding in de stad? Hij past niet in de auto.’

‘Maar hij kan wel op de auto. Ik heb touw in de achterbak liggen.’

‘Opeens vind ik het niet meer zo erg om rechten te studeren.’

Decker lachte. ‘Je kan er zo mee stoppen als je er geen zin meer in hebt, Harvard.’

‘Ik weet het. Ik ben waarschijnlijk vergeten hoe saai zo’n onderzoek soms is. Maar op dit moment is het minder saai dan voor mijn tentamens studeren.’

‘Je mag het helemaal zelf weten. Je kunt er rustig over nadenken terwijl we naar de auto lopen. Het wordt al laat. We moeten gaan.’

De jongeman slaakte een diepe zucht en pakte de fiets. ‘Waarom heb ik dit altijd? Zit ik weer in een spagaat.’

‘Nou ja, je gaat tegenwoordig naar de sportschool.’ Decker sloeg zijn arm om zijn schouder. ‘Maar ik hoop dat je ook een beetje lenig bent.’

Hoofdstuk 3

De jongens waren één en al armen en benen, van die slungelige pubers bij wie de spiergroei nog moet beginnen. Carson Jackson was blond en had jeugdpuistjes. Hij leek op zijn moeder, die naast hem zat en met haar ogen gifpijlen afschoot naar haar zoon. Milo Newcamp was klein, had een warrige bos haar en een lange neus en was vergezeld door zijn vader. Beide ouders wekten de indruk dat ze het verhoor zo snel mogelijk achter de rug wilden hebben. Ze keken vermoed uit hun ogen en straalden uit dat de jongens al iets te vaak in de problemen waren gekomen. Decker had ze laten plaatsnemen in een van de twee verhoorkamers op het bureau. Er stonden een rechthoekige tafel en zes stoelen en de kale muren waren gebroken wit geverfd. Er was een confrontatieglas, dat vijf jaar eerder was geplaatst. Decker zat pas een jaar bij de politie van Greenbury en hij kon zich niet herinneren dat hij ooit had meegemaakt dat er iemand aan de andere kant had gezeten terwijl er een verhoor werd afgenomen.

Zodra er afdrukken van de schoenzolen van de jongens waren gemaakt, begon Decker aan het verhoor. Hij vroeg ze eerst de standaarddingen: tijd, plaats, de reden waarom ze daar op een schooldag waren, waar ze vandaan waren gekomen, waar ze naartoe gingen. Toen nam hij zijn aantekeningen door.

‘Dus jullie hebben samen besloten om niet naar school, maar naar het bos te gaan.’

‘Het is niet de eerste keer dat ze spijbelen,’ bracht Carsons moeder tussenbeide.

‘Oké,’ zei Decker. ‘Mevrouw, ik zou graag de vragen willen stellen. Als ik klaar ben – en dat duurt niet lang – staat uw zoon volledig tot uw beschikking.’

‘Laten we dit maar gewoon zo snel mogelijk afhandelen, Julia... voor de zoveelste keer.’ Meneer Newcamp fronste zijn wenkbrauwen. ‘We hebben wel wat beters te doen.’

‘Absoluut.’ Julia mompelde: ‘Stelletje idioten.’

Decker zei: ‘Dus jullie zijn naar het bos gefietst en om ongeveer elf uur het bos in getrokken, nadat jullie de fietsen hebben achtergelaten in de bosjes bij Millstone Road.’

De jongens knikten weer.

Decker keek in zijn aantekeningen. ‘En jullie hebben geen bestaand pad gevolgd?’

‘Nee, meneer,’ zei Milo. ‘Maar we hebben al eerder door het bos getrokken.’

‘Het is ongeveer vijftien minuten lopen van de plek waar jullie zijn vertrokken naar de plek waar jullie uiteindelijk zijn beland. Waarom hebben jullie er zo lang over gedaan?’

Milo’s vader mepte met twee vingers tegen het achterhoofd van zijn zoon. ‘Zeg maar wat jullie uitspookten. Ze waren waarschijnlijk aan het jagen. Het interesseert ze geen zier dat het geen jachtseizoen is en dat het gevaarlijk is dat je de oranje jassen niet kunt zien. Idioten!’

‘Meneer Newcamp, als u me de vragen laat stellen, zitten we hier niet de hele dag,’ zei Decker. ‘Dus toen vonden jullie het lichaam.’

‘Ja, meneer.’ Milo antwoordde voor de beide jongens.

‘En wat deden jullie toen?’

‘We hadden geen bereik. Dus toen zijn we omgekeerd en naar onze fietsen gelopen en naar huis gegaan om te bellen.’

‘Jullie zijn niet naar huis gegaan,’ zei meneer Newcamp. ‘Jullie hebben in die hamburgertent gezeten tot de school uitgang.’ Hij gaf hem weer een tik tegen zijn hoofd.

‘Au!’ gilde de jongen.

Decker vroeg: ‘Zou u hem niet meer willen slaan? U bent hier in aanwezigheid van de politie.’ Newcamp sloeg zijn ogen neer en keek

nors voor zich uit. Decker vervolgde: ‘Heeft een van jullie gecontroleerd of het slachtoffer nog hartslag had?’

De jongens schudden hun hoofd. Milo zei: ‘Zijn gezicht zat onder de sneeuw. Hij bewoog niet. Ik wilde er niet aankomen.’

Decker leunde over de tafel. ‘We hebben helemaal niets op het lijk gevonden, jongens: geen portemonnee, geen telefoon, geen computer, geen rugzak en geen identiteitsbewijs.’ Hij zweeg even. ‘Dit is belangrijk, dus niet liegen. Hebben jullie iets meegenomen?’

De jongens schudden nadrukkelijk hun hoofd en zeiden een paar keer nee.

‘Jullie hebben zijn zakken niet doorzocht?’ vroeg Decker. ‘Want als dat wel zo is, vinden we jullie vingerafdrukken.’ Dat was niet altijd het geval, maar dat wisten de jongens niet.

‘Nee, echt niet,’ zei Carson. ‘We zijn gewoon zo snel mogelijk weggerend.’

‘We zijn teruggerend, meneer,’ zei Milo. ‘Ik wil helemaal niets met een lijk te maken hebben.’

Yvonne Mastino kwam binnen en reikte Decker een briefje aan. De schoenafdrukken van de jongens kwamen overeen met de gipsafdrukken van de voetsporen in de sneeuw. ‘Oké,’ zei Decker. ‘Ik weet wat ik wilde weten. Jullie kunnen je schoenen halen en naar huis gaan. Misschien wil ik later nog wat vragen stellen. Als jullie ouders het goedvinden, hou ik jullie wapens hier tot het begin van het jachtseizoen.’

‘Goed idee,’ zei Julia Jackson.

‘Dat is niet eerlijk,’ protesteerde Carson.

‘Hou je mond, Carson.’ Tegen Decker zei Julia: ‘Ik zal die van hem morgen brengen.’

‘Ik ook,’ zei Newcamp. ‘U kunt ze maar beter hier houden, want anders schieten ze misschien iemand neer en gaan ze de bak in wegens doodslag. Idioten!’ Hij wilde zijn zoon weer een klap tegen zijn hoofd geven, maar hield zich in. ‘Zijn we klaar?’

Decker knikte. Ze stonden alle vier op en vertrokken. Hij zette net de cassette recorder uit toen McAdams de kamer binnenkwam. ‘Hadden die jongens nog iets interessants te vertellen?’

‘Gewoon domme tieners die jagertje speelden.’

‘Er was niemand bij Zipspeed, maar ik heb een van de werknemers te pakken weten te krijgen en die heeft het nummer van de fiets opgezocht in zijn computer. Hij is gehuurd door ene John Smith.’

‘Een pseudoniem, denk je ook niet?’ vroeg Decker.

‘Dat weet ik niet. Volgens die werknemer moet je een rijbewijs achterlaten als je daar een fiets wilt huren.’

‘Dan heeft hij misschien een vals rijbewijs op de naam John Smith.’

‘Of hij heet gewoon John Smith,’ verklaarde McAdams. ‘Maar ik heb wel nieuws. Het is misschien een valse naam, maar op het formulier dat hij heeft ingevuld staat het nummer van zijn collegekaart. Volgens dat nummer studeert hij aan Kneed Loft.’

Kneed Loft was het kleinste college van de vijf colleges in de staat. Het was gespecialiseerd in wiskunde, natuurkunde en bouwkunde, maar toch werd het als een algemeen college beschouwd en niet als een technische universiteit zoals het MIT of Caltech. Decker zei: ‘We halen flyers en dan kunnen we daar beginnen.’

‘Hm... vraagje. Heb je tegen Rina gezegd dat ik in de stad ben?’

‘Ja.’

‘En vindt ze het goed?’

‘Ja, ze vindt het goed. Om een of andere vreemde reden mag ze je wel.’ Decker kwam overeind. ‘We gaan.’

‘Denk je dat die jongens iets hebben meegenomen van de plaats delict?’

‘Je bedoelt een laptop of een telefoon? Ze zeiden van niet en ik geloof ze. Je hebt zelf gezien hoe netjes die kleren waren opgevouwen en op een stapeltje gelegd. Als ze de kleren hadden doorzocht, zouden ze op een grote hoop liggen.’

‘Misschien hebben ze de kleren weer opgevouwen.’

‘McAdams, ben je ooit in de kamer van een tiener geweest? Ze hebben geen idee wat het woord “onberispelijk” betekent.’

The Five Colleges of Upstate opereerden min of meer zelfstandig, hadden hun eigen campuspolitie en hun eigen geheimzinnige methodes om overtredingen af te handelen – gewoonlijk overtredingen die waren begaan door dronken studenten die in de problemen waren gekomen. Af en toe kreeg de politie wel met ze te maken, gewoonlijk wanneer het incident te ernstig was om door het college te worden afgehandeld. Dat was het afgelopen jaar het geval geweest toen een ouderejaarsstudente van Littleton College, Angeline Moreau, levenloos werd aangetroffen op een plek buiten de campus.

Het college was maar al te blij geweest dat de zaak kon worden overgedragen aan de plaatselijke politie. Greenbury was niet gewend aan ernstige misdrijven en de stad had al in geen jaren te maken gehad met een gewelddadige moord. Greenbury had het geluk dat Decker zes maanden voor het misdrijf in dienst was gekomen nadat hij kort daarvoor zijn penning als hoofdresearcheur van de LAPD had ingeleverd.

De bouwstijlen van de vijf colleges waren net zo verschillend als de instellingen zelf. Duxbury was het oudst en het grootst en bestond uit imposante kalkstenen en bakstenen gebouwen die ergens halverwege de negentiende eeuw waren gebouwd. Het vrouwencollege, Clarion, was in de jaren twintig gebouwd: klare lijnen en kleinere gebouwen. Morse McKinley was na de oorlog gebouwd en was gespecialiseerd in bestuurskunde, internationale betrekkingen en economie. Het leek op een noodgebouw uit de jaren vijftig dat was omgetoverd tot campus. Littleton was het milieuvriendelijke college voor geesteswetenschappen, kunstgeschiedenis en theater, waar Decker en McAdams het grootste deel van de afgelopen winter had-

den doorgebracht om onderzoek te doen naar kunstzwendel met een dodelijke afloop.

De bouwstijl van Knead Loft was een lomp ontwerp uit de jaren zestig toen ideeën en gedachten de boventoon voerden en het militair-industriële complex als het esthetische ideaal gold. Het was een enorme rechthoekige bunker van baksteen en bruinrode zandsteen met kleine, vierkante ramen. Decker was nooit in de beroemde collegezalen geweest. Hij had nooit een reden gehad om ze te bezoeken.

Het was bijna acht uur 's avonds tegen de tijd dat hij en McAdams bij het college aankwamen. De temperatuur lag rond het vriespunt en er stond een wind die zo droog was dat je er gebarsten lippen en prikkelende ogen van kreeg. Een zwarte sterrenhemel strekte zich uit boven de witte grasvelden op de uitgestrekte campus. De kantoren van de administratie waren gesloten en het zou waarschijnlijk enkele telefoontjes kosten om ervoor te zorgen dat iemand opendeed. Aangezien het een klein college was – in totaal zeshonderd studenten en zes studentenhuizen – was het makkelijker om flyers uit te delen en te kijken of iemand hem aan de hand van de foto's kon identificeren.

De studentenhuizen waren vernoemd naar twintigste-eeuwse wetenschappers: Fermi Hall, Bohr Hall, Einstein Hall, Planck Hall, Goddard Hall en Marie Curie Hall – de voornaam van de laatste beroemdheid werd expliciet genoemd om te voorkomen dat iemand zou denken dat met Curie haar echtgenoot, Pierre, was bedoeld. Het eerste studentenhuus waar ze langskwamen was Planck Hall: een gebouw van twee verdiepingen van grauwe, functionele baksteen zonder enige charme of stijl. Omdat Decker en McAdams de sleutel niet hadden, klopten ze op de onbewaakte glazen deur, maar er reageerde natuurlijk niemand. Het was ook zeer de vraag of iemand hen hoorde. Even later scande een studente haar pasje. De twee rechers konden naar binnen glippen nadat zij de trap op was gerend.

Het eerste wat in het oog sprong was een Volkswagen Jetta, die

midden in de hal stond. Hoe ze een levensgrote auto in de lobby hadden weten te krijgen, mocht iedereen zelf bedenken. Op de plek van de bestuurder zat een stalen robot met om zijn nek een bordje dat meldde dat hij Rupert heette. Hij had een baret en een zonnebril op en droeg handschoenen. De studenten die binnenkwamen en naar buiten gingen, liepen om de auto heen alsof het een volkomen natuurlijk verschijnsel betrof.

Verder was het er, zoals in alle studentenhuizen, een varkensstal: lege bier- en drankflessen, weggegooid rode bekertjes waarin bier en drank had gezeten, pizzadozen, oude frietjes en andere restanten van afhaalmaaltijden, uitpuilende vuilnisbakken en overal kledingstukken op de vloer. Omdat er alleen frisse lucht circuleerde wanneer de buitendeur open- en dichtging, stonk het er verschrikkelijk.

‘Gatver!’ McAdams zwaaide met zijn hand onder zijn neus. ‘Arme Rupert. Moeten we maar bij hem beginnen omdat hij blijkbaar de ogen en de oren van Planck is?’ Tyler boog zich voorover en wapperde met de flyer van het onbekende lijk naar de robot. ‘Kent u deze man?’ Hij zweeg even. ‘Het is misschien handig als je je zonnebril afzet, vriend.’

Decker glimlachte. ‘Laten we boven beginnen en dan weer naar beneden werken.’

Ze namen de trap naar de eerste verdieping. De meeste deuren stonden open en de ruimte was één grote kakofonie van muziek, stemmen en mechanische geluiden die klonken als gehamer en geboor. Ze begonnen aan de ene kant en het duurde niet lang voordat hun onbekende lijk was geïdentificeerd door Damodar Batra, een ouderejaars die zowel wiskunde als bouwkunde studeerde.

‘O shit!’ Batra sperde zijn mond open en staaarde naar de foto. ‘Is dat Eli Wolf?’

Hij had de naam uitgesproken als E-li – lange e, lange i. Decker zei: ‘Zou je het voor me willen spellen?’

Batra deed wat hem was gevraagd. Hij was klein en had steil donker haar en een donkerbruine huidkleur. Hij zat in kleermakerszit op zijn bed, had een koptelefoon om zijn nek en werd omringd door twee laptops, een telefoon en een tablet. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Is Eli een vriend van je?’

‘Soort van. Eli heeft niet echt vrienden. Hij is een beetje schizoïde, maar dat is hier eerder regel dan uitzondering.’

‘Hoe goed kende je hem?’

‘Het is een kleine school, met een nog kleinere wiskundefaculteit. We hebben weleens samen colleges gevolgd. Nu hebben we allebei een andere begeleider omdat we ouderejaars zijn, dus ik zie hem niet meer zo vaak. We hebben het allebei nogal druk.’ Een korte stilte. ‘Mijn god, hij lijkt wel... dood.’ Hij keek op. ‘Is hij dood?’

‘Ja, hij is overleden. Dit is een postmortemfoto.’

‘God, ik kan het nauwelijks geloven!’ De jongeman leek werkelijk geschokt. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat zijn we nog aan het uitzoeken,’ zei Decker. ‘Wat kun je me over hem vertellen?’

‘Niet veel. We waren niet elkaars beste vrienden, maar we kenden elkaar wel goed.’

‘Wat was zijn hoofdvak?’ vroeg McAdams.

‘Theoretische wiskunde.’ Batra’s kaakspieren zetten uit. ‘Ik geloof dat hij al aan een masteronderzoek naar Fourier-analyse en Fourier-transformaties was begonnen.’

Decker wendde zich tot McAdams. ‘Heb jij enig idee wat dat is?’

‘Geen flauw idee.’ Tyler keek Batra aan. ‘Zou je dat in gewonemen-sentaal kunnen uitleggen?’

‘Fourier heeft ongeveer driehonderd jaar geleden onderzoek gedaan naar temperatuurgradiënten. Warmte verplaatst zich van het warmste punt naar het koudste punt en de snelheid hangt af van het materiaal. De wiskundige verklaring hiervoor is bedacht door een

man die Fourier heet. Hij onderzocht de complexe golven waaruit dingen als temperatuurgradiënten bestaan en heeft ze opgedeeld in simpeler sinusgolven. Jullie weten toch wel wat een sinusgolf is?’

Decker zei: ‘Volgens mij is trigonometrie verplicht als je toegelaten wilt worden op Harvard.’

‘Heeft u aan Harvard gestudeerd?’ vroeg Batra.

‘Ik niet, maar hij wel.’ Decker wees naar McAdams.

‘Amplitude, frequentie en de verstreken tijd,’ zei Tyler.

Batra lachte. ‘Weet je wat eigenwaarden zijn?’

‘Nee, maar ik weet genoeg van eerstejaars recht inzake de onrechtmatige daad om tegen bijna iedereen een rechtszaak aan te spannen.’

‘Je studeert rechten.’

‘Dat is helaas inderdaad het geval.’ McAdams wees naar Decker. ‘Hij is daarentegen beëdigd advocaat.’

‘Dat was dertig jaar geleden,’ zei Decker. ‘Kun je voor een leek uitleggen wat een eigenwaarde is?’

‘Het is makkelijker om een wiskundige uitleg te geven. Het heeft te maken met matrixen en niet-nulvectoren, wat niemand iets zegt, behalve een stel halvegaren zoals ik. Maar waar het om gaat is dat al die dingen heel theoretisch beginnen, maar uiterst praktische toepassingen hebben.’ Batra keek op. ‘Eli was echt briljant. Hij kon complexe wiskunde zoals gradiënten, vectoren en matrixen voor zich zien. Het was een gave. Wat is er met hem gebeurd? Was het een ongeluk?’

‘Waarom denk je dat het misschien een ongeluk was?’

‘Was het dan geen ongeluk?’ Nu leek Batra werkelijk verbijsterd. ‘Heeft hij zelfmoord gepleegd?’

‘Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen,’ zei Decker. ‘Kwam hij de afgelopen tijd depressief over?’

‘Op mij niet. Ik kreeg juist eerder de indruk dat het erg goed met hem ging. Ik weet dat hij opschoot met zijn scriptie.’

‘Het klinkt alsof je Eli beter kende dan je zelf dacht.’

‘Iedereen in onze klas kende Eli. Hij was... uitzonderlijk.’

‘Wie was zijn scriptiebegeleider?’ vroeg McAdams.

‘Theo Rosser – hij is het hoofd van de vakgroep. Eli deed ook onderzoek voor mevrouw Belfort en meneer Ferraga. Hij had met iedereen kunnen werken. De hele vakgroep Wiskunde bewonderde hem.’

‘Heb je het telefoonnummer van die mensen?’

‘Hm... wacht even. Ik zal kijken of ze op de adressenlijst staan.’ Het kostte hem een paar minuten om te vinden wat hij zocht. ‘Van Rosser alleen het nummer van zijn kantoor. Ik heb wel het mobiele nummer van mevrouw Belfort. Ze is mijn begeleider.’

‘Voornaam?’ vroeg Decker.

‘Katrina Belfort.’ Hij zei het nummer op uit zijn hoofd. ‘Ik hoop dat u er iets aan heeft.’

‘Het is een begin,’ zei Decker. ‘En zou je ons kunnen zeggen met wie hij vriendschappelijk omging?’

‘Hij ging met helemaal niemand vriendschappelijk om. Hij zat altijd in de bibliotheek te werken aan dingen waarvan niemand iets begreep.’

‘Hij moest toch eten,’ zei McAdams. ‘Heb je hem ooit in de kantine gezien?’

‘Natuurlijk... maar hij zat meestal in zijn eentje te eten. Soms zat hij wel bij een groepje mensen, maar dat was volgens mij eerder omdat er toevallig plek was dan omdat hij met een van hen wilde praten. Of misschien zaten ze hem dan uit te horen. Hij was erg behulpzaam.’ Hij dacht even na. ‘Weet u, misschien moeten jullie contact opnemen met Mallon. Zij gingen wel min of meer vriendschappelijk met elkaar om.’

‘Is Mallon een man of een vrouw?’

‘Een vrouw... niet dat Eli dat verder iets kon schelen. Of Mallon, wat dat aangaat. Ze is ook nogal op zichzelf. Katrina Belfort is ook

haar scriptiebegeleider, dus ik zie haar soms tijdens een bijeenkomst.’

‘Dus jullie hebben allebei dezelfde begeleider?’

‘Ja. Mallon, Ari Weissberg en ik.’

‘Wat is Mallons achternaam?’ vroeg Decker.

‘Euler. Net als die wiskundige, maar dan spreek je het uit als Joe-ler in plaats van als Eu-ler. Volgens mij is ze ergens in de verte familie.’

‘Waar kunnen we Mallon vinden?’ vroeg Decker.

‘Ze woont in Marie Curie. Willen jullie haar mobiele nummer?’

‘Dat zou wel handig zijn.’

Batra gaf hun het nummer. Hij schudde zijn hoofd. ‘God, dit is echt zo erg. Ik geloof dat ik het nog even moet verwerken. Kan ik nog iets voor jullie betekenen?’

‘Ja, en dit is belangrijk,’ zei Decker. ‘Je hebt onze onbekende net geïdentificeerd als Eli Wolf. Weet je zeker dat hij het is?’

‘Vrijwel honderd procent zeker. Maar als jullie willen dat iemand anders het bevestigt, moeten jullie nog meer flyers uitdelen.’

‘We gaan eerst even met Mallon Euler praten. Als zij hem ook identificeert als Eli Wolf, zullen we zijn familie inlichten.’

‘Zijn ouders. Shit, dat is erg.’

‘Ik zou je willen vragen of je dit nog even voor je wilt houden zolang we zijn ouders nog niet hebben ingelicht. Weet je toevallig hoe we contact kunnen opnemen met Eli’s ouders? Staat er misschien een telefoonnummer in de adressenlijst?’

‘Ik denk het niet, want volgens mij hebben zijn ouders geen telefoon. Ik meen me te herinneren dat Eli Wolfs familie amish is.’

Hoofdstuk 4

Het voertuig in deze lobby was een bronskleurige Cadillac Eldorado cabrio uit 1970. Er zat ook een pop met een zonnebril achter het stuur, maar deze was gekleed in complete uitrusting.

Toen McAdams Mallon Euler de flyer aanreikte, keek ze wel naar het papiertje, maar pakte ze het niet aan. Ze zat in kleermakerszit op haar bed en staarde voor zich uit met een blik die niets verried. Als persoon stelde ze weinig voor, als fysieke substantie tenminste een criterium was. Ze was elfachtig: klein, griezelig dun, hartvormig gezicht met kort blond haar en knalblauwe ogen. Hoewel het helemaal niet warm was in de kamer droeg ze een blouse met korte mouwen die om haar stakerige armen hingen en een korte spijkerbroek. Badslippers aan haar voeten.

Decker vroeg: 'Ken je hem?'

Een knik met haar hoofd. Ze kreeg opeens tranen in haar ogen. Ze keek naar de flyer, toen naar McAdams' gezicht en toen weer naar de flyer.

'Wie is hij?' vroeg Decker.

Haar blik was nog steeds op de flyer gericht. 'Is hij dood?'

'Ja.' Decker wachtte, maar er kwam geen reactie. 'Wie is hij?'

'Eli.'

'Achternaam?'

'Wolf... Elijah Wolf.'

Decker wendde zich tot McAdams. 'Hij is door twee verschillende mensen geïdentificeerd en dat vind ik wel genoeg.' Tegen Mallon: 'Waar woonde hij? In welk studentenhuis?'

'Goddard Hall.'

'Weet je zijn kamernummer?'

‘Vijfentwintig.’

‘Heeft hij een kamergenoot?’

‘Het is een eenpersoonskamer. Hij is ouderejaars. De meeste ouderejaars hebben een eenpersoonskamer.’ Ze keek naar haar schoot. Ze fluisterde: ‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat zijn we nog aan het uitzoeken.’

‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Ik weet niet hoe laat precies. We hebben hem vanmiddag in een afgelegen deel van het bos gevonden – in de buurt van de afslag Elwood van de snelweg. Heb je enig idee waarom hij daar was?’

‘Geen flauw idee. Ik weet niet eens waar Elwood is.’ Tijdens het praten bleef ze maar naar haar schoot staren.

‘Was je bevriend met Eli?’

‘We hadden belangstelling voor dezelfde wetenschappelijke vraagstukken.’

‘Dat sluit vriendschap niet uit.’

Ze keek op en sloeg haar ogen vervolgens weer neer. ‘We hadden het over ons onderzoek.’

‘Wat voor onderzoek.’

‘Wiskunde.’

‘Hoe vaak spraken jullie elkaar?’

‘De hele tijd.’

‘Maar je beschouwt hem niet als een vriend.’

‘Ik heb geen vrienden.’ Een snelle blik op McAdams en toen keek ze weer naar haar knieën. Er ontsnapte weer een traan aan haar linkeroog. Ze veegde hem weg. ‘Maar daardoor is het niet minder pijnlijk om hem – om zijn geest – te verliezen.’ Ze fluisterde. ‘Ik vind het zo erg.’

Nog een traan die door een andere traan werd gevolgd. Decker gaf haar een doos tissues aan. ‘Wanneer heb je Eli voor het laatst gezien?’

‘Gisteren.’

‘Hoe laat?’

‘Om één uur ’s middags. We hadden afgesproken om samen te lunchen in de kantine.’

‘En hoe ging dat?’

‘Zoals altijd.’

‘Ik weet niet hoe het altijd ging, Mallon.’

‘We hadden het over wiskunde.’

‘Is je iets opgevallen aan Eli’s gedrag?’

‘Nee.’

‘Leek hij boos of verdrietig?’

‘Helemaal niet.’

‘Bezorgd?’

‘Nee.’ Haar ogen keken naar Decker, toen naar McAdams en uiteindelijk naar beneden. ‘Ik ben niet zo goed in het lezen van goedstoestanden. Maar ik had de indruk dat er niets aan de hand was... Hij was misschien eerder... opgewekt. Het ging goed met zijn scriptie. Dat weet ik wel.’

‘Zag je hem vaak?’

‘Ja. Minstens twee keer per week.’

‘Wie belde wie om een afspraak te maken?’

‘Ik bel nooit iemand. We sms’ten.’

‘Voordat ik het vergeet... Wat is zijn mobiele nummer?’

Het meisje dreunde de cijfers op als een robot. Aan McAdams vroeg Decker: ‘Kun jij het nummer bellen?’

‘Doe ik al.’

Decker richtte zijn aandacht weer op het meisje. ‘Wie sms’t wie?’

‘Ik heb hem ge-sms’t. Ik kwam ergens niet uit en heb hem gevraagd of hij er even naar kon kijken.’

McAdams hing op. ‘Hmm...’

‘Voicemail?’ vroeg Decker.

‘Afgesloten... En er is geen nieuw nummer.’

Dat paste bij zelfmoord: de jongeman had zaken afgesloten. Decker vroeg: 'Waarover gaat je scriptie?'

Ze keek langzaam op naar zijn gezicht. 'Die ging over fractals.'

Decker vroeg aan McAdams: 'Enig idee wat een fractal is?'

'Toevallig wel, ja,' zei McAdams. 'Dat zijn zelfgelijkende, meetkundige figuren die je in de natuur tegenkomt.'

'Ik heb geen flauw idee wat dat betekent.'

Tyler fronste zijn voorhoofd. 'Stel je hebt een klavertje drie. En dan bekijk je een van de blaadjes van het klavertje en ontdek je dat die uit drie blaadjes bestaat en dat het blaadje op een miniatuur klavertje lijkt, en dan kijk je beter naar een van de blaadjes en zie je dat die ook in drie delen is verdeeld, enzovoort enzovoort enzovoort.' Hij keek vragend naar Mallon.

'Min of meer correct,' zei ze.

'En daar hou jij je mee bezig?' vroeg Decker aan het meisje.

'Nee. Ik bestudeerde de wiskunde van fractals en de theorie van de ruwheid. Daardoor heb ik belangstelling gekregen voor Fourier-analyse en Fourier-transformaties.'

'En dat is wat Elijah Wolf bestudeerde,' zei McAdams.

'Eli verdiepte zich steeds in andere dingen, maar ja, we gebruikten dezelfde wiskundige formules, al deden we totaal andere dingen. Als we elkaar spraken, hielp hij mij meestal; niet andersom.'

'Dus je weet niet precies wat hij bestudeerde?'

'Iets met Fourier-transformaties.' Mallon veegde een traan uit haar oog. 'Ik wou dat ik beter had opgelet. Maar zoals ik al zei, hij hielp mij.'

'En Rosser was zijn begeleider,' zei Decker.

'Ja. Daaruit blijkt wel dat hij briljant was. Rosser neemt per studiejaar hoogstens een student aan. Hij is het hoofd van de vakgroep, dus hij kan kiezen. Maar als ik even slim was geweest als Eli, had hij mij nog niet gekozen. Hij heeft een hekel aan vrouwen.'

‘Is dat zo?’

‘Vraag maar aan mevrouw Belfort. Zij is mijn begeleider.’

Decker knikte. ‘Kun je me nog meer vertellen over Elijah Wolf?’

‘Hij had echt een gave.’ De tranen waren weer terug. ‘Iedereen zal hem missen.’

‘Mallon, weet je iets over zijn familie?’

‘Nee.’

‘Ik heb gehoord dat zijn familie amish is.’

‘Mennonieten.’

‘O.’ Decker zweeg even. ‘Je wist dat hij mennoniet was.’

‘Ja.’

‘Dus je weet wel iets over hem.’ Ze antwoordde door haar schouders op te halen. Decker vroeg: ‘Heeft hij ooit iets over zijn familieachtergrond verteld? Zijn ontwikkeling van mennoniet tot wiskundig genie?’

‘Hij had het zelden tot nooit over vroeger.’ Mallon sloeg haar ogen neer. ‘Ik heb niet doorgevraagd. Ik wou dat ik het wel had gedaan.’

‘Oké.’ Decker streek zijn snor glad. ‘Waarom heeft hij je dan over zijn geloof verteld? In welke context? Weet je dat nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog. Hij leerde me een paar kaartspelletjes die de mennonieten volgens hem vaak speelden en vertelde dat hij uit die gemeenschap kwam.’

‘En verder?’

‘Behalve die spelletjes helemaal niets, nee.’

‘Dus je weet ook niet waar hij vandaan kwam?’

‘Nee.’

‘Heb je het hem niet gevraagd?’

‘Nee.’ Ze beet op haar onderlip. ‘Aan zijn accent te oordelen kwam hij hier ergens uit de buurt.’

‘Had hij een accent?’

‘Met accent bedoel ik uitspraak en spraakpatronen. Ik heb daar

een goed oor voor. Op grond van uw uitspraak zou ik zeggen dat u uit het Westen komt, maar u praat een beetje knauwend, zoals mensen uit het Zuiden. Als ik moest gokken, zou ik Oost-Louisiana of West-Florida zeggen.'

'Gainesville, Florida. Precies in het midden van de staat. Maar mijn moeder kwam meer uit de buurt van Louisiana.'

McAdams onderbrak ze nadat hij informatie had opgezocht op zijn telefoon. 'Wauw. Er zitten een heleboel amish in de staat New York. Ze komen hier omdat landbouwgrond hier goedkoper is dan in Lancaster.' Hij keek Mallon aan. 'Weet je zeker dat hij geen amish was?'

'Hij zei dat hij mennoniet was,' zei Mallon.

McAdams tikte nog wat in op zijn telefoon. 'Er zijn hier ook een paar kleine mennonitische gemeenschappen.'

Decker zei: 'Mennonieten zijn moderner dan amish. Er is best een kans dat zijn familie elektriciteit heeft en een telefoon.'

'Ik zoek het wel op,' zei McAdams.

Decker wendde zich tot de jonge vrouw. 'Ik moet zijn ouders inlichten, Mallon. Zou je alsjeblieft niets willen zeggen zolang ik die bijzonder onaangename taak nog niet achter de rug heb? Zou je dit zolang voor je kunnen houden?'

'Natuurlijk. Ik praat trouwens zelden met iemand. En met roddelpraktijken hou ik me al helemaal niet bezig.'

Decker gaf Mallon zijn kaartje. 'Nou, als je toevallig iets hoort, of als je nog iets te binnen schiet, hoe onbelangrijk het ook lijkt, moet je niet aarzelen om me te bellen.'

Mallon staaarde naar het kaartje. Uiteindelijk pakte ze het aan met haar spichtige vingers.

Decker zei: 'Dank je.'

McAdams vroeg: 'Meneer, zou ik mevrouw Euler even onder vier ogen kunnen spreken?'

Het verzoek verraste Decker. ‘Natuurlijk.’

Zodra Decker de kamer had verlaten, stopte McAdams zijn smartphone weg en vroeg hij: ‘Oké, waar ken ik je van?’

Mallon staaarde hem aan. ‘Waarom denk je dat je me kent?’

‘Ik ken je natuurlijk niet echt, maar we hebben elkaar al eens eerder ontmoet. Ik kan het me niet meer herinneren, maar jij wel. Je zit me de hele tijd aan te staren. Dus waar?’

‘Philips.’

McAdams was verbaasd. ‘Echt?’

‘Echt.’

‘Sorry, ik kan me er echt niets van herinneren. Je bent een stuk jonger dan ik. En ik was nogal op mezelf.’

‘Niet altijd.’

‘Heb ik je op de een of andere manier beledigd? Dat deed ik vroeger blijkbaar wel vaker.’

‘Eerder het tegendeel. Je hebt me het beste advies gegeven dat ik ooit heb gekregen.’

‘Nou, dat is weer eens iets anders.’ McAdams zweeg even. ‘Nou ben ik pas echt benieuwd.’ Hij wachtte. ‘Alsjeblieft?’

‘Ik was net aan highschool begonnen. Ik was een jaar jonger dan alle anderen en werd natuurlijk zoals gewoonlijk gepest. Ellen Harold, Mackenzie Gregory en Misha Greenwood.’

‘Ik ken Mackenzie wel. Zij en haar broer woonden bij me om de hoek. Vervelend kreng. Allebei trouwens. Wat heb ik gedaan?’

‘Het was toen ze al voor de derde keer mijn telefoon hadden gestolen. Ik huilde en ze stonden me natuurlijk uit te lachen omdat ik aan het huilen was. En toen kwam jij langs en zei je: “Mackenzie, hou eens op met haar te pesten.” Ze sputterde wel tegen, maar alleen voor de vorm. Ze gingen weg, maar ik huilde nog steeds.’

McAdams fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik kan me niet voorstellen dat ik medeleven met iemand had.’

‘Dat had je ook niet.’

‘Oké, dat klopt dan wel.’

‘Ik zei tegen jou: “Ik wil alleen maar dat ze me leuk vinden.” Tegen die tijd was ik aan het snikken. “Ik wil er alleen maar bij horen.” En weet je wat je toen zei?’

‘Ik heb geen flauw idee.’

‘Je zei: “Ze zullen je nooit leuk vinden en je zult er nooit bij horen.”’

McAdams lachte. ‘Oké. Dat klinkt wel als iets wat ik gezegd kan hebben.’

‘Maar toen zei je – en dat was het goede advies – toen zei je: “Als je nou op je studie richt, wordt het misschien nog wel iets. Dan vinden ze je misschien nog steeds niet leuk, maar hebben ze respect voor je.’

‘Wauw! Heb ik dat gezegd?’

‘Dat heb jij gezegd.’

‘Helemaal niks voor mij. Een zeldzaam moment van zwakte.’

Mallons lippen krulden zich tot een halve glimlach. ‘Toen je wegliep, vroeg ik je naam en toen zei je dat die er niet toe deed. Maar ik ben er toch achter gekomen hoe je heette. Het laatste wat ik hoorde was dat je naar Harvard ging.’

‘Dat klopt.’

‘En nu ben jij bij de politie?’

‘Dat klopt ook.’ McAdams keek op zijn horloge. ‘Ik moet weer naar mijn baas.’ Hij pakte zijn koffertje. ‘Ik ben blij dat het allemaal is goed gekomen, Mallon. En als het een troost is, kan ik je melden dat Mackenzie al twee keer heeft moeten afkicken.’

‘Dat doet me niks. Ik verspil mijn tijd niet door te bedenken hoe ik wraak kan nemen.’

‘Dan ben je alvast een stap verder dan ik.’ Hij wees naar het kaartje dat ze nog in haar hand had. ‘Bel hem als je iets te binnen schiet.’

Mallon vroeg: ‘Hoe is hij gestorven?’

‘Daarnaar loopt nog onderzoek.’

‘Is hij in zijn eentje gestorven?’

McAdams keek haar aan met een droevige glimlach. ‘Mallon, iedereen sterft in zijn eentje.’

Hoofdstuk 5

‘Waar ging dat nou weer over?’ Decker en McAdams liepen naar Goddard Hall, dat tegenover Marie Curie stond. De twee studentenhuizen werden van elkaar gescheiden door een strook van bruin gras en ijs. McAdams zette de kraag van zijn jas op.

Hij zei: ‘Ik had de indruk dat ik haar kende.’

‘Ik had eerder de indruk dat zij jou kende. Ze zat de hele tijd naar je te kijken. En kende je haar ook?’

‘Niet persoonlijk. Ze ging ook naar Philips Exeter.’

‘Ach, nog zo’n rijkeluikindje.’

‘Nee, ze had een beurs en werd gepest door de rijke kinderen. Blijkbaar ben ik een keer voor haar opgekomen en dat heeft nogal indruk op haar gemaakt.’

‘Dat was aardig van je. Wat heb je gedaan?’

‘Haar moed ingesproken. Maar eerlijk gezegd kan ik me er niets van herinneren.’ Hij bleef staan en keek Decker aan. ‘Ik wilde alleen zeker weten of ik haar nou echt kende en het onderzoek niet in gevaar bracht.’

‘Omdat ze bijvoorbeeld een onenightstand van je was en vervelende dingen kon melden over je seksuele voorkeuren?’

‘Was het maar waar.’

Decker glimlachte. ‘Ik moet het telefoonnummer van Elijahs ouders hebben, Tyler. Ik moet het ze vertellen.’

‘Ja, je wilt niet dat dat je nog boven je hoofd hangt. Ik weet niet wat ik moet zeggen, baas. Volgens mij had Elijah geen goede vrienden die veel over zijn privéleven weten.’

‘Dat ben ik met je eens. Als ik nou eens zijn kamer doorzoek en jij hier rondhangt en op zoek gaat naar een of andere medewerker

met een late dienst die ons aan het telefoonnummer van zijn ouders kan helpen?’

‘Dat wil ik wel doen. Als dit een typisch college is, hangt er vast ergens een vieze, ouwe vent van de administratie rond in de hal.’

‘Pak het voorzichtig aan, Tyler.’

‘Hé, ouwe. Wie heeft er nou meer ervaring met dit soort instellingen? Jij of ik?’

‘Jij wint, met gemak.’

‘Ik kan me best beheersen.’ Hij glimlachte, maar niet echt opgewekt. ‘Die jongen heeft toch zelfmoord gepleegd?’

‘Daar lijkt het op.’

‘En het was geen moord?’

‘We weten meer zodra we de resultaten van de autopsie binnen hebben.’

‘En dat betekent dat je nog niet wilt uitsluiten dat het om moord gaat.’

‘Ik wil nog helemaal niets uitsluiten. Ben je zenuwachtig?’

‘Ik bedoel alleen maar te zeggen dat mijn schietvaardigheid nog niet erg verbeterd is.’

‘Op dit moment hoeven we niet op iemand te schieten.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ik kan niets garanderen, maar ik ben in elk geval niet gewapend.’ Een korte stilte. ‘Of we doorzoeken Elijahs kamer met zijn tweeën.’

McAdams likte zijn lippen. ‘Ik weet dat ik paranoïde doe. Ik achterhaal dat telefoonnummer, als het tenminste bestaat, en ik zie je in zijn kamer.’

‘Je doet niet paranoïde, Tyler. Dit heet “een gezonde dosis behoedzaamheid”’

‘En dat terwijl ik er al in geen maanden bij heb stilgestaan.’ Hij zweeg even. ‘Maar nu ik hier ben... komt het allemaal weer boven. Maar het gaat wel. Ik kan het best aan.’

‘Het is helemaal niet erg om nerveus te zijn. Iedereen die ooit is neergeschoten, is nerveus. Daarom doe ik ook zo paranoïde over mijn omgeving. De dood geeft niemand een tweede kans.’

Het vervoermiddel in Goddard Hall was een raket – niet erg verrassend. De robot droeg een NASA-helm en iets wat op een ruimtevaartpak leek. Hij stond helemaal rechtop, was vastgegespt met een vijfpunts gordel en staarde met zijn denkbeeldige ogen de ether in.

Omdat de kamer van Eli op slot zat, moest Decker op zoek naar de huismeester, die de deur met een loper – in dit geval een elektronisch pasje – kon openen. De huismeester, Alistair Dixon, die zijn bachelor ook aan Knead Loft had gedaan, deed nu zijn master en schreef zijn scriptie over een of ander wiskundig model voor de aandelenhandel. Hij was potig en had een rond, blozend gezicht, lichtbruine ogen en bruin krullend haar. Hij kende Eli zoals iedereen Eli kende: als een genie dat in zijn onderzoek leefde en nauwelijks in de echte wereld bestond. Dixon belde ook de campuspolitie omdat hij wist dat hij in een lastige toestand verzeild was geraakt. Hij zei: ‘Volgens mij moeten we echt even wachten tot iemand met ons mee de kamer in gaat.’

Decker keek op zijn horloge. ‘Dat snap ik, maar ik heb haast. Zou je de deur alsjeblieft even kunnen openmaken?’

‘Oké, zolang u maar niets aanraakt.’ Dixon duwde de deur open. ‘U moet echt even contact opnemen met het hoofd Studentenzaken voordat u hier gaat rondneuzen.’

‘Rondneuzen?’ Decker keek hem woedend aan. ‘Hij is dood en ik wil uitzoeken waarom. En als je toch bezig bent, moet je het hoofd Studentenzaken meteen maar even vragen om het telefoonnummer van zijn ouders. Dat hebben we niet en ze weten nog niet wat er is gebeurd.’

‘Tering!’ Dixon werd bleek. ‘Wie moet het ze vertellen?’

‘Dat zal ik wel moeten doen, tenzij jij er zin in hebt.’

Dixon zag grauw. ‘Is hij echt dood?’

‘Ja.’

‘God, wat erg!’

‘Ja, inderdaad.’ Decker stapte de kamer in.

Elijah Wolf was de verpersoonlijking van de obsessieve opruimdrang. Er was helemaal niets wat niet op zijn plek lag. Zo’n beetje alles was uit de kamer verwijderd. Op de kale houten vloer stonden een bed, een bureau en een bureaustoel. De kledingkast had geen deur. Jasjes en overhemden hingen aan kledinghangers, spijkerbroeken lagen opgevouwen op een plank en de schoenen stonden op een rijtje met de neuzen naar binnen. Op de plank lagen ook twee opgevouwen handdoeken en aan de roede hing een badjas. Verder nog een paar slippers.

Het blad van zijn bureau was leeg, op een bureaulamp, een doos met tissues en een printer na. Geen spoor van zijn computer. Decker opende de bureaula: potloden in een bakje, pennen in een doosje en twee grote gummen. Aan beide kanten van de ruimte voor de benen zaten ook nog twee grote laden. De la aan de linkerkant bevatte toiletartikelen: zes rollen wc-papier, twee dozen met tissues, paracetamol, ibuprofen, een middel tegen hooikoorts en antihistamine. Niets wat met winst kon worden doorverkocht, niets waarmee je je tegen een naderende dood kon wapenen.

De rechterla was volkomen leeg. Hij duwde hem hard dicht, maar de la sprong weer open. De tweede keer deed hij hem langzaam dicht en dit keer sloot hij en bleef hij op zijn plek.

Tegen de muur boven het bureau hingen boekenplanken vol wiskundeboeken. Hij pakte ze een voor een, bladerde ze door en hield ze ondersteboven om te zien of er losse blaadjes uit zouden vallen. Hij vond alweer niets. De boeken zelf bevatten vooral formules en nauwelijks woorden; ze gingen zijn verstand te boven.

Het bed was keurig opgemaakt. Decker bevoelde de kussens, het matras, het frame, keek onder het bed, maar hij vond helemaal niets. Hij keek bij de ramen, de vloerplanken, de muren, niets onder het frame, niets onder het kussen of het matras.

De jongeman had zijn persoonlijke bezittingen en alle overblijfselen van zijn privéleven grondig verwijderd. Decker wist wel dat wiskunde werd bedreven met potlood en papier, maar de jongen moest toch wel meer elektronische apparaten hebben gehad dan alleen een telefoon. Had hij ze verstopt? Had hij ze weggegooid? Was er iemand die wist dat Eli ze toch niet meer nodig had en ze zich maar had toegeëigend?

Er zat hem iets dwars... of eigenlijk zat hem een heleboel dwars, maar er was een idee dat zich net buiten zijn bereik in zijn hersenen ophield.

Toen hij bijna klaar was, kwam er een tengere vrouw met donkere, amandelvormige ogen en zwart, steil haar de kamer in gemarkeerd. Ze zag eruit alsof ze een jaar of vijftig was, droeg een zwarte rok, een groene trui en zwarte, hoge laarzen die waarschijnlijk op maat waren gemaakt omdat ze uitzonderlijk kleine voeten had. Ze stak haar hand uit.

‘Zhou Lin. Hoofd Studentenhuisvesting en Studentenzaken.’

‘Rechercheur Peter Decker, politie van Greenbury.’

Ze schudde krachtig zijn hand. ‘Wat is er aan de hand?’

Decker legde haar uit waarom hij er was en liet haar de foto van Elijah Wolf zien.

‘O, mijn god! Wat verschrikkelijk! Wat is er gebeurd?’ riep ze geschrokken uit.

‘Dat weten we niet zeker.’

‘Zelfmoord?’ Ze wreef haar handen tegen elkaar.

‘Er is nog helemaal niets uitgesloten. Leek hij een kandidaat voor zelfmoord?’

‘Nee, voor zover ik weet niet.’

‘Komen hier wel meer zelfmoorden voor?’

‘Niet vaak, godzijdank, maar Knead Loft kent een hoge werkdruk. Het is hier niet zoals op andere colleges. Je kan je hier niet zomaar door onderwerpen als topologie, thermodynamica of bouwkunde heen lullen. Je weet waarover je het hebt of niet. Bij zwakkere studenten proberen we op ieder niveau in te grijpen, zowel met privébegeleiding als therapie. Maar het komt af en toe voor dat een student slecht presteert en het gevoel heeft dat hij iedereen heeft teleurgesteld. Vooral in de Aziatische cultuur, waar falen geen optie is. Ik weet waarover ik het heb.’

‘Ik ben een praktiserende jood. Wij hebben ook normen.’

‘Dat lijkt er niet op. Joden kennen schuld, wij kennen schaamte. Voor mij is schuld geïnternaliseerd. Schaamte is iets wat je over je heen krijgt als een hoop hondenpoep. En daarom zijn wij een stel stomme goedzakken. Niet allemaal – we zijn met meer dan een miljard mensen – maar met onze hersencapaciteit zouden we de wereld moeten leiden op het gebied van de innovatie. Hoeveel groten hebben wel niet gefaald? Ongeveer honderd procent?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben aan het ratelen. Ik ben nerveus. Wat is er met die arme Elijah gebeurd? Dat mag u me zeker niet vertellen? Lopend onderzoek en zo?’

‘Was Elijah een van die studenten die niet goed bestand waren tegen de werkdruk, mevrouw Lin?’ vroeg Decker.

‘Het is trouwens mevrouw Zhou. Lin is mijn voornaam. Chinezen zetten de achternaam vooraan.’

‘O ja. Sorry.’

‘Wat betreft de studiedruk en Elijah, ik dacht altijd dat Elijah daar immuun voor was. Hij ging zo op in zijn studie dat hij geen tijd had voor schaamte of schuld of zoiets.’ Ze keek vragend naar de huismeester voor bevestiging.

‘Inderdaad,’ zei Dixon. ‘Eli was briljant. Voor zover ik weet was hij een van die mensen die anderen hielpen. Maar dat weten zijn docenten beter dan ik.’

McAdams kwam de kamer in en gaf Decker een stuk papier. Daarop stonden de namen Ruth Anne en Ezra Wolf en hun telefoonnummer.

‘Oké,’ zei Decker. ‘Ik zal ze bellen.’ Hij stelde Tyler voor aan Alistair Dixon en Zhou Lin. Ze schudden elkaar de hand.

‘Heb je iets gevonden?’ vroeg McAdams aan Decker.

‘Nee. Hij heeft alles opgeruimd. Dat is nogal verrassend omdat hij iets met wiskunde deed en ik geen enkel papiertje met getallen of formules heb gevonden. Hij heeft ook geen computers of tablets achtergelaten. Ik kan me niet voorstellen dat hij zijn apparaten heeft weggegooid. Misschien heeft hij ze weggegeven.’

‘Maar als we ze vinden, zouden de harddrives gewist kunnen zijn. Ik durf te wedden dat we niks vinden waar we iets aan hebben.’

‘Soms zijn het juist de kleine dingen waar je iets aan hebt. Ik zou graag willen weten wat ermee is gebeurd.’

‘Zijn jullie klaar?’ vroeg Zhou.

‘Voorlopig wel.’ Maar Decker bleef staan.

McAdams vroeg: ‘Wat zit je dwars, baas?’

‘Je begint goed te worden in het lezen van mensen.’ Decker stak een vinger op. Hij liep naar het bureau en trok de linkerla open – de la met toiletartikelen – en deed hem zachtjes weer dicht. Hij klikte op zijn plek. Toen deed hij hetzelfde met de rechterla. Hij schoot weer open. Toen duwde hij hem langzaam maar ferm dicht en bleef hij eindelijk zitten. Daarna trok hij hem weer open.

Hij ging op zijn rug liggen en keek hoe de la aan het bureau was bevestigd. Er zat een simpel grendeltje dat de la zou moeten bevrijden uit het mechanisme waardoor hij in het bureau bleef zitten. Dat zat klem of was gemold. De la wilde simpelweg niet los.

‘Wat bent u aan het doen?’ vroeg Zhou.

McAdams zei: ‘Hij kijkt of hij de la eruit kan halen omdat er vermoedelijk iets achter zit.’

‘Heel goed, Harvard.’

‘Harvard?’ vroeg Dixon.

‘Een grapje van ons,’ zei McAdams tegen hem.

Decker trok de lege la er zo ver mogelijk uit. Hij probeerde zijn hand in de ruimte tussen de achterkant van de la en de achterzijde van het bureau te steken, maar zijn hand was te groot.

‘Kunt u iets vinden?’ vroeg Lin.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Decker. ‘Misschien zit de la vast doordat er iets achter is gevallen.’

‘Ik zie Eli niet echt voor me als iemand die iets ergens achter laat vallen,’ zei McAdams. ‘Maar wel als iemand die iets verstopt.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Decker. ‘Maar ik krijg mijn hand niet achter de la.’

‘Ik kan het wel proberen,’ zei Dixon.

‘En als ik het nou eens probeer?’ vroeg Zhou. ‘Ik heb kleine handen.’

‘Het is nogal lastig,’ zei Decker.

‘Ik heb wel vaker te maken gehad met lastige situaties en ben er altijd als winnaar uitgekomen.’ Ze boog zich voorover en stak haar kleine hand en vingers achter de la. ‘Er zit iets...’ Ze strekte haar arm zo ver mogelijk uit en haalde een stapeltje van ongeveer twintig aan elkaar geniete velletjes papier tevoorschijn. Toen schudde ze haar arm uit en keek ze naar haar vondst. ‘Hier zijn uw formules.’ Ze begon de papieren door te nemen, maar Decker trok ze uit haar handen.

‘Dit is misschien bewijsmateriaal.’

Zhou keek geërgerd. ‘Hoezo? Bewijsmateriaal?’

‘Wie zal het zeggen? Bedankt voor uw hulp.’

‘Ik zou u nog beter kunnen helpen als u me naar die papieren laat kijken.’

‘En als ik er nou eens een blik op werp?’ vroeg Dixon.

Het hoofd Studentenhuisvesting en Studentenzaken keek naar de huismeester. ‘Ik zal het verder afhandelen, Alistair. Geen woord hierover. We zullen het te zijner tijd wel bekendmaken.’

‘Hm... oké.’

‘Dat is het teken dat je kunt vertrekken,’ zei Lin.

Dixon begon geforceerd te lachen en bedacht toen dat dat ongepast was. ‘Dag.’

Toen hij was vertrokken, keek Decker de pagina’s vluchtig door om ze vervolgens aan McAdams te geven. ‘Snap jij hier iets van?’

‘Het is net als met Grieks en Latijn. Ik kan het wel lezen, maar het zegt me niets.’

Het hoofd Studentenhuisvesting zei: ‘Ik zou jullie al een heleboel kunnen vertellen als ik er even snel een blik op mag werpen. Ik zag bijvoorbeeld Fourier-transformaties.’

‘En we weten dat hij daarmee bezig was,’ zei Decker. ‘Ik wil ze eerst even bekijken om zeker te weten dat we niets belangrijks missen. Voordat ik iemand ook maar iets laat zien, moet ik de ouders bellen en persoonlijk bezoeken. Als het niets met Eli’s dood te maken heeft, kunt u deze papieren op een gegeven moment zeker bekijken, mevrouw Zhou. En ik vind het prettig om te weten dat u tot mijn beschikking staat als ik uw hulp nodig heb bij deze cijfers.’

‘Natuurlijk. Maar ik begrijp nog steeds niet waarom ik u niet meteen even zou kunnen helpen. Ik dacht dat tijd van groot belang was bij politiezaken.’

‘Dat is het ook. Bedankt voor het aanbod. Ik kom er zeker op terug.’

‘Vertrouwt u me niet?’

‘Ik ben gewoon een nogal behoedzaam type,’ zei Decker. ‘Maar ik hoop dat u het niet persoonlijk opvat. Ik ben politiemann. Het is mijn plicht om wantrouwig te zijn.’

Hoofdstuk 6

Hoewel er zes officiële rechercheurs bij de politie van Greenbury waren, werkte iedereen mee aan de belangrijke onderzoeken zoals het toevallig uitkwam. Het afgelopen jaar hadden Deckers taken uiteengelopen van het onderzoek naar een weerzinwekkende moord bijna een jaar geleden tot het regelen van het verkeer toen de elektriciteitsmasten tijdens een ijsstorm waren omgevallen. Voordat McAdams was vertrokken om te gaan studeren had hij samen met Tyler een bureau gehad in het vertrek waar ook Ben Roiters en Kevin Nickweed zaten. Nu Tyler weg was, was zijn bureau een soort dumpplek geworden voor de drie rechercheurs.

Hij wilde de ouders bellen vanaf de vaste lijn op het bureau. Het gesprek duurde enkele minuten en nadat hij had opgehangen, klopte McAdams op de deur en kwam hij de kamer in. Hij zag de sombere uitdrukking op Deckers gezicht.

‘Hoe ging het?’ vroeg Tyler. ‘Domme vraag.’

‘Ik ga morgen rond lunchtijd bij hen langs – om ongeveer tien uur ’s ochtends, want ze beginnen heel erg vroeg. Ik bood aan om vanavond al langs te komen, maar volgens de vader werd dat te laat. Hij moet vroeg op en heeft zijn slaap nodig.’

‘Wacht.’ McAdams fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je hebt hem net verteld dat zijn zoon is overleden en hij maakt zich druk over zijn nachtrust?’

‘Mensen rouwen allemaal op hun eigen manier.’

McAdams keek op zijn horloge. Het was iets over negenen. ‘Hoe ver wonen ze?’

‘Ongeveer een uur rijden.’

‘Je zou er binnen een uur kunnen zijn en ze zijn niet geïnteresseerd? Dan moeten ze wel heel erg van hun zoon zijn vervreemd.’

‘Dat zou ik niet weten, want ik heb eigenlijk nauwelijks met hem gesproken. Ik had het gevoel dat de vader alleen maar zat te knikken terwijl ik aan het woord was. Hij luisterde, maar had niks te zeggen. Het was misschien de schok. Misschien komt het door de cultuur. Misschien zat hij al heel lang op dit telefoontje te wachten.’ Decker zuchtte. ‘Ik ben emotioneel uitgeput. Ik moet er eens een punt achter zetten.’

‘Natuurlijk.’ McAdams trok een zuur gezicht. ‘Wat is er in vredesnaam met mijn bureau gebeurd?’

‘Je had toch niet verwacht dat we het als monument zouden inrichten?’

‘Jullie hadden er op zijn minst niet zo’n bende van kunnen maken.’ Hij pakte een stapel papieren. ‘Wat is dit allemaal?’

‘Dat zijn Bens spullen. Dat moet je aan hem vragen.’

‘Heb jij Ben toestemming gegeven om zijn troep op mijn bureau op te stapelen?’

Decker sprak tegen het plafond. ‘Ik geloof dat iemand iets moet eten.’ Hij ging staan en sloeg zijn arm om de jongeman, maar Tyler schudde die van zich af.

‘Niet doen. Laat dat vaderlijke gedoe maar zitten. Je hebt mijn vertrouwen geschonden.’

‘Hoe kan ik het weer goedmaken?’

‘Daar moet ik eens over nadenken.’ Hij draaide zich naar hem om. ‘Wat denk je van mijn foto op je piano?’

Decker begon hard te lachen, maar Tyler zei dat hij het meende. ‘Goed dan.’ Decker schraapte zijn keel. ‘Stuur me een foto waar je met je goede kant op staat en dan zal ik je met veel genoegen bij de rest van mijn familie zetten. Kunnen we gaan? Ik ben uitgehongerd en Rina zit op ons te wachten met het eten.’

‘Ik eet wel mee, maar dat doe ik alleen voor Rina.’

Ze trokken hun jas en hun handschoenen aan, deden hun sjaal om

en liepen naar Deckers Porsche. De auto was het enige wat hij bij zijn verhuizing naar het landelijke deel van de staat New York had meegenomen uit Hollywood. Hij reed er alleen mee naar zijn werk, maar het deed hem denken aan zijn jonge jaren, en dat was altijd prettig. Hij zag zichzelf niet echt als een automonteur, maar de laatste tijd vond hij het wel leuk om aan het monster te sleutelen.

Het vroor enkele graden en het was een heldere avond met een koude wind die als naalden in het gezicht prikte. Decker liet de motor van de auto warmdraaien en zette de verwarming toen voluit. 'Maar nou even serieus. Nog bedankt dat je me vandaag hebt geholpen.'

'Eerlijk gezegd heb jij me vandaag een dienst bewezen. Het was wel prettig om even niet te studeren en aan iets anders te denken.' Hij zweeg even. 'Ik kan morgen wel meegaan als je ergens naartoe gaat.'

'Ik kan het best in mijn eentje af, Tyler.'

'Dat weet ik ook wel, maar ik vind het prettig om mee te gaan. Ik wil weleens zien hoe je een gesprek voert met ouders die net hun zoon hebben verloren. En ik kan trouwens prima in een auto studeren. Ik word niet wagenziek, mocht je je dat toevallig afvragen.'

'Dat vroeg ik me niet af. Maar je moet je concentreren en je niet laten afleiden.'

'Je wilt niet weten door hoeveel dingen ik me laat afleiden als ik alleen ben. Waarschijnlijk hou jij me juist scherp. En trouwens, misschien ben je benieuwd naar mijn mening.'

'Je mening waarover?'

'Over de familie, natuurlijk. Misschien keurden ze zijn manier van leven af. Misschien had Eli ruzie met zijn vader. Misschien heeft hij daarom zelfmoord gepleegd.'

'Volgens mij is dit typisch een geval van projectie.'

'Natuurlijk. Je krijgt toch vanzelf de neiging om een kogel door je kop te knallen wanneer je naar mijn vader moet luisteren wanneer hij tekeergaat.' Hij zweeg even. 'Het gaat toch om zelfmoord?'

‘Op het eerste gezicht lijkt het er wel op. Als het goed is, krijgen we morgen of overmorgen het autopsierapport.’ Toen de jongeman niet reageerde, vroeg Decker: ‘Wat zit je dwars?’

‘Die papieren die we hebben gevonden. Ze zaten aan elkaar geniet. Volgens mij zijn ze niet per ongeluk achter die la gevallen. De eerste pagina was misschien een beetje verkreukeld doordat we het stapeltje eruit hebben getrokken, maar de rest van de papieren was helemaal heel.’

‘Hij had ze verstopt, dat denk ik ook.’

‘Wat staat er in die papieren? En hebben ze iets met Eli’s dood te maken?’

‘Ik denk dat we ons eerst moeten afvragen waarom Eli iets had verstopt.’

‘Misschien was het zijn onderzoek.’ Een korte stilte. ‘Misschien had hij iets belangrijks ontdekt en wilde hij niet dat iemand het zag, ook zijn docenten niet, omdat ze misschien zijn ideeën zouden stelen en zouden roepen dat ze het zelf hadden bedacht.’

Decker stopte voor een verkeerslicht. ‘Het zou ook kunnen dat hij de papieren van iemand heeft gestolen en beweerde dat het zijn eigen werk was.’

‘Daar voelde hij zich schuldig over en toen heeft hij zelfmoord gepleegd. Hij komt wel uit een gemeenschap waar ze duidelijke ideeën hebben over goed en kwaad.’

‘Ik weet het niet, McAdams... Dan kun je de papieren toch ook gewoon verscheuren en doen alsof er niks aan de hand is?’

‘Misschien was het daarvoor al te laat. Misschien had hij ze al ingeleverd bij zijn docent. Als hij ze terug zou vragen, zou hij in wezen schuld bekennen. Misschien kon hij de schaamte niet aan.’

‘Maar waarom zou hij de papieren verstopten als hij al iets had ingeleverd bij zijn docent?’

‘Ik zeg niet dat hij dat heeft gedaan,’ zei McAdams. ‘Alleen dat we

moeten uitvinden waarnaar hij onderzoek deed en zijn werk moeten vergelijken met de papieren die hij had verstopt. Het zou kunnen dat hij daarom zelfmoord heeft gepleegd.’

‘Je hoopt op een grote zaak, nietwaar?’

‘Niet per se groot. Het is hoe dan ook interessanter dan het recht inzake de onrechtmatige daad.’ McAdams trok zijn jas uit in de oververhitte auto. ‘Misschien is het wel een soort code.’

‘Wat voor code?’

‘Misschien zijn die formules niet zijn onderzoek. Misschien zijn die formules een code voor iets illegaals.’

‘Je bedoelt dat Eli lid was van een of ander syndicaat?’

‘Ik wil niet zeggen dat hij een zware crimineel was, maar er wordt behoorlijk in drugs gedeald aan universiteiten. Dat weet jij ook.’

‘In die papieren staan alleen maar wiskundige formules.’

‘Dat klopt, maar we weten niet waar ze op slaan,’ zei McAdams. ‘We moeten ze aan iemand laten zien die we vertrouwen. Als we ze nou eens aan mevrouw Zhou geven? Denk jij dat ze te vertrouwen is?’

‘Ik heb geen idee. Ze wilde die papieren wel erg graag bekijken. Ik ben het met je eens, Tyler. We moeten eerst zijn docenten ondervragen en uitzoeken wat hij bestudeerde. We moeten zijn werk in handen krijgen en dat vergelijken met de papieren die hij had verstopt. Want misschien hadden die verstopte papieren helemaal niets met zijn scriptie te maken.’

‘Maar we moeten iemand hebben die iets van wiskunde snapt. Dat zou geen probleem moeten zijn. We kennen allebei een bepaalde hoogleraar wiskunde aan Harvard die ons vroeger ook een keer heeft geholpen. Ik vertrouw hem wel. Wat vind jij ervan?’

Decker zei: ‘Ik kan me niet voorstellen dat professor Gold het werk van anderen steelt. Hij is een hoogleraar met een vaste aanstelling die veel respect geniet.’

‘Hij heeft ons wel verklikt bij de autoriteiten.’

‘Maar dat deed hij om ons te beschermen. We kunnen best naar hem gaan, want verder ken ik toch niemand.’

‘Oké, dat is dan geregeld,’ verklaarde McAdams. ‘We gaan eerst met Eli’s docenten praten en proberen zijn onderzoek te pakken te krijgen aangezien we zijn laptop niet kunnen vinden – wat me trouwens behoorlijk dwarszit. Als we dat hebben gedaan, bel jij Gold en maken we een uitstapje naar Boston.’

‘Sinds wanneer ben jij de baas?’ vroeg Decker.

‘Je zegt altijd dat ik vaker het initiatief mag nemen.’

Het was een uitstekend plan, behalve dan dat Decker de jongen niet van zijn werk wilde houden. Hij moest tentamens doen. ‘We spreken het volgende af, McAdams. Jij gaat morgen studeren wanneer ik Eli’s familie ondervraag. Dan zien we morgenavond hoe ver je bent.’

‘Hoe kan jij nou zien hoe ver ik ben?’

‘Dat kan ik niet. Ik moet er maar van uitgaan dat je eerlijk bent. Als jij zegt dat je wel een dagje vrij kunt nemen om met mij naar Boston te gaan, zal ik je op je woord geloven en gaan we samen.’

‘Prima.’

‘En je zei trouwens dat je in de auto kunt studeren. Misschien is het zelfs wel nuttig. Je hebt een dag de tijd om een lijstje met vragen te maken. Wanneer we in het noorden zijn, kun je je docenten gewoon om uitleg vragen.’

‘Op school stel ik geen vragen, baas. Ik heb nog nooit mijn hand opgestoken, een spreekuur bezocht of meegedaan aan een studiegroepje. Als me iets wordt gevraagd, weet ik vaak wel het antwoord en die paar keer dat ik het niet wist, probeerde ik er niet omheen te draaien of te gokken. Ik zei gewoon voor de hele klas dat ik het niet wist en het na het college wel zou opzoeken en erop terug zou komen. En ik ben er ook altijd op teruggekomen. Ik e-mail ze het antwoord dat ik had moeten weten. Als ik die dingen niet in mijn eentje kan

bedenken, had ik niet geen rechten moeten gaan studeren aan Harvard.'

'Dat is een tactiek die prima werkt tijdens je studie, Tyler. Maar ik hoop dat je me tijdens het werk wel om hulp vraagt. Dat moet je echt doen. Het is een kwestie van leven of dood.'

'Daarvan ben ik me meer bewust dan de meeste mensen.' McAdams keek uit het raam. 'Politiewerk is leren in de praktijk. Je leert het niet uit boeken. Dus natuurlijk stel ik vragen. Bij wetenschappelijke kwesties zwem of verzuip ik in mijn eentje.'

'Je gaat prat op je onafhankelijkheid.'

'Het is moeilijk om me los te maken van Black Jack McAdams, maar ik doe mijn best.' Hij leunde achterover in zijn stoel en zuchtte. 'Ik doe echt verschrikkelijk mijn best.'

Bij de Deckers voelde McAdams zich meer thuis dan bij zijn eigen ouders. Toen hij herstelde van zijn schotwonden had hij bijna twee maanden in de logeerkamer gewoond. Het huis was ingericht als een typische bed and breakfast in New England met chintzbehang en glimmende hardhouten vloeren. Het plafond in de woonkamer was verwijderd, waardoor de zolderbalken te zien waren en het vertrek nog ruimer leek.

Rina had hem niet alleen de hele winter verpleegd, maar ook geholpen bij het recherchewerk. De zaak werd uiteindelijk opgelost, maar de uitkomst was niet bevredigend. Niets was afgerond. Dat was McAdams' kennismaking met het echte politiewerk.

Zijn relatie met Decker was die van mentor en leerling. Hij bewonderde de oudere man meer dan hij durfde toe te geven, maar had een totaal andere verstandhouding met Rina. Ze was een moederfiguur, maar ook een vriendin. Het verbaasde hem dat een gelovige vrouw die haar haar bedekte en de Bijbel uit haar hoofd kende zo wijs kon zijn en zich zo normaal gedroeg.

Ze begroette hem met een omhelzing – wat uitzonderlijk was voor een gelovige joodse vrouw – maar zo was Rina gewoon: warm en vriendelijk, ad rem en betrouwbaar. Die avond droeg ze een blauwe trui en een zwarte rok die tot haar knieën kwam. Op haar hoofd stond een zwarte baret. Ze liep op slippers.

‘Je kamer is helemaal in orde gemaakt,’ zei ze tegen hem. ‘Laat het me maar weten als je nog iets nodig hebt.’

‘Bedankt. Ik red me wel.’

‘Honger?’

‘Ik sterf van de honger.’ McAdams tilde zijn tas op. ‘Ik zet dit even weg.’

‘Natuurlijk. Pak jij je tas maar uit en dan zie ik je zo.’

Rina liep naar de keuken, waar Decker uit de pan rijstpilaf stond te eten. Ze zei: ‘Ho, ho, ho.’

Decker kuste haar op haar mond. ‘Heerlijk. We zijn allebei uitgehongerd.’

‘Ik heb ook honger.’ Ze verdeelde de rijst in een grote schaal en legde de gebakken kip erbovenop. Er was ook een kom sperziebonen. In de oven stonden appels. Ze hoorden allebei dat iemand de kraan had aangezet. ‘Wil je ook nog even douchen?’

‘Dat doe ik wel na het eten,’ zei Decker. ‘Het water is warmer als ik even wacht. We moeten echt een grotere boiler kopen.’

‘Ik zal wel iemand bellen.’

‘Laat maar een paar mensen een offerte uitbrengen. Zelfs in een kleine stad heb je soms grote prijsverschillen.’

‘Geen probleem. En hoe gaat het met het lijk in het bos?’

‘Hij is student aan een college en heeft waarschijnlijk zelfmoord gepleegd.’

Rina fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat ontzettend triest. Weten jullie al wie het is?’

‘Hij heet Elijah Wolf. Hij komt uit de mennonitische gemeenschap.’

‘O, mijn hemel. Heb je al contact opgenomen met zijn ouders?’

‘Ja.’

‘Hoe doe je dat toch? Daar moet je toch aan onderdoor gaan.’

‘Dat is ook zo, maar iemand moet het doen. Ik ga morgen bij de ouders op bezoek en dan hoop ik meer over hem te weten te komen. Ze wonen hier ongeveer een uur rijden vandaan. Ik heb met zijn vader gesproken. Hij zei niet veel. Dat is misschien vanwege de schok, maar misschien is het ook iets cultureels.’

‘Wat doet zijn vader?’

‘Hij heeft een boerderij. Dat is alles wat ik weet.’

‘Zijn ze erg gelovig?’

‘Geen idee, maar ze hebben in elk geval wel telefoon.’

‘Gaat Tyler met je mee?’

‘Nee, nee. Hij is hier om te studeren en niet om bij een zaak betrokken te raken. Ik wil niet de reden zijn waarom hij zijn tentamens niet haalt.’

‘Dus je rijdt in je eentje naar het platteland?’

‘Zo’n gesprek met de ouders hoeft je niet met zijn tweeën te voeren.’

‘Ik twijfel niet aan je kwaliteiten als onderzoeker, Peter. Ik hoeft morgen niet te werken en ik vroeg me gewoon af of je behoefte had aan gezelschap.’ Ze zuchtte. ‘Ik wil alleen maar helpen.’

‘Je helpt me door gewoon te zijn wie je bent.’ Decker kuste haar op haar voorhoofd. ‘Eigenlijk is het wel een goed idee.’

‘Wat?’

‘Als je me gezelschap houdt en met me meegaat. Jij kunt met de moeder praten, als gelovige vrouwen onder elkaar. Waarschijnlijk kun je meer uit haar krijgen dan ik.’

‘Dat zou weleens kunnen, als ze tenminste in staat is om te praten. Als ik haar was, was ik er waarschijnlijk verschrikkelijk aan toe. Ik weet vrijwel zeker dat zij er ook verschrikkelijk aan toe is.’

Rina gaf hem de schaal met kip en rijst aan en pakte de kom met

sperziebonen. Ze liepen naar de eetkamer en zetten het eten op tafel.

‘Als we het toevallig met elkaar kunnen vinden, zal ik wel over eten beginnen. Eten is altijd een goed middel om het ijs te breken. Ik kan het uren over recepten hebben. Het is ook het belangrijkste gespreks-onderwerp van jouw moeder en mij. We moeten weer eens bij haar op bezoek gaan. Ze is oud en teer. De bonus is Florida.’ Rina raadpleegde haar smartphone. ‘Het is daar nu twintig graden.’

‘Wanneer deze zaak achter de rug is, zal ik een tijdje vrij nemen. Ik heb met kerst en oud en nieuw gewerkt, dus Mike zal wel niet moeilijk doen.’

‘Goed. Dus ik ga morgen met je mee?’

‘Dat zou ik prettig vinden. Fijn dat je het vraagt.’

‘Geen probleem. Hoe laat gaan we weg?’

‘Ongeveer half tien.’

‘Perfect. Dan hoef ik me niet te haasten.’

McAdams kwam de eetkamer binnen met nat haar. ‘Goh, dat ziet er heerlijk uit.’ Hij ging zitten en legde zijn servet op schoot. ‘Ik heb de hele dag niets gegeten. Ik ga bijna dood van de honger.’

Rina en Decker gingen zitten nadat ze ritueel hun handen hadden gewassen. Iedereen schepte op. Tijdens het eten werd er nauwelijks gesproken. Decker en McAdams ruimden de tafel af terwijl Rina de gebakken appels opdiende. Toen ze allemaal weer gingen zitten, zei Decker: ‘Rina gaat morgen met me mee.’

‘Naar de boerderij van de familie Wolf?’

‘Ja.’

McAdams haalde zijn schouders op. ‘Ik word weer vervangen, zie ik.’

‘Hou eens op.’

‘In elk geval door iemand die competent is.’

Decker zei: ‘Het gaat hier niet om je competentie. Je moet studeren. Ik neem je wel mee wanneer ik naar Boston ga, oké?’

‘Oké, oké.’ McAdams sneed zijn appels in partjes. ‘En wanneer ga je Eli’s wiskundedocenten ondervragen?’

‘Zodra ik terug ben. Aan het einde van de middag.’

‘Dan ga ik graag met je mee. Ik heb vaker met universitair docenten te maken gehad en misschien kan ik werkelijk iets betekenen.’

‘Daar heb je wel een punt. Maar laten we eerst kijken hoe ver jij bent met studeren.’

‘Wat jij wilt.’ McAdams veegde zijn mond af, stond op van tafel en ruimde zijn bord af. ‘Bedankt voor het eten en bedankt dat ik hier kan logeren.’

Toen hij weg was, zei Rina: ‘Hij wil dolgraag met je mee.’

‘Hij moet studeren. En ik hoop trouwens dat we de resultaten van de autopsie hebben tegen de tijd dat we terug zijn.’ Decker ging staan en rekte zich uit. ‘Dan weet ik waarschijnlijk beter waar we mee te maken hebben. Als het even kan, wil ik zoiets als vorig jaar vermijden: iets wat klein begint en in iets groots en gevaarlijks verandert.’

‘Ik snap het.’ Rina kwam overeind. ‘Je ziet er moe uit. Ik ruim de vaatwasser wel in. Ga jij maar douchen.’

‘Nee, het is goed. Ik maak het hier wel af, dan kun jij even bijkomen.’ Decker keek op zijn horloge. ‘We hebben achtentwintig minuten over het eten gedaan. Tegen de tijd dat ik klaar ben, is er waarschijnlijk meer dan genoeg warm water. Ik vind het fijn om lang te douchen. Dan kan ik mijn hoofd leegmaken. En we wonen nu niet meer in een gebied met waterschaarste, dus kan ik gewoon lekker onder de douche staan zonder dat ik het gevoel krijg dat ik een of ander waterbesparingsmilieuvoorschrift overtreed van een fanaat van de Groenen die in een Prius rijdt en boodschappen doet bij de biologische supermarkt.’

‘Je staat je weer op te winden. Ga nou maar gewoon douchen.’ Ze gaf hem een zachte duw. ‘Ik zet wel water op. Ik heb net exotische Indiase thee gekocht bij de biologisch-dynamische koffie-en-thee-

winkel. Er zit gember, kardemom en ginseng in. Die combinatie schijnt verjongend te zijn voor je huid en je geest.’

Decker glimlachte. ‘Dat klinkt goed. Op mijn leeftijd kan ik ieder beetje verjonging gebruiken.’

Hoofdstuk 7

Tijdens de rit door het landelijke deel van de staat New York stelde Decker vast dat de witte en bruine decors totaal anders van sfeer waren dan de groene akkers van een halfjaar eerder. De sla, boerenkool, kolen, uien, bieten, wortelen en reusachtige pompoenen waren op zijn laatst eind november naar de boerenmarkten gegaan. Het was dit jaar later begonnen met sneeuwen en bovendien was het niet zo'n strenge winter als afgelopen jaar.

De boerengemeenschappen liepen uiteen wat betreft grootte en moderniteit, van boerderijen met de modernste apparatuur tot bedrijven waar nog met een ploeg en een os werd gewerkt. Decker wist niet hoe de ouders van Elijah in dit plaatje pasten, maar het telefoonnummer leek te suggereren dat ze elektriciteit niet afwezen. Rina staarde uit het raam aan de passagierskant terwijl Decker wachtte op een kans om een paard-en-wagen in te halen.

'Dit is een totaal andere wereld,' zei ze. 'Het lijkt wel op de wereld die je leerde kennen toen wij elkaar ontmoetten.'

Decker keek haar glimlachend aan. Hij aarzelde. Toen zei hij: 'Het is toch anders. Deze gemeenschappen brengen tenminste iets voort.'

Rina viel naar hem uit. 'Wij brengen geleerden voort! En er is veel veranderd in de wereld van de orthodoxe jesjiva. Studenten worden steeds vaker aangemoedigd om seculier hoger onderwijs te volgen.'

'En hoelang heeft dat geduurd? Tweehonderd jaar?'

'Nu zit je me voor de lol tegen te spreken.'

'Dat zal ik niet ontkennen. Ik vind het leuk om je te pesten.' Decker zweeg even. 'Mis je dat geïsoleerde leven weleens?'

'Nee. Op dat moment had ik het nodig, maar ik vond het niet prettig om amper contact te hebben met de echte wereld. Ik wist toen al

dat ik er niet zou blijven. Ik zal je iets verbazingwekkends vertellen. Ik vind het heerlijk om in een kleine stad te wonen. Het is zo lekker overzichtelijk. En door al die colleges in de buurt heb ik het gevoel dat we het beste van beide werelden hebben. Wat vind jij daar eigenlijk van?’

Decker dacht er even goed over na. ‘Eerlijk gezegd moet ik er nog steeds aan wennen. Soms word ik wakker met het gevoel dat me op mijn werk weer van alles te wachten staat. En dan realiseer ik me dat het natuurlijk gewoon weer hetzelfde is als altijd.’

‘Je had niet verwacht dat je gisteren opeens naar een plaats delict moest?’

‘Nee, niet echt, maar zelfs in dit geval komt er niet echt recherche-werk bij kijken.’

‘Dus je denkt dat het om zelfmoord gaat?’

‘Waarschijnlijk wel.’

‘Maar je weet niet waarom hij zelfmoord heeft gepleegd.’

‘Nee, dat weet ik niet. Als ik ga rondvragen, kom ik er waarschijnlijk achter dat hij depressief was. Het heeft er alle schijn van dat hij het niet zomaar heeft besloten. En tenzij er iemand is die wil dat ik het haarfijn uitzoek, hoef ik ook niet precies vast te stellen waarom hij zichzelf van het leven heeft beroofd.’

‘En hoe zit het met de papieren die hij in zijn bureau had verstopt?’

‘Dat gaat me eigenlijk ook niet aan, behalve wanneer het om een dood onder verdachte omstandigheden gaat.’

‘En als ze nou iets met zijn zelfmoord te maken hebben?’

Decker dacht er even over na. ‘Als je het goed vindt, kom ik daar nog op terug.’ Hij glimlachte. ‘Ik zit niet te klagen, Rina. Het bevalt me wel dat het zo rustig is.’ Een korte stilte. ‘Het is beter dan wanneer de kogels je om de oren vliegen, maar dat kan je natuurlijk overal overkomen.’

‘Dat is ook zo.’ Ze boog zich naar hem toe en kuste hem op zijn

wang. ‘Zou je bij de volgende Dunkin’ Donuts willen stoppen? Ik wil verse koffie.’

‘Natuurlijk.’

Tien minuten later vonden ze er een langs de kant van de weg. Er was een Dunkin’ Donuts, een Dairy Queen, een bioscoop met twee zalen, een bibliotheek, een supermarkt, een winkel die gespecialiseerd was in veevoeder en landbouwapparatuur, een stoffen-en-kledingwinkel, een winkel voor nieuw en tweedehands witgoed, een dorps huis... Bovendien waren er verschillende restaurants, die allemaal hartige taart als specialiteit hadden. De parkeerplekken waren diagonaal, behalve de plekken bij palen voor de paard-en-wagens. De bevolking bestond uit amish, moderne mensen en mensen die daar ergens tussenin zaten.

‘Wil je ook koffie?’

‘Ja, graag. Ik haal wel.’

‘Nee, laat mij dat maar doen. Ik wil even mijn benen strekken.’

Een paar minuten later kwam Rina terug met koffie. ‘Alsjeblieft.’ Ze pakte een grote papieren zak die ze van huis had meegenomen. ‘Wil je een broodje?’

‘Nee, dank je.’

Rina pakte een appel, zei een kort gebed en nam een hap. ‘Weet je zeker dat je niets wilt eten?’

Decker gaf een klopje op zijn buik. ‘Ziet het eruit alsof ik iets tekortkom?’

‘Je ziet er goed uit.’

‘Voor mijn leeftijd.’

‘Dat heb ik niet gezegd.’

‘Maar dat dacht je wel.’

‘Helemaal niet! We zien er allebei goed uit. Die toevoeging “voor mijn leeftijd” is nergens voor nodig.’

‘Dat kun jij makkelijk zeggen. Je bent veel jonger dan ik.’

‘Dat bewijst dat je er goed uitziet.’ Ze boog zich weer naar hem toe en kuste hem op zijn wang. ‘Je hebt een lekker, jong ding in de wacht gesleept.’

De boerderij van de familie Wolf lag op ongeveer tien minuten rijden van de snelweg, in een lappendeken van ondergesneeuwde stukken land. Er waren enkele kassen, maar het was niet te zien wat er achter het glas groeide. Afgaande op de boerenmarkten waren het waarschijnlijk tomaten, komkommers, bonen en pompoenen. Er waren ook kippenrennen, varkensstallen en schaapskooien. Ze zagen nergens ook maar een enkel varken, maar de schapen liepen te grazen en vermaalden al het bruine gras en de bladeren die waren overgebleven van de najaarsgewassen. Het gebied leek niet echt op Gainesville, maar herinnerde Decker vaag aan zijn jeugd: eenvoudiger tijden en eenvoudiger behoeften – en veel rustiger.

Toen ze dichterbij het opgegeven adres kwamen, waaierte het land van de Wolfs uit in veel akkers, met een schuur, twee molens, verschillende kippenrennen en een varkensstal. Er waren een paardenstal en een paddock, maar paarden ontbraken. Er liepen ongeveer twintig schapen rond. Voorbij de akkers lagen boomgaarden met loofbomen die in deze tijd van het jaar kaal waren. Vanaf die afstand leken het appelbomen. In de staat New York werden, na de staat Washington, de meeste appels verbouwd.

Het woonhuis zag er goed onderhouden uit – een huis met twee verdiepingen met withouten gevelbekleding en stenen, met daarvoor een ongeplaveide oprit waar een oude, zwarte Lincoln Town Car stond. Decker parkeerde achter de auto, zette de motor af, liep samen met Rina naar de voordeur en klopte. De deur werd geopend door een vrouw van achter in de veertig of begin vijftig. Ze was ongeveer één meter vijfenzestig en had blauwe ogen, appelwangen en sproeten rond haar neus. Om haar mond en om haar ogen zaten kleine rimpeltjes en

kraaienpootjes. Ze droeg een lange, bruine jurk met lange mouwen. Het grootste deel van haar lichtbruine haar zat in een soort netje.

Rina droeg een groene trui en een spijkerrok die onder haar knie viel en zwarte leren laarzen. Haar zwarte haar zat verstopt onder een zwarte baret. De vrouwen waren weliswaar niet hetzelfde gekleed, maar droegen allebei wel bescheiden kleren.

Decker haalde zijn politiepas tevoorschijn. 'Ik ben rechercheur Decker van de politie van Greenbury.'

De vrouw knikte en hield haar ogen gevestigd op Rina's gezicht. 'U komt praten over Elijah.'

'Inderdaad, mevrouw. Mijn welgemeende condoleances en mijn excuses dat ik u op dit tijdstip lastigval. Maar we kunnen het er beter nu over hebben. Dit is mijn vrouw Rina Decker.'

Rina stak haar hand uit. 'Gecondoleerd, mevrouw Wolf.'

'Ruth Anne.' De vrouw gaf Rina een slap handje. 'Komt u binnen, alstublieft.' Ze ging hun voor naar een kleine, onberispelijk schone en gezellige woonkamer en wees naar een bank met lichtoranje bekleiding. 'Wilt u koffie of thee?'

'Nee, dank u,' zei Decker.

Ze wendde zich tot Rina. 'En u, mevrouw Decker?'

'Het is Rina en ik wil wel een kopje thee.'

Vijf minuten later kwam ze binnen met een dienblad. Ze schonk thee in voor Rina en voor Decker. 'Voor het geval u zich bedenkt, meneer.'

'Dank u.'

Ze glimlachte even. 'Mijn man en mijn zoon komen zo. Ik moet het middageten bereiden. We houden ons streng aan het schema, want anders krijgen we nooit iets af.'

'Kan ik helpen?' vroeg Rina.

Ruth Anne keek haar aan. 'Sorry dat ik zo direct ben, maar u bent toch joods?'

‘Ja, inderdaad.’

‘U bent anders gekleed dan de anderen.’

‘U bedoelt de joden in Squaretown? Ja, dan ben ik inderdaad anders gekleed.’

‘Ik dacht eerder zoals de joden in Monsey.’

‘Je hebt joden in alle soorten en maten. Volgens sommigen ben ik een godsdienstfanaat, maar anderen vinden me misschien een ketter.’

‘Dat begrijp ik wel.’

‘Ik ben meegekomen om mijn man gezelschap te houden.’ Rina ging staan, met het theekopje in haar handen. ‘Het is misschien beter als ik er niet bij ben wanneer hij met uw man praat. Ik kan u wel helpen in de keuken. Waarschijnlijk voelt die plek voor ons beiden vertrouwd.’

De vrouw knikte. ‘Natuurlijk.’

Rina keek tersluiks naar Decker en volgde Ruth Anne naar de keuken. De vrouw pakte meteen een mes en begon groente te snijden voor een salade. Rina vroeg: ‘Zal ik dat even doen?’

Ruth Anne legde onmiddellijk haar mes neer en keerde Rina haar rug toe. Ze sloeg een hand voor haar gezicht.

Rina hoorde haar niet huilen, maar zag haar schouders op en neer gaan. ‘Ik leef met u mee,’ zei ze.

‘Het...’ Ruth Anne zwaaide met haar hand door de lucht. ‘Het gaat wel.’ Ze draaide zich weer om, met betraande ogen. ‘Het gaat wel weer. Ja, u kunt de groente snijden. Doe het maar in de kom. Mijn mannen willen graag een grote salade.’

De volgende minuut was het stil. Terwijl Rina stond te snijden, pakte Ruth Anne een pan en vier karbonades. Ze vroeg: ‘Hoeveel kinderen heeft u?’

‘Met mijn man heb ik vier kinderen. Ze zijn allemaal volwassen.’

‘Getrouwd?’

‘Twee zijn er getrouwd, twee verloofd. We hebben ook een pleeg-

zoon die nog ouders heeft, maar ongeveer drie jaar bij ons heeft gewoond. We hebben nog steeds veel contact. En u?’

‘Vijf.’ Ze zweeg even. ‘We hadden vijf kinderen. Elijah was nummer twee.’

‘Ik heb begrepen dat hij heel begaafd was.’

‘Hij is altijd al slim geweest.’

Rina knikte en begon een tomaat in blokjes te snijden.

‘Slim, maar niet briljant, althans... niet meteen.’ Ruth Anne keek naar het plafond. ‘Elijah is helemaal veranderd toen hij veertien was. Hij zat achter in een auto, samen met zijn oudere broer en een vriend, die reed.’ Een lange stilte. ‘Het was een vreselijk ongeluk. De jongen die reed is overleden en mijn oudste zoon, Jacob, brak zijn linkerbeen. Maar verder mankeerde hij niets, godzijndank. Elijah had zijn gordel om, maar kreeg toch een enorme klap. Hij lag twee weken in coma, en we hadden hem bijna verloren. Het was kante boord.’ Ze dreunde het verhaal toonloos op.

Rina zei: ‘Dat moet een verschrikkelijke ervaring zijn geweest.’

‘Vroeger dacht ik dat het het ergste was wat een ouder kon overkomen. Nu weet ik dat ik het mis had.’ Ruth Anne legde de karbonades in een pan met olie.

Uit de geur maakte Rina op dat het varkensvlees was. Ze bleef groente snijden, maar liet haar thee verder staan. Het was misschien belachelijk, maar ze kon de geur nauwelijks verdragen.

‘Daarna is Elijah helemaal veranderd,’ vervolgde Ruth Anne. ‘Voor het ongeluk was hij vriendelijk, populair en heel erg open. Daarna was hij teruggetrokken en stil. Heel zwijgzaam. Hij begroef zich in zijn getallenwereld.’

Ze keerde het vlees. Vet spetterde op het gasstel.

‘Mijn echtgenoot is een laconieke man. Hij vond Elijah altijd erg losbandig. Ze hadden vaak ruzie. Mijn echtgenoot was blij dat Elijah zich na het ongeluk zo anders gedroeg. Hij dacht dat hij door het

ongeluk eindelijk een beetje verstandiger was geworden en had ingezien dat het leven geen spelletje was. Hij was blij dat Elijah eindelijk serieus was.' Ze schudde haar hoofd. 'Maar ik wist dat er iets niet in orde was. Elijah wilde niet met me praten en zei alleen dat het goed ging en dat hij van inzicht was veranderd.' Ze zweeg even. 'Hij ging nauwelijks de deur uit. Hij zag zijn vrienden niet meer. Hij deed helemaal niets meer met andere mensen.'

Ze stak haar handen in de lucht. Toen legde ze de karbonades op een stuk keukenrol om het vet op te deppen en zette het vuur uit.

'Toen hij ging studeren, wilde Ezra dat hij thuis bleef wonen en naar het plaatselijke college ging dat hier maar tien minuten vandaan is. Zo kon hij op de boerderij blijven helpen. Zijn broer heeft daar ook gestudeerd. Ik wilde dat hij in de buurt bleef wonen zodat ik hem in de gaten kon houden. Maar Elijah had blijkbaar meegedaan aan een of andere wiskundewedstrijd die de staat had georganiseerd. We waren allebei verbaasd dat hij dat soort dingen wist en al helemaal dat hij het initiatief had genomen en buiten ons medeweten had meegedaan.' Ze verdeelde de karbonades over de twee borden. 'Hij werd eerste.'

'U was vast ontzettend trots op hem.'

'Dat was ik ook. Maar ik had er gemengde gevoelens over. Wij – en met "wij" bedoel ik alle mennonieten – zijn bescheiden mensen. Na de wedstrijd begonnen de brieven binnen te stromen... Een volledige beurs van Harvard en Princeton en het MIT en andere universiteiten. Mensen kwamen erachter. Mensen begonnen te praten.'

'Het is moeilijk wanneer je gewoonlijk nogal teruggetrokken leeft en opeens in de schijnwerpers staat, ook al is het vanwege iets goeds.'

Ze knikte. 'Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken als hij het huis uit ging. Ik wilde niet dat hij in een of ander klein hok in een studentenhuus woonde en dag en nacht met zijn formules bezig was.'

Ze kreeg tranen in haar ogen. ‘Ik wilde dat hij een zinnig leven leidde met een vrouw en kinderen en zijn eigen stuk grond.’

‘Ik snap het,’ zei Rina.

Ruth Anne keek haar met felle ogen aan. ‘Snapt u dat echt?’

‘In traditionele gemeenschappen draait alles om de familie.’

‘Ja, dat is zo. Niet dat het nu nog iets uitmaakt.’ Ze staaarde naar het plafond. ‘Eigenlijk heb ik Elijah zes jaar geleden al verloren. Het zou nog tot daaraan toe zijn geweest als hij gelukkig was geweest met zijn nieuwe leven. Maar hij leek zo... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Hij was heel erg teruggetrokken en zwijgzaam. Bijna paranoïde. Maar ik heb ontdekt dat mensen wel vaker zo worden wanneer ze hersenletsel hebben opgelopen.’

Rina knikte.

‘Hij was alleen maar met wiskunde bezig. Hij leefde in een heel klein wereldje. Eigenlijk wilde hij naar Princeton. Daar is de beste wiskundefaculteit, met een of andere hoogleraar bij wie Elijah heel graag wilde studeren. Ezra vond het niet goed. Hij wilde niet dat een grote universiteit onze waarden ondermijnde en hem een manier van leven bijbracht die hij afkeurde. Kneed Loft was een compromis. Het was maar een uur rijden en ook daar is een uitstekende wiskundefaculteit, bovendien met een andere hoogleraar bij wie Elijah graag wilde studeren.’

‘Heeft hij gezegd wie?’

‘Nee. Na het ongeluk vertelde hij ons alleen het hoognodige. Ezra heeft er heel lang over nagedacht en hem uiteindelijk toestemming gegeven om naar Kneed Loft te gaan, maar op voorwaarde dat hij eerst een jaar op de boerderij zou werken omdat hij pas zestien was. Hij heeft hier een jaar zonder morren gewerkt en is toen vertrokken.’

Een lange stilte.

‘En hij is nooit meer echt teruggekomen.’ Ze beet op haar onderlip. ‘Het eerste jaar kwam hij met Kerstmis en Pasen nog wel naar huis.’

Maar daarna...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zag hem alleen als ik bij hem langsging. Ik hoorde nooit iets van hem als ik hem niet belde... Ik heb een mobiele telefoon gekocht zodat ik hem kon sms'en. Dan reageerde hij meestal wel.’

‘En zijn vader? Belde hij hem op?’

‘Volgens mij hebben ze de afgelopen twee jaar niet met elkaar gesproken.’ Ze draaide zich om naar Rina. ‘Als je kinderen hebt, weet je dat ze erg van elkaar kunnen verschillen.’

‘Absoluut.’

‘Dus... dat is het wel zo'n beetje.’ Ruth Anne zweeg even. ‘Maar... ondanks al die veranderingen begrijp ik nog steeds niet waarom hij zelfmoord heeft gepleegd. Hij leek nooit depressief. Zijn wereld bestond alleen nog maar uit wiskunde, maar hij deed dingen die hij leuk vond. Het leek zo goed met hem te gaan. De laatste keer dat ik hem sprak, vond ik hem zelfs een stuk luchthartiger. Daaruit blijkt wel hoe weinig ik ervan wist.’

‘Een mens kan niet alles weten, mevrouw Wolf. Het blijft een raadsel wat zich in het hoofd van een ander afspeelt. Eigenlijk weten we wel dat mensen openhartig lijken, maar dat meestal niet zijn.’

‘Uw man.’ Een lange stilte. ‘Spreekt hij met mensen over Elijah?’

‘Ik geloof het wel. U kunt hem van alles vragen.’

‘Niet in het bijzijn van mijn man.’

Rina zweeg even. ‘Als u wilt, kan ik zijn mobiele nummer geven.’

‘Waarom ook niet?’ Ruth Anne pakte een stuk papier en een potlood en Rina gaf haar zijn nummer. ‘Je weet nooit of het van pas komt, nietwaar? Niet dat ik weet wat ik zou moeten vragen.’ Ze vouwde het papiertje op en stak het in haar zak. ‘Bedankt.’

‘Mag ik u vragen wanneer u voor het laatst met Elijah heeft gesproken?’

‘Ongeveer een maand geleden. Het ging goed met zijn scriptie. Hij leek helemaal niet neerslachtig. Misschien ging het even iets minder.

Als dat zo was, had hij me er toch niets over verteld.' Er stroomden tranen over haar wangen. 'Nu behoort het echt allemaal tot het verleden. Bent u klaar met de sla?'

Rina knikte. 'Heeft u dressing voor de salade? Ik wil het graag voor u afmaken.'

'Doe er maar gewoon wat olijfolie en citroen door.'

'Natuurlijk.' Rina begon de groenten door elkaar te mengen.

Ruth Anne droogde haar tranen. 'Ik weet dat God iedereen beproevingen laat doorstaan. En ik heb geen idee waarom Hij mij op de proef stelt. Maar dat is goed. Ik ben sterk. Elijah was zwak. Toen hij een kind was, moest Jacob altijd alles voor hem doen. Waarom zou God zo'n zwakke jongen op de proef stellen? Hij kan toch ook sterkere mensen uitkiezen?'

Rina haalde haar schouders op. 'Dat gaat ons begrip en ons geloof soms te boven.'

'Dat is heel erg waar.' Ze draaide zich om naar Rina. 'Ik ben zo ontzettend boos! Ik ben boos op God, ik ben boos op Elijah, ik ben boos op Ezra, ik ben boos op de wereld. En dat is niet goed. Ik heb kinderen. Ik kan niet zo boos zijn en voor ze klaarstaan.' Ze staarde naar het plafond. 'Ik weet gewoon niet tot wie ik me moet wenden en wat ik moet doen.'

'Toen mijn eerste echtgenoot overleed, was ik ook zo boos. Ik moest voor mijn twee zoontjes zorgen en ik wist niet hoe ik dat voor elkaar kon krijgen. Maar het is me toch gelukt.'

'Hoe?'

'Tijd heelt alle wonden. Uiteindelijk heb ik me met God verzoend. Ik wilde niet van mijn geloof vallen omdat ik er veel steun aan had.'

Ruth Anne antwoordde niet. Ze hoorden allebei dat er een hordeur werd geopend en gesloten. Ze zei: 'De jongens zijn er. Zou u de salade voor me naar de kamer willen brengen?'

'Natuurlijk.'

Ruth Anne keek haar aan. ‘Ik neem aan dat u dit ook allemaal aan uw man vertelt. Dat wil ik ook, maar ik wil niet dat Ezra het te weten komt.’

‘Zoals u wilt. En als u wilt dat alles onder ons blijft, vertel ik het niet aan Peter... meneer Decker. Ik kan hem wel zeggen dat we het over eten hebben gehad.’

‘Nee, nee. Vertel hem maar alles. Misschien dat hij Elijah daardoor beter begrijpt. Want ik begreep mijn zoon in elk geval helemaal niet.’

Hoofdstuk 8

McAdams negeerde de deurbel. De Deckers waren niet thuis, en behalve de mensen van het bureau wist niemand dat hij in de stad was. Maar toen de bel drie keer was gegaan, begon hij geïrriteerd te raken. Hij stond op van de eettafel, waar hij zijn papieren en zijn boeken had neergelegd. Misschien was het een pakketje. Of misschien kwam een van de kinderen langs voor een spontaan bezoek, hoewel die waarschijnlijk de sleutels hadden. Maar hoogstwaarschijnlijk was het ongewenste colportage. Eigenlijk was iedere afleiding ongewenst.

Nadat hij de deur had geopend, stond hij oog in oog met Mallon Euler. Ze droeg een windjack over een dikke trui, een zwarte spijkerbroek en had hoge schoenen aan haar voeten. Ze droeg handschoenen, maar had niets op haar hoofd. Hij probeerde niet te laten blijken dat hij verrast was, maar vermoedde dat hij daar niet al te best in slaagde. ‘Hee, hallo.’ Hij stapte naar buiten. ‘Meneer Decker is er niet. Kan ik iets voor je doen?’

‘Eigenlijk was ik op zoek naar jou.’

Een stilte. ‘Geen probleem. Als je even wacht, bel ik het bureau, en dan kunnen we daar met elkaar praten.’

‘Het is persoonlijk.’

‘O... ké.’ Zijn hoofd sloeg op hol. Hij keek op zijn horloge. ‘Wauw. Het is al over twaalfen. Geen wonder dat ik honger heb. Wil je ook wat eten?’

Ze glimlachte. Het was geen boze of blije glimlach, maar gewoon een uitdrukking op haar gezicht.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als jij nou bedenkt waar we kunnen eten, trek ik even mijn jas en mijn schoenen aan.’

‘Je zou me kunnen vragen of ik binnen wil komen.’

‘Ik ben zo terug.’ Hij sloeg de deur voor haar neus dicht en belde meteen Deckers mobiele nummer. De telefoon ging vier keer over voordat hij opnam. McAdams zei: ‘Sorry dat ik je stoer. Ben jij bij Elijahs ouders?’

‘Ja. Is alles in orde?’

‘Mallon Euler stond hier opeens op de stoep... of, beter gezegd, bij jou voor de deur... en ze wil met me praten.’ McAdams begon de veters van zijn schoenen te strikken. ‘Je hoeft geen genie te zijn om te bedenken waar ik logeer, maar je moet er op zijn minst een beetje moeite voor doen. En ze wil niet op het bureau praten. Volgens haar is het persoonlijk. En voor het geval je je dat afvraagt: nee, ik heb haar niet gevraagd of ze binnen wil komen. Maar ik heb haar uitgenodigd om met me te lunchen.’ Hij trok zijn jas en zijn handschoenen aan. ‘Is dat goed?’

‘Klinkt redelijk. Bewaar de bon en dan krijg je het terug. Probeer uit te vinden wat ze wil.’

‘Hoe gaat het bij jou?’

‘Dat vertel ik wel als ik terug ben. Bel me maar als je nog iets wilt weten.’

‘Doe ik.’ Hij beëindigde het gesprek en liep naar buiten. ‘Zullen we ergens in de buurt van de campus kijken? Daar is meer keus. Waar heb je zin in?’

‘Wat jij wilt.’ Ze klonk geïrriteerd. ‘Ik heb geen honger.’

‘Oké. We gaan lopen en dan vinden we wel iets.’

‘Je had me best even kunnen vragen of ik binnen wilde komen.’

‘Ik woon er niet en ik kan niet doen alsof ik thuis ben.’

‘Ik weet zeker dat meneer Decker het niet erg had gevonden.’

‘Misschien niet, maar hij was niet aanwezig en kon er dus niet over beslissen.’ McAdams bleef staan en keek haar aan. ‘Als je niets wilt eten, kunnen we ook op een bankje in het park gaan zitten. Ik ben erop gekleed.’

‘Waarom liet je me niet binnenkomen? Ben je zo arrogant dat je ervan uitgaat dat ik me meteen op je zal storten?’

McAdams lachte. ‘Ik ben arrogant, maar dat was wel het laatste wat ik dacht. Kijk, Mallon. Officieel ben ik niet bij de zaak betrokken, maar officieus wel. Als je niet op het bureau of in een restaurant wilt praten, kies je een andere plek zolang die maar semiopenbaar is. Ik probeer gewoon professioneel te doen.’

Ze antwoordde niet en staaarde naar het puntje van haar schoenen, die over de harde grond veegden.

‘Of je kunt ervan afzien om met me te praten.’

Mallon staaarde hem aan en liep toen hard voor hem uit.

McAdams ging achter haar aan omdat hij niet wist wat hij anders moest doen. ‘Wat is er?’

‘Niks.’ Ze keek hem met betraande ogen aan. ‘Zullen we Indiaas eten? Ik ben vegetarisch.’

‘Prima. Ik ben dol op Indiaas.’

Ze liepen een paar honderd meter tot ze bij een paar cafés en restaurantjes kwamen: drie blokken met eettentjes en winkels, met een klandizie die voornamelijk uit studenten bestond. Rajah’s zat aan Harvard Street en was het dichtst bij Duxbury, het oudste van de vijf instituten.

Toen ze eenmaal binnen waren, snoof McAdams de scherpe aroma’s van exotische specerijen op. Mallon keek even snel de zaak rond en koos de tafel die het verst van de deur was en het dichtst bij de keuken: de warmste en rumoerigste plek van het restaurant. Nog voordat ze hadden kunnen plaatsnemen, stond er een ober in een zwart overhemd en een zwarte spijkerbroek met naan naast hun tafel.

De ober glimlachte. ‘Buffet?’

‘Ja,’ antwoordde Mallon. ‘Of wil jij misschien iets van het menu bestellen?’

‘Buffet is prima,’ zei McAdams.

‘Twee chai?’ vroeg de ober.

‘Ja,’ zei Mallon tegen hem.

‘Met melk?’

‘Ja,’ snauwde Mallon.

De ober leek niets van haar woede te merken. ‘Komt eraan.’

Ze ging zitten terwijl McAdams hun jassen aan een haakje hing.

Toen hij weer bij de tafel kwam, zag hij dat ze zat te mokken. Hij wreef in zijn handen. ‘Ik vind het heel erg van Eli.’

Ze keek hem aan en staarde vervolgens naar het tafelblad.

‘We tasten nog steeds in het duister. Alles wat je zou willen vertellen, zou nuttig kunnen zijn.’

‘Ik weet helemaal niets. Als dat wel zo was, had ik het gisteren wel verteld.’

‘Leek hij de laatste tijd depressief of piekerig?’

‘Nee. Dat heb ik je al verteld.’

‘Misschien heb je bij nader inzien toch nog iets bedacht.’ Geen reactie. McAdams zei: ‘Oké. Ik zal niet verder aandringen. Ik vind het niet prettig als ik onder druk word gezet, en dat geldt waarschijnlijk ook voor jou. Praat maar wanneer je er zin in hebt. Ik heb echt vreselijke honger, dus ik ga naar het buffet.’ Hij kwam overeind; zij ook. ‘Vind je het vervelend als ik wel vlees eet?’

‘Nee.’

McAdams schepte tandoori lam, basmatirijst, raita, verse komkommer en tomaten op zijn bord en verder de dal van de dag, *sag panir*, verse mango en plakken sinaasappel. Zij nam groente, fruit en salades. Toen ze allebei weer gingen zitten, zei Mallon: ‘Bedankt dat je dat vroeg.’

‘Pardon?’

De ober kwam langs met twee dampende chaithee. ‘Anders nog iets?’

‘Water, graag,’ zei McAdams. ‘En heeft u trouwens naan met knoflook?’

‘Ja, meneer.’

‘Zou ik dat mogen bestellen?’

‘Komt eraan.’

Toen hij was vertrokken, zei Mallon: ‘Bedankt dat je vroeg of ik het vervelend vind als jij wel vlees eet.’

‘Geen probleem. Ik wil niet dat je de eetlust vergaat. Als iemand in mijn bijzijn eieren eet, word ik een beetje misselijk.’

‘Eieren?’

‘Een van mijn halfzusjes heeft een anafylactische reactie als ze eieren eet. Gelukkig ben ik er alleen een beetje gevoelig voor. Ik kan ze wel eten wanneer ze ergens in verwerkt zijn, maar van eiergerechten word ik misselijk.’

Mallon knikte. ‘Dan is het vast ingewikkeld om met jou te brunchen.’

‘Ik ga nooit brunchen, dus dat is geen probleem.’ Hij keek op en bestudeerde haar gezicht. Behalve een beetje mascara en lippenstift droeg ze geen make-up. De bloes op haar wangen kwam waarschijnlijk door de kou. Hij probeerde er niet op te letten, maar zag het toch. Ze was een erg knappe vrouw, op een jongensachtige manier. ‘Ga je me nog vertellen wat je dwarszit, of doe je dat pas na het eten?’

‘Je hoeft niet zo bot te doen.’

‘Ik dacht dat je het wel zou waarderen. Wiskundetypes zijn gewoonlijk nogal direct. Vaak zijn het die socialewetenschappentypes die van dubbelzinnigheid houden. Ze kunnen het uren over pietlutigheden hebben en schijnen dat allemaal prima te vinden. Ik werd er vroeger helemaal gek van om te luisteren naar mensen die zichzelf zo graag horen praten.’

‘Iedereen wil vijftien minuten beroemd zijn.’

‘Dat is ook weer zo.’

Ze legde haar vork neer. 'Is dit dan bot genoeg? Nog nieuws over Eli?'

'Nee, dat is er niet.'

'Ik heb gehoord dat jullie een stapeltje papieren achter zijn bureau hebben gevonden.'

'Er wordt wat afgepraat.' McAdams nam niet de moeite om op te kijken. 'Van wie heb je die informatie gekregen?'

'Waarom zou ik je iets moeten vertellen als jij dingen voor mij verzwijgt?'

'Het is niet zo professioneel om jou zomaar van alles te vertellen.'

'Dat houdt je bezig, hè, de vraag of je wel professioneel bent?'

'Ik probeer mijn werk goed te doen.'

'Fijn voor je.'

'Je hoeft je niet zo vijandig op te stellen.'

'Ik wil die papieren graag zien.'

'Dat bepaal ik niet, Mallon.' McAdams' hoofd tolde. Hij wilde niet dat ze dichtklapte en daarom moest hij iets bemoedigends zeggen. 'Maar als je mij nou zegt waarom je ze zo graag wilt zien, kan ik misschien een goed woordje voor je doen.'

Ze gaf niet meteen antwoord. Ze speelde met haar rijst en schoof het over haar bord. Uiteindelijk at ze een paar korrels. 'Ik denk dat die papieren iets met mijn onderzoek te maken hebben. Ik wil niet dat ze in de verkeerde handen vallen.'

'Dat snap ik.'

'Dus laat je ze aan me zien?'

'Dat bepaal ik niet. Maar ik kan je het volgende vertellen. Decker laat ze aan niemand van de school zien zolang we niet weten wat erin staat. We zijn ons allebei bewust van het bestaan van plagiaat en wetenschappelijke diefstal.'

'Dan kun je ze ook aan mij laten zien. Ik kan je zeggen wat erin staat.'

'Dat weet ik wel. Maar volgens mij wil Decker ze voorleggen aan iemand die geen banden met de school heeft.'

‘Maar dat is nou juist het probleem, Tyler.’ Ze leunde naar voren en pakte zijn hand. ‘Als dit mijn onderzoek is, zou ik het niet zo prettig vinden als andere mensen zien wat ik heb gedaan. De kans dat iemand het onderzoek steelt, is heel erg groot.’

McAdams trok zijn hand weg en bestudeerde haar gezicht. Ze had nu nog meer blos op haar gezicht. Haar onderlip trilde. ‘Niemand zal je onderzoek stelen, Mallon. Dat beloof ik je.’

‘Hoe kun je dat nou beloven?’

‘Omdat ik de man ken aan wie we de papieren willen laten zien. Hij is een hoogleraar met een vaste aanstelling aan Harvard. Hij heeft er geen enkel belang bij om onderzoek te stelen.’

‘Dat zeggen ze allemaal.’

‘Ik moet dit even met mijn baas bespreken. Misschien kan ik ervoor zorgen dat iemand contact met je opneemt nadat hij naar die papieren heeft gekeken. Dan vertel jij hem wat je doet. Dan weet hij meteen of het iets met jouw onderzoek te maken heeft.’

Ze beet op haar onderlip. ‘Wie is die man?’

‘Hij is betrouwbaar.’ McAdams prikte een stuk lamsvlees aan zijn vork. ‘Waarom denk je dat Eli jouw onderzoek had verstoep?’

‘Eli deed nogal stiekem over zijn werk, of het nou om zijn eigen onderzoek ging of om de papieren van iemand anders. Het is ook weer niet zo dat onze docenten meestal data stelen, maar wanneer ze het onderzoek van andere mensen lezen... krijgen ze soms ideeën die ze later als hun eigen ideeën presenteren.’

‘Is dat eerder voorgekomen op Kneed Loft?’

‘Dat komt overal voor, Tyler.’ Ze leunde weer naar voren. ‘Ik mag toch wel Tyler zeggen?’

‘Natuurlijk.’

‘Als je aan Harvard studeert, weet je waarschijnlijk dat wetenschappers slechte mensen zijn.’

‘“Slecht” is wel erg sterk uitgedrukt. Ik zou eerder “amoreel” zeggen.’

‘Nee, “slecht” is het juiste woord. Sommige mensen doen echt alles om bekend te worden of een prijs te winnen of om gepubliceerd te worden. Stelen is de snelste manier om een vaste aanstelling te krijgen als je al jaren geen origineel idee hebt gehad. Hoogleraren stelen en plagiëren routinematig. Ze voeren zichzelf in elk geval op als eerste auteur wanneer ze helemaal niets met je onderzoek te maken hebben gehad.’

‘Dat is misschien onrechtvaardig, Mallon, maar hoogleraren hebben het recht om hun naam boven al het onderzoek dat van hun afdeling komt te zetten.’

‘Dat vind ik zo’n onzin!’

‘Dat ben ik met je eens. Maar het gebeurt aan de lopende band. Hoe krijg je anders ieder jaar een miljoen publicaties op je naam?’ Een korte stilte. ‘Plagiaat en diefstal zijn twee verschillende dingen. Weet je zeker dat dit ook voorkomt op Kneed Loft?’

‘Ik heb sterke vermoedens.’

‘En dat heb je nooit iemand verteld?’

‘Ik heb het er met Eli over gehad.’

‘Maar niet met een docent?’

‘Om vervolgens door iedere masteropleiding te worden afgewezen?’

‘Oké.’ Hij zweeg even. ‘Denk jij dat ideeëndiefstal iets te maken kan hebben met Eli’s zelf... de moord op Eli?’

‘Was het zelfmoord?’

‘Dat zei ik niet.’

‘Je wilde het wel zeggen.’

‘Nee, dat wilde ik niet zeggen. Ik wilde “dood onder verdachte omstandigheden” zeggen.’

‘Dus het zaakje stinkt, zoals jullie zeggen in politiejargon?’

‘Iedere dood die geen natuurlijke oorzaak heeft is verdacht. We hebben het rapport van de lijkschouwer nog niet. Verder kan ik je

niks vertellen omdat ik niet meer weet. Laten we teruggaan naar mijn vraag. Denk je dat iemand Eli's onderzoek probeerde te stelen en als zijn of haar eigen onderzoek wilde presenteren?'

'Volgens mij bestaat altijd de kans dat ideeën worden gestolen – de zijne of de mijne.'

'Denk je dat het iets met de dood van Eli te maken had?'

'Het zou kunnen.'

'Maak je je zorgen om je eigen veiligheid?'

'Ik kan heel goed voor mezelf zorgen.'

'Hoe bedoel je dat? Bedoel je nou dat je je geen zorgen maakt, of dat je je wel zorgen maakt, maar jezelf wel kunt verdedigen?'

'Dat is erg socratisch, Tyler.'

'Zou je antwoord kunnen geven op mijn vraag?'

'Ik maak me geen zorgen om mijn persoonlijke veiligheid, maar wel om mijn onderzoek. Als je wilt weten wat er werkelijk speelt op Kneed Loft en hoe het zit met Eli's dood, moet je iedereen van de faculteit wiskunde ondervragen.'

'Over hoeveel mensen hebben we het dan?'

'Alle docenten en masterstudenten.'

'Zitten er ook masterstudenten op Kneed Loft?'

'Er zijn een paar masteropleidingen en wiskunde is er één van. Je kan hier ook promoveren op theoretische wiskunde. Het is minder prestigieus dan grote universiteiten als Princeton en Chicago en Berkeley, maar volgens mij was het voor Eli goed genoeg.'

'Wilde hij gaan promoveren?'

'Hij studeerde wiskunde. Volgens mij zag hij de titels als een bijkomstigheid.'

'Hoe groot is de wiskundefaculteit?'

Ze rekende het snel uit. 'Er zijn veertien docenten en tien masterstudenten.' Ze zweeg even. 'Ja. Vierentwintig in totaal. Je zou ze allemaal moeten ondervragen.'

‘Zou je het resultaat iets kunnen verkleinen?’

‘Nee, dat gaat niet. Als ik het mis heb, zou ik beschuldigd kunnen worden van laster, dus wil ik dat je ze allemaal gelijk behandelt. En tijdens het onderzoek vind je misschien nog meer bewijzen voor smerige praktijken.’

‘Ik zal het er met Decker over hebben. Het zou handig zijn als ik meer gegevens had. Het is nogal lastig om onderzoek te doen naar mensen op grond van een paar vage beschuldigingen.’

‘Je hebt bewijzen. Eli had die papieren voor iemand verstopt.’

‘Misschien had hij ze wel verstopt vanwege jou.’

Ze keek hem nijdig aan. ‘Je bent me nu bewust aan het provoceren.’

‘Ik stel alleen maar vragen,’ antwoordde McAdams. ‘Je toont erg veel belangstelling voor deze zaak, dus hebben wij ook belangstelling voor jou.’

Ze kreeg tranen in haar ogen. ‘Ik probeer jullie te helpen.’

‘Ik weet het, Mallon. Maar als jij ervoor kiest om erbij betrokken te raken, moet je de consequenties aanvaarden.’

Ze at zwijgend verder. Toen zei ze: ‘Ik weet dat je alleen maar je werk doet.’

‘Mallon, over welke persoonlijke kwestie wilde je me spreken?’

‘Alleen over de dingen die ik je net heb verteld,’ fluisterde ze. ‘Ik praat liever met jou dan met meneer Decker. Dezelfde leeftijd en een gezamenlijk verleden; dat soort dingen.’

Welk verleden? dacht McAdams. ‘Oké. Voel je vrij om te bellen wanneer je iets te binnen schiet, hoe onbelangrijk het ook lijkt.’

‘Wanneer weten jullie of het om zelfmoord gaat of niet?’

‘Ik weet het niet. Daar houdt Decker zich mee bezig. Je kunt het ook tegen hem zeggen. Je kunt makkelijk met hem praten.’ Hij keek naar haar bord. Ze had nauwelijks gegeten. ‘Heb je geen honger?’

‘Niet echt. Ik ben uitgegeten.’

‘Dan vraag ik om de rekening.’

Toen hij een creditcard pakte, zei ze: 'Ik kan wel voor mezelf betalen.'

'Het is op kosten van het bureau. Als je geen bijdrage van zeven dollar negenennegentig wilt leveren aan het bureau, want dat kost het buffet, kun je mij maar beter laten betalen.'

'Krijg je daar geen problemen mee?'

Ze maakte zich opeens zorgen om zijn professionaliteit. Hij glimlachte. 'Nee.' Hij stak zijn hand op, en even later verscheen de ober met de rekening. McAdams ging staan, haalde een briefje van twintig uit zijn portemonnee en liet het op tafel achter. Toen scheurde hij het onderste deel van de rekening af als bonnetje.

'Als je nog iets te binnen schiet...' Hij gaf haar zijn kaartje.

Ze pakte het onwillig aan en ze liepen samen naar buiten. Voor het restaurant bleven ze staan.

McAdams zei: 'Volgens mij moeten we allebei een andere kant op, dus ik zeg je hier maar gedag.'

'Bedankt voor het eten.'

'Wanneer je maar wilt.'

'Zelfs als het niet zakelijk is?' Ze glimlachte verleidelijk.

Hij zei: 'Sterkte, Mallon.'

'Tyler, ik wil niet dat je denkt dat ik paranoïde ben. Ik weet zeker dat de meeste docenten op Kneed Loft eerlijk zijn. Het is alleen... het is moeilijk om te weten wie je kan vertrouwen.'

'Je probeert je werk te beschermen. Ik snap het helemaal.'

'Het verschil tussen succes en mislukking is vaak maar één idee.' Ze kreeg tranen in haar ogen. 'Ik ben er nog niet, Tyler. Eli hielp me. Hij was de enige op de hele school die ik vertrouwde. Nu hij er niet meer is, ben ik niet alleen mijn klankbord kwijt, maar ook mijn enige maatje. Er is niemand bij wie ik terecht kan. Hij was de enige die het begreep. Ik weet niet wat ik moet doen.'

Ze begon nu echt te huilen. Ze viel tegen hem aan. Heel even was

hij verstijfd, maar toen realiseerde hij zich dat ze in de openbare ruimte waren en dat niemand het verkeerd kon opvatten. Hij sloeg zijn arm om haar heen terwijl zij tegen zijn schouder stond te snikken. 'Ik voel me zo verloren zonder hem.'

'Je bent een slim meisje, Mallon. Je redt het wel.'

'Dat weet je helemaal niet.'

'Dat weet ik niet, maar dat vermoed ik.' Hij gaf haar een klopje op haar rug. 'Bel me maar. Ook als je gewoon even wilt praten.'

Ze maakte zich van hem los. 'Meen je dat?'

'Ik meen het. Ik kan goed luisteren.' Hij glimlachte. 'Ik kom in de problemen zodra ik begin te praten. Als je maar lang genoeg met me omgaat, zul je uiteindelijk vanzelf kwaad op me worden.'

'Welkom bij de club. Zodra ik mijn mond opendoe, heb ik ruzie met iemand. Ik kan er niks aan doen. Ik zeg gewoon wat ik denk.' Ze zuchtte. 'Nou ja, dit is hopeloos, maar ik vind je leuk, Tyler. Als schoolmeisje was ik natuurlijk jarenlang verliefd op je. Nu we allebei volwassen zijn, zou ik graag willen weten hoe je echt bent. Mag ik je mee uit eten nemen?'

McAdams' hoofd werd wazig. Hij had het kunnen verwachten, maar hij was toch verrast. Hij wilde haar niet voor het hoofd stoten. Waarschijnlijk wilde ze iets van hem. Het was dus uitgesloten om met haar uit eten te gaan terwijl het onderzoek nog liep. Maar later... als ze nog steeds werkelijk belangstelling had...

Hij lachte. 'Wanneer dit allemaal achter de rug is en ik mijn tentamens heb gedaan, dan zeg ik ja.'

'Welke tentamens?' Ze kneep haar ogen samen. 'Ik dacht dat je al was afgestudeerd.'

'Nee, ik studeer rechten.' Toen Mallon een gezicht trok, zei McAdams: 'Ja, ja, ik weet het. Het is een soort noodzakelijk kwaad.'

'En waar studeer je?' Toen hij zweeg, zei ze: 'Logisch. En wat doe je hier in Greenbury?'

‘Officieel ben ik in dienst van de politie van Greenbury, maar nu heb ik verlof. Officieus ben ik bij Decker aan het studeren omdat het hier rustig is en ik me op mijn werk kan concentreren.’

‘Dus je bent officieel niet aan het werk?’

‘Nee, ik ben officieel wel aan het werk.’

‘Je bent het wel of niet.’

‘Het is een beetje inge –’

‘Ach, kom op!’ Ze deed hem na: ‘“Het is een beetje ingewikkeld.”’ Ze schudde haar hoofd. ‘Doe nou even normaal.’

‘Zie je nou? Je bent nu al kwaad op me.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Hoelang heeft dat geduurd? Vijf minuten?’

Ze lachte. ‘Misschien nog minder.’

‘Ik kan niet vriendschappelijk met je omgaan zolang de zaak van Eli niet is afgerond. Bel mij of Decker maar als je iets bedenkt waar we iets aan zouden kunnen hebben.’

‘Dat zal ik doen – zeker omdat ik nu nóg een reden heb om jullie te helpen de zaak af te ronden.’ Ze kuste hem zachtjes op zijn lippen. Toen kuste ze hem nogmaals met meer overtuigingskracht. ‘Dat wilde ik nou al heel lang.’ Ze liep weg en liet hem daar staan met zijn vingers op zijn lippen. Toen haalde hij zijn vingers door zijn lange haar en ademde hij warme lucht uit die een nevel vormde in de koude lucht.

Dit is niet goed, dacht hij. Dit is helemaal niet goed.

Hoofdstuk 9

Als je op zijn kleding afging, zou je kunnen denken dat Ezra Wolf amish was: wit overhemd, donkere broek, bretels en een hoed. Hij was ongeveer één meter tachtig lang en slank gebouwd, maar hij had stevige armen. Hij had kort rood haar, blauwe ogen, een baard en een snor. Wolf was binnengekomen met een jongeman die in de twintig was en dezelfde teint had – rood haar en blauwe ogen – maar langer en breder was. Hij droeg moderne kleren: een spijkerbroek en een bruin t-shirt met lange mouwen. Beide mannen liepen op hun sokken, waarschijnlijk omdat ze hun laarzen in de bijkeuken hadden gezet. Zwijgend namen Wolf en de jongeman plaats aan tafel.

Decker stelde eerst zichzelf en toen Rina voor. ‘Dank u dat u me wilde spreken.’

Ezra Wolf knikte, maar bleef zwijgen. De jongeman nam het over: ‘Jacob Wolf.’ Hij stak zijn hand uit, eerst naar Decker en vervolgens naar Rina. ‘Ik ben Eli’s oudere broer. We schelen twee jaar.’

‘Gecondoleerd,’ zei Decker.

‘Dank u.’

‘Laten we bidden,’ kondigde Ezra aan. Na een kort gebed begonnen de beide mannen hun karbonades te snijden.

Jacob zei: ‘Ik weet dat u ons van alles wilt vragen. Dat is prima.’

Ezra bleef dooreten. Ruth Anne hield haar ogen op het tafelblad gericht en beet met haar boventanden zachtjes in haar onderlip.

‘Eet je niet met ons mee, mama?’ vroeg Jacob.

‘Ik heb geen honger.’

Niemand zei iets. Toen zei Decker: ‘Ik weet dat het moeilijk moet zijn om erover te praten.’

Ezra zei: ‘Wanneer kunnen we onze zoon begraven?’

‘Als er geen nieuwe gegevens boven water komen, hopelijk binnen enkele dagen.’

‘Wat kan er boven water komen? Hij heeft zelfmoord gepleegd.’

‘Dat weten we nog niet zeker, meneer Wolf. Dat moet de lijkschouwer uiteindelijk vaststellen.’

‘Denkt u dat hij zelfmoord heeft gepleegd?’

‘Als ik moet gokken, zou ik zeggen van wel.’

‘Dan hebben we niets meer te bespreken.’ De man legde zijn vork neer en staaarde voor zich uit. ‘Het is me een raadsel waarom u hier bent.’

‘Ik wilde u persoonlijk laten weten hoezeer ik met u meeleeft.’

‘Dat is bijzonder vriendelijk van u,’ zei Ruth Anne. ‘Dat stellen we erg op prijs.’

‘Alles wat u me over Elijah kunt vertellen, zou ons kunnen helpen bij ons onderzoek.’

‘Welk onderzoek?’ vroeg Jacob. ‘Wat valt er te onderzoeken als u denkt dat het om zelfmoord gaat?’

‘Er is nog iets,’ zei Decker. ‘We hebben papieren gevonden achter zijn bureaula. Ik probeer erachter te komen of die papieren iets met zijn dood te maken hebben.’

‘Maakt dat nog iets uit?’ vroeg Ezra. ‘Mijn zoon is dood.’

‘Meneer Wolf, ik kan helemaal niets doen om uw zoon weer tot leven te wekken. En als u van mening bent dat er niets meer te bespreken valt, dan respecteer ik dat.’

Aangezien niemand antwoordde, zweeg Decker. Hij moest zich wel neerleggen bij het besluit van de familie, ook al was hij het er niet mee eens.

Jacob verbrak de stilte. In zijn stem klonk rancune. ‘Sinds hij is gaan studeren, heeft hij nauwelijks iets van zich laten horen.’

Decker knikte.

‘Dat is de waarheid,’ zei Ezra. ‘We hebben Elijah al jaren niet ge-

zien.' Hij keek naar zijn vrouw. 'Wanneer is hij hier voor het laatst geweest?'

'Vier jaar geleden met Pasen.'

'Hij was een goede jongen.' Ezra pakte zijn vork en prikte in de sla. 'Minder sterk dan Jacob. De jongen was niet gemaakt voor het boerenleven. Maar hij werkte zonder te klagen. Toen hij eenmaal was gaan studeren... leken wij er niet meer toe te doen.'

'Hij gaf op zijn manier wel om ons,' zei Ruth Anne.

'O ja, hij stuurde geld... Niet dat ik er ooit om heb gevraagd.' Ezra schudde zijn hoofd. 'Wat moest ik nou met geld? Misschien was geld sturen zijn manier om iets van zich te laten horen. Ik weet het niet.'

Decker zweeg even voordat hij reageerde. 'Hij stuurde jullie geld?'

'Dat is de waarheid,' zei Ezra.

'Het was raar,' vond Ruth Anne.

'Heel erg raar,' bevestigde Ezra. 'De eerste paar keren probeerden we het terug te sturen. Hij stuurde het gewoon weer op, dus stopte ik er maar mee. Ik heb het nooit aangeraakt. Ik heb het op de bank gezet, voor het geval hij het later wilde hebben. Maar hij heeft er nooit om gevraagd.'

'Mag ik vragen hoeveel het was?'

Ezra wendde zich tot zijn vrouw. 'Hoeveel was het? De afgelopen twee jaar ongeveer duizend dollar per maand?'

'Iets meer,' zei Ruth Anne. 'Misschien twaalfhonderd.'

'Dat is heel veel geld.' Decker probeerde niets van zijn verbazing te laten blijken. 'Heeft hij nog verteld hoe hij eraan kwam?'

'Ik heb hem gebeld en het aan hem gevraagd,' zei Ruth Anne. 'Hij zei dat hij een baantje had en het geld niet nodig had. Hij had besloten om het naar ons te sturen.'

'Wat voor baantje?'

‘Hij deed naast zijn studie ook iets met wiskunde. Zijn collegegeld, kosten en inwoning werden betaald door het college. Volgens mij heeft Ezra gelijk. Het was zijn manier om iets van zich te laten horen.’

‘Oké.’ Decker schreef het op. ‘Ik weet dat dit misschien klinkt alsof ik niet aan het luisteren was. Ik begrijp dat jullie nauwelijks meer contact met elkaar hadden. Maar ik vraag het toch. Hadden jullie enig idee wat voor werk Elijah met zijn wiskunde deed?’

Ezra schudde zijn hoofd. ‘Toen hij nog thuis woonde, had ik ook al geen idee wat hij uitvoerde. Ik kan wel uit mijn hoofd rekenen. Ik hoefde nooit iets op te schrijven, maar wat hij deed met zijn formules en letters, daar snapte ik helemaal niets van.’

‘Het klinkt alsof u goed bent in getallen,’ zei Rina. ‘Heeft Elijah het u ooit proberen uit te leggen?’

Ezra keek eerst naar Rina en vervolgens naar Decker. ‘Ik heb het hem een of twee keer gevraagd. Ik was al binnen enkele minuten de draad kwijt.’

Jacob zei: ‘Tets met vectoren en complexe formules en matrixen. Ik kan u geen details geven omdat ik er ook niks van begreep. Hij heeft het me een keer proberen uit te leggen, maar ik kon hem niet volgen. Ik ben ook goed met getallen. Toen ik hier mijn beroepsopleiding deed, haalde ik altijd hoge cijfers. Ik denk er soms over na om accountant te worden.’

‘Je zou een goede accountant zijn,’ zei Ruth Anne.

‘Hij zou ook een goede boer zijn,’ zei Ezra.

Iedereen in de kamer zweeg. Uiteindelijk zei Jacob: ‘Eli zat met zijn hoofd op een andere planeet. Na een tijdje was er gewoon weinig waarover we het konden hebben, behalve het weer.’

‘Hij was een goede jongen,’ zei Ezra weer.

‘Ik heb niet gezegd dat hij dat niet was.’ Jacob reageerde vinnig. ‘Ik zei alleen dat hij helemaal opging in die wiskunde.’ Hij had zijn eten op en legde zijn vork neer. ‘Bedankt, mam. Het was erg lekker.’

‘Er is ook nog cake, als je wilt.’

‘Nee, ik heb genoeg gehad. Bewaar maar voor het avondeten.’

‘En jij, Ezra?’

‘Als je het aanbiedt, wil ik wel een stuk.’

Ruth Anne kwam overeind. ‘Willen jullie soms ook?’

‘Nee, bedankt,’ zei Rina.

Decker zei: ‘Nee, bedankt.’

‘Misschien allebei nog een kop thee?’

‘Graag,’ zei Rina. ‘Ik loop wel even met je mee.’

‘Dat hoeft niet.’ Ruth Anne glimlachte vluchtig. ‘Ik ben zo terug.’

Niemand zei iets voordat Ruth Anne terug was met de cake en de thee. Het duurde een paar minuten om op te dienen en in te schenken. Ze ging zitten en Ezra nam een hap cake. ‘Lekker.’

‘Bedankt.’ Ze wendde zich tot Jacob. ‘Weet je zeker dat je geen stuk wilt?’

‘Je weet dat ik het opeet als je het voor me neerzet.’

Ruth Anne glimlachte en gaf hem een stuk.

Jacob zei: ‘Hij is heerlijk. Zit er citroen in?’

‘Ja, verse citroen.’

‘In deze tijd van het jaar?’

‘Ik denk dat ze wat citroenen overhadden in Californië of Florida en die naar onze coöperatie hebben gestuurd.’

De mannen aten in stilte. Decker vroeg: ‘Jacob, konden jullie het goed met elkaar vinden toen jullie kind waren?’

‘We waren broers. We sliepen samen op één kamer. Ik was de seriëuze van ons tweeën. Hij was een lolbroek.’

Decker nam een slok van zijn thee. ‘Uit wat je net hebt verteld, blijkt niet echt dat hij een lolbroek was.’

‘Hij is helemaal veranderd na het ongeluk.’ Jacob nam de laatste vier happen van zijn cake en pakte nog een stuk. ‘Opeens hing hij in

de klas niet meer de clown uit. Misschien had hij door dat het leven niet oneindig was. Hij werd heel serieus met leren. Zijn genialiteit kwam opeens boven.'

'Welk ongeluk?' vroeg Decker.

'Een auto-ongeluk,' zei Ezra. 'Jacob had een gebroken been.'

Jacob zei: 'Mijn verwondingen stelden niks voor. De vriend die achter het stuur zat, is om het leven gekomen en Eli heeft een week in coma gelegen.'

'Wat verschrikkelijk,' zei Decker.

'Het was een beproeving van God,' verklaarde Ruth Anne. 'We waren hem bijna kwijt. Op een gegeven moment hadden de artsen het over hersenchirurgie om de druk in zijn hoofd te verlichten. Maar gelukkig is het niet zover gekomen.'

Ezra zei: 'Na het ongeluk zijn we hem in zekere zin al kwijtgeraakt. Hij praatte niet meer met ons.'

'Dat is niet waar,' protesteerde Ruth Anne.

'Hij praatte niet meer met me, en dat is de waarheid.' Ezra keek naar zijn zoon. 'Misschien praatte hij nog wel met jou.'

'Papa, hij praatte ook niet meer echt met mij.' Jacob legde zijn vork neer. 'Maar volgens mij was het niet persoonlijk bedoeld. Hij was gewoon veranderd. Wiskunde werd zijn leven. Nadat hij die wedstrijd had gewonnen, stortte hij zich helemaal op het leren.'

Ezra veegde zijn mond af en kwam overeind. 'We moeten weer aan het werk. We zijn bezig met een nieuw kippenhok. We proberen alles in de winter te repareren wanneer we niet op het land aan het werk zijn.'

'Ik snap het,' zei Decker. 'Er zitten niet genoeg uren in een dag om alles af te krijgen.'

'Of genoeg daglicht,' voegde Jacob eraan toe.

'En dat is de waarheid,' zei Ezra. 'Ben je klaar?'

'Ja.'

Ruth Anne zei: 'Ik heb de modder van je laarzen geveegd.'

'Bedankt, mama,' zei Jacob.

'Ja. Bedankt.' Ezra stak zijn hand uit. 'Laat me maar weten wanneer ik mijn zoon kan begraven.'

'Dat zal ik doen, meneer Wolf.' Ze schudden elkaar de hand. 'En nogmaals, ik leef met u mee.'

De man zuchtte. 'Hij heeft een verschrikkelijke beslissing genomen. Ik weet niet wat hij allemaal dacht. Maar wat de kerk er ook van zegt, hij is nog steeds mijn zoon.' Hij tikte tegen zijn hoed om Rina te groeten. 'Prettig om kennis met u te maken, mevrouw.'

'Insgelijks.'

Decker vroeg: 'Jacob, wat voor wedstrijd had Elijah gewonnen?'

'Een of andere wiskundewedstrijd van de staat. Hij werd eerste, en dat is vooral opvallend omdat New York City ook meedeed. Hij heeft ons er niet eens iets over gezegd. We hoorden het pas naderhand. Ik was razend op hem. Hij had het tegen ons moeten zeggen. Maar zo was Eli. Impulsief. Soms dacht hij niet goed na over dingen... Dat is wel duidelijk.'

'Hij had het niet moeten doen.' Ezra praatte met zachte stem. 'Maar hij is nog steeds mijn zoon. Ik zal hem niet mijn rug toekeren, zelfs niet wanneer we hem van de dominee niet op het kerkhof mogen begraven.'

'Ik heb al met de dominee gesproken, pa. Hij doet niet moeilijk.'

'Wanneer heb je hem gesproken?'

'Gisteren. Nadat hij had gebeld. Ik wilde niet dat jij erover inzat.'

'Dat was heel erg attent van je, Jacob.' Ruth Anne kreeg tranen in haar ogen. 'Nemen jullie me alstublieft niet kwalijk.' Ze kwam over-eind en liep naar de keuken.

Ezra zei: 'Ik ben zo terug.'

Decker dacht dat de man zijn vrouw zou gaan troosten. Maar Ezra

ging de andere kant op, naar een gang. Rina ging staan en begon de vuile vaat op te stapelen. Jacob zei: 'U bent te gast. Dat hoeft u niet te doen.'

Rina zei: 'Ik vind het niet erg.' Ze liet Decker alleen met Jacob.

Decker wendde zich tot de jongeman. 'Ik vind het zo erg.'

Jacob haalde zijn schouders op. 'Hij had al een tijd niets van zich later horen, maar dat maakt het niet minder pijnlijk. Ik probeerde de relatie te onderhouden. Ik belde hem nog steeds nadat pa het al had opgegeven. Het kwam vooral van één kant. Ik heb hem gezegd dat hij ook weleens iets van zich kon laten horen. Ik heb hem gezegd dat hij onze ouders af en toe moest bellen. Hij zei altijd dat hij het zou doen, maar hij deed het nooit.'

'Dit is misschien een pijnlijke vraag, maar denk je dat er een reden was waarom hij ervoor gekozen heeft om afstand te houden van zijn familie?'

'We waren niet meer belangrijk voor hem. Gewoon een stelletje boeren... Wat wisten wij nou?'

Decker knikte. 'Sorry voor mijn opdringerige vraag.'

'Ik ben niet beledigd. Het is uw werk. Ik probeerde me ook niet beledigd te voelen door Eli, maar dat was soms moeilijk. Hij was zo iemand die zich nooit aan zijn beloftes hield. Ik denk niet dat het kwade opzet was. Hij vergat het waarschijnlijk gewoon.'

McAdams verplaatste de telefoon naar zijn andere oor. Hij sprak met Iris Beaufont, die meteen wist wie hij was. Dat was ook niet zo verrassend, want de helft van de tijd dat hij op Exeter had gezeten, had hij op andere plekken doorgebracht dan in klaslokalen en bij clubjes. Niet dat hij geen vrienden had; die had hij wel – een paar jongens bij hem uit de buurt en zelfs een vriendinnetje dat hij meenam naar de *prom*. Ze was nu advocaat en werkte voor de politie van Miami, waar ze drugdealers verdedigde. Ze was een van zijn veertig vrienden op

Facebook geweest voordat hij zijn account had verwijderd. Het geval wilde dat hij zich altijd beter op zijn gemak had gevoeld met mensen van de leeftijd van zijn ouders.

Iris zei: ‘Volgens mijn gegevens heeft Mallon Euler hier twee jaar op school gezeten. Blijkbaar is ze daarna vertrokken.’

‘Staat erbij waarom ze van school is gegaan?’

‘Ik heb geen idee, Tyler. Ik hoor je dit niet eens te vertellen.’

‘Ik ben nu officieel rechercheur bij de politie.’

‘En officiële rechercheurs hebben rechterlijke bevelen.’

‘Alleen in de film.’

‘Is er nog iets waarmee ik je van dienst kan zijn, schat?’

‘Is meneer Kent nog steeds hoofd van de vakgroep Wiskunde?’

‘Als je hem van zijn plichten wilt ontheffen, heb je een ambulance en een brancard nodig.’

‘Heb je zijn telefoonnummer voor me?’

‘Het is één ding iets voor je op te zoeken in computerbestanden. Het is heel wat anders om je zijn telefoonnummer te geven. Maar ik zal zeggen dat je hebt gebeld.’

‘Je bent een schat. Dank je.’

‘Dus je bent nog steeds bij de politie? Ik had gehoord dat je rechten studeerde.’

‘Van wie? Van mijn vader?’

‘Van je zus.’

Zijn halfzus. ‘Ach, Danielle. Is ze al veertien?’

‘Zestien.’

McAdams begon hard te lachen. ‘Hoe gaat het met haar?’

‘Als je haar belt, kun je het haar zelf vragen.’

‘Ja, mama.’

‘Studeer je nou echt rechten? Ik moet de alumnilijst bijhouden.’

‘Ja, ik studeer rechten.’

‘Waar, schat?’

‘Harvard. En ik weet zeker dat je ouders daar veel meer van onder de indruk zijn dan van mijn baan bij de politie.’

Zachtjes fluisterde ze: ‘Maar ik niet.’

McAdams glimlachte, hoewel Iris het niet kon zien. ‘Ik heb mijn vader en wijlen mijn grootvader beloofd dat ik rechten zou gaan studeren. Eigenlijk heb ik er niet echt een hekel aan. Maar ik doe nog steeds recherchewerk. Vandaar dit telefoontje.’

‘Waarom ben je geïnteresseerd in Mallon Euler?’

‘Daar kan ik niets over zeggen.’ Een korte stilte. ‘Is ze familie van de beroemde Euler?’

‘Achter-achter-achter-achternicht. Dat staat op haar aanmeldingsformulier. En meer ga ik er niet over zeggen aangezien jij ook geen mededelingen doet.’

‘Dus ze is op haar vijftiende van school gegaan... En je hebt geen idee waar ze naartoe is gegaan?’

‘Hoorde je wat ik net zei?’

‘Hoe deed ze het op school? Ik weet dat ze werd gepest.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat heeft ze me verteld.’

Een lange stilte. ‘Waarom stel je me al deze vragen als je haar kent?’

‘Ik ken haar wel, maar ik vertrouw jou.’

‘Met vleierij kom je overal. Ja, ze werd gepest in het eerste jaar dat ze hier op school zat. Ze zat de hele tijd bij de eerste hulp, hoewel haar verwondingen niet fysiek waren. In haar tweede jaar zag ik haar minder vaak. Misschien had ze geleerd hoe ze die idioten moest aanpakken. Misschien hadden die meiden iemand anders gevonden. Je weet dat we ons best doen, maar we kunnen niet alles in de gaten houden. En meisjes zijn altijd gekwetst, ook als ze niet worden gepest. Het is altijd het beste wanneer meisjes zelf ontdekken hoe ze het moeten aanpakken. Maar als het lichamenlijk wordt, grijpen we natuurlijk in.’

‘En bij Mallon werd het nooit lichamenlijk?’

‘Er staat niks over in haar gegevens. Voor zover ik me kan herinneren hebben we nooit hoeven ingrijpen.’

‘Ze is heel erg slim. Zou het kunnen dat ze al heel jong is gaan studeren?’

‘Ik weet het niet. Ze heeft nooit een van onze vragenlijsten ingevuld nadat ze van school is gegaan.’

‘Zou je voor me rond kunnen vragen?’

‘Ik zal me inspannen, maar ik kan niet veel doen. Nu moet ik gaan, schat. Ik zal tegen meneer Kent zeggen dat hij je moet bellen.’

‘Bedankt, Iris.’

‘Je kunt me echt bedanken door langs te komen tijdens de carrièredagen.’

‘Alsjeblieft, zeg. Dan is het vast al vergeven van de ouders en de alumni die advocaat zijn.’

‘Advocaten wel, ja. Politie mannen zijn een heel ander verhaal. Je hebt ons vast iets te vertellen waar we voor de verandering niet bij in slaap vallen.’

‘Als jij de gaten in mijn kennis over Mallon kan opvullen, zal ik met veel genoegen over researchewerk vertellen – of over het weinige wat ik ervan weet.’

‘Je weet er vast ontzettend veel van.’

‘Genoeg om de aandacht vast te houden. Ik zal zelfs een pijp en een *deerstalker* meenemen voor de sfeer.’

‘We voeren een strikt niet-rokenbeleid. Zelfs Sherlock zou zich daaraan hebben moeten houden.’

‘Wie is Sherlock zonder zijn pijp?’

‘Een saaie goedgezak, net als alle anderen. Maar je weet hoe het er bij instellingen aan toegaat, Tyler: regels zijn regels.’

Hoofdstuk 10

Toen McAdams hoorde dat de auto de oprit op reed, ging hij naar buiten en wachtte hij op de veranda. Het was iets over half drie en hij had niet meer echt kunnen studeren sinds hij was teruggekomen van de lunch en met Decker over Mallon Euler had gesproken. Hij wist niet goed waarom hij zich er zo ongemakkelijk over voelde. Het kwam deels door wantrouwen, maar hij was wel zo snugger om te beseffen dat er ook aantrekkingskracht meespeelde. Het was alweer even geleden dat hij zachte lippen en een teder lichaam had gevoeld. De vrouwen die hij van de universiteit kende, waren precies hetzelfde als mannen: slim en concurrerend ingesteld. Hij had ze allemaal niets te bieden, behalve zijn sarcasme en snobisme, waarmee hij iedereen juist op afstand hield.

Rina stapte uit de Porsche en zwaaide. Tyler zwaaide terug. ‘Hei daar, zoals Bertie Wooster zou zeggen.’

‘Hei daar jezelf.’ Rina liep snel naar de voordeur. ‘Waar is Jeeves wanneer je hem nodig hebt?’

‘Het zou toch prettig zijn geweest als iemand me thee was komen brengen en mijn problemen voor me had opgelost.’ McAdams schudde zijn hoofd. ‘Ik begin te twijfelen aan de wijsheid van mijn besluit om hier te komen.’

Decker liep naar de veranda. ‘Ja, daar moeten we het eens over hebben.’ Hij sloeg zijn arm om hem heen en ze gingen met zijn drieën naar binnen. ‘Je moet maar eens terug naar Boston gaan en een beetje afstand nemen van de jongedame.’

‘Als ze het echt wil, kan ze nog steeds contact met me zoeken.’

‘Als ze verstandig is, weet ze dat het niet gepast is. Ik ben bang dat ze je gaat stalken.’

‘Ze is niet... Dat gevoel had ik niet. Maar ik ben er niet goed in om mensen te lezen.’

Rina gaf Decker zijn jas aan. ‘Jij mag deze ophangen, dan zet ik koffie.’

‘Eerlijke arbeidsverdeling.’ Decker wendde zich weer tot McAdams. ‘Ze voelt blijkbaar al heel lang iets voor je. Ga gewoon terug en zorg dat je je tentamens haalt.’

‘Ik had nee moeten zeggen – of verklaren dat ik een vriendin heb of homo ben. Alles behalve dat ik wel met haar wilde uitgaan.’ Hij sloeg zich voor zijn hoofd. ‘Waar was ik mee bezig?’

Rina zei: ‘Ze overviel je ermee.’

‘En gisteren leek ze geen enkele belangstelling te hebben.’

‘Je beseft toch hopelijk wel dat ze ons gisteren te woord stond in een hemdje en een kort broekje?’ zei Decker. ‘Ze deed geen enkele poging om kleren aan te trekken waarin je de politie te woord kan staan.’

‘Ja, dat had ik moeten opmerken. Die vrouwen ook met hun sluwe streken.’

Rina zei: ‘Ik ga even iets kleins te eten maken. Heeft er iemand honger?’

‘Je weet dat ik alles opeet wat je voor mijn neus zet,’ zei Decker. ‘Het is hopeloos.’

‘Ik zal iets gezonds klaarmaken.’

‘Ook weer niet te gezond.’

‘Er zijn nog wat koekjes.’

‘Wie houdt er nou niet van koffie en koekjes?’ vroeg McAdams.

‘En dat is nou precies het probleem.’ Decker klopte op zijn buik.

‘Ik ben zo terug. Jullie kunnen zonder mij beginnen, maar dan moeten jullie me wel bijpraten.’

‘Doen we.’ Decker wendde zich tot McAdams. ‘De verbinding was niet geweldig, Tyler. Vertel me nog eens wat er is gebeurd.’

Hij vatte hun gesprek kort samen. ‘Toen ze vroeg of ik met haar uit wilde, had ik gewoon nee moeten zeggen. Maar ik heb gezegd dat ik wel iets wilde gaan doen wanneer ik mijn tentamens achter de rug heb en de zaak is opgelost. En toen kuste ze me op mijn wang. Twee keer zelfs.’

‘En volgens jou is ze geen stalker?’

‘Volgens mij is ze vooral geïnteresseerd in de papieren die Eli had verstoppt. Ze denkt dat het best haar onderzoek zou kunnen zijn en wil niet dat de verkeerde mensen het in handen krijgen. En als ik terugga, krijg ik bovendien het gevoel dat ik wegloop voor iets waarmee ik moet leren omgaan.’

‘Tyler, je hoort hier niet eens te zijn. Deze zaak leidt je te veel af.’

‘Nee, dat is niet zo.’ Toen Decker hem sceptisch aankeek, zei McAdams: ‘Oké, dat is wel zo. Het laatste halfuur ben ik bezig geweest uit te zoeken wat ze heeft gedaan tussen Exeter en Knead Loft. Het lijkt erop dat ze na twee jaar van *high school* is gegaan.’

‘En?’

‘Ik weet het niet. Misschien is ze heel vroeg gaan studeren. Ik zou worden teruggebeld door mijn oude wiskundeleraar van school. Misschien kan hij me helpen, want het staat niet in haar gegevens.’

‘Je besteedt hier veel te veel tijd aan. En wanneer moet je weer terug naar Cambridge? Over tien dagen? Je kunt maar beter even door de zure appel heen bijten.’

‘Ja, oké.’ McAdams begon te mokken. ‘En als ik daar toch naartoe ga, kan ik net zo goed Eli’s papieren meenemen en Gold er even naar laten kijken.’

‘Uitstekend. Maar als je er bent, moet je er ook blijven.’

‘Oké, oké,’ zei McAdams. ‘Ik vertrek morgenvroeg.’

‘Om half zes gaat er ook nog een bus naar Boston. Die kun je makkelijk halen.’

‘Ik ben te moe om in de bus te zitten. Ik huur wel een auto en dan vertrek ik ’s ochtends. Die ene dag maakt nu ook niet meer uit.’

Rina kwam binnen met een dienblad met koffie en zocht naar een lege plek op de eettafel. Ze schoof een stapel aan de kant en zette het dienblad neer.

McAdams zei: ‘Ik ruim mijn papieren wel op zodat je de tafel kunt dekken. Of eigenlijk zal ik de tafel wel even dekken. Ik weet de weg in je keuken.’

‘Natuurlijk, je mag me helpen, maar bak nou alsjeblieft geen taart. De vorige keer dat je er was, ben ik twee kilo aangekomen.’

McAdams keek haar doortrapt aan. ‘Ik dacht eerder aan pecan-koekjes.’

‘Als je het maar laat. Waar hebben jullie het over?’

‘Tyler vertrekt morgenochtend,’ zei Decker.

‘Opdracht van de baas.’ De jongeman trok een gezicht. ‘En waar moet jij zo naartoe?’

‘Kneed Loft. Ik heb met de docenten van Eli afgesproken.’

‘Ik ga wel mee,’ zei McAdams. ‘Nu ben ik nieuwsgierig doordat Mallon zo veel belangstelling heeft voor die papieren. En ik zou graag willen weten wat Eli nou precies deed.’ Toen Decker hem kwaad aankeek, zei Tyler: ‘Ik beloof je dat ik morgen vertrek.’

Rina zei: ‘Laat hem maar meegaan, Peter. Dat is misschien beter, want anders staat dat meisje hier zo weer voor de deur.’

‘Natuurlijk, waarom ook niet?’ Decker schudde zijn hoofd. ‘Kom mee. Je kunt aantekeningen maken op je iPad.’

‘Net als vroeger.’

‘Maar zorg nou dat je niet wordt neergeschoten.’

‘Ik doe mijn best.’

Ze besloten te lopen, ondanks de kou. De lucht was verfrissend en zorgde ervoor dat Deckers duffe hoofd weer een beetje wakker werd.

Het was prettig om wat te bewegen, vooral na de lange autorit. De lucht was helder en blauw en de dunne laag sneeuw die gisteren was gevallen, was weer verdwenen door de zon. Ze moesten over talloze plassen en hopen modder stappen. McAdams had een muts geleend en begon daaronder te zweten doordat ze zo hard liepen. Hij zette hem af en haalde zijn vingers door zijn veel te lange lokken. Hij keek met dichtgeknepen ogen tegen de zon in terwijl Decker hem gedetailleerd vertelde hoe het gesprek bij de familie Wolf was verlopen.

McAdams zei: ‘Wauw. Hoelang heeft Eli in coma gelegen?’

‘Ongeveer een week.’

‘Traumatisch hersenletsel. De hersenen zwellen op en dan kan er van alles gebeuren. Het verklaart waarom zijn persoonlijkheid zo is veranderd.’

‘Ja, dat had ik ook al bedacht,’ zei Decker. ‘En hoe komt het dat hij opeens geniaal was? Kan dat ook het gevolg zijn van hersenletsel?’

‘Ik ben geen dokter, dus ik heb geen idee. Maar op het eerste gezicht zou ik denken dat iemand met een beperkte hersencapaciteit niet opeens in een Descartes verandert. Maar als de hele familie een soort wiskundeknobbel had – en daar lijkt het wel op – hebben de veranderingen in zijn hersenen misschien aangeboren talenten aan het licht gebracht.’

‘Tijdens de terugrit heb ik naar hersenletsel gezocht op mijn telefoon. Rina was zo vriendelijk om te rijden. Het komt vaker voor... mensen die een hersenschudding hebben opgelopen die dingen opeens veel beter proeven of ruiken of dat soort dingen. Soms zijn die veranderingen blijvend. Maar soms ook niet.’

‘Hangt helemaal af van het soort hersenletsel.’

Decker knikte. ‘Wist je dat soldaten vaak een gesloten hoofdtrauma krijgen, zelfs als ze niet in hun hoofd worden geraakt? Ze dragen een helm, en daardoor wordt het hoofd wel tegen scherven beschermd, maar zit het ook opgesloten. Door al dat gebulder wordt het

flink door elkaar geschud. Soms zijn de persoonlijkheidsveranderingen aan hersenletsel te wijten, en niet aan de verschrikkingen van de oorlog.’

‘Daar weet je meer van dan ik.’

‘Ja, de oorlog is een hoop kabaal. Ik weet nog dat onze piloot de helikopter tijdens een gevechtssituatie aan de grond probeerde te krijgen: de rotoren van de Huey in combinatie met de explosies en het geratel van de mitrailleurs. Je kan jezelf niet eens horen denken, laat staan een ander horen praten, en dat is natuurlijk best belangrijk. Hoe dan ook, dat is niet wat Eli is overkomen. Hij was geen soldaat. Misschien had hij een depressie vanwege de neurologische veranderingen.’

‘En misschien heeft hij daarom zelfmoord gepleegd.’

‘Ik zag helemaal geen pijnstillers in zijn kamer, behalve ibuprofen. In elk geval geen antidepressiva. Ik heb er wel naar gezocht.’

‘Misschien wordt het gebruik ervan afgekeurd in zijn geloof.’

‘Misschien. We krijgen morgen een toxicologisch rapport van de lijkschouwer, maar het is op zich wel duidelijk dat dat schot door zijn hoofd de doodsoorzaak was. Ik wil weten wat er in het systeem van die jongen zat.’

‘Hebben we al een rapport van de lijkschouwer?’

‘Ik weet het niet.’ Decker belde even naar het bureau. ‘Het rapport is er nog niet. Kevin Nickweed zit erachteraan. Ik heb hem niet gevraagd of hij het met spoed wilde behandelen. Dat is standaard wanneer je niet om hoge prioriteit vraagt. En dit heeft geen hoge prioriteit.’

McAdams vroeg: ‘Wat denk jij van dat geld dat Eli naar zijn ouders stuurde?’

‘Het zou kunnen dat hij voor de vakgroep Wiskunde werkte en het extra geld niet nodig had. Of misschien had zijn vader wel gelijk en was het zijn manier om iets van zich te laten horen of om boete te doen voor zijn gebrek aan belangstelling voor zijn familie.’

‘Aan de andere kant, als Eli niet voor de vakgroep Wiskunde werkte, deed hij misschien iets illegaals. Misschien wilde hij het geld in veiligheid brengen.’

‘Ik weet het niet, McAdams. Naar ik heb begrepen was Eli niet echt het type om zich met illegale bezigheden in te laten.’

‘Als hij hersenletsel had, had hij misschien minder remmingen.’

‘Dat kan. Maar twaalfhonderd per maand is niet echt een bedrag waarvoor je het risico neemt om tegen de lamp te lopen.’

‘En als die twaalfhonderd dollar nou eens het topje van de ijsberg was? Zoals gezegd, dat staat misschien allemaal wel in de papieren die hij had verstopt. Een of andere code.’

‘Elijah Wolf, mennonitisch wiskundegenie en drugsdealer?’

McAdams glimlachte. ‘Misschien geen drugs, maar er zijn een heleboel andere illegale zaakjes waarbij je betrokken kunt raken. We hebben te maken met iemand die aanleg voor cijfertjes had. Misschien had hij een of ander systeem voor blackjack. Aan de Oostkust zijn er een heleboel casino’s die worden gerund door indianen.’

Decker dacht even na. ‘Het is niet verboden om te gokken. En waarom zou hij het aan zijn ouders geven? En waarom stuurde hij elke maand hetzelfde bedrag?’

‘Misschien verdiende hij nog veel meer en heeft hij het ergens verstopt. Misschien gaf hij zijn ouders steeds hetzelfde bedrag om de indruk te wekken dat hij dat geld met een baantje verdiende. Of misschien vertelden zijn ouders niet het hele verhaal.’ McAdams begon geanimeerd te praten. ‘Als hij gokte, is hij misschien met de verkeerde mensen in aanraking gekomen. Misschien heeft Eli iets gedaan waardoor zijn imago als genie was aangetast en had hij het gevoel dat zelfmoord de enige eerbare uitweg was. Of misschien is hij wel gedwongen een kogel door zijn hoofd te schieten.’

Decker zweeg.

‘Wat is er?’ vroeg McAdams.

‘Ik zat net aan de plaats delict te denken. Zijn vingers waren gekruld, maar hij had het pistool niet in zijn handen.’

‘Waarom is dat van belang?’

‘Er doet zich een bepaald verschijnsel voor wanneer je jezelf door je hoofd schiet. Als je gespannen bent, grijpen je vingers het pistool krampachtig vast en verstijven ze. Het heet cataleptische lijkstijfheid. Zijn vingers waren gekruld, maar hij had het pistool losgelaten. Het komt wel vaker voor dat iemand het pistool loslaat. Het is gewoon een van die dingen die je bedenkt wanneer je rechercheur bent. Als hij gedwongen was om zich door zijn hoofd te schieten, zou hij gespannen zijn en zou er een grotere kans zijn dat hij het pistool nog vasthad. Maar als hij daarvoor drugs had geslikt, was hij natuurlijk juist eerder ontspannen.’

‘Of misschien heeft hij tegen zijn wil drugs toegediend gekregen.’

‘Dus jij denkt dat zijn zelfmoord iets te maken heeft met betrokkenheid bij illegale bezigheden?’

‘Dat komt toch voor? Dat mensen die deugdzzaam lijken het verkeerde pad inslaan.’

‘Natuurlijk komt dat voor.’

‘Vooral als je bedenkt dat Eli hersenletsel had.’

Ze bleven lopen. Decker zei: ‘Die theorie over zaakjes met cijfertjes spreekt me wel aan. Iemand die goed is in formules zou bij een heleboel onverkwikkelijke activiteiten goed van pas kunnen komen – kaarten tellen bij blackjack, pokeren, gokken. Hij zou waarschijnlijk binnen een tel de kansen kunnen berekenen.’

‘En wat denk je hiervan?’ McAdams stak een vinger op. ‘Flitshandel. In die sector is iedereen op zoek naar het nieuwste op het gebied van *algo trading*. Misschien heeft Eli het gevonden.’

‘Dat vind ik wel een goeie, Harvard. Weten we of hij iets in die sector deed?’

‘Niemand heeft er iets over gezegd.’

‘We hebben misschien niet de juiste vragen gesteld.’ Decker dacht even na. ‘Met die twaalfhonderd per maand hoort hij niet echt bij de grootverdieners.’

‘Zoals ik al zei: misschien was het slechts het topje van de ijsberg.’

‘Voor zover ik weet is flitshandel niet verboden.’

‘Het is ook niet verboden.’

‘Weet jij hoe het werkt?’

‘Het komt er heel in het kort op neer dat je een piepklein beetje winst maakt op een enorme hoeveelheid geautomatiseerde beursorders en uiteindelijk heel veel winst maakt.’

‘En zijn er bepaalde bedrijven die zich in dit soort handel specialiseren?’

‘Ja, die zijn er. Die bedrijven zijn meestal geen grote beleggers omdat ze zo snel kopen en verkopen.’ McAdams pakte zijn smartphone en zocht op Wikipedia naar flitshandel. ‘Flitshandelaren breken grote institutionele beleggingen in grote bedrijven op in kleinere orders.’

‘Heeft dat invloed op de beurskoersen?’

‘Minder dan je zou denken. Flitshandelaren maken kleine winsten vergeleken bij de grote beleggers, maar ze zijn verantwoordelijk voor een groot percentage van de beurshandel. Deze vele orders kunnen tot een zogenaamde *flashcrash* leiden wanneer het allemaal misgaat.’

‘Zoals die man vijf jaar geleden in Engeland.’

‘Ja, in 2010, Navinder Sarao. Precies.’ McAdams stak zijn telefoon weer in zijn zak. ‘Als je wilt, kan ik me er wel verder in verdiepen.’

‘Als ik er meer over wil weten, meld ik mij, maar pas na je tentamens.’

‘Prima.’ Hij stak zijn handen in zijn zakken. ‘Als Eli een of ander algoritme heeft gevonden waarmee je heel veel winst kan maken, verklaart dat misschien waarom Mallon zo veel belangstelling voor die papieren heeft.’

‘Het verklaart misschien waarom iedereen er zo veel belangstelling voor heeft: Zhou, Alistair Dixon – de huismeester – en Eli’s docenten.’

‘Welke docenten?’

‘Tot dusverre willen Theo Rosser, Lin Zhou en Katrina Belfort maar al te graag een blik op die papieren werpen onder het mom van behulpzaamheid.’

‘Wat heeft Katrina Belfort ermee te maken? Wie heeft haar over die papieren verteld?’ McAdams sloeg zich voor zijn hoofd. ‘Ze is Mal-lons begeleider. Heeft ze jou gebeld of heb jij haar gebeld?’

‘Je bedoelt Belfort?’

‘Ja.’

‘Ik heb haar gebeld. Ze was een van Eli’s begeleiders, maar heeft die taak naast zich neergelegd in verband met andere verplichtingen.’

‘Zoals wat?’

‘Dat heeft ze er niet bij gezegd. Ik heb haar maar heel kort gesproken. Ik probeer haar vanmiddag ook te pakken te krijgen. Ik heb ook gesproken met...’ Hij keek in zijn aantekeningen. ‘Aldo Ferraga. Hij was ook een begeleider van Eli. Ze waren alle drie – Ferraga, Rosser en Belfort – behoorlijk geschokt toen ik ze aan de lijn had.’

‘Hoe herken je nou emoties wanneer je iemand aan de lijn hebt?’

‘Als je het al jaren doet, weet je wel wat een normale reactie is. Ik zit er natuurlijk ook weleens naast. Maar mijn eerste indrukken zijn bijna altijd juist.’

Ze liepen zwijgend verder. Toen vroeg McAdams: ‘Heb je het nu over je eerste indruk van *moi*?’

‘Alsjeblieft zeg!’ Decker onderdrukte een glimlach en sloeg zijn arm om de jongeman heen. ‘Hoe kom je erbij?’

‘Dat sarcasme kun je wel achterwege laten.’

‘Welk sarcasme?’

‘En je kinderen willen nog steeds met je spreken?’

‘Stuk voor stuk. En nu ze ouder worden, heb ik een bepaalde status

gekregen en IQ-punten verdiend. Er komt een dag dat zelfs jij je vader niet meer zo verschrikkelijk vindt.’

‘Ik heb geen hekel aan mijn vader.’ Een korte stilte. ‘Ik mag hem niet bepaald, maar ik ben niet de enige.’

‘Misschien krijg je meer waardering voor hem wanneer je zelf vader bent.’

‘Ik betwijfel het. God, ik als vader. Arme kinderen. Die krijgen het niet makkelijk.’

‘O, dat weet ik nog zo net niet. Misschien sta je uiteindelijk wel van jezelf te kijken.’

McAdams lachte in zichzelf. ‘Voor een ouwe zak val je best mee, chef.’

Decker was verbijsterd. ‘Wat een compliment.’

‘En dat terwijl ik nooit iemand complimenten geef.’

Hoofdstuk 11

Nadat hij Kneed Loft had betreden – een troosteloos gebouw van roodbruine zandsteen met drie verdiepingen en ramen op gevangenisformaat – keek Decker op de plattegrond. Bouwkunde en toegepaste wetenschappen zaten op de begane grond, informatica op de eerste verdieping, natuur- en scheikunde op de tweede en toegepaste en theoretische wiskunde op de derde.

Het interieur van het college was zuiver functioneel – betegelde vloeren, lage, geluiddempende plafonds, lange gangen, kleine lokalen met een whiteboard en sobere, houten bureaus en de bedompte, muffe geur van oververhitte lokalen en te weinig frisse lucht. Decker en McAdams liepen met twee treden tegelijk de trap op en passeerden snelwandelende studenten die hun ogen op de vloer gericht hielden. Ze namen de lift naar de derde verdieping, een replica van de begane grond waar ze net hadden gelopen.

Een vrouw met blond haar die sportkleding droeg, sloot net het kantoor van Katrina Belfort af. Ze had een atletisch postuur en gespierde armen en kuiten.

‘Mevrouw Belfort?’ vroeg Decker.

‘Ja?’ Ze richtte zich op. Ze was ongeveer één meter zeventig, had bruine ogen, hoge jukbeenderen en een grote kin. Een knappe vrouw die bijna mooi te noemen was. ‘O... u bent van de politie?’

‘Inderdaad. Peter Decker, recherche. Dit is mijn partner, rechercheur Tyler McAdams.’

‘Juist.’ Ze keek op haar horloge. ‘Ik was het helemaal vergeten. Het was een rare dag.’ Ze keek nog een keer op haar horloge. ‘Hm... wacht even.’ Ze deed de deur weer open en gebaarde de mannen naar binnen te gaan. ‘Ik heb nu niet veel tijd. Het is allemaal een beetje hectisch.’

‘Door Eli’s dood?’

‘Natuurlijk komt dat door Eli’s dood! Iedereen is totaal in shock.’

‘Heeft u het niet zien aankomen?’

‘Natuurlijk niet. Hij leek de laatste tijd juist eerder... ontspannen. Waarschijnlijk omdat het zo goed ging met zijn scriptie en omdat hij dingen deed die hij heel erg leuk vond.’

‘Wat voor dingen?’ vroeg McAdams.

‘Dingen die met wiskunde te maken hebben, lijkt me zo.’ Ze zweeg even. ‘Eli was nogal gereserveerd... Hij besprak niet zomaar alles met iedereen. Ik had veel minder met hem te maken dan toen hij eerstejaars was.’

‘Hoe kwam dat?’

‘Nou...’ Ze keek op haar horloge. ‘Nou ja, wat maakt het ook uit. Eli was een briljante student. Hij was geniaal. Iedereen van de vakgroep wilde dolgraag met hem werken omdat hij zo veelbelovend was. Maar de duivel schijnt altijd op de grootste hoop. Iedereen ging er al meteen van uit dat hij met Rosser zou werken, hoewel zijn interesses eerder overeenkwamen met de mijne dan de zijne. Maar ik ben een vrouw en sta laag in de pikorde, en daar zal ik waarschijnlijk ook blijven, zodat ik alleen maar kon toekijken.’

Ze schudde kwaad haar hoofd.

‘Het was voor iedereen wel duidelijk dat Eli liever een andere begeleider had dan Rosser. Eli heeft zelfs gesuggereerd dat hij naar mij zou overstappen. Daar was Theo natuurlijk ontzettend kwaad over. Ik heb me er maar bij neergelegd. Dat niet alleen, ik heb me ook teruggetrokken als Eli’s begeleider.’ Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Ik wil niet suggereren dat het Theo’s schuld is. Maar hij had geen oog voor Eli’s behoeftes.’

‘Wanneer heeft dit drama zich afgespeeld?’

‘Ik vond het geen drama. Theo maakt overal een drama van. Het gebeurde ongeveer een jaar geleden. Sindsdien leek Eli zijn draai te

hebben gevonden. Misschien had hij het op de een of andere manier bijgelegd met Theo. Ik hoop het.' Ze kreeg opeens tranen in haar ogen. 'Niet dat het er nu nog toe doet.'

Ze keek weer even op haar horloge.

'Ik moet echt gaan.' Ze veegde haar wangen af met haar hand. 'Het spijt me. Ik vind het moeilijk om hierover te praten.'

'Nog één ding,' zei Decker. 'Ik hoor een aantal tegenstrijdigheden. Elijah was gelukkig omdat het zo goed ging met zijn scriptie, en Elijah was ongelukkig omdat Rosser zijn scriptiebegeleider was.'

'Zoals ik al zei, hij leek zich aan te passen aan de werkelijkheid. Kijk, Eli's stemmingswisselingen waren beter in millimeters dan in kilometers uit te drukken. Hij had een bijzonder gelijkmatige persoonlijkheid, wat eerder regel dan uitzondering is onder de studenten hier. Hij had eigenlijk bijna alleen maar belangstelling voor wiskunde, en als het goed ging met zijn studie, ging het goed met hem.' Ze deed de deur open. 'Verder nog iets?'

'Misschien kunnen we nog eens praten wanneer u niet zo'n haast heeft.'

'Dat zit er niet in. Ik heb altijd haast.' Ze stapte de gang in en wachtte tot ze achter haar aan kwamen. Toen deed ze de deur op slot en zuchtte ze diep. 'Ik vind het echt zo erg wat er is gebeurd. Iedereen zal hem missen.'

'Heeft hij het met u ooit over zijn ouders gehad?'

'Ik wist niet eens dat hij ouders had. Ik wist zo weinig van zijn privéleven dat hij net zo goed wees had kunnen zijn.'

Het kantoor van professor doctor Theo Rosser was kaal en schoon en keek uit op een modderige vlakte die in het voorjaar in een grasveld veranderde. Er was een kleine zithoek met twee houten stoelen, een groot, opgeruimd bureau en een lederen bureaustoel. De muren hin-

gen vol diploma's, oorkondes en prijzen. De deur stond wijd open, maar de professor was nergens te bekennen.

'Wat nu?'

Decker keek op zijn horloge. 'Hij zei half vier.'

'Een academisch kwartiertje.' McAdams keek naar zijn diploma's. 'Hij is gepromoveerd aan de UCLA. Jullie kunnen het over de Stille Oceaan hebben.'

'Wanneer?'

'In 1985.'

'Dertig jaar in de wetenschappen.'

'Het is duidelijk dat Belfort een hekel aan hem heeft, maar hij moet toch meer kunnen dan de briljante studenten eruit pikken,' zei McAdams tegen hem. 'Moet je al die oorkondes zien.'

'Zijn het prestigieuze prijzen?'

'Ik heb geen idee. Maar ik denk dat hij ze niet aan de muur zou hangen als het weinig voorstelde.' Volgens de klok aan de muur was het kwart voor vier. McAdams vroeg: 'Hoelang blijven we wachten?'

'Ik heb geen haast. We geven hem nog een kwartier.'

'En hoe zit het met Eli's andere begeleider?'

'Aldo Ferraga. Het is me nog niet gelukt om hem te pakken te krijgen, maar ik heb een bericht ingesproken. We merken wel of hij terugbelt.'

Een kalende, dunne man stoof energiek het kantoor binnen. Hij legde zijn koffertje op het bureau. 'Sorry dat ik te laat ben.' Hij trok zijn jas uit en hing hem aan de kapstok. 'Voelt u zich alstublieft zo vrij om uw jas uit te trekken en te gaan zitten. Het is een van die dagen.' Hij zuchtte. 'Maar dat viel ook te verwachten na deze verschrikkelijke tragedie.'

Hij ging in zijn lederen bureaustoel zitten en wierp zijn hoofd achterover. 'Het is zo verschrikkelijk zonde.' Hij keek op. 'Ik ben Theo

Rosser, maar dat hadden jullie natuurlijk ook wel geraden als jullie geen rechercheur waren.'

'Ik ben Peter Decker van de politie van Greenbury. Dit is Tyler McAdams.' Ze schudden elkaar de hand. Rosser leek ergens halverwege de vijftig. Hij had troebele ogen, dunnend grijs haar en afhangelende schouders. 'Bedankt dat u ons zo snel te woord kunt staan.'

'Ja, geen probleem.' Rosser schudde zijn hoofd en ging rechtop zitten. 'Was het zelfmoord? Dat zegt iedereen tenminste.'

'De lijkschouwer heeft nog geen definitief verslag uitgebracht.'

'Wat denkt u?'

'Die dingen laat ik over aan de experts,' zei Decker. 'Kende u Eli goed?'

'Ik was zijn begeleider. Daarom gingen onze gesprekken meestal over zijn scriptie.'

'Wat kunt u me over hem vertellen?'

'Hij was overduidelijk briljant. En wat vond ik van hem... Hij was rustig, serieus, betrouwbaar, een origineel denker.'

'Kon hij het goed met de anderen vinden?'

'Wiskunde is niet echt een sociaal vak, meneer.'

'Had hij vrienden?'

'Ik weet niet veel over zijn privéleven. Hij begon er nooit over en ik vroeg er niet naar. Hij kon goed communiceren. Zijn presentaties waren weliswaar complex, maar zeer doordacht. Hij was erg behulpzaam voor de andere studenten van de vakgroep.'

Dat kwam overeen met de dingen die Mallon Euler over hem had verteld. Decker vroeg: 'Hebben jullie geen sociale activiteiten op de afdeling?'

'Natuurlijk wel.' Rosser dacht even na. 'Hij was ongeveer een maand geleden op ons kerstfeestje.' Een korte stilte. 'Dat was ongebruikelijk.'

'Kwam hij niet vaak?'

‘Meestal niet. Maar hij was er, en na een paar biertjes was hij eigenlijk best wel sociaal. Hij leek in een erg goede bui. Het ging allemaal goed op school. Daarom is zijn zelfmoord... We waren allemaal geschokt toen we het gisteren hoorden. Het is niet... Ik weet het niet. Misschien had hij nog een geheim leven waarvan ik niets wist.’

‘Was hij samen met iemand naar het feest gekomen?’

‘Het was niet echt een feest... eerder een soort borrel die de faculteit organiseert om de ouderejaars een plezier te doen.’

‘Had hij iemand meegenomen, meneer Rosser?’

‘Nee, volgens mij niet.’ Een korte stilte. ‘Hij heeft een tijdje met Mallon Euler staan praten. Zij studeert hier ook aan de faculteit... Erg slimme dame. Niet zo slim als Eli, maar erg begaafd.’ Nog een stilte. ‘Het leek alsof hij haar probeerde te kalmeren. Mallon kan zich nogal... opwinden. Ik weet in elk geval wel dat hij haar hielp met haar scriptie. Hij had veel geduld met haar, dat kan ik wel vertellen. Misschien gingen ze met elkaar, zonder dat ik ervan wist.’

‘Hoe kan het nu dat u op zo’n kleine faculteit niet weet wie met wie gaat?’

‘Ik heb geen scherp oog voor dat soort dingen, meneer.’

McAdams vroeg: ‘Hielp Eli nog andere mensen behalve Mallon Euler?’

‘Eli hielp iedereen die hem om hulp vroeg. Hij was veel te aardig, als u het mij vraagt. Ik was altijd bang dat mensen misbruik van hem zouden maken.’

‘In welk opzicht?’

‘Hij besteedde te veel tijd aan het helpen van anderen en niet genoeg tijd aan zijn eigen werk. Maar ik heb er nooit iets van gezegd omdat hij zijn eigen opdrachten altijd op tijd of zelfs te vroeg inleverde. Het ging hem allemaal nogal makkelijk af.’

‘Waar was Eli mee bezig?’ vroeg Decker.

‘Daar komen allemaal ingewikkelde berekeningen bij kijken. Als u

zich daar niet zelf mee bezighoudt, heeft u waarschijnlijk geen flauw idee waar ik het over heb.’

McAdams zei: ‘Iemand heeft ons verteld dat het te maken had met Fourier-analyse en eigenwaarden.’

Rosser fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wie was dat?’

McAdams keek in zijn aantekeningen. ‘Damodar Batra.’ Toen Rosser een wegwerpgebaar maakte, vroeg Tyler: ‘Dus Eli deed geen onderzoek naar eigenwaarden?’

‘Dat was alleen het vertrekpunt. Heeft u ook maar enig idee wat Fourier-analyse of een eigenwaarde is?’

‘Het heeft te maken met het verband tussen matrixen en vectoren,’ zei McAdams.

Decker zei: ‘Ik snap niks van het wiskundige deel, maar voor zover ik het heb begrepen, gaat het erom dat complexe dingen worden opgedeeld in overzichtelijkere onderdelen. Interessant voor mij als onderzoeker waren de praktische toepassingen: de gezichts- en stemherkenning. Je neemt een stel bestaande gezichten en kent een eigenpercentage toe aan alle onderdelen van het gezicht – zoals drienestig procent van deze neus en zevenendertig procent van die neus – en voegt ze dan samen tot een geheel nieuw gezicht. Het is een soort gecomputeriseerde identikit, waarbij je veel meer kenmerken kunt invoeren. De percentages van die kenmerken worden “eigenwaarden” genoemd.’

‘Het is toch interessant om te zien wat er bij mensen blijft hangen,’ zei Rosser. ‘Het spreekt voor zich dat u juist daarvoor belangstelling heeft.’

‘Zou u in gewonemensentaal kunnen uitleggen waar Eli’s onderzoek over ging?’

‘Ten eerste, het is nogal lastig om het uit te leggen in gewonemensentaal. Het wiskundige deel is essentieel. Ten tweede, zijn onderzoek is nog niet afgerond.’

‘U bedoelt dat er nog publicaties uit Eli’s onderzoek zouden kunnen voortkomen?’

‘Hij maakte deel uit van een team, detective. We doen het werk samen, en daarvoor krijgt iedereen erkenning. Al zijn artikelen zouden meerdere coauteurs hebben gehad. Zijn theorieën zijn niet uit het niets ontstaan. En wat heeft zijn onderzoek te maken met zijn afschuwelijke, voortijdige dood?’

‘Ik weet niet of het er iets mee te maken heeft,’ zei Decker. ‘Ik neem aan dat u heeft gehoord dat we papieren hebben gevonden – een hele stapel zelfs – die hij achter zijn bureaula in zijn kamer had verstopt.’

‘Dat heb ik gehoord. Ik zou graag een blik op die papieren willen werpen. Ik wil zeker weten dat hij geen andere onderzoeken in gevaar brengt.’

‘Er zijn een heleboel mensen die om precies dezelfde reden graag naar die papieren willen kijken.’

‘Maar ik was zijn begeleider, en daardoor zou ik direct zien waar hij mee bezig was. Ik wil gewoon zeker weten dat hij geen ideeën uit andermans scriptie heeft gestolen.’

‘Dat vind ik een opmerkelijke uitspraak,’ zei McAdams tegen hem. ‘Waarom denkt u in vredesnaam dat Elijah – die blijkbaar uw briljantste student was – ideeën uit de scriptie van een ander zou stelen?’

‘Dat denk ik ook niet. Ik wil het alleen zeker weten.’ Rossers gezicht betrok. ‘Maar dat probleem kan makkelijk worden opgelost. Laat me gewoon even naar die papieren kijken.’

Decker zei: ‘Ik snap dat u niet wilt dat uw onderzoek buiten de afdeling terecht komt, maar u moet ook begrijpen dat die papieren bewijsmateriaal zijn en dat ik ze achter slot en grendel moet bewaren omdat ze misschien iets met zijn dood te maken hebben. Zou u misschien een stuk kunnen geven dat Eli al openbaar heeft gemaakt zodat ik dat kan vergelijken met de papieren die we achter zijn bureau hebben gevonden?’

‘Hoe kunt u – als leek – nou zeggen of het er iets mee te maken heeft of niet?’

‘Dat kan ik niet, maar we kennen mensen die dat wel kunnen.’

‘Moet ik mijn onderzoek weggeven?’ Rosser schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank u beleefd.’

‘Daarom vroeg ik u ook om iets wat al eerder openbaar is gemaakt.’

‘Het is alleen openbaar gemaakt binnen de afdeling. Dat zou mensen er niet van weerhouden om dingen uit die papieren te stelen.’

‘Professor, we gaan met die papieren naar iemand die aan Harvard is verbonden.’

Rosser werd rood. ‘Naar wie, als ik vragen mag?’

‘Naar iemand die echt geen gebruik hoeft te maken van ander-mans onderzoek om een vaste aanstelling te krijgen,’ zei McAdams.

‘We hebben al eerder een beroep op hem gedaan,’ vulde Decker aan. ‘Hij gaat echt uw onderzoek niet stelen. Als dat wel zo zou zijn, zouden we hem heel goed in de gaten houden.’

‘Niet echt een geruststelling.’

‘We spreken het volgende af,’ zei Decker. ‘U geeft me papieren van Eli’s onderzoek en als nou later blijkt dat de verstopte papieren met uw werk te maken hebben, zorg ik dat u de papieren krijgt voordat iemand anders er een blik op kan werpen. Wat zegt u daarvan?’

‘Heb ik een keuze?’

‘Natuurlijk heeft u een keuze. U kunt ook nee zeggen. Maar het is verstandiger om gewoon mee te werken.’

Rosser zuchtte en leunde achterover in zijn stoel. ‘U denkt waarschijnlijk dat ik van een mug een olifant maak.’

McAdams zei: ‘U probeert uw onderzoek te beschermen. We begrijpen hoe het werkt in de academische wereld.’

‘Ik heb een vaste aanstelling,’ zei Rosser. ‘Het is niet omdat ik er persoonlijk baat bij heb. Maar niet iedereen op deze afdeling is zo gelukkig. Ik heb studenten die zich willen aanmelden voor bijzonder

prestigieuze masteropleidingen. Ik heb masterstudenten die mijn data gebruiken en hun carrière aan een andere universiteit willen vervolgen, en ik heb docenten die een vaste aanstelling proberen te krijgen. Als er gevoelige data naar buiten komen, zouden vooral andere mensen daaronder te lijden hebben.’

‘Ik snap uw positie,’ zei Decker, ‘maar dat is niet onze bedoeling. Deze tragedie heeft gisteren plaatsgevonden en we weten gewoon nog niet wat wel en niet van belang is.’

Een lange stilte. ‘Laat me er een nachtje over slapen. Ik moet even bedenken wat ik u kan geven wat het minste schade kan aanrichten.’ Rosser zuchtte. ‘Verder nog iets? Ik heb het vandaag nogal druk. De dood van Eli heeft alle agenda’s door de war geschopt.’

‘Hoe gaat u precies om met de dood van Eli?’

‘We hebben een aantal ad-hoccommissies opgericht om de studenten te woord te staan. Ik heb gevraagd of er een hulpverlener kan komen. Wiskundigen staan niet direct bekend om hun emotionaliteit, maar dat betekent niet dat het de studenten niets doet. Het is op dit moment nogal een chaos. Dus als we klaar zijn...’

‘Nog één vraag, meneer Rosser. Had Elijah een bijbaantje bij de vakgroep Wiskunde?’

Rosser fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hij werkte als assistent bij verschillende eerstejaarsvakken, maar dat was een onderdeel van zijn studiepakket. Dat deed hij voor niets, weet u.’

‘Dat weet ik. Verdiende hij ook iets bij op de vakgroep? Of nou ja, wel meer dan iets.’

‘Wat bedoelt u precies?’

‘Eli stuurde iedere maand ongeveer twaalfhonderd dollar naar zijn familie. Hij zei dat hij het geld verdiende met een bijbaantje bij de vakgroep Wiskunde. Misschien hield hij nog wat achter de hand. Als we daarvan uitgaan, verdiende hij waarschijnlijk dus wel meer.’

‘Twaalfhonderd per maand?’

‘Jazeker.’

‘Ik heb geen flauw idee hoe hij daaraan kwam. Misschien heeft iemand van de vakgroep hem ingehuurd als onderzoeksassistent.’ Hij zweeg even. ‘Vreemd dat hij me er niets over heeft gezegd, maar zoals ik al zei: we hadden het eigenlijk alleen maar over zijn scriptie. U zou het wel kunnen nagaan bij de administratie.’

‘Bedankt. Dat zal ik doen.’

Er zat Rosser duidelijk iets dwars. ‘Ik vind het niet erg dat hij voor een ander werkte. Maar hij had er wel iets over kunnen zeggen. Heeft u enig idee voor wie hij werkte?’

‘Geen flauw idee.’

‘Nou, als het iemand van mijn vakgroep is, zou ik dat graag willen weten. Ik vind het niet prettig als er iemand achter mijn rug met mijn studenten werkt.’

‘Dat snap ik.’

‘Dus ik hoor het van u als u er iets over te weten komt?’

‘U hoort het als ik iets belangrijks ontdek. Op dit moment probeer ik er gewoon achter te komen wie Elijah Wolf was.’

‘Houdt de politie zich altijd zo grondig bezig met zelfmoord?’

‘Ik doe de dingen die nodig zijn voor mijn eigen gemoedsrust,’ zei Decker.

Rosser keek demonstratief op zijn horloge, hoewel er een klok aan de muur hing. ‘Verder nog iets?’

‘Voorlopig niet. Dank u.’ Decker gaf de hoogleraar zijn kaartje. ‘U kunt me altijd bellen. Mijn mobiele nummer staat aan de achterkant. En laat u het me alstublieft meteen weten wanneer u heeft besloten dat u Eli’s werk aan ons wilt geven. Het zou voor iedereen uiteindelijk van onschatbare waarde kunnen zijn.’

Rosser draaide het kaartje een paar keer om. ‘Ik zal u bellen en het aan u laten weten.’

‘Ik breng die verstopte papieren morgen naar onze hoogleraar,’ zei McAdams. ‘Dat wilde ik u even laten weten.’

‘Hoe laat?’

‘Ik vertrek rond twee uur ’s middags.’ Toen Decker hem aankeek, glimlachte McAdams alleen.

‘Wie is die hoogleraar van u? Volgens mij heeft u zijn naam niet genoemd.’

‘Dat is vertrouwelijk.’

‘Er zijn niet veel mensen bij een vakgroep Wiskunde.’

‘Als u zin heeft om rond te vragen, kunnen wij u niet tegenhouden,’ zei McAdams.

Decker zei: ‘Bedankt voor uw tijd.’

‘Geen probleem. U vindt de uitgang wel.’

Zodra ze de gang op liepen, zei Decker: ‘Ik dacht dat je een auto zou huren en ’s ochtends zou vertrekken.’

‘Dan ben ik waarschijnlijk toch geen ochtendmens.’

‘Je zei dat je niet ’s middags wilde vertrekken. Je zei dat je beter in vorm zou zijn als je ’s ochtends vertrok. Je zei dat je alleen maar blijft om een nachtje goed te slapen. Je liegt of je bent de boel aan het traineren... of al het voorafgaande.’

‘Al het voorafgaande.’

‘Schei maar uit met dat irritante gedoe. Je begint me op de zenuwen te werken.’

‘Weet je, Decker, behalve mijn nanny heeft er niemand ooit echt om me gegeven. Het is veel te laat om nog een vaderfiguur te ontwikkelen.’

‘Ik weet zeker dat je heel goed voor jezelf kunt zorgen.’ Hij zweeg even. ‘Maar als je je tentamens niet haalt en je vader erachter komt dat je voor mij aan het werk was, wordt hij behoorlijk pissig. En dat is dan terecht. Je moet studeren, Tyler. Je moet je op je studie concentreren en niet proberen de zin van een zinloze

daad te ontdekken terwijl je wordt gestalkt door een gestoorde wiskundestudente.’

‘Ze heeft me sinds de lunch al niet meer gebeld. Het is maar dat je het weet.’ McAdams keek op zijn telefoon. ‘Oké, ze heeft me één keer gebeld.’

‘Luister, knul, misschien dat het jou allemaal niks uitmaakt, maar ik heb geen zin om op de zwarte lijst van je vader te komen.’

McAdams glimlachte. ‘Ik ben er al heel vaak op gekomen en ik kan het nog navertellen. Eigenlijk vind ik het wel een eer om erop te staan.’

‘Natuurlijk vind je dat,’ zei Decker. ‘Het is bij jullie een eerbiedwaardige traditie om ouders over de zeik te krijgen. Volgens mij val ik nu ook onder die traditie. Ik weet niet of ik dat nou als een compliment of als een belediging moet opvatten.’

McAdams stompde hem zachtjes tegen zijn arm. ‘Wat kan jou het schelen, Decker? Doe eens gek. Zie het maar als een compliment. En ik verwacht nog steeds dat je mijn foto op de piano zet.’

Decker zei: ‘Geef me nou maar gewoon een foto, dan zet ik die neer. Moet ik je nu ook “zoon” noemen, McAdams?’

‘Alleen als je ook mijn collegegeld betaalt.’

Hoofdstuk 12

Het was een lange en rustige winternacht en het lukte McAdams eindelijk om zich te concentreren. Hij zat aan het bureau in de woonkamer van de Deckers en richtte zijn blik en zijn geest volledig op de fijnzinnigheden van het eerste jaar van de rechtenstudie. Buiten dansten de sneeuwvlokken onder de lamp van de veranda. Binnen was het warm hoewel het vuur bijna uit was: slechts een schim van een vlam, een vleug dennenhout, en af en toen het gekraak van een barstend stuk hout. Net als de radiator was de open haard toch vooral voor de sfeer. De warmte werd voortgebracht door een geavanceerd luchtverwarmingssysteem. Rina en Peter waren uren daarvoor al naar bed gegaan. Het was altijd een tikkeltje aan de koude kant bij hen thuis, maar hij voelde zich behaaglijk met zijn trui aan zijn bovenlijf en een scheut single malt in zijn maag dankzij de fles die hij voor zijn vertrek uit Cambridge had ingepakt. Nadat hij ongeveer een derde van alle stof had doorgeploegd, had hij voor zijn gevoel genoeg gedaan om er in de vroege uurtjes van de ochtend een punt achter te zetten.

Hij was in die toestand waarin je bijna in slaap valt toen hij zijn mobiel hoorde overgaan. Aanvankelijk dacht hij dat hij droomde, maar het rotapparaat bleef maar geluid voortbrengen. Hij graaide om zich heen, vond zijn telefoon, rukte hem uit de oplader en slaagde erin 'hallo' te brommen, wat voor zijn doen uitzonderlijk beleefd was op dit onchristelijke tijdstip. De stem aan de andere kant van de lijn was vrouwelijk en klonk opgewonden. Ze sprak zo snel dat zijn brein moeite had het te verwerken. Hoewel hij de woorden niet begreep, had hij wel een idee wie hij aan de lijn had.

'Mallon?'

‘Ja, duh. Luister je eigenlijk wel?’

‘Het is drie uur ’s nachts en je hebt me wakker gebeld. Zou je iets langzamer willen praten?’

Met paniekerige stem zei ze: ‘Mijn... kamer... is... overhoop... gehaald... zou... je...’

‘Ik snap het. Hoe bedoel je, “overhoopgehaald”?’

‘Moet ik het woordenboek erbij pakken?’ Toen het stil bleef aan de lijn haalde ze diep adem en zei ze: ‘Tyler, je moet hier komen. Ik ben bijna hysterisch.’

Hij slaagde erin een zucht te onderdrukken. Alles op zijn tijd. ‘Waar ben je?’

‘Niet in mijn kamer. Ik ben hem meteen gesmeerd. Ik heb nog niet eens de campuspolitie gebeld. Ik ben gewoon weggerend.’

‘Oké.’ Hij begon warme kleren aan te trekken. ‘Ik herhaal: Waar ben je?’

‘Ik zit in een café dat dag en nacht open is, net buiten de campus. Denk je dat het hier veilig is?’ Ze haalde even adem. ‘Kom me alsjeblieft redden. Ik ben...’ Ze begon te huilen.

‘Hou vol en blijf waar je bent. Ik sta me nu aan te kleden.’ Hij had een trui, spijkerbroek en sokken aan en deed de veters van zijn schoenen dicht. ‘Ik maak Decker wakker. We komen eraan. Hoe heet dat café?’

‘Insomnia.’

‘Dat ken ik. Ik kom eraan.’

‘Niet ophangen, Tyler. Ik ben doodsbang. En het ergste is dat ik geen idee heb voor wie ik bang zou moeten zijn.’

‘Ik blijf aan de lijn. Geef maar een gil als ik iets moet zeggen.’

‘Als ik begin te gillen, is het te laat.’

‘Mallon, ik kan me niet aankleden als ik een telefoon bij mijn oor moet houden. Ik doe de telefoon in mijn broekzak en daarom zei ik dat je een gil moet geven. Het is maar voor vijf minuten. Hou gewoon

vol, oké?’ Hij stak zijn telefoon in zijn broekzak en klopte zachtjes op de deur van Deckers slaapkamer. Hij wist dat Peter licht sliep: hij moest al sinds jaar en dag altijd bereikbaar zijn in verband met spoedgevallen. Even later opende Peter de deur op een kier. Zijn haar zat door de war, maar hij keek wakker uit zijn ogen.

‘Wat is er?’

‘Mallon Eulers kamer is overhoopgehaald. Ze zit in een café dat dag en nacht geopend is. Ik heb haar nu aan de lijn. Ze vroeg me of ik aan de lijn wilde blijven tot we bij haar zijn.’

‘Oké. Zeg maar dat we eraan komen.’

‘Dat heb ik gehoord,’ zei Mallon vanuit Tylers achterzak.

‘Goed,’ antwoordde Decker.

McAdams draaide rondjes bij zijn slaap met zijn wijsvinger. Toen haalde hij zijn schouders op.

Decker haalde ook zijn schouders op. ‘Momentje.’

‘Als je me je sleutels geeft, laat ik de auto vast warmdraaien.’

‘We nemen Rina’s auto. Die staat op de oprit. De sleutels zitten in haar tas.’

‘Oké.’ McAdams pakte zijn winterjas en zette zich schrap voor de koude nacht. Het was niet zo koud als hij had verwacht: volgens de thermometer van de auto was het buiten slechts twee graden onder nul. Tegen de tijd dat Decker arriveerde, blies de verwarming al hete lucht door de auto; er zat geen sneeuw meer op de voorruit. McAdams was al op de bijrijdersplaats gaan zitten.

Decker zette de auto in zijn vrij en reed langzaam weg. Het was zo koud dat het smeltwater onder de sneeuw kon bevroren en dan werd het spekglad. Het was zijn tweede winter in Greenbury en hij was er nu wel aan gewend om te rijden onder barre weersomstandigheden, maar hij moest zijn hoofd erbij houden.

Binnen vijf minuten hadden ze de auto voor het café gezet. Mallon kwam al naar buiten voordat ze bij de deur waren. Ze was ingepakt in

een donkergroene, gewatteerde jas en had haar hoofd bedekt met de capuchon met een rand van nepbont. Ze droeg een spijkerbroek en laarzen. ‘Vanaf hier kunnen we beter gaan lopen. Ik neem aan dat jullie mijn kamer willen zien.’

Ze stooft weg. Ze liepen in een straffe pas. Decker had stevige schoenen aan, maar hij moest opletten dat hij niet uitgleed. Hij vroeg: ‘Heb je de campuspolitie al gebeld?’

‘Ik dacht dat ik dat beter aan jullie kon overlaten.’

‘Hoe laat merkte je dat er bij je was ingebroken?’ vroeg Decker.

‘Zodra ik terugkwam. Dat was iets voor drieën.’

‘Waar kwam je vandaan?’

‘Uit de bibliotheek.’

‘Is die de hele nacht open?’

‘Niet Bennington. Die gaat al om elf uur dicht. Pascal is de hele nacht open omdat daar het computerlab zit.’ Ze hijgde en pufte. ‘Dat is een fijne plek om te studeren omdat er alleen ouderejaars mogen komen en het er lekker rustig is.’

‘Hoe laat ben je uit je kamer vertrokken en naar de bibliotheek gegaan?’

‘Om een uur of tien.’

‘Is je iets vreemds opgevallen toen je wegging?’

‘Nee.’

‘Niemand die eruitzag alsof hij daar niet hoorde?’

‘Nee. Maar ik ben me niet altijd bewust van mijn omgeving.’

‘Tussen tien en drie was je dus niet thuis.’

‘Nee.’

‘En je kunt niet zeggen wanneer het precies is gebeurd?’

‘Nee.’

‘Misschien heeft iemand die op dezelfde verdieping woont iets gezien of gehoord.’

‘Dat zou kunnen. Maar ik ben niet blijven rondhangen om ieder-

een uit te horen.’ Ze bleef staan bij de deur van haar gebouw. Ze was sneller gaan ademen. Dat kwam misschien door de snelle wandeling, maar waarschijnlijk was het gewoon angst. Ze hield haar pasje bij het apparaat en met zijn drieën liepen ze de trap op. Decker trok een latex handschoen aan en opende de deur.

Zelfs volgens de standaard van studentenkamers was het er een bende. De laden waren opengetrokken, het matras was opgetild en naast haar bed gegooid. De kledingkast was leeggehaald; bijna al haar kleren lagen op de vloer. Decker stak zijn handen in zijn jaszakken. ‘Kijk goed rond en probeer te ontdekken of er iets waardevols is meegenomen.’

‘Ik heb helemaal geen waardevolle bezittingen. Ik ben een arme student. Mijn enige waardevolle bezittingen zijn mijn mobiel, mijn laptop en mijn onderzoekspapieren. En sinds Eli is overleden, heb ik die de hele tijd bij me.’

‘Geen sieraden, geen contanten, geen...’

‘Niks!’ Ze ging op de vloer zitten en kroop in een hoek, nog steeds in haar jas en met haar handschoenen aan. Ze kreeg tranen in haar ogen, maar ze zei niets.

Decker bleef rondkijken zonder iets aan te raken. ‘Waar waren ze volgens jou naar op zoek?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Maar wat denk je?’

‘Ik kan alleen maar aannemen dat hij mij iets wilde aandoen of dat het om mijn papieren ging – en dat betekent dat hij kwade bedoelingen had.’

‘Denk je dat het een hij is?’

‘Hij, zij, weet ik veel.’

‘Maar je kamer is in elk geval niet systematisch doorzocht.’

‘Hoe bedoelt u?’

Decker haalde zijn schouders op. ‘Wanneer ik zo’n bende aantref,

ga ik er meteen van uit dat iemand op zoek was naar geld voor drugs. Mensen breken zelden in op plekken waar ieder moment iemand kan binnenkomen. Ik denk niet dat het een medestudent was.'

'Wie dan wel?'

'Zoals gezegd, ik denk dat iemand iets van je wilde hebben.' Hij zweeg even. 'Niet om te beledigen, maar het lijkt wel in scène gezet.'

Mallon keek hem ontstemd aan. 'Denkt u dat ik dit heb gedaan?' Ze wendde zich tot Tyler. 'En wat denk jij?'

'Ik ben meteen gekomen toen je belde,' zei McAdams.

'Maar geloof je me ook?'

Decker zei: 'Ik heb niet gezegd dat jij het in scène hebt gezet, Mallon. Ik zei alleen dat het in scène lijkt gezet.' Hij trok zijn latex handschoenen uit en zette zijn muts af. Het was warm in de kamer. En stil. Decker was nog nooit in een studentenhuus geweest waar het zo stil was. 'Het zou kunnen dat iemand je bang probeert te maken.' Hij keek haar aan. 'Wie zou dat willen doen?'

'Weet ik veel! Maar het is die lul wel gelukt door er zo'n rotzooi van te maken zo vlak na de dood van Eli.'

Decker keek op zijn horloge. 'Is er een lijn van de campuspolitie die altijd bereikbaar is?'

Langzaam haalde Mallon haar laptop tevoorschijn. Ze had nog steeds haar handschoenen aan; haar handen trilden. 'Ik zoek het wel op.' Ze dreunde het nummer op. 'Zou u kunnen bellen... alstublieft?'

'Natuurlijk. Maar ik wil hier eerst even op de verdieping rondvragen om te kijken of iemand iets heeft gehoord of gezien. Dat gaat een stuk makkelijker voordat ik de campuspolitie heb gebeld.'

Er stroomden tranen over haar wangen. 'Als u dat zegt.'

'Ik betwijfel trouwens of ik veel te horen krijg van studenten die waarschijnlijk net in slaap zijn gevallen. Maar het goede nieuws is dat de meesten waarschijnlijk in hun kamer zijn.' Hij keek McAdams aan. 'Ik kan dit wel in mijn eentje af. Ga jij maar weer naar huis.'

‘Ik ben klaarwakker. Wat kan ik doen?’

‘In dat geval neem jij de kamers aan de linkerkant en ik de kamers aan de rechterkant. Vraag of iemand iets heeft gezien of gehoord bij Mallons kamer.’

‘Bedoelt u dat jullie me alleen willen laten?’ vroeg Mallon.

‘Laat de deur maar open,’ zei Decker. ‘Er kan je niets gebeuren.’ Hij pakte haar matras en legde hem weer op het bed. ‘Ga liggen en probeer even te rusten als je niet kan slapen.’ Hij bood haar zijn hand aan om haar overeind te helpen.

Ze keek op vanuit haar hoek; toen pakte ze zijn hand. Hij hielp haar overeind. Ze boog zich voorover en pakte haar dekbed. ‘Ik kan hier niet blijven.’

Decker zei: ‘Daar verzinnen we later wel iets op. Maar je moet nu echt even hier blijven. Het spijt me, Mallon. Dit is vast allemaal heel erg bedreigend voor je.’

Nog meer tranen. ‘Het zou helpen als ik wist wie het heeft gedaan.’ Ze keek McAdams aan. ‘Sorry dat ik je heb wakker gemaakt.’

‘Nee, nee. Goed dat je hebt gebeld. Geen probleem.’

Ze liepen de kamer uit. Decker keek de gang door. Mallons kamer lag precies in het midden en daardoor was het nog onwaarschijnlijker dat ze juist haar kamer hadden uitgekozen als ze zomaar ergens hadden willen inbreken. Er waren acht à tien kamers aan weerszijden en ongeveer twintig kamers aan de andere kant van de gang. Het was allemaal erg overzichtelijk en zou niet veel tijd in beslag nemen. Hij vroeg: ‘Heb je een notitieboekje meegenomen, Tyler?’

‘Hm, nee, maar ik heb mijn telefoon bij me.’

Decker scheurde een paar bladzijden uit zijn notitieblok. Hij gaf hem een potlood. ‘Het is makkelijker om met de hand te schrijven dan om op zo’n klein schermpje te typen. Laten we hier beginnen en dan naar de buitenkanten toe werken.’

Tyler begon zachter te praten. ‘Denk je dat ze de waarheid vertelt?’

‘Ze lijkt echt heel erg geschrokken.’ Decker zuchtte diep. ‘Eens kijken of we iets kunnen ontdekken.’

De bewoner van de eerste kamer was een jongeman die rond enen was teruggekeerd van een bierfestijn met een vriend die in Goddard Hall woonde. Hij had niets gezien en niets gehoord.

De volgende kamer aan de linkerkant: de bewoner was een vrouw. Die had ook niets gezien of gehoord. Bij de vierde kamer kwamen mensen vanzelf naar de deur vanwege het constante geklop en de vragen die werden gesteld. De meesten waren geschokt vanwege de inbraak, maar wisten van niets. Maar Decker hoorde wel een paar interessante dingen.

‘De enige die ik bij Mallon naar buiten heb zien komen, was Mallon.’ Decker sprak met Kelly Liu. Ze was eenentwintig en had kort zwart haar en ovale zwarte ogen. Ze woog waarschijnlijk ongeveer veertig kilo.

‘Hoe laat was dat?’

‘Rond twaalf.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Nee. Misschien was het later. Ik kwam terug van een late studietoets en ik zag haar uit haar kamer komen.’

‘En weet je zeker dat het Mallon was?’

Ze zweeg even. ‘Dat denk ik.’

‘Heb je haar gezicht gezien?’

‘Nou, niet echt. Ik ging er gewoon van uit dat zij het was omdat het een vrouw was.’

‘Dus je weet wel zeker dat het een vrouw was?’

‘Ik denk het.’

‘Heb je met haar gepraat?’

‘Dat weet ik niet meer. Volgens mij heb ik haar gedag gezegd. We hebben elkaar niet echt gesproken. Ze had nogal haast.’

‘Rond twaalven ’s nachts?’

‘Ze liep snel. Mensen zijn op dit moment nogal opgefokt. Het is een week voor de tentamens.’

‘Wat voor kleren droeg die vrouw?’

‘Ze had een jas aan. Waarschijnlijk een spijkerbroek. Ik kan me niet meer herinneren wat voor schoenen.’

‘Welke kleur was de jas?’

‘Donker.’ Korte stilte. ‘Volgens mij een jas met een capuchon. Je zou het ook aan Jayden kunnen vragen. Die was bij me.’

‘Waar woont hij?’

Kelly wees naar de deur.

Decker knikte en gaf haar zijn kaartje. ‘Bel me maar als je nog iets te binnen schiet.’ Hij klopte aan bij Jayden. De jongeman die opendeed, had een donkere huidskleur en een volle baard; hij droeg een tulband. De achternaam van Jayden was Khalsa. Hij vertelde hetzelfde verhaal als Kelly Liu.

‘Maar je weet niet zeker dat het Mallon was?’

‘Nee, dat durf ik niet met zekerheid te zeggen.’

‘Maar het was een vrouw?’

‘Dat denk ik wel. Als het een man was, was hij erg tener. Mallon is tener; ik ging ervan uit dat het Mallon was. Maar ik heb haar niet goed gezien.’

‘Wat voor kleren had ze aan?’

‘Een bruine jas met een capuchon. Ik vond het maar raar... dat ze de capuchon ophad toen ze uit de kamer kwam. Het was nogal een lichte jas, gezien het weer.’

‘Kelly zei dat ze nogal haast had.’

‘Ja, ze liep heel erg snel.’

‘Is je nog iets opgevallen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Decker gaf zijn kaartje ook aan de jongeman. Nadat hij ongeveer

een uur met diverse studenten had gesproken, liep hij naar McAdams en vergeleek hij zijn aantekeningen met de zijne. Tyler had ook een verhaal gehoord van iemand die tussen twaalf en één iemand bij Mallon naar binnen had zien gaan en weer naar buiten had zien komen. Hij vroeg: ‘Wat denk jij?’

‘De mensen die ik heb gesproken, wisten vrijwel zeker dat het een vrouw was omdat ze nogal tener was.’ Decker streek over zijn snor. ‘Mallon blijft maar zeggen dat ze geen waardevolle spullen bezit, behalve haar onderzoek. Ik heb geen idee waarom Mallon net zou doen alsof er bij haar ingebroken is, en daarom denk ik dat iemand haar onderzoek probeerde te stelen.’

‘Misschien heeft ze het in scène gezet om aandacht te trekken.’

‘Ik weet het niet, Tyler. Haar reactie leek echt.’ Decker keek de jongeman aan. ‘Ik vind nog steeds dat je beter kunt teruggaan naar Boston. Ik bel nu de campuspolitie. Ga jij maar even naar haar kamer. Ik kom zo.’

‘Wat moet ik precies tegen haar zeggen?’

‘Vertel haar nog maar helemaal niets.’

Toen Decker klaar was met bellen, ging hij naar haar kamer. ‘Hoe voel je je?’ vroeg hij haar.

‘Lichtelijk verdoofd.’

‘Ik heb de campuspolitie gebeld. Er komt iemand aan. Durf je in je eentje in je kamer te blijven?’

‘Hm... Nou, nee.’

‘Heb je een plek waar je naartoe kunt gaan?’ vroeg McAdams.

‘Wat denk je zelf?’

‘Een vriendin?’ suggereerde Decker.

‘Zie ik eruit alsof ik vriendinnen heb?’ Ze zwegen allemaal. ‘Laat ook maar. Ik bedenk wel iets.’

Decker zei tegen Tyler: ‘Ga jij maar naar huis en probeer even te slapen. Ik wacht wel op de campuspolitie.’

McAdams gebaarde met zijn vinger en de beide mannen gingen naar buiten. Hij fluisterde: ‘Niks aan de hand, Decker. Jij hebt een baan. Ik niet. Ga naar huis, en zeg tegen Rina wat er aan de hand is en ruil jullie auto’s weer om. Ik wacht hier wel met Mallon. Ik kan haar ook even helpen met opruimen. De kans dat ze tegen mij iets loslaat is veel groter.’

‘Dat snap ik, maar ik wil niet dat je alleen met haar blijft. Labiele mensen vatten alles verkeerd op.’

McAdams zuchtte. ‘Als jij denkt dat haar kamer echt overhoop is gehaald, wil ik haar niet alleen laten, baas.’

Decker dacht een tijdje na. ‘Ga jij maar naar huis. Ik blijf wel bij haar.’
‘En dan?’

‘Laat me even denken.’ Kort daarna zei Decker: ‘Ze kan op het bureau overnachten tot we dit hebben uitgezocht. Daar is een brits. Ze heeft niet veel keus. Jij gaat naar huis en probeert even te slapen.’

‘Ik ben veel te opgefokt. Wat kan ik doen?’

‘Je kunt studeren tot het tijd is om te vertrekken.’

‘Decker...’

‘Je hoeft nu even niets voor me te doen, Tyler. Ik wacht hier wel totdat de campuspolitie komt om de aangifte op te nemen. Dat kan even duren. Dan kom ik naar huis om te ontbijten en probeer ik Aldo Ferraga te pakken te krijgen.’

‘Waarom?’

‘Als Mallon de waarheid vertelt, heeft iemand haar kamer overhoopgehaald. Misschien was diegene op zoek naar de papieren die wij hebben gevonden. Misschien was iemand op zoek naar ander onderzoek. Rosser is niet erg toeschietelijk. Katrina Belfort lijkt het veel te druk te hebben en ze was niet Eli’s begeleider. Misschien kan ik iets uit Ferraga krijgen.’

‘Zal ik hem morgenochtend bellen?’ opperde McAdams. ‘Dan kun je iets van je lijstje wegstrepen.’

‘Oké, prima. Bedankt.’ Hij viste de sleutels van Rina’s auto uit zijn zak. ‘Neem jij de Volvo maar, dan ga ik lopen.’

‘En Mallon dan? Misschien wil ze een koffer meenemen. Neem jij de auto maar. Ik kan best lopen.’

‘Ik weet zeker dat ze zo’n koffertje met wieltjes heeft. Ik ben misschien al een ouwe vent, maar dit lukt me nog wel. Ga naar huis en probeer wat te slapen.’

‘Ik zal je bellen wanneer ik Ferraga te pakken heb gekregen.’

‘Prima. Ik merk dat je je graag met deze zaak bezighoudt. Ik hoop niet dat het komt doordat er een vrouw in het spel is.’

McAdams staaarde hem aan. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Ze is knap. En wanneer heb jij voor het laatst een afspraakje met een vrouw gehad?’

‘Als ik je nou een dreun geef, krijg ik dan een aanklacht wegens insubordinatie aan mijn broek?’

‘Ik wijs je er alleen maar op, Tyler.’

‘Dat hoeft niet, ouwe. Ik ben me er al te zeer van bewust.’

Hoofdstuk 13

Het kostte de campuspolitie een uur om onderzoek te doen en de aangifte op te nemen. Toen ze klaar waren, had Mallon nog een halfuur nodig om haar kamer op te ruimen, te douchen, zich aan te kleden en een tas in te pakken. Het was iets na zes uur 's ochtends toen Decker met haar het gebouw verliet. Het was het soort koud weer dat je een rode neus en gevoelloze vingers bezorgt. Toen ze naar het bureau liepen, kwam de zon glorieus op; de hemel kleurde rood, roze en oranje. Decker trok haar koffertje op wieltjes en zij stapte voort met gebogen hoofd en keek naar de stoep.

Hij vroeg of ze honger had.

Ze antwoordde door haar schouders op te halen.

‘Wanneer heb je voor het laatst iets gegeten?’ vroeg hij.

‘Ik heb gisteren geluncht met uw assistent, of wat hij ook is.’

‘Hij is rechercheur. Hij was hier al voordat ik bij dit bureau kwam werken.’

‘Hij zei dat hij rechten studeert.’

‘Dat is ook zo,’ antwoordde Decker. ‘Op het bureau kun je koffie krijgen. Er staan een paar automaten. Niet echt lekker. Ik vind het prima als je eerst nog een muffin of een bagel wilt halen. Ik betaal wel.’

‘Wie kan zo'n aanbod nou afslaan?’ Toen Decker niet reageerde, zei ze: ‘Dank u.’ Ze kreeg tranen in haar ogen. ‘Ik ben mezelf niet. Of misschien ben ik wel degelijk mezelf en ben ik gewoon nogal onbeschoft.’

Decker glimlachte. ‘Je kunt maar beter iets eten, Mallon. Dan denk je helderder na.’

‘Misschien. Bagelmania zit iets verderop.’

‘Dan gaan we daarnaartoe.’

Toen ze er kwamen, gaf Decker haar een briefje van twintig. ‘Zou je voor mij een bagel met uien en roomkaas en een zwarte koffie kunnen halen? Ik wil mijn vrouw even bellen.’

Mallon zuchtte. ‘Ik wil niet lastig zijn, maar kunnen we misschien hier eten in plaats van op het bureau? Dat is waarschijnlijk iets gezelliger.’

‘Natuurlijk. Ik kom er zo aan.’ Het lukte hem om Rina te bellen en de juiste knopjes in te drukken met zijn dikke handschoenen. ‘Hallo jij.’

‘Zo, leef je nog?’

‘Heeft Tyler je verteld wat er aan de hand is?’

‘Ja. Gaat alles goed met je?’

‘Het gaat prima. Bedankt dat je het vraagt. Waar is Tyler nu?’

‘Hij is ongeveer een kwartier geleden de deur uit gegaan.’

‘Waarnaartoe?’

‘Dat heeft hij niet gezegd, maar hij heeft jouw auto genomen.’

‘Fantastisch.’

‘Hij zei dat jij probeert uit te vinden of die inbraak nou in scène is gezet of niet.’

‘Een paar getuigen zeiden dat Mallon haar kamer uit kwam op een moment dat ze er volgens haarzelf niet was. Maar niemand heeft haar goed kunnen zien en niemand heeft haar gesproken, dus misschien was het Mallon helemaal niet. Ik probeer nu een getuige te vinden die haar tussen twaalf en één in de bibliotheek van Pascal heeft gezien.’

‘En neig jij al naar een bepaalde conclusie?’

‘Ze leek echt geschrokken. En ik heb geen idee waarom ze haar eigen kamer overhoop zou willen halen.’

‘Om de aandacht van Tyler te trekken?’

‘Ja, dat zou kunnen. Of misschien heeft zij het onderzoek van Eli gestolen en probeert ze de verdenking op een ander te laden. Maar als

dat haar bedoeling was, is ze er alleen maar in geslaagd de verdenking op zichzelf te laden. Ik wil haar nu naar het bureau brengen totdat ze via de school een andere kamer kan regelen.'

'Hoelang duurt dat, denk je?'

'Ik heb geen flauw idee.'

'Je weet toch wel dat ze hier ook kan logeren?'

'Dat is geen goed idee. En moet jij trouwens niet werken?'

'Ja, maar een halve dag en ik begin pas om twaalf uur. Misschien kan ik iets uit haar krijgen.' Een korte stilte. 'Je weet wel, vrouwen onder elkaar.'

'Ik weet wel dat jij een lijk nog aan het praten krijgt, maar ik wil haar niet bij ons in huis hebben.'

'Waarom hou je je eigenlijk met die inbraak bezig, Peter? Is dat niet iets voor de campuspolitie?'

'Ja, eigenlijk wel.' Decker zweeg even. 'Ze heeft ons gebeld, en daarom zijn we gekomen, vooral omdat dit net na de dood van Eli is gebeurd.'

'Je bent veel te aardig.'

'Je vindt me een sukkel.'

'Ik bedoel dat je misschien nors overkomt, maar werkelijk om dingen geeft.'

'Bel de paus en meld me aan voor een zaligverklaring.'

'Neem nou eens gewoon een compliment aan, Peter.'

'Bedankt, schat.' Decker keek op zijn horloge. 'Ik ga even een bagel met haar eten. Kijken of ik nog iets te weten kan komen. Ik spreek je later. Kleed je warm aan.'

'Het is binnen ongeveer vijftientig graden.'

'En buiten is het min zes. Weet je, het is toch jammer dat we in dit geavanceerde tijdperk van elektronische communicatie nog steeds niet hebben bedacht hoe we warmte via internet moeten verplaatsen.'

Ze werkte op haar laptop toen Decker binnenkwam. Hij ging zitten en smeerde een dikke laag roomkaas op zijn bagel. Hij had al bijna de helft opgegeten toen ze eindelijk opkeek.

‘Ik heb ongeveer twintig e-mails, allemaal van mensen die willen weten of alles in orde is. Dat zijn er twintig meer dan ik gewoonlijk krijg.’ Ze klapte haar laptop dicht. ‘Over een paar uur begint mijn college. Daarna heb ik om twaalf uur een afspraak met mijn scriptie-begeleider. Misschien kan ik het beste tot die tijd in Pascal gaan zitten.’

‘Vind je dat niet vervelend?’

‘Ik bel Tyler wel als ik het vervelend vind.’ Ze keek hem aan. ‘Of ik bel u. Ik weet zeker dat u denkt dat ik hem aan het stalken ben, maar dat is niet zo.’

‘Mallon, we moeten bedenken waar je kunt overnachten.’

‘Ik ga niet terug naar mijn kamer.’

‘Je moet het kamerbureau van de campus bellen en een tijdelijke verblijfplaats vinden.’

‘Ik wil niet op de campus blijven, in elk geval niet in mijn eentje.’

‘Ik weet zeker dat ze een kamergenoot voor je kunnen vinden.’

‘Zolang ik niet weet wat er aan de hand is, wil ik niet in een kamer zitten met iemand die ik niet ken.’

‘Ik weet zeker dat het ook gewoon een student van het college is.’

‘Dat is nog erger. Iemand die over mijn schouder kijkt en mijn ideeën probeert te stelen.’

Paranoïde? Of heeft ze werkelijk vijanden?

‘Je moet een slaapplek zien te vinden. Ik heb verder geen suggesties. Heb je zelf een idee?’

‘Ik slaap wel in de bibliotheek.’

‘Dat is geen oplossing.’

‘Ik kan bij u logeren.’

‘Daarop is het antwoord nee.’

‘Tyler logeert anders ook bij u.’

‘Dat is zo. Hij is een collega. En jij niet.’

Ze keek hem wrokkig aan. ‘Nou, ik weet niet wat ik moet zeggen.’

‘Wie is ook alweer je scriptiebegeleider? Katrina Belfort?’

‘Ja, ik heb ook Rosser geprobeerd, maar hij heeft het veel te druk. Hij heeft me doorgeschoven naar Belfort omdat hij waarschijnlijk heeft bedacht dat een vrouw maar een vrouwelijke begeleider moet hebben. Het varken.’

‘Hij heeft anders tegen mij gezegd dat je erg begaafd bent.’

Mallon keek geschokt. ‘Even voor de duidelijkheid: hij haat me.’

‘Kun je wel een beetje opschieten met mevrouw Belfort?’

‘Ja, heel goed zelfs. Ik zeg “Katrina” tegen haar. De meeste studenten noemen haar bij haar voornaam.’

‘Misschien kun je een tijdje bij haar logeren. Je hoeft niet bang te zijn dat zij je materiaal steelt, want ze is al op de hoogte van je onderzoek.’

‘Nee hoor, dat is niet zo.’

‘Maar ze weet waar je mee bezig bent. Wat denk je ervan? Ken je haar goed genoeg om het haar te vragen?’

‘Ik weet het niet.’

‘Dan wordt het toch een kamer op de campus, Mallon, als je niet op het bureau of in een daklozencentrum wilt overnachten.’

‘Daar zijn in elk geval geen mensen die mijn werk willen stelen.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het kan geen kwaad om te bellen.’ Ze keek in haar contactenlijst en drukte op de naam. De telefoon ging een paar keer over en vervolgens kreeg ze de voicemail. ‘Hallo, Katrina. Met Mallon Euler. Ik denk dat je ondertussen wel hebt gehoord wat er is gebeurd. Ik vroeg me af of ik je om een gunst mag vragen. Bel je me even terug?’ Ze zei haar nummer en hing op. ‘Ik heb geen idee wat ze gewoonlijk doet om zeven uur ’s ochtends, maar ze neemt niet op.’

‘Ik moet aan het werk. Wil je mee naar het bureau of blijf je liever in Pascal?’

‘Ik voel me nu iets rustiger... of eerder uitgeput.’ Ze keek om zich heen. ‘Ik zit hier eigenlijk wel goed. Genoeg mensen om me heen, en er is wif. Ik blijf hier wel tot mijn college van negen uur. Om twaalf uur heb ik trouwens toch een afspraak met Katrina. Het komt allemaal wel goed... hoop ik.’

Decker gaf haar zijn kaartje. ‘Je kunt me altijd bellen, Mallon.’

‘Waar is Tyler trouwens?’ Ze stelde de vraag tussen neus en lippen door.

‘Hij gaat vanmiddag terug naar Boston.’

‘U bedoelt Harvard?’ Toen ze geen antwoord kreeg, zei ze: ‘Doe hem maar de groeten. Weet u, het is al de tweede keer dat hij me helpt. Dat is twee keer meer dan de meeste mensen in mijn armzalige leven.’

McAdams was op het bureau op zijn iPad aan het schrijven en zat op de plek van Decker, met zijn voeten op het bureau. Hij droeg een zwarte coltrui, een zwarte ribbroek en hoge schoenen. ‘Ik heb wel een poging gedaan om wat te slapen, maar dat lukte niet en daarom ben ik hier maar naartoe gegaan. Ik heb je auto weer thuisgebracht, dus het is allemaal geregeld. Ferraga heeft me teruggebeld. Je hebt om half twaalf een afspraak met hem.’ Hij hield een map op. ‘Het autopsierapport van Elijah Wolf. Volgens de lijkschouwer gaat het om zelfmoord.’

Decker staaarde hem aan. ‘Kan ik gaan zitten?’

‘Natuurlijk. Pak er maar een stoel bij.’ Decker veegde McAdams’ schoenen van het bureau.

De jongeman kwam overeind. ‘Ik had niet op jouw plek hoeven te gaan zitten als jullie niet zo’n bende hadden gemaakt van mijn bureau.’

‘Ik heb mijn rotzooi opgeruimd. Ga zitten en hou eens op met dat gezeur.’

McAdams deed wat hem werd gevraagd. 'Ik ben vanochtend gebeld door meneer Kent.'

'Wie is dat?'

'Mijn wiskundeleraar aan Exeter. Hij wist nog wel wie Mallon was. Ze is van school gegaan omdat ze zich heel vroeg had aangemeld voor college. Hij heeft een aanbevelingsbrief voor haar geschreven. Hij zei dat ze bijzonder veel aanleg voor wiskunde had.'

'Dus ze is niet vertrokken vanwege een of ander schandaal?'

'Nee.'

Decker bladerde door het autopsierapport. 'Allemaal nogal duidelijk. Het toxicologisch onderzoek was negatief. Maar hij heeft natuurlijk alleen op de meest voorkomende dingen getest. Misschien heeft hij iets exotisch geslikt.'

'Wat denk jij?'

'Volgens mij was het zelfmoord.' Hij legde het rapport neer. 'Ik ga morgen even bij zijn ouders langs. Dan kan ik ze het nieuws persoonlijk mededelen.'

'Wat is er volgens jou gebeurd?'

'Geen idee. Ik vind het vooral vreemd omdat Rosser zei dat hij de afgelopen maand juist veel socialer was.'

'Misschien nam hij afscheid van de mensen die hem hadden geholpen.'

'Zou kunnen.' Decker zuchtte. 'Wat zinloos allemaal.'

Zelfs Tyler keek bedrukt. 'Ja, inderdaad.'

'Maar goed, dat was het dan.' Decker keek op. 'Ik neem aan dat je een auto hebt gereserveerd zodat je kunt terugrijden naar Boston.'

'Ik wil wel tot morgen blijven. Ik kan zelfs met je meegaan naar Eli's ouders.'

'Tyler, je hebt me beloofd dat je terug zou gaan. Daar hoor je thuis.'

'Daar valt over te twisten. En ik heb trouwens een goede reden om nog even te blijven. Gold heeft morgen pas aan het einde van de mid-

dag tijd voor een afspraak. Dat wil zeggen: als je hem tenminste nog steeds die papieren wilt laten zien die Eli had verstoppt. Hopelijk hebben we tegen die tijd ook iets van Rosser gekregen.’

Daar had hij een punt. ‘Oké. Dan rijden we morgen samen naar het noorden.’

‘Dat stel ik op prijs, baas.’

‘Nou, dan kunnen we net zo goed uitzoeken wat er nou eigenlijk in die papieren van Eli stond. Dan krijgen we misschien wat antwoorden op de vraag waarom hij het heeft gedaan. En daarna schop ik je mijn huis uit.’

‘Ik loop in de weg. Ik weet het.’

‘Nee, je loopt niet in de weg.’ Decker zweeg even. ‘Ik wil je iets vragen. En ik wil een echt antwoord.’

‘O jee.’

‘Waarom doe je al dit werk voor me als het helemaal niet je bedoeling is om bij de politie te blijven werken?’

‘Dat weet je helemaal niet. Dat weet ik zelf niet eens. Ik weet alleen dat ik geen van-negen-tot-vijf-baantje op een kantoor wil. Daar ben ik gewoon te rusteloos voor.’

‘Het meeste werk bij de recherche doe je van negen tot vijf op een kantoor.’

‘Nee, nee, nee. Je zit wel in een kantoor en je werkt wel van negen tot vijf, maar het is geen van-negen-tot-vijf-baantje in een kantoor. Het is toch echt wat anders.’ Een korte stilte. ‘Ik ga rechten gewoon afmaken. Het zou stom zijn als ik dat niet deed. En ik zorg dat ik word toegelaten als advocaat omdat ik dan heel veel geld kan verdienen. En misschien word ik ook wel advocaat. Of misschien een echte rechercheur in een echte stad. Of misschien verhuis ik naar Hollywood en schrijf ik dat scenario waarvoor ik een Oscar krijg. De wereld is mijn toneel, Decker. Laat me nou maar gewoon even dromen.’

‘Als het je droom is om politieman te worden, zet je erg laag in.’

‘Laag inzetten past bij de luie rijken.’ Hij keek Decker geforceerd glimlachend aan. ‘Als ik hier toch nog een dag blijf, ga ik graag mee naar je afspraak met Ferraga.’

‘Natuurlijk, ga maar mee.’

‘En ik heb ook wel tijd om met je mee te gaan naar Eli’s ouders. Het ligt op de weg naar Cambridge.’

‘Geen probleem.’ Decker dacht even na. ‘Ik kan net zo goed met je meegaan naar Cambridge.’

‘Daar zit wat in.’

‘Neem een notitieboekje mee, McAdams. Dat schrijft een stuk makkelijker dan op zo’n iPad.’

De jongeman stak een notitieblok omhoog. ‘Dit heb ik in je bureau gevonden. Ik hoop dat je het niet erg vindt.’

‘Maakt het nog wat uit of ik het erg vind of niet?’

‘Nee, eigenlijk niet. Ik had het toch wel gepakt, of het je nou bevalt of niet. Ik probeer alleen maar beleefd te doen.’

Hoofdstuk 14

‘Ik was niet Eli’s hoofdbegeleider.’ Aldo Ferraga sprak met een licht zangerig Italiaans accent. Decker had voor het gesprek wat gegevens over hem opgezocht. De docent was al ongeveer twintig jaar in Amerika. ‘Ik weet dat u de heer Rosser heeft gesproken. Volgens mij heb ik er niet veel aan toe te voegen.’

‘Maar u heeft wel met Eli gewerkt aangezien u een van zijn scriptiebegeleiders bent.’

‘Het is een kleine vakgroep. Ik begeleid wel meer scripties.’ Ferraga was klein en mager. Hij had lichte, roodomrande ogen en een volle, donkere baard. Hij droeg een wit overhemd zonder stropdas, een bruine broek en een bruin ribjasje met suède zakken. Bruine suède instapschoenen aan zijn voeten. Het jasje was echter niet alleen maar aanstellerij. Het was koud in zijn kantoor.

‘Morgen ga ik op bezoek bij zijn ouders,’ zei Decker. ‘Wilt u nog dat ik een boodschap aan ze overbreng?’

‘Heeft u de ouders nog niet gesproken?’

‘Niet sinds de doodsoorzaak officieel is vastgesteld.’

‘Was het zelfmoord?’

‘Ja, er is vastgesteld dat het om zelfmoord ging.’

‘Dan is het een tragedie – dat geldt voor iedereen die jong is. Het is vooral triest wanneer het om zo’n veelbelovende jongen gaat. Hij was buitengewoon begaafd. Iedereen zal hem missen.’

‘Kwam hij op u gekweld over?’

‘Wel intens, ja, maar niet gekweld. Ik had de indruk dat Elijah een zachtaardige jongen was. Hij beschikte niet over dat nietsontziende wetenschappelijke instinct. Hij vond het niet vervelend om mensen te helpen wanneer ze om hulp verlegen zaten.’

‘Sociaal onhandig?’

‘Niet echt, vergeleken bij andere studenten van deze vakgroep.’ Een korte stilte. ‘Bij het kerstfeest van afgelopen maand was hij behoorlijk opgewekt... spraakzaam.’

‘En hij hield zich bezig met Fourier-analyse?’

‘Hij had eigenlijk besloten zich op Fourier-transformaties te concentreren.’

McAdams tikte met zijn potlood op zijn notitieblok. ‘Dat is hogere wiskunde.’

‘Ja.’

‘Een studierichting voor gevorderden dus.’

‘Ik zou niet willen zeggen dat het voor gevorderden is. Het is standaardstof voor iedere wiskundige. Het hangt er helemaal van af wat je ermee doet of het gevorderd is of niet.’

‘En wat deed hij ermee?’ vroeg McAdams.

‘Dat zult u aan de heer Rosser moeten vragen.’

Decker zei: ‘Die is niet erg toeschietelijk.’

‘Veel wetenschappers stellen zich nogal bezitterig op ten opzichte van hun studenten.’

‘Vooral wanneer studenten papieren achter een bureaula verstoppen.’

‘Ja, dat heb ik gehoord. Heeft u die papieren?’

‘Ja, die heb ik.’

‘Maar u weigert ze te laten zien aan iemand van de vakgroep?’

‘Er zijn te veel mensen die willen weten wat er in die papieren staat. Om plagiaat te voorkomen kunnen we ze beter aan iemand van een andere universiteit laten zien.’

‘Op voorwaarde natuurlijk dat uw bron bij een andere universiteit betrouwbaar is.’

‘Mordechai Gold van Harvard,’ zei McAdams.

Ferraga glimlachte. ‘Natuurlijk. En wanneer u heeft ontdekt wat

er in die papieren staat, kunt u ons misschien allemaal vertellen wat zo waardevol zou kunnen zijn dat Elijah de behoefte voelde om zijn papieren te verstoppen. Uit onze spaarzame gesprekken – ja, we hebben elkaar weleens gesproken – heb ik niet kunnen opmaken dat Eli op het punt stond een of andere belangrijke ontdekking te doen.’

‘Maar dat weet u niet zeker.’

‘Nee. Ik weet wel dat hij met zijn onderzoek een nieuwe richting was ingeslagen.’

‘Welke nieuwe richting?’

‘Eerder toegepast dan theoretisch. Dat is niet zo verrassend. Eigenwaarden en Fourier-transformaties hebben veel praktische toepassingen.’

‘Zoals bijvoorbeeld?’ Decker lachte. ‘Legt u dat even uit. Ik heb geen idee wat een Fourier-transformatie is.’

‘Waarom zou u dat ook moeten weten?’ vroeg Ferraga. ‘Ik weet niet hoe ik een getuige moet ondervragen.’

‘Zou u het kort in begrijpelijke taal kunnen uitleggen?’

‘Om precies te zijn is het een rekentechniek om een functie van tijd om te zetten in een functie van frequentie – bijvoorbeeld sinusgolven of cosinusgolven.’

‘En bij welke praktische toepassingen kun je gebruikmaken van dit soort dingen?’

‘Alles met een diagram. Als je te maken hebt met een complexe vorm en wilt zien hoe die is samengesteld, kun je Fourier-transformaties gebruiken.’

Ferraga zweeg even.

‘Ik heb geen idee of dit waar is of niet. En ik wil ook geen geruchten verspreiden, dus dit moet onder ons blijven. Maar ik heb gehoord dat Elijah het afgelopen jaar met Lennaeus Tolvard heeft gewerkt.’

‘Waarom moet dit onder ons blijven?’

‘Aan Kneed Loft keurt men het af als je een bepaalde begeleider hebt en vervolgens met iemand anders werkt.’

‘Eli’s reputatie zal er in elk geval niet meer onder te lijden hebben.’

‘Maar het zou gevolgen kunnen hebben voor Lennaeus Tolvard.’

‘Waarom zou het een docent iets kunnen schelen als een student met iemand anders werkt?’ vroeg McAdams. ‘Het is toch goed als studenten nieuwsgierig zijn?’

Ferraga keek gekweld. ‘We hebben het allemaal erg druk, meneer. Zodra we een student begeleiden en die student meewerkt aan ons onderzoek wordt er verwacht dat hij of zij voor ons werkt en de informatie niet met anderen deelt.’

McAdams zei: ‘Territoriale geschillen.’

‘Het gaat eerder om het stelen van intellectueel eigendom.’

Decker vroeg: ‘Zou u de naam “Lennaeus Tolvard” voor me kunnen spellen, alstublieft?’

Ferraga deed wat hem werd gevraagd.

McAdams zei: ‘Als Eli voor die Tolvard werkte, zou dat kunnen verklaren waarom hij zijn papieren achter zijn la had verstopt. Hij wilde niet dat iemand erachter kwam dat hij een andere mentor had gevonden.’ Hij keek Ferraga aan. ‘Wat zou er zijn gebeurd als Eli een andere begeleider had gewild?’

‘Zoals gezegd: men keurt het af als een ouderejaars al een begeleider heeft gekozen.’

‘Dus hij zou geen toestemming hebben gekregen om een andere begeleider te kiezen?’ vroeg McAdams.

‘Het is nog maar zeer de vraag of iemand van de vakgroep ermee zou hebben ingestemd. Dat zou dan in het geniep – sorry, in het geheim – moeten gebeuren. In het geheim.’

‘En heeft u enig idee waar Eli en Tolvard mee bezig waren?’

‘Tolvard is aangesteld bij de vakgroep Natuurkunde. Zijn specialisme is kosmologie. Er zijn eindeloos veel toepassingen voor Fou-

rier-transformaties in de ruimte. Ik vermoed dat het niets met zijn scriptie te maken had, maar dat zult u moeten navragen bij de heer Rosser. Ik vermoed dat hij het deed omdat hij het een interessant vakgebied vond.'

'En denkt u niet dat Rosser er al iets van wist?'

'Hij zal ongetwijfeld net als ik geruchten hebben opgevangen. Maar hoe hij ermee omging?' Ferraga haalde zijn schouders op.

Decker vroeg: 'Van wie is het onderzoek als Eli iets met Tolvard zou hebben gedaan? Van Rosser of van Tolvard?'

'Ach, dat is een interessante vraag. Als het werd gepubliceerd, zouden ze waarschijnlijk beiden als auteur worden genoemd. Maar ik heb geen idee wie de auteur zou zijn en wie de coauteur.'

'Zou Eli dan niet de auteur van het artikel zijn?'

'Natuurlijk niet. Hij zou wel enige erkenning krijgen, maar zijn begeleider is de auteur van het artikel.'

'Dus als hij het zou publiceren met Tolvard als de auteur in plaats van Rosser, is dat wel een probleem.'

'Ja, natuurlijk. Maar ik betwijfel of een territoriaal geschil tot zelfmoord zou kunnen leiden.'

'En als hij nou altijd al labiel is geweest?'

'U zit bij de verkeerde faculteit, meneer.' Ferraga keek op zijn horloge en trok een grimas. 'De faculteit Psychologie van Kneed Loft zit op de tweede verdieping.'

In de kantine van Kneed Loft hingen allemaal whiteboards waarop onleesbare vergelijkingen waren geschreven. Studenten renden heen en weer tussen hun stoel en de whiteboards en schreven dingen op zodra deze hun te binnen waren geschoten. Hun werk was voor iedereen zichtbaar. In dit tijdperk was privacy een zeldzaamheid geworden.

McAdams nam een slok van zijn espresso. 'Ik krijg de indruk dat

Eli iets deed wat absoluut niet door de beugel kon. Maar als het echt zo is, zie ik nog steeds niet in waarom hij zelfmoord zou hebben gepleegd.’

‘Ik ook niet,’ gaf Decker toe. ‘En het is niet de taak van de politie om uit te zoeken waarom hij het dan wel heeft gedaan.’

‘Dus je bent klaar met je onderzoek naar Eli’s dood?’

‘Het werkt alleen maar contraproductief als we er nu nog verder in duiken. We gaan morgen op bezoek bij zijn ouders, en dat is het dan. En omdat jij toch naar Harvard gaat, kunnen we de papieren ook wel even naar Gold brengen. Dan weten we waar ze over gaan. Maar ik betwijfel of het iets met zijn zelfmoord te maken heeft.’

‘En wat doen we nu?’

‘Ik ga terug naar het bureau. Enkele inbraken houden me bezig. Bij elektronikazaken. Ik moet nog wat beelden van beveiligingscamera’s bekijken. Ga jij maar naar huis om te studeren.’

‘Ik kan ook even met Lennaeus Tolvard gaan praten.’

‘Als hij al met je wil praten, gaat hij echt niet toegeven dat hij onderzoek deed met de student van iemand anders.’

‘Ik kan het gewoon proberen.’

‘Natuurlijk, als jij dat een betere tijdsbesteding vindt dan studeren voor je tentamens.’

Mallon Euler kwam binnengestormd met twee koffertjes in haar handen en een rugzak op haar rug. Ze was met Damodar Batra, de ouderejaars die Elijah Wolf had herkend van een postmortemfoto. Ze was geanimeerd aan het praten, maar zweeg halverwege een zin toen ze Decker en McAdams zag. Ze rolde haar koffers naar hun tafeltje. Batra kwam erachteraan in een ski-jack, spijkerbroek en hoge schoenen. Mallon droeg de donkergroene jas die ze die ochtend ook aan had gehad.

‘Ze is niet komen opdagen,’ deelde ze mee. ‘God, wat ben ik pissig.’

‘Hm. Die “ze” is toch Katrina Belfort? Heb ik dat juist?’ vroeg McAdams.

‘Ja, meneer McAdams, dat is helemaal juist!’

‘Je hoeft niet zo tegen me te snauwen,’ antwoordde McAdams.

‘Het geval wil dat ik er behoorlijk mee zit,’ vervolgde Mallon. ‘Ik krijg haar maar niet te pakken. Ik heb gebeld, ge-sms’t, ge-e-maild, getwitterd en een bericht via Facebook gestuurd. En niemand heeft haar vanochtend gezien. Na afgelopen nacht ben ik behoorlijk zenuwachtig.’

Decker vroeg: ‘Heb je de campuspolitie gebeld?’

‘Ze woont niet op de campus, meneer de inspecteur. Ze woont in de stad. Dat is volgens mij uw terrein.’

‘Heb je haar adres?’

‘Bluejay Lane.’ Ze zei het nummer. ‘Zou u daar meteen naartoe kunnen gaan?’

‘Natuurlijk.’ Decker kwam overeind. ‘Heb je al een plek gevonden waar je kunt logeren? Je kunt niet als een schildpad met je huis op je rug blijven rondlopen.’

‘Damodar heeft me gevraagd of ik bij hem wil logeren tot ik iets anders heb gevonden. We vertrouwen elkaar omdat ons onderzoek volledig orthogonaal is.’

‘Absoluut,’ voegde Batra eraan toe. ‘We wilden nog even koffie halen en dan haar spullen naar mijn kamer brengen.’

‘Kunnen jullie het me laten weten als jullie iets over Katrina Belfort te weten komen?’ vroeg Mallon. ‘Het is niks voor haar om een afspraak te vergeten.’

‘Ze is heel erg stipt en zorgvuldig,’ voegde Batra eraan toe.

‘Ik ga wel even langs... ik zal het jullie laten weten.’ Aan McAdams vroeg hij: ‘Ga je mee?’

‘Ik wilde hier eigenlijk nog even blijven,’ zei McAdams. ‘Misschien eens met die Tolvard praten.’

‘Ach, dus jullie hebben die geruchten ook gehoord,’ zei Batra. ‘Dat Eli onderzoek deed met Tolvard.’

‘Dat heb ik nooit gehoord,’ zei Mallon.

‘Jij bent eerder theoretisch. Ik ben eerder toegepast. Dus weet ik iets van beide vakgebieden. En ik hoor nog weleens wat.’

‘Wat heb je zoal gehoord?’ vroeg McAdams.

‘Wat ik net zei. Dat Eli onderzoek deed met Tolvard.’

‘Weet je waarnaar?’

‘Nee, maar aangezien Tolvard bij de Kosmologie-afdeling van Natuurkunde hoort en Eli aan Fourier-series werkte...’

‘Fourier-transformaties,’ verbeterde McAdams.

‘Ach, dan heeft hij zijn interesses van theoretisch naar toegepast verlegd. Dan is het volkomen logisch. Hij deed waarschijnlijk iets met kosmische straling.’

‘Is dat niet verboden... om een andere begeleider te kiezen?’ vroeg Mallon. ‘God, als dat niet zo is, dan kap ik meteen met Katrina.’

‘Volgens mij heeft hij formeel geen andere begeleider gekozen,’ zei Decker.

‘Dan deed hij het dus stiekem,’ bedacht Batra.

Decker vroeg aan Mallon: ‘Waarom kap je dan meteen met Katrina Belfort?’

‘Ze is best aardig, maar ze heeft nooit tijd voor me. Het duurde bijna een week voordat ik een afspraak met haar kon maken – en ze is mijn begeleider. Hoe gaat dat als ik over een maand of zo iets met haar wil afspreken?’

‘Kies nooit een docent die geen vaste aanstelling heeft,’ zei Batra. ‘De onderknuppels hebben het te druk en komen veel te snel in de verleiding om je ideeën te jatten.’

‘Het is gewoon raar dat ze nergens is komen opdagen,’ zei Mallon. ‘Na afgelopen nacht heb ik ontzettend de zenuwen.’

Decker trok zijn jas aan. ‘Ik ga al.’

McAdams kwam ook overeind. ‘Ik loop wel met je mee.’ Toen ze het café hadden verlaten, zei Decker: ‘Ik laat het je wel weten als ik

iets te weten kom bij Belfort. Jij laat het mij weten als je iets belangrijks ontdekt over Eli en Tolvard. Dat heet “een goede teamspeler zijn”.

‘Niet mijn sterkste kant.’

‘Wat is eigenlijk wel je sterkste kant?’

‘Mensen op hun zenuwen werken. Het is goed om over die vaardigheid te beschikken als je rechercheur bent.’

‘Laat mij je dan zit zeggen, Tyler: die vaardigheid beheers jij tot in de puntjes.’

Hoofdstuk 15

Het huis was een bungalow van rond de eeuwwisseling met witte gevelbekleding, blauwe luiken en kozijnen en een kleine veranda met een stoel. Voor het huis bevond zich een perkje voor bloemen dat nu schuilging onder een deken van sneeuw. Naar de voordeur liep een pad waarop voetafdrukken stonden die al waren bedekt door een dunne laag sneeuw. De achterkant van het huis grensde aan het bos. Decker liep naar de voordeur en klopte aan. Toen niemand reageerde, trok hij zijn handschoenen uit en pakte hij een stel *lockpicks* uit zijn jas. Hij ging op zijn knieën zitten zodat zijn oog zich op dezelfde hoogte bevond als het sleutelgat, stak de eerste lockpick in het slot en voelde of de sleutelpinnetjes op hun plaats klikten. Hij was druk bezig toen hij de stem van een man hoorde.

‘Neem me niet kwalijk. Kan ik u helpen?’

Decker draaide zich om en kwam overeind. Hij veegde zijn knieën af, die onder de sneeuw zaten. ‘Politie.’ Hij pakte zijn badge. De man keek er even naar. Hij was eind zeventig of begin tachtig en had dun wit haar dat onder zijn groene Celtics-muts vandaan kwam. Hij had lichtblauwe ogen, een verweerde huid en liep een beetje krom. ‘En u bent?’

‘Harvey Calloway. Ik woon aan de overkant.’

‘Ik ben op zoek naar Katrina Belfort. Ze is vanochtend niet op haar werk verschenen en haar collega’s maken zich zorgen. Heeft u haar vanochtend gezien?’

‘Nee, vanochtend niet.’

‘En gisteravond?’

‘Nee, gisteravond ook niet.’

‘Herinnert u zich nog wanneer u haar voor het laatst heeft gezien?’

Hij dacht even na over de vraag. ‘Een dag of twee geleden. Ik maak meestal ’s ochtends vroeg een wandeling en dan kom ik thuis rond de tijd dat zij naar haar werk gaat.’

‘En hoe laat is dat ongeveer?’

‘Om een uur of half acht.’

‘Zijn jullie bevriend?’

‘Ze is eerder een kennis. We zeggen elkaar ’s ochtends gedag. “Dag, Katrina.” “Dag Harvey.” Ze let voor ons op de krant en de post wanneer we de stad uit zijn om onze dochter te bezoeken. Met “we” bedoel ik: mijn vrouw en ik. Katrina is blij met onze krant omdat ze zelf geen abonnement heeft en hem graag ’s ochtends bij de koffie leest. Ik heb haar gevraagd waarom ze zich dan niet op de plaatselijke krant abonneert. Ze antwoordde dat ze het nieuws volgt op internet. Het is gewoon een generatieverschil.’

Hij stak zijn vinger op.

‘We hebben haar voor Kerstmis een abonnement op *The New Yorker* gegeven. Dat was een idee van mijn vrouw. Katrina was er erg blij mee. Ze heeft een taart voor ons gebakken. Heel erg professioneel. Zo’n taart met laagjes en een heleboel kaneel en kruiden. Volgens mij zei ze dat het een Hollandse koek was. Ze heeft wat Nederlands bloed. Het was in elk geval een heerlijke taart, ook al hadden we de calorieën niet echt nodig.’

‘Het klinkt alsof jullie behoorlijk vriendschappelijk met elkaar omgaan.’

‘Dat is gewoon omdat ik een aardige kerel ben. Ik maak met iedereen een praatje. Wat is er aan de hand?’

‘Zoals ik al zei, haar collega’s zijn bezorgd omdat ze vanochtend niet op haar werk is verschenen.’ Decker zweeg even. ‘Krijgt u de indruk dat ze veel vrienden heeft?’

‘Ze is niet echt een feestbeest, als u dat bedoelt. Denkt u dat haar iets is overkomen?’

‘Ik heb geen idee. Ik wil gewoon even een kijkje nemen omdat ze niet op haar werk is verschenen. En dat is raar.’ Ze zweggen allebei. Toen zei Decker: ‘Bent u weleens bij haar thuis geweest?’

‘Een paar keer... om haar voor die taart te bedanken bijvoorbeeld.’

‘Gaat u dan maar met me mee naar binnen, want dan kunt u me zeggen of het er hetzelfde uitziet als de laatste keer dat u er was. Maar niets aanraken, oké?’

‘Mag dat wel?’

‘Het zou niet mogen als we in Los Angeles waren. En dan zouden we ook haar slot niet zomaar kunnen openmaken. Maar we zijn niet in Los Angeles. Dit is een klein stadje, en wanneer mensen niet op hun werk verschijnen en niemand hen te pakken kan krijgen, begin ik me zorgen te maken. U hoeft niet mee naar binnen te gaan, meneer Calloway.’

‘Nee, nee. Ik wil graag helpen.’

‘Oké. Dit is zo gebeurd.’ Decker boog zich voorover en ging verder met het slot. Het sprong open, maar de deur zat op een ketting, waardoor hij niet helemaal openging. Dat wees er gewoonlijk op dat de bewoner nog thuis was. Of misschien was ze via de achterdeur vertrokken. Decker deed de deur weer verder dicht en slaagde erin het kettinkje los te maken met een haakje.

Hij opende de deur, die uitkwam in een nette woonkamer die vol stond met ouderwets meubilair dat afkomstig had kunnen zijn van oma’s zolder. Hoogstwaarschijnlijk hoorden de meubelstukken bij het huis. Er stonden een eikenhouten bankstel met krulpoten en blauw-witte bekleding, een eikenhouten salontafel en een aantal oude leunstoelen. Verder een bureau vol hoge stapels papieren en een enorme monitor en daarachter een boekenkast met wetenschappelijke werken. Enkele ingelijste foto’s: zij met een blonde man met lang haar, allebei breed glimlachend en met skistokken en ski’s in hun handen. Er was een foto van een ouder stel met de blonde man en

Katrina tussen hen in. Ten slotte, in een zilveren lijstje, een portret van Katrina die met haar kin op haar hand steunde. Decker trok een latex handschoen aan en pakte de skifoto op. ‘Haar vriend?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Oké.’ Hij zette hem weer terug. ‘Ziet het er hier anders uit dan gewoonlijk?’

‘Helemaal niet.’

De woonkamer was van de keuken gescheiden door een aanrecht met een marmeren blad. Decker keek naar de keuken. Alles lag op zijn plek. Het eten in de koelkast was niet over de datum of verrot. Hij zei: ‘Ik ga even rondkijken.’

‘Zal ik meegaan?’

Decker snoof diep. Geen vieze stank die op de aanwezigheid van een lijk wees. Maar het was een beetje fris binnen. ‘Misschien is het beter als u hier op me wacht. Het duurt maar een paar minuten.’

‘Oké.’

‘Raakt u alleen niets aan, en ook niet gaan zitten, alstublieft... als u het goed vindt.’

‘Ja hoor. Niks aan de hand.’

Het kostte ongeveer tien minuten om het huis vluchtig te doorzoeken en vast te stellen dat alles op het eerste gezicht in orde was. Het huis had twee slaapkamers en een badkamer die uitkwam op de gang. De bedden waren opgemaakt, de badkamer was schoon en de achterdeur zat op slot. Decker ging weer naar de woonkamer. ‘We kunnen wel gaan.’

‘Nog iets verdachts gevonden?’

Decker schudde zijn hoofd. ‘Ik ga nog even achter kijken en een stuk door het bos lopen. Ik hoop niet dat ze daar ergens ligt met een gebroken been of zoiets en op hulp wacht.’

‘Zal ik met u meegaan?’

‘Nee, dank u. Dat is een taak voor de politie.’

‘Kunt u het me laten weten als u iets ontdekt – wat het ook is?’

‘Natuurlijk.’

‘Als u zich wilt opwarmen, zet ik de ketel op het vuur.’

‘Daar hou ik u misschien wel aan. Maar voorlopig hoef ik niets.’

Ze vertrokken via de voordeur en Calloway ging naar huis. Decker liep weer naar binnen, terug door het huis en ging naar buiten via de achterdeur. Er was een klein achtertuintje waar een laag sneeuw lag. Maar het vertelde een verhaal. De laag sneeuw was verre van maagdelijk. Geen nette voetstappen, maar een grote bende met overal gaten en hopen.

Alsof iemand had geprobeerd om sporen uit te wissen.

Decker staaarde even naar de tuin en probeerde te bedenken wat hij moest doen. Hij pakte zijn telefoon en belde McAdams. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zit te studeren in het café van Knead Loft, terwijl ik wacht tot Lennaeus Tolvard me terugbelt om iets met me af te spreken.’

‘Ga maar verder met studeren. Ik spreek je later.’

‘Wacht even, makker. Hoe staat het ervoor bij Belfort?’

‘Ze is er niet en bij haar thuis lijkt alles in orde. Ga jij nou maar weer studeren.’

‘Je hebt me niet gebeld om me te zeggen dat alles in orde is. Wat is er aan de hand? Vertel op.’

Dat was Decker hem wel verschuldigd, vond hij. ‘Haar achtertuin ziet er nogal verdacht uit. De laag sneeuw is omgeploegd, alsof iemand voetafdrukken of sleepsporen heeft proberen uit te wissen. Dat zeg ik omdat haar huis aan het bos grenst en ik me afvraag of haar lichaam daar misschien ligt. Ik ga er eens rondkijken.’

‘Peter, wacht op mij.’

‘Nergens voor nodig.’

‘Je hebt mij gebeld. Nu bungelt er een wortel voor mijn neus.’

‘Oké. Dan wacht ik. Maar schiet op. Ik heb het koud.’

‘Ik zit in een café. Ik zal koffie meebrengen.’

‘Doe maar een grote. Ik heb het idee dat we hier wel even mee zoet zijn.’

Het was in elk jaargetijde lastig om door het bos te lopen. In die bossen leek alles op elkaar; daardoor was het makkelijk om de weg kwijt te raken. En telefoons hadden vaak nauwelijks of geen bereik. Nu het vroom en er ijs op de paden lag en je bij iedere pas moest opletten, mocht Decker absoluut niet verdwalen, zeker niet omdat hij Tyler bij zich had. Hij deed zijn achterklep open, pakte zijn survivalrugzak en deed hem op zijn rug. Er zat water in, handwarmers, gevriesdroogd voedsel en – zeker niet onbelangrijk – een setje schone kleren. Hij had een kompas, een schrijfblok, een camera en zakjes voor bewijsmateriaal.

In de winter bestond het bos uit vijftig tinten grijs die niet echt sexy waren, maar grijs, kleurloos en somber. Duizenden kale bomen tussen de sneeuw, met hun wortels begraven onder afgevallen bladeren en rottende flora. Wintergroene bomen en dennen stonden verspreid tussen de loofbomen; Decker ving af en toe een vleug van kerstgeuren op als de ijskoude wind uit de goede richting kwam. En overal drupte water: koud en klam.

McAdams wipte op zijn voeten heen en weer. ‘Hoelang denk je dat we bezig zijn?’

‘Een paar uur. Nog bedankt voor de koffie, trouwens. Heb je het warm genoeg?’

‘Ja, het gaat wel. Moet ik dat voor je dragen, ouwe?’

‘Als jij me ouwe noemt, mag je die rugzak inderdaad voor me dragen.’ Decker deed hem af en gaf hem aan McAdams.

‘Wat is dat ding zwaar.’

‘Je hebt het zelf aangeboden.’

De jongeman glimlachte. Zijn gezicht brak open. McAdams was

een knappe man: een smal, aristocratisch gezicht, lange rechte neus, bruine ogen en donker krullend haar, dat normaal gesproken kort was. Meisjes zouden hem waarschijnlijk aantrekkelijk vinden als hij niet altijd zo chagrijnig keek.

Ze zetten hun eerste aarzelende stappen in het bos. Decker keek om zich heen. Sommige stukken waren beter beschermd dan andere, waardoor de laag sneeuw niet overal even dik was. Nergens waren voetsporen te zien, maar de sneeuw was op dezelfde manier omgewoeld als in de achtertuin. Hij keek om zich heen en dronk van zijn koffie.

‘Wat denk je?’ vroeg McAdams. ‘Dat ze is vermoord en naar het bos is gesleept?’

‘Ik heb nergens in huis sporen van een moord gevonden. Er was niks overhoopgehaald en er hing geen overweldigende geur van bleek- of ontsmettingsmiddelen. Maar ik heb ook niet heel goed gekeken.’

‘Misschien is ze onder bedreiging van een pistool meegenomen naar het bos en hier neergeschoten?’

‘Ik weet het niet, Tyler.’ Decker zweeg even en wees. ‘Tussen die twee bomen op die heuvel is er met de sneeuw geknoeid. Laten we daar eens gaan kijken.’

Zwijgend bleven ze een paar minuten lopen. De sneeuw knerpte onder hun voeten. Decker stapte langzaam voort, keek omhoog en omlaag, voor en achter zich, naar links en naar rechts. Het was niet erg waarschijnlijk dat hij bewijsmateriaal vond, maar op zijn leeftijd was hij dat ondertussen zo gewend. Hij had de indruk dat ze over een pad liepen omdat hij onder zijn voeten geen stenen en wortels voelde. Er lag een dikke laag sneeuw, maar hij voelde de grond nog steeds onder de zolen van zijn wandelschoenen. Toen ze verder de heuvel op klommen en steeds dieper in het bos kwamen, begon de temperatuur te dalen. Er steeg een ijskoude mist op van de grond. Het zicht was beperkt.

‘Ik vind het maar griezelig,’ zei McAdams. ‘Vind jij het niet vervelend? Het is alsof je blind vliegt.’

‘Hebben wij even mazzel dat we te voet zijn en dat het nog licht is?’

‘Je bent onverschrokken.’

‘We zijn niet in de jungle in Afrika.’ Decker bleef staan om zijn omgeving te bestuderen en op zijn kompas te kijken. ‘Ik moet even wat coördinaten noteren.’

‘Ik ben nooit dol geweest op kamperen.’

‘Dat verbaast me niks, gezien je opvoeding.’ Decker keek hem aan. ‘We zijn maar vijf minuten van de beschaving verwijderd. Er kan niks gebeuren.’

‘En als de yeti nou eens geen mythe is?’

Decker lachte. ‘Kom op, Tyler. Die kant op.’

De oude man leidde en de jongeman volgde; samen liepen ze tien minuten dieper de bossen in. Het was een trage, glibberige tocht. Ze kregen prikkerige ogen door de ijskoude mist, en verkrampde spieren en een gevoelloos gezicht door de kou. Decker hield zijn blik op de omgewoelde sneeuw gericht tot ze bij een groepje bomen kwamen.

Hij bleef staan.

Overall lagen hopen sneeuw en dode bladeren. Maar hij kon duidelijk zien dat er op deze plek nog niet zo lang geleden veel activiteit had plaatsgevonden. Er waren sporen van wilde dieren: vossen, konijnen, herten, roofvogels en misschien een beer die te stom was om een winterslaap te doen. Decker sperde zijn neusgaten open. ‘Ik ruik duidelijk een of ander kadaver.’

‘Ik ruik niks. Volgens mij is mijn neus bevroren.’

‘Laten we mijn neus volgen. Het kan niet ver weg zijn.’

‘O, wat een feest.’

‘Niet misselijk worden, McAdams. Misschien ben je de afgelopen maanden een beetje week geworden.’

‘Niks aan de hand.’ Hij deed de hengsels van zijn rugzak goed. ‘Denk ik.’

Decker gebaarde dat ze naar rechts moesten. Ze liepen een paar honderd meter en toen zei McAdams: ‘Ja, ik ruik nu ook iets.’ Ze liepen verder. Tyler hield zijn hand voor zijn neus. ‘Jezus, dat ruikt smerig.’

‘Ja, het is best wel erg...’ Decker bleef opeens staan. ‘O, lieve hemel.’

Ze keken allebei naar een naakt lijk dat half was opgegeten. Het grootste deel van de romp was weg en veranderd in een lege schaal van bloed en uitgerukte ingewanden. Ook de nek was aangevreten, waardoor het hoofd was losgekomen en weggerold en ongeveer tien centimeter van het lichaam was beland. Er was talloze malen in de benen en armen gebeten en er waren happen uit het vlees genomen. Ze was naakt, maar de kleren lagen netjes opgevouwen op een stapeltje naast het lijk, net als bij Elijah Wolf. Onder de afgevallen bladeren glinsterde iets van metaal.

Decker hurkte neer en veegde een paar bladeren aan de kant. Hij staarde naar een Ruger 9mm van roestvrij staal. Hij liet hem liggen waar hij hem had gevonden en pakte zijn kompas. Hij tekende een kaartje in zijn notitieblok en keek toen weer op. ‘We moeten gaan en bellen om het te melden.’ Hij keek naar McAdams, die zo wit als een spook geworden was, en waarschijnlijk niet vanwege de kou. ‘Gaat het, Tyler?’

De jongeman knikte. ‘Dit is niet zomaar verschrikkelijk. Dit is echt heel erg verschrikkelijk.’

‘Dat klopt wel, ja.’ Decker nam een slok koffie. ‘Drink.’

‘Ik denk niet dat...’ Hij kokhalsde en slikte. ‘Het gaat wel.’

‘Je ziet er beroerd uit, Tyler.’ Decker pakte zijn camera en begon foto’s te nemen. ‘Kom maar even bij en neem wat koffie. Dat helpt, want dan gaat er iets door je keel waardoor er niets omhoog kan komen.’

'Denk je dat?'

'Moet je overgeven?'

'Nee.' Hij slikte nog een keer. 'Het gaat wel.' Om het te bewijzen pakte McAdams zijn iPad en begon hij ook foto's te nemen. Het hielp om naar het scherm te kijken.

Dan kon hij doen of hij naar Netflix keek.

Hoofdstuk 16

‘Weten jullie wie ze is?’ Stella Grady werkte in het mortuarium van het ziekenhuis in een grotere stad in de buurt van Utica. Het was haar vrije dag en ze was zo vriendelijk om naar Greenbury te komen om als patholoog op te treden. Ze was lang en stevig gebouwd, met kort donker haar, donkere ogen en een vierkante kin. Ze droeg een zware jas met stevige schoenen die in blauwe overschoenen waren gestoken om besmetting van de plaats delict te voorkomen. Ze zat gehurkt.

‘Volgens mij is het Katrina Belfort, maar ik moet haar laten identificeren door iemand die haar kende,’ zei Decker. ‘Belfort is docent aan Kneed Loft. Ze is vandaag niet op haar werk verschenen, en dat is bijzonder ongebruikelijk.’

‘Ik hoop maar dat iemand dat klaarspeelt. Het hele lichaam is aangevreten door dieren, en het hoofd is een rommeltje.’

‘Ik zal de minst gruwelijke postmortemfoto laten rondgaan. Ik zou het hoofd in elk geval op de rest van de nek en de romp leggen zodat het er niet al te gruwelijk uitziet. Heb je ergens een schotwond?’

‘We hebben hier een grote krater.’ Stella raakte het hoofd voorzichtig aan. ‘Er is iets door de achterkant van haar hoofd geknald.’

‘Kan het zijn dat ze van dichtbij met een Ruger door haar hoofd is geschoten?’

‘Dat is zeer goed mogelijk.’ Ze keek naar het pistool in het zakje. ‘Ik zou het beter moeten bekijken, maar ik heb het idee dat het niet alleen een schotwond was.’

‘Dus je denkt niet aan zelfmoord?’

‘Ik weet het nog niet. Het zou om een goedgegemikte kogel kunnen gaan, maar het is nogal vreemd om jezelf door je achterhoofd te schieten. Het kan wel, maar het is heel erg onhandig. En hoe zit het

met het pistool? Jij hebt het op de plek zien liggen. Zag het eruit alsof die uit de hand van het slachtoffer was gevallen?’

Decker keek naar de plaats delict. ‘Het lag bijna onder de dode bladeren begraven... alsof het erin weggezonden was. ‘Ik moet erover nadenken. Er waren zo veel verstoringen van dieren op de plaats delict dat ik werkelijk geen idee heb waar het pistool oorspronkelijk moet hebben gelegen. Kun je al inschatten hoe laat ze is overleden?’

‘Ik kan duidelijk niet uitgaan van de lever. Wat er nog van over is, is bevroren. Normaal gesproken duurt het wel even voordat het hele lichaam zo is afgekoeld, maar nu is het een stuk sneller gegaan doordat het lijk helemaal aan stukken is getrokken.’ Ze kwam overeind. ‘Te oordelen aan de romp en de hoeveelheid vers vlees... misschien vannacht of vroeg in de ochtend.’

‘Bedankt. Dat is alvast iets.’

‘Kunnen we alvast beginnen de resten te verzamelen? We zijn wel even bezig voordat we de lichaamsdelen van de heuvel naar het busje hebben vervoerd.’

‘Ja, natuurlijk, ga je gang.’ Decker draaide zich om naar McAdams, die foto’s aan het nemen was met zijn iPad. ‘Yo, Harvard.’

De jongeman keek op. ‘Het is alweer een tijdje geleden dat je me zo hebt genoemd.’ Een glimlach. ‘Die bijnaam wijst er misschien op dat je mijn professionele hulp wilt.’

Decker glimlachte terug. ‘Dit is het plan. Ik blijf hier met de technische recherche. Ik heb een paar mensen nodig die rondvragen in de buurt – misschien heeft iemand vannacht iets gezien of gehoord.’

‘Dat kan ik wel doen.’

‘Ik heb het al aan Karen en Kevin gevraagd. Ik heb een ander klusje voor je dat minstens even tijdrovend is. Dus zeg maar of je mee wilt doen.’

‘Natuurlijk wil ik meedoen. We hebben nu tenminste een echt misdrijf.’ Hij zweeg even. ‘Dit is toch geen zelfmoord?’

‘We kunnen niets uitsluiten. Maar ik heb de indruk dat iemand het op zelfmoord wilde laten lijken – het pistool, het naakte lijk in het bos met de kleren ernaast.’

‘Elijah Wolf?’

‘Precies.’

‘Dus misschien moeten we nog maar eens goed naar zijn dood kijken.’

‘Dat gaan we ook doen, maar pas nadat we onderzoek hebben gedaan naar Katrina’s dood. We hebben haar maar één keer gezien. Ik wil dat ze door iemand anders wordt geïdentificeerd. Heb je fatsoenlijke foto’s van haar gezicht op je iPad?’

‘Het zijn niet echt fatsoenlijke foto’s... dat is niet grappig bedoeld.’

‘Je neemt de beste foto’s die je hebt. Ga naar Knead Loft en zorg dat ze wordt geïdentificeerd door twee mensen die haar beter kenden dan wij. Ik zou zeggen Ferraga en Rosser, aangezien we hen kort geleden hebben gesproken.’

‘Het hoofd zit niet vast aan het lichaam. Het is echt behoorlijk onsmakelijk.’

‘We leggen het weer vast aan de romp en doen haar een sjaal om zodat mensen niet misselijk worden als ze het zien. En als je toch op Knead Loft bent, kun je gelijk uitzoeken waar Rosser en Ferraga vanacht waren.’

‘En Zhou?’ vroeg McAdams. ‘Ze wilde de papieren van Elijah Wolf wel erg graag in handen krijgen.’

‘Oké. Vraag ook maar naar haar alibi. Belfort had ook studenten – Batra en Weissberg en Mallon. Praat ook met hen.’

‘We weten waar Mallon was.’

‘We weten alleen waar ze na drieën was. Ze zei dat ze tussen tien en drie in de bibliotheek van Pascal zat. Kijk of je mensen kunt vinden die kunnen bevestigen dat ze al die tijd in de bibliotheek is geweest. Iemand is rond middernacht haar kamer in geslopen. Misschien is ze

zelf naar haar kamer gegaan om zich om te kleden omdat haar kleren onder het bloed zaten.’

McAdams knikte. ‘En als niemand het kan bevestigen?’

‘Dan is ze een verdachte. We moeten het volgende over Belfort te weten komen: haar relaties met studenten en collega’s, haar persoonlijke betrekkingen. Had ze een vriend of een vriendin? Had ze moeilijkheden met iemand?’

‘En Theo Rosser? Hij haatte haar.’

‘Hij heeft haar niet zwartgemaakt. Het was eerder zo dat zij hem haatte. Daarom staat hij op de verdachtenlijst. Ik wil ook weten of ze schulden had. Deed ze iets wat niet door de beugel kon? Had ze destructieve gewoontes? En ten slotte: is er een ex?’

‘We behandelen dit als een moord en niet als een zelfmoord.’

‘Het is een ontzettend verdachte dood. Ik ben hier op zijn minst een paar uur bezig, dus je hebt wel even de tijd. Als je zorgt dat je om ongeveer half vier bij Katrina’s huis bent, kammen we het helemaal uit. Laat maar een boodschap achter op mijn voicemail als het later wordt. Hier heb ik geen bereik, maar ik hoor de boodschap wel wanneer ik weer in de beschaafde wereld ben.’

‘Ik snap het.’

‘Ik hoop dat je nog steeds van plan bent morgen te vertrekken, Tyler. Het is voor iedereen spijtig, maar dit haalt mijn schema helemaal overhoop. Ik denk niet dat ik je morgen kan brengen omdat het me waarschijnlijk donderdag pas lukt om naar Eli’s ouders te gaan.’

‘En hoe moet het dan met Gold?’

‘O ja, inderdaad. Jij kunt de papieren meenemen als je teruggaat, maar dan ga ik niet met je mee.’

‘Of we kunnen donderdag samen bij Gold langsgaan.’

‘Gezien de huidige stand van zaken durf ik daar niets over te zeggen, Harvard. Je moet echt weer terug naar je oude leventje.’ Toen McAdams niet antwoordde, zei Decker: ‘Ben je doof?’

‘Wat?’ vroeg McAdams.

‘Heel grappig.’

‘Het komt wel goed. Zorg alleen dat ik niet nog een keer word neergeschoten.’

‘Dat gaat zeker niet gebeuren.’

‘Gelukkig maar. Ik zie je bij het huis van Katrina... om ongeveer half vier?’

‘Klinkt goed. Tegen die tijd begint het al te schemeren en kunnen we hier toch niet veel meer doen.’ McAdams aarzelde. Decker vroeg: ‘Wat is er?’

‘Verdenk je Mallon Euler echt?’

‘Ik heb er nog geen mening over.’

‘Als je haar werkelijk verdenkt, laat ik haar de foto zien en kijk ik hoe ze reageert.’

‘Laten we daar nog maar even mee wachten. Ze leek werkelijk geschrokken dat haar kamer overhoop was gehaald. Als ze hier echt iets mee te maken heeft, laten we de postmortemfoto’s zien op een moment dat het ons uitkomt. Het heeft geen enkele zin om haar levenslange nachtmerries te bezorgen als ze hier niets mee te maken heeft.’

Rosser werd bleek en begon te trillen zodra hij de foto’s zag. ‘Dat lijkt wel een groteske versie van Katrina Belfort.’

De man zag helemaal grauw. Op zijn voorhoofd stonden zweetdruppels. Hij veegde zijn gezicht af met een doekje. Hij droeg een donkergroene trui en een bruine ribbroek. Oude instapschoenen aan zijn voeten. Hij probeerde iets te zeggen, maar de woorden bleven steken in zijn keelgat.

McAdams vroeg: ‘Zal ik een glas water voor u halen?’

‘Nee... dank u.’ Rosser trilde nog steeds. ‘Hoe is dit in godsnaam gebeurd?’

McAdams wist niet of Rosser wilde weten wat de doodsoorzaak

was of welke sociologische omstandigheden tot haar dood hadden geleid. In beide gevallen verwachtte hij waarschijnlijk geen antwoord omdat hij de vraag retorisch had bedoeld. Hij trok een stoel onder de tafel vandaan en ging zitten. ‘Hoe goed kende u haar?’

‘Ze was een collega.’ Hij schudde zijn hoofd en staarde afwezig voor zich uit. ‘Buiten het werk hadden we nauwelijks contact, als u dat bedoelt. De vrije tijd die ik heb, breng ik door met mijn vrouw.’ Hij veegde nogmaals zijn gezicht af. ‘God, dit is verschrikkelijk.’ Hij keek McAdams aan. ‘Was het zelfmoord, net als bij Elijah?’

Wanneer McAdams niet wist wat hij moest antwoorden, beantwoordde hij de vraag met een andere vraag. ‘Waarom denkt u dat het om zelfmoord gaat?’

‘Ik weet het niet. Daarom vraag ik het aan u.’

‘Kende mevrouw Belfort Eli goed?’

‘Voor zover ik weet niet. Ze was een van Eli’s scriptiebegeleiders, maar moest zich verontschuldigen vanwege andere verplichtingen. Aldo Ferraga heeft haar plaats ingenomen. Maar ik was zijn eerste scriptiebegeleider.’

Iemand ondervragen was moeilijker dan McAdams had gedacht. Hij was het gewend om Deckers gedachtegang te volgen. ‘Wie waren verder Eli’s scriptiebegeleiders?’

‘We waren met zijn drieën: Aldo Ferraga, Lennaeus Tolvard en ik.’

‘Lennaeus Tolvard?’ McAdams hoopte dat hij oprecht verbaasd klonk.

‘Hij is van de vakgroep Natuurkunde. Het is natuurlijk niet verplicht, maar het wordt gewaardeerd wanneer iemand van buiten de vakgroep als scriptiebegeleider wordt aangesteld. Nadat Katrina zich had teruggetrokken, heeft Eli volgens mij Tolvard benaderd.’

‘Tolvard.’ McAdams zweeg even. ‘Ik heb die naam eerder gehoord.’ Rosser antwoordde niet en McAdams drong niet verder aan. Hij zou zich aan Deckers aanwijzingen houden zolang hij niet duidelijk wist

welke kant hij op moest. ‘Wie waren Katrina’s studenten? We moeten met ze praten.’

‘Ik weet dat ze Mallon Eulers scriptiebegeleider was. Ik heb Mallon naar haar verwezen omdat ik het veel te druk had. En ik probeerde Katrina te helpen om haar eigen onderzoek op te zetten; Mallon leek me wel een goede keuze.’

‘Heeft u nog iemand naar haar verwezen?’

‘Ik persoonlijk niet, nee. Volgens mij had ze drie studenten: Mallon, natuurlijk. En volgens mij ook Ari Weissberg, maar ik geloof dat hij niet zo gelukkig met haar was.’

‘Waarom niet?’

‘Ze was maar net aan haar onderzoek begonnen. Als je toegelaten wilt worden tot een prestigieus programma, kun je beter onderzoek doen voor een docent met een vaste aanstelling. Niet dat er iets mis was met Katrina. Ze was extreem begaafd. Alleen... nog niet zo ervaren, zou ik zeggen.’

‘U zei dat ze drie studenten had. Wie was de derde?’

‘O ja. Damodar Batra. Hij was haar eerste student. Ze leken het erg goed met elkaar te kunnen vinden. Misschien zelfs iets te goed.’

McAdams spitste zijn oren. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Mensen hebben gezien dat hij bij haar thuis kwam. Wel overdag, maar toch. Het is niet erg professioneel om thuis met je studenten af te spreken.’

‘Ik snap het,’ zei McAdams. ‘Denkt u dat het professionele iets te persoonlijk is geworden?’

‘Ik heb geen enkele aanwijzing waardoor ik zou weten of ik die vraag met ja of met nee moet beantwoorden.’

‘Nu we het toch over persoonlijke relaties hebben... weet u of mevrouw Belfort een vriend had?’

‘Daar weet ik niets van.’

‘Wie waren haar vrienden?’

‘Ik weet helemaal niets van haar leven buiten de school.’

‘Maar u weet wel dat Damodar Batra bij haar thuis kwam.’

‘Het is een kleine vakgroep in een klein stadje. Er wordt hier wel het een en ander doorverteld. Maar echt, ik weet niets van haar privé-leven. Ze kwam altijd in haar eentje naar de feestjes die we met de vakgroep organiseerden.’

McAdams dacht even na. ‘Hoelang was mevrouw Belfort al verbonden aan het college?’

‘Twee jaar. We hadden een sollicitatiecommissie. Die doen de sollicitatiegesprekken, maar alle docenten met een vaste aanstelling beslissen mee over de uiteindelijk aanstelling.’

‘Wie zaten er in de sollicitatiecommissie voor mevrouw Belfort?’

‘Aldo Ferraga en ik. Het derde lid was Michael Mannix, die ondertussen naar het University College van San Diego is vertrokken. Ik kan niet zeggen dat ik het hem kwalijk neem, met deze winters. We wisten dat hij zou vertrekken. Daarom zochten we iemand. We moesten de vacature opvullen, en het specialisme van Katrina was vergelijkbaar met dat van Michael.’

‘En dat was?’

‘Kansberekening. In de loop van het jaar was Katrina’s belangstelling meer uitgegaan naar snelle Fourier-transformaties, die wel iets met kansberekening te maken kunnen hebben. Wanneer je onderzoek doet naar marktfluctuaties, werk je met kansberekening.’

McAdams vroeg: ‘Snelle Fourier-transformaties hebben te maken met fluctuaties op de aandelenmarkt?’

‘Dat kan, ja.’

‘Zou u kunnen uitleggen wat Fourier-transformaties met de aandelenmarkt te maken hebben?’

‘Weet u wat Fourier-transformaties doen?’

‘Ze veranderen functies van tijd in frequentie en breken complexe golven op in simpele golven.’

‘Heel goed. Heeft u ooit de grafiek van een aandelenkoers tijdens een daytradingssessie gezien? De x-as is tijd en de y-as is de koers. De koers heeft elke dag een piek en een dal en alles daartussenin.’

‘Ja, het zigzagt als een bliksemflits.’

‘Precies. Als je daytrader bent, is het handig om te weten uit wat voor soort golven de zigzag bestaat. De pieken en de dalen worden gekenmerkt door de amplitude van de golf, en de frequentie kenmerkt de ruimte tussen de amplitude. Als de frequentie lang is en de amplitude laag, ondergaat de aandelenkoers niet veel veranderingen. Maar veel aandelenkoersen zijn volatiel. Als je weet uit welke golven het patroon bestaat, zou je in theorie in staat moeten zijn de volgende beweging van de koers te voorspellen: omhoog of omlaag. En dat kan bijzonder nuttig zijn, vooral bij daytrading, waarin je binnen enkele seconden een kapitaal kunt verdienen of verliezen.’

‘Dus alles waardoor je inzicht krijgt in de richting van de koersbeweging is gunstig voor het resultaat.’

‘Theoretisch gezien wel, ja.’

‘Oké. Bracht mevrouw Belfort haar vak – haar theoretische kennis – in de praktijk door zelf aan daytrading te doen?’

‘Ik heb werkelijk geen flauw idee.’

‘En Elijah Wolf? Deed hij ook aan daytrading?’

‘Elijah?’ Rosser keek bedenkelijk. ‘Uit zijn onderzoek bleek niet dat hij belangstelling had voor die onzin.’

‘Vindt u het onzin?’

‘Daytrading is onzin. Het is een krankzinnig spel. Veredeld gokken.’

McAdams was het stilzwijgend met hem eens. ‘Wanneer heeft u mevrouw Belfort voor het laatst gezien?’

Rosser zuchtte. ‘Gisterenochtend. We hadden het over Eli gehad. Ze was nog steeds erg verdrietig. Zo verdrietig dat ik me afvroeg of er niet meer aan de hand was.’

‘Zoals wat?’

‘Nou...’ Rosser zuchtte. ‘Batra was niet de enige student die wel eens bij Katrina thuis kwam. Over de doden niets dan goeds... Maar als het volgens u misschien iets te maken heeft met wat beiden is overkomen, beschouw ik het als mijn plicht om het u te melden.’

‘Denkt u dat ze misschien een affaire had met een van beide jongemannen?’

‘Hoe zal ik het zeggen?’ Een korte stilte. ‘Nu ik Katrina het afgelopen jaar heb meegemaakt... Nou, ze had haar bewonderaars. Bij Wiskunde lopen vooral jongemannen rond. Ze had geen vooraanstaande positie binnen de vakgroep, maar ze had haar bewonderaars in de collegezaal.’

‘Oké. Ik zal met Batra gaan praten. Is er nog iemand die ik moet spreken?’

‘Het lijkt me een goed idee om met Batra te beginnen.’

‘En de laatste vraag, meneer Rosser. Kunt u me zeggen waar u gisteren was tussen tien uur ’s avonds en, laten we zeggen, drie uur ’s nachts?’

‘Pardon?’

‘Routinevraag, meneer.’

‘Ik lag te slapen... Nou, om tien uur nog niet. Ik heb thuis tot een uur of één zitten werken en daarna ben ik naar bed gegaan.’

‘En was u al die tijd samen met uw vrouw?’

‘Zij is eerder naar bed gegaan... om ongeveer elf uur.’ Hij staaarde McAdams aan. ‘Ik ben de deur niet uit geweest.’

‘Heeft u op uw computer gewerkt?’

‘Vooral met de hand. Ik heb mijn computer nauwelijks gebruikt.’

‘Zou ik naar uw computer mogen kijken? Dat zou kunnen bevestigen dat u inderdaad aan het werk was. En als u iemand heeft ge-emaild, zou het kunnen aantonen waar u was.’ Er viel weer een stilte. ‘Gewoon even een blik op uw laptop.’

‘Ik werk op een desktop,’ zei Rosser.

‘Ik kan bij u thuis naar uw computer komen kijken.’ McAdams wachtte. ‘Dan kunnen we u misschien van de verdachtenlijst wegstrepen.’

‘Dit is belachelijk.’

‘Ik kan vanavond langskomen... Dan is het maar achter de rug.’

‘Zal ik u bellen? Ik heb het echt ontzettend druk.’

‘Wat u het beste uitkomt,’ zei McAdams. ‘Ik zou toch denken dat u er alles voor over heeft om van dit probleem af te zijn.’

‘Ik heb geen probleem, meneer. U denkt toch niet dat ik ook maar iets met deze afschuwelijke toestand te maken heb?’

‘Het doet er niet toe wat ik denk. Ik zeg alleen dat het in ieders belang is om mee te werken.’

Rosser zei: ‘Ik heb niets te verbergen, maar ik heb het gewoon druk. De afgelopen dagen waren echt verschrikkelijk. Geef me gewoon even de kans om orde op zaken te stellen op mijn afdeling. Ik bel u wel, meneer.’

Hij klonk niet oprecht, en voor McAdams was onoprechtheid hetzelfde als een leugen.

Hoofdstuk 17

De zon ging snel onder. In de toenemende duisternis kon Decker niet veel anders doen dan het gebied veiligstellen, en dat deed hij met een tent. Theoretisch gezien zou de tent dieren moeten tegenhouden, maar er lagen nog steeds bloed en lichaamsresten, en het dunne doek zou hongerige, wilde dieren er waarschijnlijk niet van weerhouden om zich toegang te verschaffen. Decker liep weer terug naar de beschaafde wereld met zijn warmte, elektriciteit en telefonische bereikbaarheid. De achtertuin van Katrina Belfort werd verlicht door schijnwerpers van de politie. Het werd snel kouder en Decker had nog steeds een pijnlijk en dof gevoel in zijn vingers, tenen en neus, ondanks de handschoenen en overschoenen die hij had ingepakt. Vanwege de moorden van het afgelopen jaar had het bureau officieel politielint aangeschaft en dat was voor de voor- en achterdeur van Katrina's huis gespannen en om de omtrek van de tuin. De agenten Karen en Kevin – die bekendstonden als ‘K en K’ – stonden op de veranda in de achtertuin te praten en hun aantekeningen te vergelijken toen Decker kwam aangelopen.

Karen, de nieuwste aanwinst van Greenbury, was in de vijftig en overgeplaatst vanuit Chicago. Net als Decker was ze nog niet echt aan haar pensionering toe. Er was plek geweest voor nog een medewerker aangezien McAdams officieel was vertrokken om rechten te gaan studeren. Ze was lang, had een doorleefd gezicht met blauwe ogen, scherpe jukbeenderen en een neus als een snavel. Als je haar met een vogel moest vergelijken was ze eerder een adelaar dan een mus. Kevin Nickweed was lang en groot; hij zat al veel langer bij de politie van Greenbury dan Decker. Lang geleden was hij rechercheur geweest in

Milwaukee, maar aangezien zijn vaardigheden op het gebied van moordzaken een beetje waren weggezakt, liet hij Decker met genoeg het voortouw nemen.

Kevin zei: 'Het interessantste dat ik van de burens heb gehoord is dat er vaak mensen bij Katrina op bezoek kwamen.'

Karen viel hem bij: 'Vooral in het weekend.'

'Veel feestjes?' vroeg Decker.

'Niemand zei iets over lawaai. Alleen dat ze vaak bezoek had.'

'Jong, oud?'

'Vooral studenten,' zei Kevin. 'Afgaand op de beschrijvingen vaak dezelfde studenten: waarschijnlijk twee of drie mannen en een vrouw. Volgens de signaleringen was de vrouw van gemiddelde lengte, en mager en had ze kort blond haar.'

'Mallon Euler,' zei Decker. 'En de mannen?'

'Een Indiase man en twee non-descripte blanke mannen – gemiddelde lengte en een normaal postuur. Ze liepen erbij als normale studenten: spijkerbroek, trui, bergschoenen en een rugzak. Een van de blanke jongemannen kwam meestal op de fiets.'

'De Indiase man is waarschijnlijk Damodar Batra. Hij is een student van Belfort, net als een jongeman met de naam Ari Weissberg. Elijah was officieel niet haar student. En ze was ook niet zijn scriptiebegeleider. Maar het is natuurlijk mogelijk dat hij gewoon bij haar langsging. Ik zorg dat jullie foto's krijgen zodat de burens hen kunnen identificeren.'

Karen zei: 'Ik heb ook gehoord dat ze af en toe bezoek kreeg van een knappe, blonde man van in de dertig.'

'Idem,' zei Kevin. 'Een van de burens die me dat hebben verteld, herinnerde zich ook nog dat er 's avonds laat af en toe een auto bij haar voor de deur stond.'

'O ja?' Decker spitste zijn oren. 'Wat voor soort auto?'

'Een sedan. Het lukte haar niet om een betere omschrijving te ge-

ven. Ik heb wel mijn best gedaan. Ik heb haar zelfs plaatjes van auto's laten zien op mijn telefoon. Ze schudde de hele tijd haar hoofd.'

'Maar ze wist wel dat het 's avonds laat was.' Decker zweeg even. 'Nog gegevens over de bestuurder van de auto?'

'Ze heeft maar één keer iemand gezien, toen ze een persoon rond tweeën zag vertrekken. Het was donker en hij droeg een jas en een sjaal. Ze ging ervan uit dat het een van de studenten was.'

'Studenten hebben over het algemeen geen auto,' zei Decker.

'Dan was het misschien de blonde man,' suggereerde Karen.

'Heeft ze zijn gezicht niet gezien?' vroeg Decker.

'Nee.'

'Nou, dat is ontzettend jammer!' Decker klapte in zijn handen om de doorbloeding van zijn vingers te stimuleren. 'Oké, en hoe zit het met de nacht waarop ze is overleden? Hebben jullie daar iets over gehoord?'

Karen zei: 'De mensen die ik heb gesproken, lagen om twaalf uur allemaal diep te slapen en kwamen er pas 's middags achter dat er een ongeluk was gebeurd toen ze alle politieauto's in de straat zagen.'

Kevin zei: 'Ongeveer hetzelfde, behalve het verhaal van Belforts buurvrouw aan de noordkant. Je moet maar met haar gaan praten. Ze kon gisteren niet slapen en is rond tweeën of drieën weer opgestaan om nog wat te lezen. Ze besloot een kopje kruidenthee te zetten en keek even door het achterraam. Ze zag iets bewegen in haar achtertuin. Ze kon niet echt zien wat het was omdat het licht bij Katrina uit was. Maar ze heeft er verder niet veel aandacht aan besteed omdat ze dacht dat het een dier was... Het was niet al te groot en het liep niet rechtop als een mens.'

'Liep niet rechtop,' herhaalde Decker. 'Iemand die een lijk door de sneeuw sleept, loopt voorovergebogen.'

'Zoals gezegd: je moet maar met haar gaan praten.'

'Dus de mensen die geregeld op bezoek kwamen, waren drie of

meer studenten, de blonde man en de onbekende bestuurder van de sedan. Ook nog vrouwen van haar eigen leeftijd?’

Karen haalde haar schouders op. ‘Nee.’

Kevin zei: ‘Bij mij hetzelfde.’

‘Oké,’ zei Decker. ‘Goed gedaan. Ga maar naar het bureau om je op te warmen en noteer alles op officiële formulieren: naam, adres, telefoonnummer en de verklaring.’

‘Geen probleem, Pete,’ zei Kevin. ‘Heb je het vanavond al nodig?’

‘Ja. Leg jullie rapport maar gewoon op mijn bureau.’

‘Wat ga jij doen?’ vroeg Karen.

‘Ik ga daar naar binnen, warm me weer een beetje op en ga op zoek naar sporen van een misdrijf.’

Kevin keek om zich heen. ‘En Batman, waar is Robin?’

‘Die vraagt wat rond op Kneed Loft.’

‘Ik dacht dat hij tegenwoordig rechten studeerde,’ zei Karen.

‘Dat doet hij ook, maar je weet hoe het gaat. Mensen die de wet overtreden zijn een stuk interessanter dan mensen die de wet handhaven.’

Toen hij studenten probeerde te ondervragen, drong het al snel tot McAdams door dat ze nooit erg lang op één en dezelfde plek bleven. Op het tijdstip waarop Belfort ongeveer was overleden, was Damodar Batra op drie verschillende plekken: zijn kamer, de bibliotheek, een feest in Goddard Hall en... o ja, hij was rond elfen nog een pizza gaan halen omdat hij honger had en al het eten op het feest op was. Waarschijnlijk hadden honderden mensen hem gezien, maar waarschijnlijk kon niemand zich precies herinneren waar en wanneer.

Het was iets makkelijker om vast te stellen waar Mallon was omdat ze naar eigen zeggen slechts op één plek was geweest – de bibliotheek – en verschillende mensen zich herinnerden dat ze haar daar hadden gezien. Maar ze wisten niet meer precies hoe laat dat was en hoelang ze er was

geweest. Dat soort nauwkeurigheid – waarbij iemand nog weet dat het precies twee uur was omdat hij de klok twee keer had horen slaan – bestaat meestal alleen in romans.

Katrina's laatste student was Ari Weissberg. Hij had de vorige avond een bus uit Boston genomen nadat hij op bezoek was geweest bij vrienden die aan het MIT studeerden. Hij beweerde dat hij rond middernacht op zijn kamer was, nog even had gestudeerd en vervolgens rond enen was gaan slapen. Hij had wel mensen gedag gezegd, maar wist niet meer precies hoe laat. Het enige wat McAdams kon nagaan was dat de jongeman inderdaad om half twaalf op het busstation van Hamilton was aangekomen. Het kostte minstens een halfuur om terug te komen. En daarna liep het spoor dood.

Wat betreft het personeel: McAdams had Zhou twee keer gebeld, maar ze had hem nog niet teruggebeld. Uitzoeken waar zij was geweest kwam boven aan zijn lijstje te staan. Het lukte hem wel om Aldo Ferraga in levenden lijve te pakken te krijgen. De man had haast en leek er niet helemaal bij met zijn hoofd. Hij had vijf minuten voor een ondervraging en moest daarna naar een personeelsoverleg waar ze Katrina's verschrikkelijke 'ongeluk' in het bos zouden bespreken.

'Waarom zegt u dat het een ongeluk was?'

De man kamde zijn haar met zijn dikke vingers. 'Wie zou haar nou willen vermoorden?' Hij klonk geïrriteerd. 'Ze werkte hard en dit was een klein en veilig stadje. Deze hele toestand is krankzinnig!'

'Kende u haar goed?'

'Ik kende haar. Ze was een collega en ze was vriendelijker dan de meeste collega's. Ambitieuze, natuurlijk, maar je moet ook ambitieus zijn als je een vaste aanstelling wilt krijgen.'

'Heeft u ooit buiten de school met haar afgesproken?'

'Ze heeft weleens bij ons gegeten. Mijn vrouw en ik hebben een keer bij haar gegeten. Dat soort dingen.'

'Deed u dat vaker?'

‘Nee, niet vaak. Een paar keer.’

‘Weet u waarnaar ze onderzoek deed?’

‘Natuurlijk. Fourier-transformaties.’

‘Net als Mallon Euler.’

‘En dat is precies de reden waarom Rosser vond dat Katrina haar maar moest begeleiden. Goed, als u me niet kwalijk wilt nemen...’

‘U heeft ons verteld dat Elijah Wolf ook bezig was met Fourier-transformaties. Ik heb gehoord dat hij vooral belangstelling had voor fractals.’

‘O ja, aanvankelijk wel, maar hij is halverwege zijn eerste jaar overstapt op Fourier-transformaties. Hij begon duidelijk belangstelling te tonen voor toegepaste wiskunde. Dat heb ik u en uw oudere collega vanochtend allemaal al verteld.’

‘Dat ging over Elijah Wolf. Dit gaat over de voortijdige dood van Katrina Belfort. We praten nog een keer met iedereen die haar heeft gekend. Dus misschien zult u af en toe dezelfde vraag moeten beantwoorden.’ Ferraga zweeg. McAdams zei: ‘Als Eli opeens belangstelling had voor andere onderwerpen, sprak hij misschien ook wel stiekem af met Katrina Belfort om over Fourier-transformaties te praten.’

‘Ik heb geen idee, maar het zou me niks verbazen. Katrina nodigde wel vaker studenten thuis uit om te praten.’ Een lange stilte. ‘En ze leek heel erg op Eli gesteld.’

‘In welke zin?’

‘Ik neem aan dat het nu niets meer uitmaakt.’ Een zucht. ‘Katrina wilde zijn scriptiebegeleider worden. Ik weet dat zij Eli probeerde over te halen om haar als scriptiebegeleider te kiezen, en niet Rosser, omdat Eli zich steeds meer begon te interesseren voor haar specialisme.’

‘En hoe is dat afgelopen?’

‘Wat denkt u? Ze kregen enorme ruzie. Rosser was woedend. Hij wilde Katrina bijna ontslaan, en dat had hij ook kunnen doen omdat

ze nog in haar proeftijd zat. Een paar collega's hebben toen ingegrepen, onder wie Zhou en ik. Je kunt niet iemand ontslaan omdat hij of zij voorstelt dat een student een andere scriptiebegeleider kiest. Toen iedereen weer was gekalmeerd, hebben ze de zaak laten rusten en is er niet meer over gesproken.'

'Maar denkt u dat hij nog steeds stiekem met Belfort afsprak?'

'Dat zou kunnen.'

'Vanochtend heeft u ons verteld dat Eli ook contact had gezocht met Lennaeus Tolvard en stiekem onderzoek voor hem deed.'

'Ik heb gezegd dat het zou kunnen. Hij was een van Eli's scriptiebegeleiders.' Ferraga keek op zijn horloge. 'Ik moet nu echt gaan.'

'Nog één vraag, meneer. Waar was u vannacht tussen tien uur 's avonds en vier uur 's ochtends?'

'Ik?'

'We nemen van iedereen een verklaring af, meneer. Het is niets persoonlijks.'

'Ik mag wel hopen dat het niet persoonlijk is.' Hij schraapte zijn keel. 'Ik was thuis met mijn vrouw. Ze kan het bevestigen. Ik ben later naar bed gegaan dan zij, maar ik ben de deur niet uit geweest.'

Zelfde alibi als Rosser. McAdams vroeg: 'Zou ik een blik op uw telefoon en laptop mogen werpen? Als u een van beide thuis heeft gebruikt zou dat uw alibi kunnen bevestigen.'

'Ik heb geen alibi nodig omdat ik niks heb gedaan. En ik heb gisteravond niemand gebeld en ben ook niet gebeld. En volgens mij heb ik mijn computer niet eens gebruikt. Ik doe bijna al mijn berekeningen met de hand.' Hij zweeg en keek McAdams in de ogen. 'Ik moet er nu echt een punt achter zetten. Ik ben al te laat voor mijn afspraak.'

'Natuurlijk,' zei McAdams. 'Bedankt voor uw tijd.'

Ferraga liep met hem mee het kantoor uit. 'Maakt u de volgende keer een afspraak. Dan heb ik niet zo'n haast.'

‘Dat zou ik normaal gesproken ook hebben gedaan, maar het zijn nogal uitzonderlijke omstandigheden. Vindt u ook niet?’

Ferraga antwoordde niet. Hij deed de deur op slot, pakte zijn kofferferte op en liep weg zonder gedag te zeggen.

‘Rosser vertelde me dat haar studenten bij haar thuis kwamen,’ zei Decker. ‘Dat sluit aan bij wat de burens ons hebben verteld.’

‘Hij heeft ook gezegd dat ze dol was op bewonderaars. Volgens mij probeert Rosser haar af te schilderen als een flirt, of nog erger. Wat denk jij?’

Decker en McAdams stonden in de woonkamer van Katrina Belfort. Decker had de recente logbestanden op haar telefoon doorgenomen terwijl de jongeman door haar computer scrolde. ‘Ik zou het echt niet weten. Het is wel duidelijk dat hij haar niet mocht. Goed gedaan trouwens, die verhoren en die alibi’s.’

‘Ik doe mijn best.’ McAdams probeerde in haar e-mail te komen, maar voorlopig had hij niet veel succes. Op haar computer stuitte hij op de ene beveiliging na de andere. Zelfs voor haar Word-documenten was een wachtwoord nodig. ‘Denk jij dat ze een affaire had met een of meer studenten?’

‘Ze zou niet de eerste zijn,’ zei Decker. ‘Maar ik ben wel benieuwd waarom Rosser je dat wilde doen geloven. Misschien beschuldigt hij anderen omdat hij zijn eigen buitenechtelijke affaire geheim wil houden?’

‘Daar heb ik ook aan gedacht,’ zei McAdams. ‘Misschien suggereerde hij dat ze iets met Eli had om ons te misleiden. Of misschien was hij gewoon jaloers. Katrina was een knappe vrouw. Of misschien had ze meerdere minnaars tegelijk.’

‘Of misschien hielp ze gewoon haar studenten. Ze woonde nog niet zo lang in Greenbury en ze had blijkbaar geen druk sociaal leven, dus het zou ook kunnen dat haar werk haar leven was. Ik kan je in elk

geval het volgende vertellen. Ze werd steeds door ongeveer dezelfde mensen gebeld – Mallon, Damodar, Ari, Elijah Wolf toen hij nog in leven was... en verder Rosser, Zhou en Ferraga. En dan belde ze ook vaak met ene Ryan.' Decker keek de kamer rond. Toen pakte hij de foto waarop Katrina en de jongeman een skipak droegen. 'Onze ontbrekende schakel?'

'Misschien. Bel hem gewoon even.'

Decker staaarde naar de foto. 'Hij lijkt jonger dan zij.' Hij bleef naar de foto kijken. 'Natuurlijk!' Hij tikte tegen de foto. 'Ze lijken op elkaar. De ogen, de lippen... dezelfde glimlach.'

McAdams staakte zijn bezigheden en keek naar de foto. 'Inderdaad. Broer en zus.'

Decker antwoordde niet meteen. Toen zei hij: 'Kijk eens even naar Katrina's gezicht, Harvard. En zeg me wat je ziet.' Toen McAdams de portretfoto pakte, zei Decker: 'Nee, zet die maar weer terug en kijk eens naar die skifoto. Op wie lijkt ze nog meer, behalve op de man die naast haar staat op de foto?'

McAdams bestudeerde haar gezicht. 'Bedoel je Mallon Euler?'

'Hetzelfde lange gezicht, ongeveer dezelfde lengte. Belfort is iets steviger gebouwd, maar dat zie je niet als ze een dikke jas met een capuchon draagt. Als ze haar lange haar had weggestopt, zou ze makkelijk voor Mallon kunnen doorgaan.'

'Maar wat zocht Katrina, als zij tenminste degene is die bij Mallon heeft ingebroken?'

'Misschien dacht ze dat Mallon een kopie van Eli's papieren had. Of misschien probeerde ze Mallon de stuipen op het lijf te jagen.'

'Maar waarom?'

'Geen idee. Ik roep maar wat.' Decker hield de telefoon omhoog. 'Laten we eens kijken of Ryan iets te zeggen heeft.'

Ze kregen verbinding, maar nadat de telefoon vier keer was overgegaan, kregen ze de voicemail.

Dit is de voicemail van Ryan. U weet wat u te doen staat.

Piep.

‘Met Peter Decker van de politie van Greenbury. Belt u me alstublieft meteen terug wanneer u dit bericht hoort.’ Hij gaf zijn mobiele nummer en hing weer op. Hij wees naar de computer. ‘Heb je nog iets nuttigs gevonden in dat stuk metaal?’

‘Nog niet. Ik heb waarschijnlijk meer succes wanneer ik hem meeneem en er bij jou thuis beter naar kijk.’

‘We kunnen hem niet meenemen. Het is bewijsmateriaal.’

‘Eén nachtje maar.’

‘Dat doen we later wel. Nu moeten we de boel hier eens beter bekijken. Nagaan of we geen sporen over het hoofd hebben gezien.’

‘Denk je dat ze niet in het bos is vermoord?’

‘Misschien is ze hier vergiftigd en vervolgens naar het bos gesleept. Als dat zo is, is het huis onze voornaamste plaats delict. Als jij de kastjes in de keuken en de badkamer nou eens doorzoekt en kijkt wat voor pillen en vergif daar allemaal zijn verstoppt. Ik ga naar de woonkamer en de slaapkamer en kijk daar of er sporen zijn die op een vechtpartij wijzen.’

‘Het ziet er allemaal nogal keurig uit, Deck.’

‘Daarom wil ik weten of er sporen zijn die op een vechtpartij wijzen, Harvard. Ik zoek naar kleine barstjes. Uiteindelijk vind ik een lek. Misdrijven zijn nooit waterdicht.’

Hoofdstuk 18

Sommige mensen zorgden dat de kamers waar andere mensen kwamen altijd netjes en opgeruimd waren, maar beschouwden de laden en de kasten in hun slaapkamer blijkbaar als een vuilnisbelt. Katrina Belfort niet. Haar bureau was helemaal leeg, op een computer en een monitor na, en alles wat ze daaronder had opgeborgen was keurig gerangschikt. Terwijl McAdams rondneusde in haar slaapkamer, trok Decker de inhoud van de laden eruit en keek hij de papieren door. Hij vond vooral rekeningen, oude bonnetjes en bankafschriften die op datum en per categorie waren geordend. Alle bedragen die waren bij- en afgeschreven wekten de indruk dat ze een ordelijk leven leidde. Haar wetenschappelijke werk was opgeborgen in de twee onderste laden – papieren met formules die onleesbaar waren, behalve voor mensen die er verstand van hadden – en twee keurig geprinte artikelen, die allebei te maken hadden met longitudinaal onderzoek naar het voorspellen van aandelenkoersen aan de hand van snelle Fourier-transformaties. Er lagen ook een paar brieven aan wetenschappelijke tijdschriften waarin ze uitlegde waar ze mee bezig was en haar werk ter publicatie aanbood.

Er waren geen privé-brieven, maar mensen schrijven elkaar dan ook meestal sms'jes, tweets en e-mails. Hij hoopte dat haar telefoon en computer aanwijzingen bevatten voor wat er in het bos was gebeurd.

Een halfuur later dook McAdams weer op uit de slaapkamer met een vel papier in zijn hand, waaraan hij een latex handschoen droeg. 'Volgens mij moet je dit even bekijken.'

Hij gaf het papier aan Decker. Precies in het midden van het vel papier stonden de regels:

‘Ik kan zo niet doorgaan. Het doet te veel pijn.’

Het was geprint in dezelfde letter en met dezelfde tekengrootte als Belforts artikelen voor wetenschappelijke tijdschriften: Times New Roman met tekengrootte 12.

‘Waar heb je dit gevonden?’ vroeg Decker.

‘In de la van een nachtkastje. Ik trok hem open en daar lag hij,’ zei McAdams. ‘Het is niet echt duidelijk voor een zelfmoordbrief.’

‘Het eerste wat ik wil weten is: wat voor soort pijn? Heb je de badkamer al doorzocht?’

‘Ja.’

‘Heb je medicijnen gevonden?’

McAdams pakte zijn notitieboekje. ‘Aleve, paracetamol, antihistamine, nog iets tegen hooikoorts, pseudo-efedrine, vitaminepillen – biologische, trouwens. Een strip met erythromycin met nog twee pillen... Foei, ze heeft haar kuur niet afgemaakt.’

‘Dus helemaal niets wat erop wees dat ze pijnstillers slikte vanwege een of andere ziekte. Wel iets wat op een psychische aandoening wees? Medicijnen tegen angstaanvallen of depressie?’

‘Alleen de dingen die ik net heb opgesomd, baas. Ze was aan de pil. Dat zou erop kunnen wijzen dat ze een vriend had, ook al staan er hier nergens foto’s van hem.’

‘Natuurlijk. Dat moeten we nog uitzoeken. Illegale middelen?’

‘Jawel, ze had een paar losse joints in een plastic zakje in de la van haar nachtkastje liggen – de la waar niet dat briefje lag.’

‘Hoeveel joints?’

‘Zes. Ik heb ze geteld. Duidelijk een gebruiker, geen dealer.’

‘Mee eens. En hoe zit het met gif?’

‘Niets in de badkamer, hoewel je vermoedelijk wel het loodje kan leggen door een overdosis pseudo-efedrine en dat middel tegen hooikoorts, vooral als je het in combinatie met alcohol inneemt.’

‘Ik heb nog niet in de keuken gekeken. Misschien was ze een stiekeme drinker.’

Het was een huis met een open keuken en zonder aparte eetkamer. McAdams keek in de voorraadkast, Decker deed de koelkast open. Er stond twee liter melk die nog niet over de datum was, sinaasappelsap idem. In de la lagen vers fruit en groente, verse kaas en een paar pakjes vleeswaren. Decker rook eraan – niets was bedorven. Hij keek in de vriezer, die even goed gevuld was: ingevroren sap, fruit, bladerdeeg, koekjes, veel dozen met kant-en-klaarmaaltijden zoals lasagne, groentetaarten, stampotten en een paar pakken met kipfilet met sperziebonen en gebakken aardappeltjes.

‘Er staan ongeveer zes pakken wijn in de voorraadkast. Twee goedkope flessen wijn. Ook twee flessen whisky. Chivas en Jim Beam, maar dat is trouwens bourbon.’

‘En in het aanrechtkastje?’

McAdams ging op zijn hurken zitten. ‘Afwasmiddel, vaatwastabletten, sponzen, gootsteenontstopper...’ Hij opende de fles. De chemicaliën brandden in zijn ogen. ‘Die fles lijkt vol. Niets wijst op een depressie.’ Hij ging weer staan en rekte zich uit. ‘Geen enkele aanwijzing dat het leven van deze vrouw in puin aan het vallen was.’

‘En toch is ze om de een of andere reden vermoord. Als we denken dat het afscheidsbriefje nep is, moeten we zien uit te vinden wie het heeft geschreven en op haar computer heeft getypt. Het moet iemand zijn die ze goed kende. Tyler, denk je dat het je lukt om in haar computer te komen?’

‘Eerlijk gezegd vrees ik van niet, maar ik kan het wel even proberen.’

‘Oké, we doen het zo. Maak het toetsenbord en de muis los. Ik wil dat de technische recherche nagaat of er vingerafdrukken op zitten. Als hij niet is schoongeveegd, krijgen we misschien goede vingerafdrukken. We poederen eerst de aan-uitknop op vingerafdrukken en

nemen de computer dan mee naar het bureau. Probeer het maar even. Kijk of je verder komt. Ik zie je daar later wel. Onderweg neem ik iets te eten mee. Geef me nog even de tijd hier.'

'Afgelopen winter was het op het bureau net iets warmer dan in een iglo.'

'De verwarming is weer gemaakt en nu is het er zo heet dat je een raam open moet zetten als je lucht wilt krijgen. Je houdt het er best uit.'

'Weet je, als er bestanden definitief van haar schijf zijn geweest, kan ik dat niet meer herstellen. Maar een IT'er zou het waarschijnlijk wel lukken de bestanden terug te vinden op haar harde schijf, als ze tenminste niet overgeschreven zijn.'

'We huren een IT'er in als het nodig is. Doe gewoon wat je kan. Neem de computer mee met de auto. Ik loop naar de stad, haal wat te eten en dan zie ik je weer op het bureau.'

'Waarom gaan we niet samen? Of ben je nog niet klaar?'

'Ik vermoed dat ze in het bos is neergeschoten. Maar ook dat ze misschien bewusteloos was en daarnaartoe is gesleept en vervolgens is neergeschoten. Ik wil kijken of ik hier sporen van een vechtpartij kan vinden.'

'Het is hier brandschoon.'

'Dat weet ik. En het ruikt ook niet naar ontsmettingsmiddelen. Misschien was er niet zo veel bloed dat de hele boel schoongemaakt moest worden met bleekmiddel. Misschien was een keukenrol genoeg. Het enige wat ik wil zeggen is dat ik wel bewijzen zal vinden als ze hier is vermoord.'

'Wil je dat ik blijf om je te helpen?'

'Nee, dank je. Jij kraakt die computer, Harvard, en dan doe ik het sporenonderzoek. We doen allebei waar we goed in zijn.'

Kunstlicht was niet hetzelfde als daglicht. Ze hadden allebei hun voordelen omdat ze een ander spectrum hadden. Iets wat zichtbaar was in het daglicht, viel vaak weg in zijn omgeving wanneer je bij kunstlicht keek en vice versa. Het was altijd aan te raden om de plaats delict onder verschillende omstandigheden te bekijken.

Het huis zag er 's avonds gezellig uit: het was opgeruimd, er was een open haard en er lagen kussentjes en kleedjes. De houten vloer was recentelijk geveegd en de tafelbladen waren stofvrij. Zelfs de fotolijstjes waren gepoetst. De vuistregel was dat vrouwen in de keuken een moord plegen, maar in de slaapkamer worden vermoord. Daarom begon Decker daar aan zijn sporenonderzoek.

Zijn telefoon ging... een nummer dat hij niet herkende. 'Met Decker.'

'Decker van de politie?'

'Ja. Met wie spreek ik?'

'Ryan Belfort. U heeft me gevraagd of ik u meteen kon terugbellen. Is alles goed met mijn zus?'

'Meneer Belfort, waarvandaan belt u?'

'Uit mijn kantoor. Wat is er aan de hand?'

'Waar is uw kantoor?'

'Manhattan. Ik word een beetje nerveus.'

'Meneer Belfort, het spijt me dat ik u dit moet vertellen, maar uw zus is overleden -'

'O, mijn god! Wat is er gebeurd?'

'Meneer Belfort, het is misschien het beste als we dit gesprek onder vier ogen voeren. Zou het u lukken om naar Greenbury te komen?'

Hij sprak nu op fluisterton. 'Ik heb haar gisteren nog gesproken.'

'Hoe laat?'

'Om ongeveer vier uur 's middags. Dit is krankzinnig. Ik kan me niet...' Zijn stem ebde weg.

'En uw ouders, meneer Belfort? Als u me een nummer -'

‘Er waren alleen Kat en ik. Onze ouders zijn zes jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk. Kat was niet alleen mijn zus, maar ook mijn moeder.’ Zijn stem brak. ‘Wat is er gebeurd? Was het een ongeluk?’

‘Nee, dat was het niet. Op dit moment behandelen we het als een dood onder verdachte omstandigheden.’

‘Moord?’

‘Moord of zelfmoord...’

‘Het kan niet dat ze zelfmoord heeft gepleegd!’

Dat klonk vol overtuiging. Decker vroeg: ‘Waarom zegt u dat?’

‘Kat was niet suïcidaal. Ze was een stuk gelukkiger dan ik haar in tijden had gezien. Ze vond haar baan leuk. Ze vond het prettig om in een kleine stad te wonen. Ze kon het goed met haar studenten vinden. Ze was onder de indruk van hun intelligentie.’

‘Heeft ze namen van bepaalde studenten genoemd?’

‘Nee, dat niet. Denkt u dat een van haar studenten het heeft gedaan?’

‘Dat weten we niet. Heeft ze het met u over haar studenten gehad?’

‘Alleen om te zeggen dat het allemaal nogal verschillende types waren en dat ze dat prettig vond. Ik kan het gewoon niet geloven... Dit is echt volkomen krankzinnig! Kunt u me er meer over vertellen?’

‘Ik zou graag meer informatie willen hebben voordat ik u meer vertel. Ik wil u niet misleiden of iets zeggen wat niet klopt. Ik beloof u dat ik het u direct zal melden wanneer ik meer te weten kom. En het zou goed zijn als we elkaar onder –’

‘Dit is gewoon afschuwelijk.’ Hij zweeg even. ‘Ik ben volkomen verbijsterd.’

‘Meneer Belfort, was uw zus bij uw ouders toen ze dat auto-ongeluk kregen?’

‘Nee.’

‘Weet u of ze lichamelijke pijn had?’

‘Lichamelijke pijn?’ Een korte stilte. ‘Voor zover ik weet was ze kerngezond. We zijn ongeveer een maand geleden wezen skiën. We zijn allebei fanatieke skiërs.’

‘En hoe zit het met emotionele pijn – depressie of angstaanvallen?’

‘Iedereen is af en toe somber of een beetje bang.’

‘Ik bedoel iets wat haar verlamde...’

‘Ze heeft geen zelfmoord gepleegd! Dat weet ik zeker.’

‘Ik moet u deze vragen stellen. Het spijt me als u dat vervelend vindt. U zei dat ze het goed met haar studenten kon vinden. Weet u iets van andere relaties? Een vriend, misschien?’

‘Als ze die had, heeft ze mij er in elk geval niets over verteld. Ik weet dat ze ongeveer drie jaar geleden een soort affaire had – Jason Logan. Hij was docent wiskunde aan de Universiteit van Maryland. Ze zijn op goede voet uit elkaar gegaan. Wat haar betreft was het niet serieus. Hij was twintig jaar ouder en getrouwd. Ik vond het niet zo’n prettig idee dat ze iets had met een getrouwde man, maar voor zover ik weet had zij daar niet zo veel last van.’

‘Oké.’ Decker schreef zo snel als hij kon. ‘En voor zover u weet, hadden ze geen contact meer.’

‘Ze hadden geen contact meer, nee. Kat zou het me hebben verteld als het wel zo was.’

‘Is ze de afgelopen drie jaar weleens over iemand anders begonnen?’

‘Niet echt. Ze zei altijd dat ze het veel te druk had voor een relatie wanneer ze eenmaal een baan aan een universiteit had gekregen. Heeft u aanwijzingen waaruit iets blijkt?’

‘Nee, die heb ik niet. En hoe zit het met vrienden?’

‘Ik heb geen idee. Volgens mij had ze het te druk voor intensieve vriendschappen.’

‘Kunt u iemand bedenken die haar iets zou willen aandoen?’

‘Helemaal niemand.’

‘En u weet heel erg zeker dat ze geen... compromitterende relatie had?’

‘Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen, maar mij lijkt van niet. Maar ik kan u het volgende vertellen: ze was niet depressief!’

‘Bent u op de een of andere manier in de gelegenheid om naar Greenbury te komen, meneer Belfort?’

‘Om het lichaam op te halen? Dat zal ik op een gegeven moment wel moeten doen, ja.’

‘We zijn er nog niet klaar voor om het lichaam vrij te geven.’ God, nee, daar waren ze nog lang niet klaar voor. Decker zou hem pas over het gehavende lichaam vertellen wanneer het echt niet anders kon. ‘Ik wil u nog steeds graag onder vier ogen spreken.’

‘Is dat nou echt nodig?’

‘Het is misschien wel nuttig,’ zei Decker.

‘Ik kan pas in het weekend. Ik zit midden in een rechtszaak, en op kantoor is het nu een gekkenhuis. Bent u op de een of andere manier in de gelegenheid om naar New York te komen?’

‘Eventueel op zondag. Zou dat u uitkomen?’

‘Misschien. Belt u me zondag even.’

‘Dank u, meneer Belfort. Het spijt me dat ik u dit moet vragen, maar waar was u gisteravond? Ik moet u wegstrepen als verdachte.’

Een bittere lach. ‘Ik was tot een uur of elf op kantoor en toen ben ik naar huis gegaan en rond een uur of twee gaan slapen. Zoals ik al zei: we zitten midden in een rechtszaak.’

‘Is er iemand die kan bevestigen waar u was?’

‘Op kantoor moet ik uitchecken met mijn pasje wanneer ik het pand verlaat. Thuis? Voor zover ik me kan herinneren had de nachtportier dienst. George Ellison. U zou hem kunnen bellen.’

‘Bedankt voor uw medewerking en voor het beantwoorden van mijn vragen. En nogmaals, mijn oprechte deelneming.’

Belfort zweeg even. ‘Meneer, ik weet natuurlijk niet alles over haar

leven. Maar ik weet zo zeker als één en één twee is dat ze geen zelfmoord heeft gepleegd.’

Decker ademde diep in en zuchtte. ‘Daarom vroeg ik u of uw zus vijanden had... die haar misschien iets wilden aandoen.’

Op fluisterton zei hij: ‘Dat zou ik werkelijk niet weten. Maar die kunt u maar beter eerder vinden dan ik.’

‘Meneer Belfort, u kunt deze zaak beter aan...’ Hij stopte met praten toen hij zich realiseerde dat hij tegen de kiestoon sprak.

Hoofdstuk 19

Decker maakte twee lijstjes.

Waarom het zelfmoord zou kunnen zijn:

1. Eén schot door het hoofd. Kogel uit het pistool? Waarschijnlijk.
2. Een zelfmoordbrief.
3. Geen aanwijzingen voor nog een plaats delict – voorlopig tenminste.
4. Haar huis was opgeruimd... Alles afgehandeld voordat ze uit deze wereld vertrok?
5. Recente zelfmoord van Elijah Wolf. Heeft ze hem geïmiteerd? Was er een verband?

Waarom het twijfelachtig is dat het om zelfmoord gaat:

1. Geen bewijs dat Katrina's leven aan het instorten was. Het huis van iemand die zijn zaken op orde heeft (zie punt 4 van waarom het zelfmoord zou kunnen zijn).
2. Het schot door haar hoofd was in een vreemde hoek voor zelfmoord.
3. Ze had geen kleren aan. Een poging om haar dood op de zelfmoord van Elijah Wolf te laten lijken? Als ze PCP in haar bloed had, had ze misschien een verhoogde lichaamstemperatuur en daarom misschien haar kleren uitgetrokken. Check met het toxicologisch rapport.
4. Volgens studenten en collega's zijn er geen aanwijzingen voor drug- of alcoholmisbruik. Dit punt verder onderzoeken.
5. Zelfmoordbrief was erg algemeen. Nep?

Hij las de lijst een paar keer door. Als er ook maar iets was wat erop wees dat ze in haar huis was vermoord – en dat was inclusief een overdosis of vergif – zou Decker daar zeker bewijzen voor vinden. Hij had twee brillen bij zich. De ene was om letters te lezen die te klein waren voor zijn oude ogen. De andere had een nog sterkere lens. Die gebruikte hij wanneer hij naar sporen zocht. Hij trok latex handschoenen aan, deed de vingers goed en ging aan het werk.

Overall in huis lag een houten vloer, behalve in de keuken en in de badkamer, met hier en daar een vloerkleed. Hij zette zijn sporenbril op en keek of er krassen in het hout zaten of vlekken van bleekmiddel waar iemand had lopen schrobben om bloedvlekken weg te krijgen. Toen hij geen duidelijke sporen vond, onderzocht hij de vloerkleden. Hij ging op zijn knieën zitten en speurde naar natte plekken. Niets. Vervolgens ging hij staan en schoof hij de meubelstukken voorzichtig van de vloerkleden. Daarna tilde hij de vloerkleden op en controleerde hij de voering aan de onderkant. Niets nats of plakkerigs. Hij controleerde de bekleding van de bank en de stoelen, verwijderde de kussentjes om in de naden te kijken en te voelen, maar moest constateren dat alles volkomen normaal was.

Vervolgens ging hij naar het kleine, betegelde keukentje dat uitkwam bij de achterdeur. De vloer en de voegen zagen er schoon en droog uit. Niettemin besproeide hij het vloeroppervlak met luminol en deed hij het licht uit. Hier en daar verscheen een neonblauwe vlek, maar deze kleine plekje waren vaak het gevolg van piepkleine dierlijke resten die ook oplichtten onder luminol. Of van voedselresten. Als er sprake was van een schot- of een steekwond zou de hele vloer oplichten.

Vervolgens ging Decker naar de slaapkamer. Hij controleerde het beddengoed dat op het bed lag: droog. Hij duwde het tweepersoonsmatras aan de kant om de bedbodem te bekijken en te betasten: droog. Hij keek in het bad of er plukken uitgetrokken haar in het af-

voerputje lagen: relatief schoon. Hij sproeide luminol in het bad om te kijken of er iets was weggespoeld. Hier en daar verschenen doffe vlekken die waarschijnlijk eerder het gevolg waren van huidschilfers dan van vers bloed.

Hij bekeek snel de badkamer. Er stond een bad met douche. Wanneer mensen daar worden aangevallen, grijpen ze zich vaak vast aan het douchegordijn, dat daardoor wordt losgetrokken of scheurt. Het douchegordijn hing keurig op zijn plek en was nog helemaal heel.

De badmat hing netjes opgevouwen over de rand van het bad en vertoonde geen bloedvlekken. Hij haalde de stop uit het afvoerputje en stak een vinger in de afvoerpijp. Er zaten wat haren in, maar niet veel. En het waren allemaal losse haren – geen wortels. Hij keek onder de wasbak. Uiteindelijk deed hij teleurgesteld de deur van het kastje weer dicht.

Hij ging naar de linnenkast op de overloop. Die had louverdeuren en zes planken. Het linnengoed lag in keurige stapeltjes: de badhanddoeken bij de badhanddoeken, de handdoeken bij de handdoeken en de washanden bij de washanden. Sommige handdoeken pasten niet echt bij elkaar qua kleur en stijl en ouderdom, maar alles was schoon. Bij een keurig opgevouwen stapeltje kussenslopen lagen ook twee extra kussens. Er lag ook een stapel beige, gele, roomwitte en witte hoeslakens – als het maar paste, vermoedde hij. Toen viel zijn oog op een stapeltje dekbedovertrekken. Het stapeltje was iets minder keurig en een van de overtrekken was op de grond gevallen.

Alsof iemand snel een overtrek van de stapel had gerukt en niet in de gaten had gehad dat het overtrek eronder was gevallen. Het dekbedovertrek in paniek had gepakt omdat hij iets zocht waar hij een lijk in kon wikkelen. Het was veel makkelijker om een pakketje te verslepen dan een los lijk met bungelende ledematen.

Stel... stel dat Katrina Belfort gewond was geraakt tijdens een vechtpartij met haar moordenaar? Misschien was ze geduwd en had

ze haar hoofd gestoten, niet zo hard dat ze in één keer was overleden, maar hard genoeg om bewusteloos te raken. En stel dat de moorde- naar vervolgens had gedacht dat ze dood was. Hij was in paniek ge- raakt, had haar naar het bos gesleept en vervolgens geprobeerd de verwonding uit te wissen met een schotwond in de hoop de recher- cheurs op een dwaalspoor te zetten.

Oké, als dat de theorie was, moest Decker nog wel bedenken hoe ze zo hard op haar achterhoofd kon zijn gevallen dat ze bewusteloos was geraakt. Misschien was ze tegen een muur geduwd of gestruikeld en achterover gevallen. Soms laten zulke verwondingen een hoop bloedspetters achter, maar soms ook niet. Dat soort verwondingen was gewoonlijk niet dodelijk – in elk geval niet onmiddellijk. Mis- schien was het wel een ongeluk. Misschien ook niet. Het deed er ei- genlijk niet toe. Het resultaat was hoe dan ook hetzelfde. De moorde- naar dacht dat ze dood was en raakte in paniek. In plaats van de politie te bellen, besloot hij zich van het lijk te ontdoen, met het idee dat haar afwezigheid hem de tijd zou geven om een uitvlucht te ver- zinnen en een verhaal te bedenken. Daarom wikkelde hij haar in een dekbedovertrek, sleepte haar naar het bos en schoot haar door het hoofd op de plek waar ze zich gestoten had. Toen liep hij terug naar het huis en wiste hij onderweg zijn sporen uit. Misschien belde hij een goede vriend, die hij om hulp vroeg... wat Deckers leven enorm zou vergemakkelijken. Hoe meer mensen erbij betrokken waren, hoe makkelijker dit soort zaken kon worden opgelost.

Oké, als hij ervan uitging dat Katrina achterover was gevallen, moest ze haar schedel tegen iets hards hebben gestoten, zoals een vloer of een muur of een meubelstuk met een scherpe rand, bijvoor- beeld een tafeltje. Op de vloer en de tegels zaten nergens butsen of deuken en daarom onderzocht hij de muren: een hoofd had mis- schien een buts of een deuk of een krater achtergelaten, maar het pleisterwerk leek nog helemaal heel.

Hij moest nu alleen de hoeken en de randen van het meubilair nauwgezet onderzoeken. Decker begon met de granieten aanrechtbladen, ging vervolgens naar de boekenkast en het salontafeltje en toen naar de bijzettafeltjes. Het loonde altijd de moeite om geduldig te zijn. Soms was het pas het laatste voorwerp dat hij controleerde – in dit geval een vierkanten bijzettafeltje met een marmeren blad op een koperen frame. Op het eerste gezicht leken de hoeken schoon, maar luminol vertelde een ander verhaal. De linkerhoek aan de achterkant was onder de beklede armleuning van de bank geschoven. Toen hij luminol over het tafeltje sproeide, lichtte het op als de kaarsen in een chanoekia.

Moord *Gadol Haja Sjam*.

Er zat ook een klein plukje haar tussen het koperen frame en het marmeren blad. Decker pakte een pincet en trok het eruit. Aan sommige haren zat nog een wortel en huid, waardoor het perfect was voor een DNA-test. Hij stopte het in een zakje voor bewijsmateriaal.

Hij ging op zijn knieën zitten en rook aan de vloer op de plek voor het bijzettafeltje.

Afwasmiddel.

Hij sproeide luminol op het stuk vloer.

Er verschenen allemaal blauwe vlekjes – een lekkende wond en geen slagaderlijke bloeding.

Hij moest het huis millimeter voor millimeter door de technische recherche laten uitkammen. Op een schone plaats delict – of op iedere plaats delict, wat dat aangaat – kon je nooit zorgvuldig genoeg zijn.

Toen hij weer op het bureau kwam, keek Decker naar McAdams, die zat te typen op de computer van Katrina Belfort. ‘Lukt het een beetje?’

McAdams keek op. ‘Ik ben in haar onderzoekspapieren gekomen,

maar ik snap er helemaal niets van. Ik heb ze geprint zodat we ze kunnen meenemen naar Gold.'

'En haar e-mail?'

'Nog niet gelukt.'

'We krijgen een rechterlijk bevel. Ik ben ervan overtuigd dat ze is vermoord. Ze is misschien door een ongeluk om het leven gekomen, maar bewust door haar hoofd geschoten.' Decker vertelde wat hij had ontdekt. 'Iemand heeft de vloer en een bijzettafeltje schoongemaakt en het bijzettafeltje omgedraaid zodat de hoek waar Katrina haar hoofd heeft gestoten niet te zien was. De technische recherche is er nu bezig. Ik heb ze Katrina's toetsenbord en muis op vingerafdrukken laten poederen.'

'En hebben ze iets gevonden?'

'Nee, niks. Ze waren schoongeveegd. Nou was Katrina wel een beetje een schoonmaakmaniak, maar het is wel raar om een zelfmoordbrief te schrijven en vervolgens je toetsenbord schoon te vegen.' Decker stak een kauwumpje in zijn mond. 'Heb je honger?'

'Ik verga van de honger.'

'Rina heeft eten gemaakt. We gaan naar huis en praten daar wel verder.'

'Wat doe ik met haar computer?'

'Die bergen we op. Neem haar onderzoek maar mee. Ik wil weten waar ze nou mee bezig was.'

'Denk jij dat ze is vermoord vanwege haar wetenschappelijke werk?'

'Geen idee. Maar hoe meer we weten, hoe beter.'

'En haar schare bewonderaars? Vooral haar jonge, mannelijke bewonderaars. Misschien was er wel één die meer wilde. Je weet hoe impulsief studenten kunnen zijn.'

'Ik heb haar broer gesproken.'

'Dus Ryan is haar broer?'

‘Ja. Toen Katrina in Maryland woonde, had ze een relatie met een getrouwde man.’

‘Ze heeft dus al eerder slechte keuzes gemaakt, en misschien heeft ze nu wel een nog slechtere keuze gemaakt. Aan wie moeten we dit soort dingen nou vragen? Het zou een collega van de vakgroep kunnen zijn, maar ook een student.’

‘Behalve dan dat studenten meestal geen auto hebben. Ik moet steeds aan de auto denken die ’s nachts af en toe voor haar deur stond.’

‘Dan moeten we de studenten zien weg te strepen van de verdachtenlijst en ons op haar collega’s concentreren.’

Decker zei: ‘Goed idee. Dan beginnen we met Damodar Batra en Mallon Euler. Die zijn nu kamergenoten. We krijgen ze na het eten wel te pakken. En trouwens, heb je Zhou nog gesproken?’

‘Ze is al twee dagen de stad uit.’

‘Waar is ze?’

‘Dat wilden ze me niet zeggen op haar kantoor.’

‘Zoek uit waar ze is en ga het na. Als ze echt de stad uit was, is ze ook geen verdachte meer voor de moord op Katrina.’

‘Waarom verdenk je haar?’

‘Alleen omdat ze ook bij de vakgroep zit en Eli’s papieren wel erg graag wilde zien. En Lennaeus Tolvard? Heb je hem nog te pakken gekregen?’

‘We lopen elkaar de hele tijd mis. Moet ik het nog een keer proberen?’

‘Ja, graag. Hij en Eli deden samen iets stiekems. Ik wil weten wat ze deden.’ Decker keek op zijn horloge. Het was al bijna zeven uur. ‘Maar we gaan eerst even eten.’

‘Prima.’ McAdams ging staan en tilde de computer op om hem naar de kooi voor bewijsstukken te brengen.

‘We moeten iedereen opnieuw verhoren. Als wij nou het college doen, vraag ik Karen en Kevin of ze nog een keer met de burens willen

praten. Daarna gaan we naar Boston en laten we Eli's papieren aan Gold zien. Ik wil nou godverdomme weleens weten wat hij te zeggen heeft.'

'Je vloekt. Je bent vast moe.'

'Ik ben doodop.' Decker wreef in zijn ogen. 'We moeten maar eens gaan eten. Op brood alleen kunnen we niet werken.'

Het gesprek, dat voornamelijk over de moord op Katrina ging, duurde het hele avondeten en werd ook nog voortgezet tijdens de thee en de koffie. Rina droeg een joggingpak en luisterde naar de mannen die aan het praten waren. Het was behaaglijk in huis. Zelfs zo warm dat ze de verwarming lager zette omdat de mannen klaagden.

Ze wachtte tot er een stilte viel in het gesprek. Toen vroeg ze: 'Zal ik met je meegaan wanneer je de studenten weer gaat ondervragen?'

Decker keek zijn vrouw aan over de rand van zijn mok. 'Waarom vraag je dat?'

'Hoe vaak heb je nu al met Mallon gesproken? Als ze manipulatief is – en ik zeg niet dat ze dat is – maar als ze dat is, heeft ze je ondertussen wel door. Ze zal het anders moeten aanpakken als er nog iemand bij is.'

'Het is geen slecht idee,' zei McAdams.

'En je weet dat ik op college wiskunde als hoofdvak had... hoewel ik lineaire algebra nooit heb gehaald.' Rina keek McAdams aan. 'Ik ben op mijn negentiende gestopt met studeren en naar Israël vertrokken. Mijn ouders konden het niet echt waarderen.'

De jongeman grinnikte. 'Ik wist wel dat er een rebel in je zat.'

'Het is duidelijk dat ik dol was op het traditionele leven waar het toe leidde, want daar ben ik dan.' Ze keek haar echtgenoot weer aan. 'Wat vind je ervan?'

'Waarvan?'

'Als ik met je meega wanneer je de studenten ondervraagt.'

Decker zette zijn mok neer. ‘Wat weet je allemaal nog van wiskunde, schat?’

‘Ik heb al meer dan dertig jaar geen ingewikkelde berekeningen gedaan. Maar ik heb jullie over Fourier-transformaties en eigenvectoren en eigenwaarden horen praten en de begrippen opgezocht. Toch best mooi soms, zo’n computer. Je kan allemaal minilezingen vinden, en op een bepaalde manier krijg wel een beetje mee wat er gebeurt. Je moet je gewoon de terminologie een beetje eigen maken.’

‘Hoe veel is “een beetje”?’ vroeg McAdams.

‘Dit is wat ik van die lezingen heb onthouden. Eigenvectoren worden gerepresenteerd door matrixen en kunnen worden gebruikt als alternatief coördinatensysteem, en Fourier-analyse is een manier om complexe golven op te delen in simpele trigonometrische functies. Wie bestudeert wat?’

Decker zocht in zijn aantekeningen. ‘We hebben Eli, die eigenwaarden bestudeerde... wat is het verschil tussen een eigenwaarde en een eigenvector?’

‘Een waarde is een scalaire grootte – een getal. Een vector is een lijn die zich in een bepaalde richting beweegt. Een eigenvector is een gespecialiseerde vector die een meervoud is van zichzelf. De scalaire grootte of het getal waarmee de eigenvector wordt vermenigvuldigd heet een eigenwaarde. Kun je me nog volgen?’

‘Wat bedoel je met een alternatief coördinatensysteem?’ vroeg Tyler.

‘Wanneer je een punt in de ruimte voorstelt, denk je gewoonlijk toch aan iets op een x-, y- of z-as?’

‘Als jij dat zegt,’ antwoordde Decker.

Rina ging verder: ‘Eigenvectoren kunnen gebruikt worden om punten te lokaliseren. En voor zover ik heb begrepen, bestudeerde Eli eigenvectoren, eigenwaarden en Fourier-analyse.’

Decker zei: 'Misschien waren het Fourier-transformaties.'

'Ik durf erom te wedden dat al die Fourier-dingen iets met elkaar te maken hebben,' zei McAdams.

Rina zei: 'En volgens mij was dat ook Katrina Belforts specialisme: snelle Fourier-transformaties. Dat is waarschijnlijk de reden waarom Eli Belfort als scriptiebegeleider wilde en niet Rosser.'

'Je hebt echt goed opgelet,' zei McAdams.

'Ik kan me ergens heel goed op concentreren als ik dat wil. Wat is Rossers specialisme?'

'Geen idee, maar dat doet er niet echt toe,' zei McAdams. 'Hij wil de briljante studenten, en het maakt hem niet uit wat ze precies bestuderen.'

'Daar zit wat in.' Decker wendde zich tot Rina. 'Je wilt ons iets mededelen.'

'Waarom zeg je dat?'

'Je hebt een bepaalde blik in je ogen.'

Rina zei: 'Ik probeer te bedenken waar die vakgebieden elkaar overlappen – eigenvectoren en Fourier-analyse en Tolvard en kosmologie. Misschien zoiets als complexe golven in de ruimte in kaart brengen.'

McAdams sloeg zijn armen over elkaar en keek Rina aan. 'Dat klinkt wel goed, vind ik.'

'Ik ben een nerd. Alleen nerds worden supergelovig als ze opstandig zijn.'

'Nou, je bent de aantrekkelijkste nerd van de hele wereld,' zei Decker.

'Zo...' Rina boog zich voorover en kuste hem op zijn wang. 'En jij bent de knapste man van de hele wereld.'

'Nou, dat is niet waar.'

'Ik vind van wel.'

'Hmm...' zei McAdams. 'Wat Rina zei over de twee vakgebieden

die elkaar overlappen: dat is misschien waarom Eli van wiskunde op natuurkunde is overgestapt.’

Decker haalde zijn schouders op. ‘Dat zou kunnen. Maar Elijah Wolf heeft officieel zelfmoord gepleegd. Katrina is hoogstwaarschijnlijk vermoord. Ik ben op dit moment meer in haar geïnteresseerd.’

‘En denk je niet dat die twee zaken iets met elkaar te maken hebben?’ vroeg McAdams.

‘Geen flauw idee.’ Decker keek op zijn horloge. ‘We moeten gaan.’

Rina vroeg: ‘En ik dan?’

‘Jij moet mee,’ zei McAdams.

‘Volgens mij beslis ik dat,’ zei Decker. McAdams en Rina keken hem aan. ‘Je mag mee.’

‘Alleen als je het vriendelijk vraagt.’

‘Nou moet je niet overdrijven.’

‘Ik heb morgen trouwens ook niets te doen. Ik zou ook mee kunnen gaan naar Gold.’

‘Verveel je je een beetje, schat?’

‘Ik heb gewoon iets te veel binnen gezeten. Het sneeuwt de laatste tijd nogal vaak en ik moet een reden hebben om uit mijn leesstoel te komen.’

‘Ik vind het een geweldig idee,’ zei McAdams. ‘Gold is meer op haar gesteld dan op ons.’

‘Iedereen is meer op haar gesteld dan op ons.’ Decker haalde zijn schouders op. ‘Oké, ga dan maar mee, Rina. Ik stel je gezelschap op prijs en je maakt altijd een lekkere lunch voor onderweg.’

‘Ik luister mee en zeg wel wat ik ervan vind,’ zei Rina.

Decker zei: ‘Ja, volgens mij kunnen we best een stel extra ogen en oren gebruiken.’

‘Ik dacht eerder aan een mens die zich met het gesprek bemoeit.’

Hoofdstuk 20

Als je studenten zo snel mogelijk wilde strikken, moest je ze uitnodigen op jouw kosten te eten en te drinken. Mallon koos alweer voor Rajah's, het Indiase restaurant met de vele veganistische opties. Toen Decker, McAdams en Rina binnenkwamen, zat ze verscholen achter het menu. Ze knikte en het drietal ging zitten en nam de menu's aan van de ober. Damodar Batra verscheen een paar minuten later in een parka, spijkerbroek en bergschoenen. Hij hing zijn jas aan de kapstok, snoof diep en ademde langzaam uit.

'Dit voelt als thuis.' Hij trok een stoel bij aan het hoofd van de tafel, die voor vier personen was bedoeld.

'Waar was je nou?' Mallons gezicht was nog steeds verscholen achter een eindeloze lijst met voorgerechten. Ze klonk geërgerd.

'Ik had een gesprek met Newberg.'

'Newberg?' Mallon legde het menu neer een keek hem aan met een dodelijke blik. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Ik heb hem gesmeekt. Hij gaf me twintig minuten.'

'Wil hij je hebben?'

'Waarschijnlijk niet. En jij? Al iemand gevonden?'

'Nee. Ik moet misschien iemand van buiten de vakgroep zoeken.' Ze vouwde haar handen ineen. 'Rosser wil me niet helpen. Hij haat me.'

'Hij haat iedereen.'

'Eli niet.'

'Nee, Eli was de enige die hij wel mocht. Toen had Eli het lef om dwars te liggen en was het allemaal niet meer leuk.' Batra schudde zijn hoofd en keek Decker aan. 'We doen ons best om een nieuwe scriptiebegeleider te vinden, maar dat is nogal ingewikkeld omdat het

zo'n kleine vakgroep is. En dit is verdomme ons laatste jaar. Ik ben bijna klaar met mijn scriptie. Het is een regelrechte nachtmerrie.'

'Voor Katrina Belfort is het waarschijnlijk ook een regelrechte nachtmerrie, behalve dan dat ze dood is,' zei McAdams.

'Nou, ja, goh...' Batra keek beteuterd. 'Bedankt voor het eten.'

'Wie is Newberg?' vroeg Decker.

'Ook een docent,' zei Batra. 'Hij is nieuw, maar blijkbaar heeft hij het erg druk. De lul.'

Decker zei: 'Er zitten dames aan tafel.'

Batra beet op zijn onderlip. 'Sorry.' Hij keek Rina aan. 'Volgens mij kennen we elkaar niet.'

Rina glimlachte. 'Rina Decker. Geen familie.'

'Nou, dat is dan ook toe... o...' Hij sloeg zich voor zijn voorhoofd. 'U bent de vrouw van meneer Decker.'

'Inderdaad. Leuk om kennis te maken.'

'Insgelijks.'

'Kunnen we bestellen?' Mallon was nu niet meer geërgerd, maar ronduit chagrijnig. 'Ik heb nog wel meer te doen.'

Decker wenkte de ober. De twee studenten bestelden iets te eten. McAdams bestelde chaithee en gewone thee voor Decker en Rina omdat ze alle drie al gegeten hadden.

Mallon bleef haar handen maar ineenvouwen en openvouwen. 'Nou, het gevoel is wederzijds.'

Decker zei: 'Sorry?'

'Rosser. Rosser haat mij, maar ik haat hem ook. Wat een arrogante zak.'

Batra zei: 'Eerder een eikeltje.'

'Kon hij een beetje overweg met Belfort?' vroeg McAdams.

Mallon haalde haar schouders op. 'Ik heb haar nooit over hem tekeer horen gaan, maar volgens haar was hij wel misogyn. Dat was ook wel duidelijk.'

Batra vroeg: 'Waarom vragen jullie naar Rosser?'

'Katrina is dood. Ik praat op dit moment met een heleboel mensen.'

'Hij is wel een lul,' zei Mallon, 'maar volgens mij is hij niet de reden waarom ze zelfmoord heeft gepleegd.'

Decker vroeg: 'Dus jij denkt dat Katrina Belfort zelfmoord heeft gepleegd?'

'Dat is wat iedereen zegt,' Batra zweeg even. 'Heeft u een ander idee?'

'Was ze depressief?' vroeg Decker.

'Ik kreeg niet die indruk, maar ik kende haar niet goed.'

'Je kende haar zo goed dat je haar bij haar voornaam noemde.'

'Dat deden we allemaal,' zei Mallon. 'Ze was niet veel ouder dan wij en het was haar idee.'

'Ja, precies,' zei Batra. 'We gingen alleen zakelijk met haar om.'

'Zakelijk, maar je bent wel bij haar thuis geweest.'

Batra verstrakte. 'Maar Mallon en Ari en Eli en nog een stel anderen ook. We mochten in het weekend altijd bij haar langskomen. Ze wilde graag beschikbaar zijn voor haar studenten. Je hoefde haar alleen even te bellen voordat je langskwam. En wat dan nog?'

'Hoe bedoel je, "en wat dan nog"?'

'Hou eens op met die verdachtmakingen. Er was helemaal niets gaande tussen haar en mij of een van de andere studenten wat niet met wiskunde te maken had. Zo was ze niet.'

'Je hoeft niet zo defensief te reageren, Batra,' zei McAdams. 'We moeten het vragen.'

'En ik heb antwoord gegeven. Anders nog iets?'

'Doe niet zo aangebrand,' zei Decker. 'En even ter info, we zullen nog veel meer vragen stellen. Dat krijg je bij een moordzaak.'

Mallon zette grote ogen op: 'Is ze vermoord?'

Decker ontweek haar vraag. 'Op dit moment komt de technische

recherche haar hele huis uit. En ik heb haar mobiele telefoon en haar computer. Ze belde en sms'te vooral met haar studenten, collega's en haar broer: we hebben alle tijdstippen en data van afspraken en dat soort dingen. Dus als jij me zegt dat jullie verstandhouding puur zakelijk was, heb ik geen enkele reden om aan je woorden te twijfelen.'

'Nou, dat is goed om te horen. Mijn hartelijke dank,' zei Batra.

'Als je zo arrogant blijft doen, zullen we je pas echt hard aanpakken,' zei Decker. 'Zolang ik niet beter weet, zijn jullie allemaal verdachten. Hoor je me?'

De beide studenten zwegen. Uiteindelijk vroeg Batra: 'Arresteert u me of zoiets?'

'Als je vraagt of je mag gaan, is het antwoord ja. Maar ik raad het je niet aan. Dat maakt je een beetje verdacht.' Toen Batra niet reageerde, zei Decker: 'Weet je, zodra we in haar e-mail zijn gekomen, weten we waarschijnlijk veel meer over haar privéleven. Dus als jullie ons iets willen vertellen, kunnen jullie dat beter nu doen.'

Mallon was zenuwachtig. 'Voor mij geldt hetzelfde als voor Batra. Ik weet niet veel over Katrina's privéleven. We hadden het bijna altijd over wiskunde.'

'Wat voor soort wiskunde?' vroeg Rina.

Mallon keek haar aan alsof het net tot haar was doorgedrongen dat ze ook aan tafel zat. 'Fourier-analyse.'

Rina zei: 'Ik ben geen deskundige, maar ik heb de indruk dat het op nogal veel terreinen kan worden toegepast.'

'Het kan op miljarden manieren worden toegepast.'

Decker vroeg: 'Zou je het daarom voor ons een beetje kunnen toespitsen? Waarover ging bijvoorbeeld Katrina's proefschrift?'

Batra leunde naar achteren in zijn stoel en zuchtte. 'De wisselwerking tussen Fourier-transformaties en de stochastische oscillator.' Hij keek even naar Mallon. 'Je hoeft me niet zo vuil aan te kijken. Ze kunnen zo uitzoeken waarover haar proefschrift ging. En als ze haar

computer in beslag hebben genomen, komen ze er uiteindelijk toch wel achter wat ze aan het doen was.'

McAdams vroeg: 'En wat was ze precies aan het doen?'

'Niks illegaals, als je dat soms denkt,' zei Mallon. 'Alleen keurde de vakgroep het niet goed.'

Stilte. Decker zei: 'Oké, jongelui. Zeg het maar gewoon. Nu wil ik horen hoe het zit.'

Batra zei: 'Katrina had een paar klussen aangenomen als consultant voor grote hedgefondsen. Om zoiets te doen – op zo'n grote schaal – moest ze toestemming hebben van de vakgroep. Ze moeten kijken of er geen sprake is van belangenverstrengeling of tegenstrijdige belangen of zoiets. Persoonlijk vind ik het een belachelijke maatregel.'

'We hebben kennisgenomen van je mening,' zei McAdams. 'Volgens jou konden haar extracurriculaire bezigheden dus een reden zijn voor ontslag?'

'Het zou haar problemen met Rosser hebben opgeleverd. Vooral omdat ze geen vaste aanstelling had.'

'Waarom nam ze dan zo'n risico?'

'Vanwege het geld, natuurlijk,' zei Mallon. 'Ze kreeg een bedrag dat ongeveer vijf keer zo groot was als haar salaris.'

'Waarom heeft ze dan geen ontslag genomen en is ze geen consultant geworden?'

'Ze wachtte tot ze een vaste aanstelling had,' zei Batra. 'Dan had ze nog meer aanzien genoten. En hoe meer aanzien, hoe meer geld. Veel mensen zijn nogal onder de indruk van een titel.'

Decker vroeg: 'En hadden jullie iets van doen met haar extracurriculaire bezigheden?' Er werd niet gereageerd op zijn vraag. 'Het komt allemaal toch wel aan het licht. Begin maar gewoon bij het begin.'

'Ze vroeg of we haar konden helpen,' zei Mallon. 'Het is niet alsof het ons idee was.'

‘Was het maar zo,’ zei Batra. ‘Ze verdiende waarschijnlijk echt ontzettend veel, want we kregen allemaal ongeveer vijftienhonderd dollar per maand. En we waren met zijn vieren... of, nou ja, met zijn drieën, nu Eli er niet meer is. Dat is iedere maand zesduizend dollar, die ze uit haar eigen zak betaalde.’

‘Ik denk niet dat hij de precieze bedragen hoeft te weten, Damodar,’ zei Mallon.

‘Waarom laat je ons niet bepalen wat we moeten weten?’ Decker wist nu waar Eli’s zakgeld vandaan kwam. ‘Vertel me eens wat jullie voor haar deden.’

Batra zei: ‘Ze had een heel praktisch proefschrift, goede theorieën waar een heleboel mensen iets aan hadden. Daarom stapte ze naar een aantal hedgefondsen met haar ideeën. Ze had beet, en toen weer, en toen weer. Het werd haar allemaal een beetje te veel. Ze liet ons de meeste berekeningen doen.’

‘En haar proefschrift ging over Fourier-transformaties en stochastische oscillatie?’

‘De oscillator,’ zei Mallon.

McAdams had zijn iPad gepakt. ‘Een stochastische oscillator is een indicator voor het momentum van aandelenkoersen. Deze geeft informatie over de kracht en de snelheid van een opwaartse of neerwaartse koersbeweging, omdat momentum meestal aan de prijs voorafgaat.’

‘Precies,’ zei Batra.

‘Ik heb geen flauw idee wat dat betekent,’ zei Decker.

Mallon zei: ‘Het is een indicator die voorspelt of je een opwaartse of een neerwaartse aandelenkoers krijgt door te kijken hoe de koers zich in heel kleine intervallen beweegt. Als je een indicator krijgt voor een positief momentum – wat betekent dat het momentum omhooggaat – kun je aankopen voordat de prijs werkelijk omhooggaat. En we hebben het nu over nanoseconden.’

‘Is dit zoiets voor quants?’ vroeg McAdams.

‘Ja,’ zei Mallon. ‘Het gaat om heel snel kopen en verkopen.’

Rina zei: ‘Ik dacht dat “stochastisch” in de wiskunde iets met kansberekening betekende.’

‘Dat is ook zo,’ zei Batra. ‘Maar in de kansberekening betekent het: orde scheppen in het toeval.’

‘Het zit ongeveer zo,’ zei Mallon. ‘Je neemt een enorme hoeveelheid data... duizenden toevallige feiten. Als je betekenis wilt ontdekken in het toeval, moet je dingen eerst ordenen. Misschien dat je uiteindelijk een patroon ontdekt.’

‘Net als wanneer je een muntje opgooit,’ zei Batra. ‘Als je het op een willekeurig moment opgooit, kun je niet voorspellen of het kop of munt wordt. Zelfs als je het duizend keer opgooit en duizend keer kop krijgt, weet je nog niet zeker of het de volgende keer munt wordt. Maar als je het miljarden keren opgooit, zie je uiteindelijk dat je vijftig procent kans hebt dat het kop wordt en vijftig procent kans dat het munt wordt.’

‘Betekenis ontdekken in het toeval,’ herhaalde Mallon.

‘En wat hebben Fourier-transformaties en -analyse ermee te maken?’ vroeg Rina. ‘Zij liet jullie de aandelenkoersen opbreken in simpele golven zodat zij de beweging kon voorspellen?’

Batra knipte met zijn vingers en wees naar haar. ‘Jij bent goed.’

Mallon zei: ‘Katrina liet ons het momentum van miljarden aandelenkoersen op een willekeurig moment van de dag analyseren en invoeren in haar databank zodat zij haar bedrijven adviezen kon geven.’

‘Er moet toch ook software zijn waarmee je dat kunt doen,’ zei McAdams.

‘Waarschijnlijk is er voor alles wel software te vinden,’ zei Batra. ‘Maar Katrina werkte aan een instrument dat veel gevoeliger en verfijnder was. Volgens mij was het uiteindelijk haar doel om alles voor

heel veel geld te verkopen. Als u haar harde schijf weet te kraken, vindt u vast allemaal dingen die wij voor haar hebben gedaan.'

Mallon sloeg haar ogen neer. 'Ik zou het erg op prijs stellen als u ons niet in het plaatje betreft als het niet echt nodig is. Strikt genomen heb ik helemaal niks verkeerd gedaan... Ik heb alleen voor een docent gewerkt... Maar ik weet zeker dat Rosser dan nog een extra reden heeft om me te haten.'

Batra zei: 'Die gast is zo onbuigzaam als de pest.'

McAdams vroeg: 'Waarom denken jullie dat Rosser zijn studenten haat?'

'Zo is hij gewoon,' zei Mallon. 'Hij kiest een lievelingetje uit en haat de rest.'

'En was Elijah Wolf het lievelingetje?' vroeg Decker.

'Dat was hij tot hij overliep naar de vijand en vroeg of hij een andere begeleider kon kiezen,' zei Batra.

'Sinds die tijd doet Rosser tegen iedereen ongelooflijk vervelend,' zei Mallon. 'Hij krijgt waardeloze studentenbeoordelingen, maar hij is het hoofd van de vakgroep, dus blijkbaar doet dat er niet toe.'

Decker zei: 'Ik zou graag nog een keer van jullie willen horen waar jullie vannacht waren.'

De beide studenten vertelden nog een keer hun verhaal. Mallon zei: 'Alsof ik al niet panisch genoeg was door vannacht, vertellen jullie me nu ook nog dat Katrina is vermoord. Ik weet niet of ik er nog meer stress bij kan hebben. Als ik niet aan het afstuderen was, zou ik verlof nemen. Op dit moment wil ik hier eigenlijk alleen maar weg.'

Decker vroeg: 'Mallon, weet je zeker dat je niets in je kamer had wat iemand zou willen stelen? Bijvoorbeeld data van jullie klus voor mevrouw Belfort?'

'Ten eerste staan alle data in mijn computer. Ten tweede bleven alle berekeningen die we met de hand hadden gedaan bij Belfort

thuis. Dus nee. In mijn kamer was er niets te vinden wat iemand zou willen stelen.'

Maar Decker was er niet zo zeker van. Hij had het gevoel dat de inbraak een stukje van de puzzel was. Maar hij zag het grotere plaatje nog niet, en hij had al helemaal geen idee hoe alle stukjes in elkaar pasten. 'Dus jullie hebben allebei geen papieren van Belforts extra-curriculaire bezigheden?'

'Nee,' zei Batra.

'Niks,' zei Mallon.

Nog meer informatie die hij moest verwerken. Nog meer redenen waarom Katrina Belfort kon zijn vermoord. Hij probeerde het aantal mogelijkheden terug te brengen. Maar de kloof tussen onopgelost en opgelost was juist steeds breder aan het worden. Die afgrond moest je altijd zien te overbruggen. Het was een heel gedoe om er niet in te vallen.

Toen ze weer naar huis liepen, zei McAdams tegen Rina: 'Wat ben jij stil?'

'Ik zat te denken. Tijdens het eten zei jij dat Katrina Belfort misschien wel bij Mallon had ingebroken omdat ze iets wilde hebben.'

'En?'

'Wat als Katrina nou eens iets in Mallons kamer probeerde te verstoppen en niet naar iets op zoek was? Dat is toch minstens even logisch?'

'Ik weet niet, Rina. Misschien dacht Katrina dat Mallon haar data had en was ze bang dat ze er iets mee zou doen – dat ze ermee naar Rosser zou stappen of er zelf iets mee zou doen.'

'Mallon zou nooit naar Rosser stappen omdat ze er zelf ook bij betrokken was. En waarschijnlijk was ze niet op de hoogte van alle details van Katrina's programma. Maar misschien had Katrina de indruk dat Rosser het in de gaten begon te krijgen.' Rina zweeg even.

‘Misschien heeft Katrina al haar papieren gepakt en is ze naar Mallons kamer gegaan om ze daar te verstoppen. Misschien gingen die papieren die Eli had verstopt daar ook over.’

‘Ze had alle gegevens op haar computer staan, Rina,’ zei Decker.

‘Maar het is moeilijker om in een computer in te breken dan om papieren met berekeningen te vinden. Ik weet zeker dat ze op een gegeven moment heel voorzichtig is gaan doen met haar werk. En Rosser keurde haar bezigheden zeker af. Dus misschien heeft ze bedacht dat ze haar papieren beter kon verstoppen.’

‘Oké,’ zei Decker. ‘Ze zou dus papieren hebben verstopt in Mallons kamer. Maar we hebben daar helemaal geen papieren gevonden.’

‘Ik weet het.’

‘En hoe hebben die verstopte papieren dan tot haar dood geleid?’

‘Ik weet helemaal niet of dat zo is.’

McAdams zei: ‘Misschien is Rosser wel naar haar huis gegaan om eens met haar over haar bijbaantje te spreken. Ze kregen ruzie en hij heeft haar per ongeluk gedood. Maar hij heeft die papieren die met de hedgefondsen te maken hadden niet gevonden. Daarom gaat hij naar Mallons kamer omdat hij hoopt dat hij daar bewijzen kan vinden. Wanneer hij onverrichterzake terugkeert, gaat hij weer naar het huis van Katrina om haar te begraven in het bos. Of om haar in het bos te dumpen. Hij heeft geen enkele poging gedaan om haar te verstoppen. Integendeel, degene die haar naar het bos heeft gesleept, heeft heel erg zijn best gedaan om het op de zelfmoord van Eli te laten lijken.’

‘Dat zijn een heleboel hypothesen en bovendien lukt het nauwelijks om dat allemaal tussen tien en drie te doen,’ zei Decker.

‘Waarom zou Katrina naar Mallons kamer gaan?’ vroeg McAdams. ‘En waarom zou ze de kamer overhoophalen? Wat heeft dat nou voor zin?’

‘Een dwaalspoor creëren?’ opperde Decker.

‘Persoonlijk zie ik niet zo goed in waarom Katrina Mallons kamer

overhoop zou halen en op zoek zou gaan naar papieren die ze al heeft. Dat is een veel te groot risico.’

Rina vroeg: ‘Maar wie was het dan, als het Katrina niet was?’

‘Misschien Mallon,’ zei Decker. ‘Misschien deed ze het om aandacht te trekken.’

McAdams zei: ‘En vanochtend zei je nog dat ze echt doodsbang leek.’

‘Dingen veranderen. Vooral omdat Mallon en Batra dubieuze dingen voor Katrina deden.’

‘Waarom zou Mallon stiekem naar haar eigen kamer gaan, de boel overhoophalen, weer naar de bibliotheek gaan en me in paniek opbellen?’ vroeg McAdams.

‘Als ze iets heeft misdaan, wil ze waarschijnlijk niet de aandacht trekken,’ zei Rina. ‘Dus als Mallon en Katrina niet bij haar hebben ingebroken, loopt onze onbekende vrouw nog steeds rond.’

Decker zei: ‘Daar ben je echt goed in, in ideeën afserveren. Heb je er nog iets positiefs aan toe te voegen?’

‘Zoals wat?’

‘Wie onze onbekende vrouw is?’

‘Nee.’

Decker zei: ‘Aan jou heb ik echt iets.’

‘Wanneer ga je bij Eli’s ouders op bezoek?’ vroeg Rina.

‘Ik wilde eigenlijk zondag gaan. Maar nu ziet het er naar uit dat ik die dag naar Manhattan moet om een bezoek te brengen aan de broer van Katrina. Misschien kan ik morgen gaan, als het onderzoek tenminste niet een onverwachte wending neemt. Ik zou even langs kunnen gaan bij de boerderij en hem vervolgens naar Cambridge kunnen brengen.’

‘Hm, de “hem” loopt hier naast je. Sinds wanneer ga ik morgen weg?’

‘Jij moet studeren.’

‘O, jippie!’

‘Ik ga nog steeds graag met je mee,’ zei Rina. ‘Ik wil Ruth Anne wel weer spreken.’

‘Ach, van mij mag ze mee,’ zei McAdams. ‘Ik vind het wel prettig als ze ons gezelschap houdt.’

‘Aan wiens kant sta jij eigenlijk?’

‘Dat kun je beter niet vragen, makker, als je het antwoord tenminste niet wilt horen.’

‘Prima. Ga maar mee. Je bent beter gezelschap dan hij.’

McAdams zei: ‘Ik wilde net hetzelfde zeggen.’

Rina lachte. ‘Als jullie toch naar die boerderij gaan, kunnen jullie Jacob meteen vragen of Eli hem een pakketje heeft gestuurd – zijn onderzoek of misschien kopieën van de dingen die hij voor Katrina Belfort deed. Broers houden dingen soms geheim voor hun ouders.’

Decker zei: ‘Jacob zei anders dat hij nauwelijks contact had met Eli.’

‘Dat weet je alleen omdat Jacob je het heeft verteld.’

‘Waarom zou hij daarover liegen?’

‘Omdat hij je een verkeerd beeld van hun verstandhouding wilde geven, bijvoorbeeld. Als jij dacht dat ze nauwelijks contact hadden, zou jij misschien geen vragen meer stellen.’

‘Wat probeer je hier te suggereren, Rina?’

‘Als Eli Jacob dingen heeft gestuurd die hij moest bewaren, heeft hij waarschijnlijk tegen zijn broer gezegd dat hij het geheim moest houden. Jacob gaat zoets niet uit zichzelf vertellen. Als je het goede antwoord wilt, moet je wel de juiste vragen stellen.’

Hoofdstuk 21

Rina zat achterin en luisterde met een oor naar een luisterboek en met het andere naar de mannen, die voorin over de zaak zaten te praten. Het was negen uur 's ochtends en nog een halfuur rijden naar de boerderij van de Wolfs. De buitentemperatuur was ongeveer vier graden, met een blauwe lucht en een stralende zon. Peter reed en Tyler zat zenuwachtig met zijn linkerhand op het dashboard te drummen. Hij had zijn spullen gepakt en zou in principe in Boston blijven, maar Rina betwijfelde of dat ook zou gebeuren. Hij leek veel meer belangstelling te hebben voor de dood van Katrina Belfort dan voor zijn tentamens.

‘Niemand heeft een waterdicht alibi.’ McAdams nam een slok koffie.

‘Dat hebben mensen bijna nooit voor drie uur 's ochtends,’ antwoordde Decker.

‘Ferraga en Rosser waren thuis, maar kunnen allebei naar buiten zijn geslopen toen hun vrouw in bed lag. Dan hebben we Mallon, die in de bibliotheek zat en wel door mensen is gezien... maar niemand kan bevestigen dat ze daar de hele tijd is geweest.’ McAdams zweeg even. ‘Kunnen we de oproepen op haar telefoon niet bekijken om na te gaan waar ze was?’

‘Ze heeft me haar telefoon laten zien,’ zei Decker. ‘Helemaal niets van tien uur 's avonds tot tien over drie, toen ze jou heeft gebeld. Maar misschien heeft ze de oproepen uit het geheugen van de telefoon gewist. Ze is slim genoeg om te weten hoe dat moet. Maar als ze heeft gebeld, staat dat wel geregistreerd in de gegevens van haar telefoonaanbieder. Op dit moment kunnen we geen rechterlijk bevel krijgen om haar gegevens in te zien omdat ze geen motief heeft.’

‘En als we haar nou vragen of we haar telefoongegevens mogen bekijken?’ vroeg McAdams.

‘Natuurlijk, dat kunnen we vragen. Hoe denk jij dat ze daarop reageert?’

‘Geen idee. Maar het is in haar eigen belang om toestemming te geven als ze onschuldig is.’

‘Dan staat ze in elk geval minder prominent op de verdachtenlijst. Bel haar maar op en vraag het even.’

McAdams belde. Hij kreeg meteen de voicemail. Hij vroeg of ze hem wilde terugbellen omdat hij zijn verzoek niet op haar voicemail wilde inspreken. ‘Minder prominent op de verdachtenlijst? Dus ze is nog steeds een verdachte?’

‘Iedereen die Katrina kende, is een verdachte zolang we niet weten hoe het is gebeurd.’ Decker zweeg even. ‘Katrina’s dood was misschien een ongeluk. Maar ze is niet per ongeluk naar het bos gesleept.’

Het kostte Rina grote moeite om zich op haar luisterboek te concentreren. Ze gaf het op en deed de oordopjes uit. Ze vroeg: ‘Denken jullie dat Mallon sterk genoeg is om een lijk naar het bos te sleuren?’

‘In haar eentje niet, nee,’ zei Decker. ‘Maar misschien heeft ze hulp gekregen. Ik denk meteen aan Damodar Batra. Maar zoals ik al zei, geen gegevens over een telefoontje tussen tien en drie.’

‘Denk je echt dat ze het kan hebben gedaan?’

‘Nee. Of nou, toen we haar spraken, was ze wel geërgerd.’

‘Heb je nog nagedacht over mijn theorie?’ vroeg Rina.

‘Ja hoor, maar doe eerst maar een suggestie voor onze onbekende vrouw.’

Rina dacht even na. ‘Ik denk nog steeds dat Katrina best de papieren van hun extracurriculaire bezigheden in Mallons kamer kan hebben verstoopt.’

‘Dit hebben we al besproken, Rina. Batra heeft verteld dat alles

waarschijnlijk op haar computer staat. Waarom zou ze papieren willen verstoppen?’

‘Misschien ging het helemaal niet om papieren,’ zei McAdams. ‘Misschien heeft ze een USB-stick verstoppt en vervolgens de bestanden gewist zodat er niets meer op haar computer te vinden was. Het is bijna onmogelijk om een USB-stick te vinden.’

‘Wat zit je dwars, Peter?’ vroeg Rina.

‘Ik zit gewoon te denken. Ik moet jullie suggesties even verwerken.’ Toen zei Decker: ‘Alles wat jullie zeggen is volkomen logisch. Maar om de een of andere reden moet ik de hele tijd aan dat zogenaamde zelfmoordbriefje denken.’

McAdams zei: ‘Getypt op een toetsenbord dat later is schoongeveegd.’

‘Ik heb het gevoel dat het me iets wil zeggen.’

‘Wat dan?’ vroeg Rina.

‘Waarom wil je dat een nepzelfmoordbriefje zo persoonlijk klinkt? Uit alle dingen die we nu over Katrina weten, valt niet af te leiden dat ze een rijk privéleven had.’

‘Daarom is het ook zo’n slecht nepzelfmoordbriefje,’ zei McAdams.

‘Ik ben het met Tyler eens,’ zei Rina. ‘Ik vind het helemaal niet persoonlijk klinken. Het lijken eerder standaardzinnnetjes voor een nepzelfmoordbriefje.’

McAdams zei: ‘De moordenaar wilde Katrina’s dood op de zelfmoord van Eli laten lijken. Het was duidelijk allemaal in scène gezet.’

‘Dat ben ik met je eens,’ zei Decker. ‘Behalve dan dat Eli Wolf geen zelfmoordbriefje heeft achtergelaten. Waarom zou je die moeite doen? En waarom zeg je dat het te veel pijn doet? Katrina leek haar leven behoorlijk op orde te hebben.’

‘Maar ze deed iets waar het college niets van wist,’ zei McAdams. ‘Misschien heeft Rosser het ontdekt en gedreigd dat hij alles zou vertellen.’

Decker zei: ‘Het zou logischer zijn als ze was vermoord omdat ze alles over Rosser of iemand anders dreigde te vertellen.’

Niemand zei iets.

Decker zei: ‘Katrina moet toch een soort privéleven hebben gehad.’
‘Sommige mensen leven voor hun werk.’ Rina glimlachte. ‘Misschien was haar werk haar leven.’

‘Ik weet zeker dat ze niet alleen de bijverdiensten voor de hedgefonds geïmagineerde. Mike Radar heeft aan een of andere IT’er gevraagd of hij vandaag om een uur of twaalf naar het bureau wil komen. Hij gaat proberen om alle data op haar harde schijf te herstellen. Ik wil haar privémail lezen. Ergens vind ik vast wel een of andere aanwijzing waarom iemand haar zou willen vermoorden.’

McAdams keek bedenkelijk. ‘Ik snap nog steeds niet waarom je zo geïnteresseerd bent in een zelfmoordbriefje dat overduidelijk nep is. Waarom denk je dat het de sleutel is voor haar privéleven? Het lijkt eerder een nietszeggende opmerking.’

‘En dat is het misschien ook.’

McAdams zei: ‘Je weet toch wat artsen over hoefgetrappel zeggen?’

‘Volgens jou denk ik aan zebra’s en niet aan paarden.’

‘Het is gewoon iets wat je in je achterhoofd moet houden,’ zei McAdams.

‘Wat denk jij, Rina?’ vroeg Decker.

‘McAdams zou best eens gelijk kunnen hebben,’ zei Rina. ‘Maar misschien woon jij wel op de savanne. In dat geval is het logisch dat je zebra’s hoort.’

Terwijl Ezra en Jacob Wolf buiten de schaapskooi aan het repareren waren, had Ruth Anne de tafel volgeladen met fruit, noten, koekjes en koffie. Ze wist niet goed waar ze haar handen moest laten en daarom stak ze ze maar in de zakken van het schort dat ze over haar bruine jurk droeg. Haar blonde haar zat strak achter-

over en op haar gezicht lag een uitdrukking van berustend verdriet. ‘De lijkschouwer heeft ons gebeld. U had niet al die moeite hoeven doen om hier te komen. Maar het is vriendelijk dat u het toch heeft gedaan.’

Decker zei: ‘Ik wilde u persoonlijk laten weten hoezeer ik met u meeleeft.’

‘Dank u.’ Ze begon koffie in te schenken. ‘Ik heb de afgelopen dagen veel nagedacht. Ik denk...’ Ze haalde adem en zuchtte diep. ‘Het komt allemaal door dat ongeluk. Daardoor gebeurden er rare dingen in zijn hoofd.’

Decker knikte.

Ruth Anne glimlachte. ‘Gaat u zitten.’

‘Na u.’

‘Eventjes maar.’ Ze ging zitten. ‘Ezra en Jacob komen zo terug. Ik moet hun middageten bereiden.’

‘Kan ik u daarbij helpen?’ vroeg Rina.

‘Graag.’ Ze glimlachte weer. ‘Dan kunnen we bijpraten.’ Ze schonk voor zichzelf een halve kop koffie in en nam een slok. ‘Goed.’ Toen pakte ze de schaal met fruit. ‘Gaat uw gang.’

Rina pakte een trosje druiven en legde het op een bordje. ‘Bedankt.’

Tyler nam een koekje. ‘Volgens mij hebben wij ons nog niet aan elkaar voorgesteld, mevrouw Wolf. Ik ben onderzoeker McAdams. Ik wil u ook graag laten weten dat ik erg met u meeleeft.’

‘Dank u.’ Ze zweeg even. ‘We wonen in een erg hechte gemeenschap. Iedereen is heel aardig en behulpzaam. Tot mijn verbazing heeft niemand...’ Ze veegde een traan uit haar oog. ‘Het is verbazingwekkend dat eigenlijk niemand het heeft veroordeeld, vooral omdat zelfmoord een zonde is.’

‘Eli’s dood is een verlies voor de hele gemeenschap,’ zei Rina. ‘Ik weet zeker dat iedereen veel om uw gezin en om Eli geeft.’

‘Dat hoop ik maar.’

‘Ik ben niet echt gelovig,’ zei McAdams. ‘Ik kom uit een nogal bevoorrecht milieu. Mensen zoals ik zouden zich eigenlijk nooit ergens druk om hoeven te maken, maar ik heb heel vaak rijke en machtige mensen gezien die het ook niet meer zagen zitten. We zijn allemaal kwetsbare wezens, mevrouw Wolf.’

Ruth Anne knikte en veegde nog een traan weg. ‘Wat vriendelijk dat u dat zegt.’

Op dat moment verschenen Ezra en Jacob. De beide mannen trokken hun laarzen uit, zetten ze op de mat en hingen hun zware jassen op. Ezra ging er snel vandoor, en daarom sprak Jacob maar voor beiden. ‘We moeten ons voor het eten nog even wassen. We zijn zo terug.’

‘Ik moet aan het eten beginnen.’ Ruth Anne stond op van tafel.

‘Ik ga wel mee,’ zei Rina.

Zodra de vrouwen vertrokken waren, gaf Decker de jongeman een schouderklopje.

‘Waar is dat nou weer voor nodig?’

‘Je maakt grote vorderingen op het gebied van de empathie.’

‘Dit is gewoon zo’n triest geval.’ Een korte stilte. ‘Is er volgens jou een kans dat de moord op Katrina iets met Eli’s zelfmoord te maken heeft?’

‘Die kans bestaat altijd zolang we de zaak niet hebben opgelost,’ zei Decker. ‘Katrina deed iets wat niet mocht van de vakgroep en Eli heeft haar geholpen. Misschien voelde hij zich daar schuldig over... Hij kwam uit een geloofsgemeenschap waar de nadruk nogal op ethiek ligt. Misschien heeft hij daarom de stap genomen. Vooral door die persoonlijkheidsveranderingen die het gevolg waren van het ongeluk. Wie weet wat voor invloed zijn daden hadden op zijn gewonde geest.’

Jacob verscheen weer in een zwart t-shirt met lange mouwen, een spijkerbroek en schone sokken. Hij zei: ‘Bedankt dat jullie hier hele-

maal naartoe zijn gekomen. Weet u, de lijkschouwer heeft ons al gebeld. U had niet zo veel moeite hoeven doen.'

'Ik wilde jullie persoonlijk laten weten hoezeer ik met jullie meeleef.'

De jongeman zuchtte. 'Nou ja, het leven gaat door.' Hij ging zitten. 'Eigenlijk hoorde Eli al heel lang niet meer bij ons.'

Hij deed zijn best om neutraal te klinken, maar er klonk verbittering door in zijn stem. Decker zei: 'Dit is trouwens onderzoeker McAdams. Wij werken nu samen aan een zaak.'

Tyler stak zijn hand uit en schudde Jacob de hand. McAdams zei: 'De zaak waar we nu aan werken... draait om een van Eli's wiskundeleraars.'

Jacob keek op. 'Wat voor soort zaak?'

'Een dood onder verdachte omstandigheden.'

Jacob opende zijn mond en sloot hem weer. 'Moord of zelfmoord?'

'Het lijkt om moord te gaan.'

'Mijn hemel.' Jacob schudde zijn hoofd. 'Wat verschrikkelijk. Is het toeval of is er misschien...'

'Ik zou willen dat ik je dat kon vertellen.' Een korte stilte. 'Jacob, ik weet dat Eli nauwelijks contact met jullie had. Maar broers vertellen elkaar soms dingen wanneer hun ouders niet in de buurt zijn. Ik vraag me af of hij je ooit iets heeft verteld wat je is bijgebleven.'

Jacob haalde zijn schouders op.

Decker zei: 'Of dat hij je iets heeft gegeven wat je voor hem moest bewaren.'

De jongeman zweeg. Toen vroeg hij: 'Zoals wat?'

Ezra kwam weer binnen, gekleed in een overall van spijkerstof. Hij had een paar schone werkschoenen aan. 'Ik ga even langs Miller's om de post op te halen.'

Jacob kwam overeind. 'Dat zal ik wel even voor je doen, pap.'

'Nee, blijf jij maar hier om onze gasten bezig te houden.'

‘Ik vind het niet erg. Echt niet.’

Ezra legde een hand op de schouder van zijn zoon en duwde hem weer op zijn stoel. ‘Ze hebben een lading sinaasappels uit Florida binnengekregen bij de coöperatie. Zeg maar tegen je moeder dat ik een kist ga halen.’ Hij knikte naar Decker. ‘Ik ben over tien minuten terug.’

Toen hij weg was, zei Decker: ‘We zijn hier niet als gasten en we hoeven zeker niet beziggehouden te worden. Ik hoop niet dat je vader zich opgelaten voelt omdat we zijn langsgesproken.’

Jacob stak zijn handen op. ‘Het valt moeilijk te zeggen hoe hij zich voelt. Ik kan wel roepen dat het door de dood van Eli komt, maar zo is hij eigenlijk altijd.’

Iedereen aan tafel zweeg. Jacob pakte een koekje en kauwde er langzaam op. ‘U wilt waarschijnlijk een antwoord op uw vraag.’

‘Inderdaad.’

‘De laatste keer dat ik Eli zag, heeft hij me een envelop gegeven. Hij zei dat ik hem maar onder mijn bed moest verstoppen of zoiets omdat hij niet wilde dat iemand van school hem vond.’

‘Heb je hem gevraagd wat erin zat?’ vroeg McAdams.

‘Ja, natuurlijk. Hij was nogal vaag. Hij zei iets over een nieuw scriptieonderwerp waar zijn docent niets over mocht weten. Zegt jullie dat iets?’

‘Het sluit aan bij de dingen die we al wisten,’ zei McAdams. ‘Eli was niet zo blij met zijn laatste scriptiebegeleider.’

Jacob knikte. ‘Ja. Oké. Dan heeft hij dus de waarheid verteld.’

‘Had je het vermoeden dat dat niet zo was?’

‘Eli vertelde wel vaker een flauwekulverhaal. En na het ongeluk is hij helemaal veranderd. Ik kon hem soms nauwelijks doorgronden. Maar één ding kan ik jullie wel vertellen. Hij leek een beetje overstuur... of misschien is dat niet het goede woord.’

‘Wat is dan wel het goede woord?’

‘Ik weet het niet. Na het ongeluk praatte hij eigenlijk altijd op vlakke toon. Daar moesten we in het begin allemaal nogal aan wennen. De laatste keer dat ik hem sprak, klonk zijn stem eerder... normaal. Niet helemaal normaal, bij lange na niet, maar misschien iets levendiger. Ik had hem al een tijdje niet meer gesproken. Ik was nogal verbaasd over zijn stem.’

Decker vroeg: ‘Heeft hij je verder nog iets verteld? Neem de tijd, Jacob.’

Jacob dacht even na en schudde toen zijn hoofd. ‘Voor zover ik me kan herinneren niet, nee. U wilt die envelop waarschijnlijk hebben.’

‘Ja, misschien hebben we er iets aan.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Jacob. ‘Het zijn alleen maar wiskundige formules. Na zijn dood heb ik naar de papieren gekeken. Ik dacht dat het misschien een zelfmoordbriefje was. Natuurlijk was het dat niet. Volgens mij staan er niet meer dan tien woorden Engels in al die papieren.’

‘Snap je ook maar iets van de formules?’

‘Niet echt, nee. Hij vertelde dat het een soort analyse was.’

‘Fourier-analyse?’ Toen Jacob zijn schouders ophaalde, vroeg McAdams: ‘En de stochastische oscillator?’

‘Nee, dat klinkt me absoluut niet bekend in de oren.’ Jacob zweeg enkele seconden. ‘Maar weet u, hij heeft me verteld dat hij buiten de vakgroep aan een ander project werkte.’

‘We hebben al onze vermoedens welk project dat was,’ zei McAdams. ‘En Eli was niet de enige die eraan meewerkte.’

‘Dus daar weten jullie al van? Wat was het? Die stochastische huppeldepup?’

‘Misschien dat, misschien iets anders,’ zei Decker. ‘Heeft hij verder nog iets aan je opgebiecht?’

‘Het was niet echt een biecht,’ zei Jacob. ‘Hij vertelde dat hij ergens bij betrokken was geraakt via een of ander meisje. Maar hij wilde niet

dat iemand er ook maar iets van wist omdat hij dan moeilijkheden zou kunnen krijgen met zijn beurs en geen problemen wilde veroorzaken. Hij wilde in elk geval niet dat onze ouders ervan wisten. Vooral niet over dat meisje.’

‘Waarom niet?’

‘Zodra je in deze gemeenschap over een meisje begint, krijg je gelijk allemaal geroddel.’

‘Heeft hij nog gezegd hoe dat meisje heette?’ vroeg McAdams.

‘Nee. Ik heb het hem wel gevraagd, maar hij wilde het niet zeggen. Hij zei dat ze er niet toe deed. Alleen dat hij door haar opeens geïnteresseerd was in iets anders en dat hij daarom niet meer zo blij was met zijn begeleider. Maar hij kon hem er niets over zeggen omdat hij dan misschien zijn beurs zou kwijtraken. Daarom werkte hij in zijn eentje.’

‘Heeft hij je nog om advies gevraagd?’

‘Nee...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb hem gezegd dat hij zijn hart en zijn geweten moest volgen en dat het dan allemaal heus goed zou komen. Maar het kwam duidelijk niet meer goed. Hij heeft zelfmoord gepleegd.’ Een lange stilte. ‘Hij wist niet wat hij deed. Hij was helemaal in de war.’

‘Volgens mij heb je gelijk.’

‘Ik wist dat hij niet bij zijn volle verstand was. Ik had moeten ingrijpen.’

‘Het is bijna onmogelijk om op dit soort dingen te anticiperen en het is nog moeilijker om ze tegen te houden.’

De jongeman zuchtte. ‘De vorige keer dat u hier was, had ik u waarschijnlijk over de papieren moeten vertellen. Maar toen wisten we niet of Eli nou was vermoord of niet. Er was ook geen geschikt moment waarop ik ze u had kunnen geven. En daarna heb ik er niet meer aan gedacht.’ Jacob sloeg zijn ogen neer. ‘Sorry.’

‘Ik weet dat je andere dingen aan je hoofd had,’ zei Decker.

‘Misschien wel, ja.’ Hij kwam overeind. ‘Dan zal ik ze even voor u pakken. Zeg het maar niet tegen mijn ouders. Ik wil niet dat ze denken dat Eli en ik geheimen voor hen hadden, ook al was dat wel zo.’

Decker wendde zich tot Tyler. ‘Loop maar even met hem mee. Voor het geval zijn moeder opeens binnenkomt.’

Even later kwamen de vrouwen terug in de woonkamer. Rina droeg een slakom. Ruth Anne had een schaal met dampende kipfilets in haar handen. Ze vroeg: ‘Waar is iedereen gebleven?’

‘Uw man is de post gaan halen en naar de coöperatie voor een kist sinaasappelen uit Florida die net zijn afgeleverd.’

‘Waar is Jacob?’

‘Hij is zich nog aan het wassen. Hij is zo weer terug.’

‘Nou, als Ezra koud vlees wil eten, is dat zijn probleem.’ Ze ging zitten en pakte zelf een kipfilet. ‘Ik ga niet op hem wachten.’

Jacob en Tyler kwamen weer aan tafel. ‘Ha, mama.’

‘Je vader is er blijkbaar weer eens vandoor.’ Ze gaf hem de schaal aan. ‘Neem maar.’

‘Hij heeft het moeilijk,’ zei Jacob.

‘Ik niet soms?’

‘Natuurlijk wel, mama.’

Iedereen aan tafel zweeg. Ruth Anne zei: ‘Ik weet niet waarom ik zo onaardig tegen je doe.’

‘Het geeft niet.’ Hij gaf haar de slakom aan.

Ruth Anne haalde haar neus op. Toen zei ze: ‘Waar zijn mijn manieren? Kan ik voor iemand nog koffie halen?’

‘We hoeven niks,’ zei Rina. ‘Eet nou maar, Ruth Anne. Het ruikt heerlijk.’

‘De volgende keer dat jullie op bezoek komen, haal ik een koosjere kip, die ik in een aparte pan bak. Dan kunnen jullie mee-eten.’

‘Daar hou ik je aan.’

‘Alsof er een volgende keer is.’ Ruth Anne schudde haar hoofd. ‘Dit was niet echt een gezelligheidsbezoekje.’

Rina boog zich naar voren en keek de afgematte vrouw in de ogen. ‘Mijn man en ik zijn iets meer dan een jaar geleden naar dit deel van het land verhuisd. Ik wil met iedereen vrienden worden die ook met mij vrienden wil worden. Zolang het maar van twee kanten komt en wij met een tegenbezoek worden vereerd.’

‘Volgens mij ben ik al langer dan een jaar niet weg geweest uit deze streek.’

‘Nou, misschien wordt het dan tijd voor een uitstapje. Het is maar een uur rijden.’

‘Ik heb gewoon zo veel te doen.’ Ze keek Rina aan. ‘Waarom kom je niet in de herfst wanneer het tijd is voor jam? Maak je zelf ook jam?’

‘Ja, ik maak zelf ook jam.’

Ruth Anne glimlachte. ‘We krijgen prachtig fruit uit de boomgaard. En er zijn verse producten verkrijgbaar bij de coöperatie. Ik zou je voor de coöperatie kunnen opgeven, maar je moet wel betalen als je niks hebt om te ruilen.’

‘Ik ga wel naar de supermarkt, maar ik geef mijn geld liever aan jou. Dank je.’

De deur ging open en weer dicht. Ezra kwam binnen met een kist sinaasappelen. Op de kist lagen twee bossen bloemen. ‘Ik zal de kist in de keuken zetten. Een van deze bossen is voor jou, Ruthie.’

Er verscheen een oprechte glimlach op haar gezicht. ‘Ze zijn prachtig. Ik zal ze in een vaas zetten.’ Ze keek naar Jacob. ‘Dan is de andere bos vast voor jou.’

Jacob keek zijn vader geërgerd aan. ‘Ik kan zelf wel bloemen kopen, pa.’

‘Ik vond dat ik het wel even voor je kon doen.’ Ezra keek hem uitdrukkeloos aan. ‘Toe nou. Zet ze in het water, anders verleppe ze.’

Ruth Anne zei: 'Ik zal het voor hem doen. Ga jij nou maar zitten en eten. En geef mij niet de schuld als het koud is.'

'Ik zet eerst de sinaasappels even in de keuken,' zei Ezra.

'Laat mij maar.'

'Het is te zwaar voor je.'

'Prima. Zet ze dan in de keuken. Heb je de post?'

'Ja, ik heb de post. Die zit in mijn zak.'

Ze verdwenen samen in de keuken. Jacob schudde zijn hoofd en lachte. 'Nu zien jullie waarom Eli niet wilde dat ik het over dat meisje had. Ik ga twee maanden uit met een meisje uit onze gemeenschap en ze zijn het huwelijk nu al aan het voorbereiden. Nou, nou, nou.'

'Ouders hebben het voorrecht dat ze zich ermee mogen bemoeien.' Decker glimlachte.

'Dat vinden ze zelf in elk geval.' Jacob prikte kip aan zijn vork en at het op. 'Nou ja. Met al deze ellende hebben ze genoeg regen gehad; het kan vast geen kwaad als ik zo af en toe voor een beetje zonneschijn zorg.'

Hoofdstuk 22

Toen de auto langzaam Cambridge in reed – het was altijd druk op de weg in de buurt van Boston – merkte Rina dat het gesprek voorin geleidelijk stilviel. Tyler was in zichzelf gekeerd, alsof de nabijheid van de universiteit al het leven uit hem had gezogen. Dat was vooral verbazingwekkend omdat Harvard de enige universiteit was die McAdams ooit had bezocht. Misschien was de instelling een belichaming van de autoriteit van zijn vader – wat vreemd was omdat Jack McAdams aan Duxbury had gestudeerd, een van de vijf colleges in Greenbury. Blijkbaar had Peter ook gemerkt dat Tyler zwijgzaam was geworden.

‘Volgens mij ben je dolblij dat je er weer bent,’ zei hij.

‘Helemaal door het dolle heen,’ zei McAdams.

Rina zei: ‘Harvard is een van de beste universiteiten van de hele wereld. Je zou je uitverkoren moeten voelen dat je hier kunt studeren.’

‘Iedereen hier voelt zich uitverkoren, maar niet op een goede manier,’ zei McAdams. ‘Je zou eens naar een afstudeerplechtigheid moeten gaan, Rina, en naar de speeches luisteren. “We zijn zo briljant en uitverkoren en bijzonder, en nu is het onze verantwoordelijkheid om de last van het leiderschap op ons te nemen en van de wereld een betere plek te maken.” Ze zouden verbijsterd zijn als ze beseften dat ze “White Man’s Burden” citeerden.’

‘Er is hier iemand die zich niet echt op zijn tentamens verheugt,’ zei Decker.

‘Ik zit naast je, ouwe. Je hoeft niet in de derde persoon te praten. En even ter info, ik heb nog meer dan een week om te studeren.’

Rina zei: ‘Ik weet dat de jongens op het bureau grapjes over je maken, maar als het kon, zouden ze allemaal met je willen ruilen.’

‘Ach, kom nou, Rina,’ zei Decker. ‘Denk je dat? Waarom zouden we in vredesnaam een leven van paramilitaire bureaucratie en oneindige stapels papieren willen inruilen voor een schitterend bestaan dat zo rijk is aan mogelijkheden?’

McAdams zei: ‘Al die privileges zijn heus niet zo fantastisch als mensen wel denken.’

Decker zei: ‘Die nobele arbeiders ook niet, Bruce Springsteen. Dat zijn zaken die geïdealiseerd worden bijna nooit. Maar het kan echt geen kwaad om rechten te studeren, Tyler. Je kan er ook iets goeds mee doen. Zelfs ik heb veel geleerd tijdens mijn rechtenstudie.’

‘Hou maar op, ouwe. Je klinkt net als mijn vader.’ McAdams zweeg even. ‘Maar als je mijn vader was, zou je schreeuwen en niet praten. Ik heb best een mooi leven. Ik zit gewoon te zeuren omdat ik liever aan de zaak van Katrina Belfort werk. Ik kan best bij jou studeren. Ik zie niet goed in waarom ik niet wat langer zou blijven om het af te maken.’

‘Omdat het allemaal erg tijdrovend is en omdat je bij ons wordt afgeleid.’

‘Ik word helemaal afgeleid als ik me loop af te vragen wat er allemaal aan de hand is. Dat betwijfel jij, ik weet het, maar ik ben een grote vent.’

‘Echt, Tyler. Ik wil niet dat het misgaat met je studie vanwege deze zaak.’

Geen antwoord. Het werd stil in de auto. Rina keek uit het raam. In de buurt van de universiteit was Cambridge een mengeling van schilderachtige houten bungalows, kleine kleurrijke huizen uit het einde van de negentiende eeuw en zielloze, goedkope appartementsgebouwen waar zowel studenten als gewone mensen woonden. Overal zaten typische winkels voor studenten, kledingzaken en eettentjes van diverse etnische variëteiten. De coöperatie was de officiële boekhandel van Harvard, waar bijna evenveel plek was ingeruimd voor

producten met het logo van Harvard als voor studieboeken en -benodigdheden. Er waren een paar goede restaurants en een stuk of zes gelegenheden waar zowel bezoekende ouders als gasten van de universiteit konden overnachten. De Inn at Harvard lag aan de rand van de campus, een gebouw van rode baksteen met symmetrische ramen, een dak in de vorm van een halve cirkel en een pad van rode baksteen dat naar de deur leidde: een moderne interpretatie van de federale stijl met een vleugje Amsterdams grachtenpand. De stad was een allegaartje, maar had zo zijn charmes.

Ook de campus was een combinatie van oude en nieuwe architectuur, met gebouwen die verspreid stonden tussen de grote grasvelden, die nu waren bedekt met een laag sneeuw. Omdat het niet regende of sneeuwde, zag je overal studenten die waren weggedoken in hun parka en op stevige wandelschoenen van de ene naar de andere plek slenterden. Het was altijd lastig om een parkeerplek te vinden, maar Peter had geluk: toen er een andere auto vertrok, pikte hij snel het plekje in.

McAdams zei: 'Ik laat mijn spullen wel in de auto liggen, Peter. Ik heb geen zin om ermee te zeulen.'

'Waar woon je eigenlijk? Op de campus?'

'Nee, ik woon in een appartement waar het naar kimchi stinkt doordat ik Koreaanse burens heb. Aardige mensen, daar niet van, maar je wordt al snel ziek van die geur. Het komt dwars door de dunne muur en blijft in je kleren hangen.'

'Dan word je in elk geval niet aangevallen door een vampier.'

'Onzin.' McAdams sloeg het portier dicht. 'Het wemelt hier van de bloedzuigers en die jaag je niet weg met knoflook.'

Het was een korte wandeling naar de wiskundefaculteit. Professor Mordechai Gold had een ruim, gelambriseerd hoekkantoor dat vol diploma's, oorkondes en certificaten hing. De boekenkasten puilden uit van de naslagwerken. Op de vloer lagen echte Perzische tapijten.

Het vertrek was groot genoeg voor een bank, een paar leunstoelen en het enorme bureau van professor Gold. Hij had zich al voorbereid op hun komst en er stonden koekjes en koffie.

‘Ze zijn koosjer,’ zei hij tegen Rina. ‘Ga zitten.’

‘Hoe gaat het met de familie?’ vroeg Rina.

‘Goed. Fijn om jullie allemaal weer te zien. In elk geval onder betere omstandigheden... althans, misschien niet voor jullie. Ik heb gehoord over het overlijden van mevrouw Belfort. Wat verschrikkelijk. Mag ik vragen hoe het is gebeurd?’

‘Een enkele schotwond door haar hoofd.’

‘God, wat verschrikkelijk. Was ze depressief... of kan ik maar beter geen vragen stellen?’

‘Dat maakt niet uit.’ Decker ging aan de ene kant van de bank zitten, McAdams aan de andere kant en Rina in het midden. ‘We hebben het rapport van de lijkschouwer nog niet binnen, maar we behandelen het als een dood onder verdachte omstandigheden.’

‘Moord?’

‘Ja, maar officieel nog niet.’

‘O, mijn hemel. Dat maakt het alleen maar erger.’ Gold wendde zich tot Rina. ‘Maar met jou is alles goed?’

‘We hebben niet al te veel last van onze vrienden aan de andere kant van de oceaan, als u dat bedoelt,’ zei Rina. ‘We vinden af en toe wel ergens een verborgen microfoon. Ik vind het niet erg als ze in de keuken of de woonkamer zitten. Het is wel een beetje raar om ze in de slaapkamer te vinden. Hoe lukt het ze nou om binnen te komen en ze te plaatsen als wij het alarm hebben aangezet?’

‘Spionnen hebben zo hun manieren,’ zei Gold. ‘Maak je niet druk. Uiteindelijk geven ze het wel op.’

‘Ze zullen wel moeten,’ zei Rina. ‘We zijn gewoon niet zo interessant.’

Gold glimlachte. ‘Koffie? Thee? Heet water? Ik neem zelf thee.’

‘Wat heeft u voor thee?’ Rina keek door de theezakjes en pakte muntthee en gaf het aan hem. ‘Ik kan het zelf zetten.’

‘Laat mij dat maar doen, jij bent hier te gast. En hoe gaat het met jou, Tyler? Hoe gaat het met de rechtenstudie? Er zijn binnenkort toch tentamens?’

‘Ja, inderdaad. Ik was bij de Deckers aan het studeren. Het is daar rustiger en ik krijg er goed te eten. Maar toen heeft iemand bedacht dat hij me het huis uit moest schoppen.’

‘Hij begint zich overmatig betrokken te voelen bij een zaak van de politie terwijl hij zou moeten studeren,’ zei Decker.

‘Niet overmatig betrokken... gewoon betrokken.’

Gold schonk thee in voor Rina. ‘Wat kan ik voor de heren inschenken?’

‘Ik hoef niets,’ zei Decker. ‘Tyler?’

‘Nee, dank u. Ik weet dat u het druk heeft, meneer.’ McAdams opende een koffertje. ‘Dit gaat over die zaak waarbij ik niet betrokken zou moeten zijn.’

‘Belfort?’

‘Ja.’ McAdams pakte een stapeltje papieren. ‘We hebben dit van haar computer gedownload. Zou u er even naar kunnen kijken en ons kunnen zeggen wat u denkt?’

Gold nam de papieren aan en bladerde ze door. ‘Waar moet ik op letten?’

‘We willen gewoon weten wat u ons erover kan vertellen,’ zei Decker.

‘Het zijn Fourier-transformaties. Als ik de context niet ken, kan ik jullie ook niet vertellen wat ze analyseerde. Weten jullie wat Fourier-transformaties zijn?’

‘Ze zetten een functie van tijd om in een functie van frequentie,’ zei McAdams. ‘Zou het kunnen dat ze hiermee het momentum van de aandelenmarkt heeft proberen te berekenen?’

‘Als een stochastische oscillator? Dat kan. Maar het kunnen duizenden andere dingen zijn.’ Hij bleef door de bladzijden bladeren. ‘Het is in elk geval niets wereldschokkends.’

‘Geen nieuwe ideeën?’

‘Niet één. Misschien heeft ze deze specifieke formules op een nieuwe manier toegepast, maar de analyse is gewone hogere wiskunde.’

‘Het is dus geen reden om iemand te vermoorden?’ vroeg Decker.

‘Die formules niet, nee.’ Gold gaf de papieren terug aan McAdams. ‘Weet je of ze de markt in kaart bracht?’

‘Volgens haar studenten was ze consultant voor een aantal hedgefondsen, waarvoor ze een uniek algoritme gebruikte. Dus daar lijkt het inderdaad op.’

‘Dan zal dat het wel zijn,’ zei Gold.

‘Maar de wiskunde is niks opzienbarends?’

‘Laat ik het zo zeggen.’ Gold grinnikte. ‘Hiervoor zal ze niet de Fields Medal krijgen.’

‘Bedankt,’ zei McAdams. ‘Een student wiskunde heeft deze papieren aan zijn broer gegeven en gezegd dat hij ze veilig voor hem moest bewaren. Die student heeft later zelfmoord gepleegd.’

Gold nam de papieren aan. ‘Ja, daar heb ik ook iets over gehoord. Wat een verschrikkelijke tragedie. Hoe heette hij?’

‘Elijah Wolf.’

‘O, mijn hemel.’ Gold schudde zijn hoofd. ‘Ik kan me hem wel herinneren. Hij heeft zich hier aangemeld en was toegelaten. We hebben hem een volledige beurs aangeboden, maar die heeft hij afgeslagen.’

‘Zijn ouders wilden dat hij dichter bij huis bleef. Hij heeft uiteindelijk voor Knead Loft gekozen.’

‘Dat is ook een goed college. Heeft hij zelfmoord gepleegd? Wat is er gebeurd, als ik vragen mag?’

‘Dat weten we niet, Mordy,’ zei Decker. ‘Voor zover we weten was hij een rustige, beschaafde jongen die totaal geobsedeerd was door

wiskunde. Zijn vrienden hebben het allemaal niet zien aankomen. Maar ik krijg de indruk dat hij geen goede vrienden had en dat niemand echt zicht had op zijn diepere gevoelens. Hij heeft geen briefje achtergelaten. Het toxicologisch onderzoek was negatief. Het valt onmogelijk te achterhalen wat hij dacht.

‘En weet je zeker dat het zelfmoord was?’

‘Dat is de conclusie van de lijkschouwer. Maar in het licht van de dood van Belfort moeten we de zaak misschien nog maar eens beter bekijken.’

Gold bladerde door de papieren van Eli. ‘Dit is Fourier-analyse... Die is verwant aan Fourier-transformaties, maar heeft andere toepassingen. Deze papieren lijken te maken te hebben met de analyse van complexe golven en het opbreken ervan in kleinere, simpelere golven.’ Een korte stilte. ‘Mag ik die andere papieren nog een keer zien?’

‘Natuurlijk.’ McAdams gaf hem de papieren aan.

‘Oké...’ Gold vergeleek de berekeningen in beide papieren. ‘Er gebeuren hier twee verschillende dingen. Zij gebruikt transformaties, en door wat je me hebt verteld denk ik dat deze berekeningen iets met aandelenhandel te maken hebben. Eli doet berekeningen waar eigenvectoren bij komen kijken... Weet je wat een eigenvector is?’

Decker zei: ‘Iets waarbij een deel het geheel vertegenwoordigt?’

‘Nee, dat zijn eerder fractals.’

‘Je kunt bij het begin beginnen,’ zei Decker. ‘Wiskunde was niet mijn sterkste kant.’

‘Wiskunde is een van die dingen waar je van houdt of waaraan je een enorme hekel hebt. Niemand staat er neutraal tegenover. Hoe dan ook, een vector is gewoon een lijn met een richting. Deze wordt aangegeven door een beginpunt aan de ene kant en aan de andere een pijl die de oneindigheid voorstelt. Een vector devieert wanneer je hem uitrekt in de ruimte. De meeste vectoren zullen van richting veranderen. Een eigenvector is een gespecialiseerde

deelverzameling van vectoren. Wanneer je een eigenvector uitrekt, blijft de richting altijd hetzelfde. Het is een belangrijk concept dat in verschillende toegepaste wetenschappen wordt gebruikt. In de bouwkunde, bijvoorbeeld, als je een externe kracht op het gebouw toepast, zoals windkracht, en wilt weten hoe deze van invloed is op de verschillende materialen en componenten – het staal, het cement, het hout, de bouten en moeren. Eigenvectoren bewegen in dezelfde richting. De mate waarin je ze uitrekt is een meervoud van een scalaire grootte, wat niets anders is dan een getal. Dat getal heet een “eigenwaarde”. Waarschijnlijk is dat al veel meer dan je hoeft te weten.’

McAdams zei: ‘U heeft het eigenlijk op precies dezelfde manier uitgelegd als Rina.’

‘Heb je wiskunde als hoofdvak gehad aan de universiteit?’ vroeg Gold haar.

‘Ik ben niet verder gekomen dan lineaire algebra,’ zei Rina. ‘Ik had een kind en er was een tweede op komst, dus ik had niet echt veel tijd om te studeren. Toen zijn we naar Israël verhuisd.’

‘Heb je in Israël gewoond?’ vroeg Gold aan Decker.

‘Dat was met haar eerste man, Isaac.’

‘Hij is overleden toen we allebei nog heel jong waren.’ Rina kreeg tranen in haar ogen. Ze gaf Decker een mep op zijn schouder. ‘Toen dook deze kerel opeens op.’

‘Arme ziel.’ Decker glimlachte. ‘Weet je, Rina? Tyler heeft gelijk. Je kunt dingen heel goed uitleggen.’

Gold zei: ‘Misschien moet je er toch eens over denken om alsnog je bachelor te halen. Je kunt je nog aanmelden.’

‘Dat is eigenlijk wel een idee.’ Ze wendde zich tot Decker. ‘Wat vind jij?’

‘Gewoon doen.’

‘Ja hoor.’

‘Ik meen het. “En als niet nu, wanneer dan wel?” om Hillel te citeren.’

McAdams schraapte zijn keel. ‘Hm, ik moet nog naar een studiegroep, dus kunnen we ons misschien weer op de zaak richten?’ Tegen Gold: ‘U zei dat Eli’s papieren en die van Belfort andere dingen behandelen.’

‘Het zijn andere dingen, maar ze hebben met elkaar te maken.’

McAdams gaf Gold een laatste stel papieren aan. ‘Deze zijn ook van Elijah Wolf. Ze zaten verstopt achter een la in zijn kamer.’

‘Oké...’ Gold keek ze even snel door. ‘Deze vergelijkingen lijken eerder verwant aan de berekeningen in de papieren van Belfort. Dit zijn Fourier-transformaties. Het zijn andere berekeningen dan die van Belfort, maar ze volgen dezelfde methodologie.’

‘Oké,’ zei Decker. ‘Dus de papieren die de broer van Elijah moest verstoppen behandelen andere dingen dan het eerste en het derde stapeltje?’

‘Ik zou het niet met zekerheid durven zeggen omdat ik de context niet ken,’ zei Gold. ‘Ik zeg alleen dat de berekeningen in het eerste en het derde stapeltje Fourier-transformaties zijn en dat het tweede stapeltje uit Fourier-analyse en eigenvectoren bestaat. En ik weet ook niet waar de formules voor werden gebruikt.’

‘Ik snap het,’ zei Decker. ‘En er is niks ongebruikelijks aan de formules in het tweede stapeltje die met eigenvectoren te maken hebben?’

‘Nee. Het zou natuurlijk kunnen dat Elijah de formules heeft gebruikt om een revolutionair probleem op te lossen, maar het is simpele wiskunde.’

‘Bedankt,’ zei Decker. ‘Dit was bijzonder nuttig.’

‘Mooi.’ Gold keek op zijn horloge. ‘Dat heeft slechts twintig minuten gekost. Lunch? Ik heb koosjere broodjes. Als jullie geen tijd hebben, kunnen jullie ze ook inpakken en meenemen.’

Decker keek naar Rina, die zei: 'Ik heb geen haast.'

Gold klapte in zijn handen. 'Mooi. Ik zal mijn secretaresse vragen of ze ze even wil brengen. Dan kunnen we bijpraten. Ik ben geïnteresseerd in die zaak van Belfort.'

'Dat ben ik ook,' zei McAdams. 'Helaas moet ik over ongeveer een halfuur naar een studiegroep.'

'Brave jongen,' zei Decker.

'Kan ik even onder vier ogen met je spreken?'

Decker probeerde het gezicht van de jongen te lezen. Hij keek onbewogen. 'Natuurlijk.'

De beide mannen stonden op en liepen naar de gang. McAdams zei: 'Kunnen we wat afspreken? Kan ik weer met jullie mee als ik de komende uren in mijn studieboeken duik?'

'Tyler...'

'Laat me er nou niet om smeken, baas.'

'En ik dacht nog wel dat je me even wilde spreken omdat je me je inzichten naar aanleiding van ons gesprek met Gold wilde mededelen.'

'Die heb ik ook.'

'Ik luister.'

'Maar we kunnen ze beter voor de terugweg bewaren.' McAdams glimlachte. 'Laat me hier nou niet achter tussen het kabaal van bezopen studenten die tegen muren beuken en/of lopen te kotsen. Zoals ik al zei, ik heb heel erg dunne muren.'

Decker rolde met zijn ogen. 'Maar dan moet je verdomme wel die tentamens halen.'

'Ik weet wat er op het spel staat. Ik beloof je dat ik ze haal.'

Decker schudde zijn hoofd en liep het kantoor van Gold weer in.

McAdams grijnsde en riep hem na: 'Ik neem aan dat je ja bedoelt.'

McAdams was met zijn hoofd bij de feitjes en de praktijkvoorbeelden; hij sloeg de hoek van het gebouw om, en botste tegen Mallon Euler op. Ze was gehuld in een lange wollen jas, had een sjaal om haar nek, een muts op haar hoofd, handschoenen aan haar handen en kistjes aan haar voeten. Haar grote blauwe ogen waren neergeslagen.

‘Mallon?’ zei hij. ‘Wat doe jij nou weer hier?’

‘Ik had gehoord dat je weer naar Boston was vertrokken. Ik vroeg me af of ik bij jou kon logeren.’

‘Ik dacht dat je bij Damodar logeerde.’

‘Dat was ook zo, maar ik vertrouw hem niet helemaal. Misschien is hij wel een deel van het probleem. Mag het?’

‘Mag wat?’

‘Mag ik bij jou logeren?’

‘Nee, Mallon, je mag niet bij me logeren. Bovendien blijf ik hier niet; ik ga terug naar Greenbury.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik nog steeds met Decker aan de zaak werk.’

‘Tyler, ik vind het eng om alleen te zijn en bij Damodar slapen is al even eng. Ik weet niet wie ik nog kan vertrouwen, behalve jou.’

‘Dat streelt mijn ego, maar het betekent nog niet dat we kamergenoten kunnen worden.’

‘Het is maar voor even.’

‘Nee, je mag niet bij me intrekken.’ McAdams schuifelde met zijn voeten. ‘Luister, ik heb afgesproken met de Deckers en dan rijden we met zijn drieën terug. Zullen we gewoon verder praten als we weer in Greenbury zijn?’

‘Kan ik dan misschien meerijden?’

‘O mijn God...’

‘Alsjeblieft? Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft?’

‘Stop, stop.’ Hij zuchtte diep. ‘Ik zal het vragen. Kom mee.’

Hij liep snel voor haar uit, maar ze haalde hem in. ‘Dit is een ontzettend grote campus.’

‘Het is een universiteit en geen college.’

‘Al die genieën onder elkaar... Jullie moeten je wel heel bijzonder voelen.’

‘Begin jij nou ook al? Ik krijg al genoeg over me heen van mijn collega’s bij de politie van Greenbury.’

‘Ik zou me heel bijzonder voelen.’

‘Mooi, dan mag jij dat “bijzondere” van me hebben. Ik heb er nooit iets aan gehad.’

Ze klaarde opeens op. ‘Weet je, ik zou in Deckers auto kunnen slapen.’

‘Absoluut niet. En je zou trouwens dood kunnen vriezen.’

‘Zetten ze hem niet in de garage?’

‘Er komt niets van in.’

‘En het politiebureau dan? Ik kan mijn eigen beddengoed meenemen.’

‘Nee.’

‘Zou je iets langzamer kunnen lopen?’

McAdams deed wat hem werd gevraagd. ‘Luister, Mallon. Ik weet dat je doodsbang bent. Dat snap ik helemaal. Ik was ontzettend rusteloos nadat ik was neergeschoten. Het is enorm ingrijpend. Maar je moet toch echt een oplossing bedenken voor je probleem met woonruimte. Als je Damodar niet vertrouwt, probeer dan iemand anders te vinden.’

‘Oké, oké. Ik blijf gewoon bij Damodar. Dat zal wel oké zijn omdat jij er ook bent... in de stad, bedoel ik.’

‘Ik ben er nog ongeveer een week. Dan moet ik echt weer terug en mijn tentamens doen. En jij kunt niet bij me komen logeren. Mijn appartement is veel te klein. Het is ook absoluut niet professioneel. Nee, nee, nee!’

‘Je hoeft niet zo bot te doen.’

McAdams bleef staan en pakte haar bij haar ingepakte schouders. ‘Kijk, Mallon. Je bent een ontzettend knappe dame. En als je bent afgestudeerd en de zaak is opgelost en het buiten niet meer twintig graden vriest, kunnen we misschien een keer uit eten gaan... in elk geval ergens anders dan bij het Indiase buffet. Maar nu niet, oké? Dit is voor ons allebei niet het goede moment. Snap je?’

Er verscheen een grote glimlach op haar gezicht. ‘Zou je met me uit eten willen gaan?’

McAdams sloeg zich voor zijn voorhoofd. ‘We moeten een beetje opschieten, want anders vertrekt Peter misschien zonder mij.’

‘Dat zou hij nooit doen.’

‘Dat zou Rina nooit doen, maar Decker rijdt gewoon luid toeterend weg.’

Hoofdstuk 23

McAdams reed, Decker zat op de dodemansplek en de vrouwen zaten achterin. Het eerste halfuur was het stil in de auto aangezien ze de zaak niet in Mallons bijzijn bespraken. Rina was aan het wegdoezelen. De stilte gaf Decker de kans om even zijn ogen te sluiten en na te denken. Enkele minuten later begon Mallon te praten.

‘Bedankt voor de lift.’

‘Geen probleem.’ Rina opende haar ogen en rekte zich uit. ‘Wie wil er koffie?’

‘Ik ben van de cafeïne af,’ antwoordde Mallon.

‘Dan neem ik aan dat je geen koffie meer drinkt.’

‘Ik leg dit allemaal maar gewoon op tafel,’ zei McAdams. ‘Je volgt ons naar Boston, en dat doe je niet alleen om je veilig te voelen. Je moet eerlijk tegen ons zijn. Wat wil je?’

Mallon was beledigd. Ze ging met haar armen over elkaar zitten. ‘Je hebt het vermoedelijk tegen mij.’

‘Dat klopt.’

‘Misschien kunnen jullie dit gesprek beter een andere keer voeren,’ zei Rina.

‘Nee, Tyler heeft gelijk,’ zei Decker. ‘Waar ben je mee bezig, Mallon?’

‘Nergens,’ zei ze met klem.

Stilte.

Nog meer stilte.

Ze zuchtte. ‘Hebben jullie Eli’s papieren aan iemand laten zien?’

‘Aha!’ zei McAdams. ‘Nu komen we bij de bron van het kwaad.’

‘Ja, we hebben iemand naar de papieren laten kijken,’ zei Decker. ‘Eli was niet revolutionair met wiskunde bezig.’

‘Hoe weten jullie dat?’ vroeg Mallon.

‘Dat weten wij niet,’ zei McAdams. ‘Maar onze man bij Harvard heeft ons verteld dat het simpele wiskunde was.’

‘Misschien liegt hij.’

Decker vroeg: ‘Waarom zou hij nou liegen?’

‘Ach, wat een shitzooi!’ zei Mallon. ‘Ik ga gewoon open kaart spelen omdat jullie ook open kaart spelen, oké?’

‘Dat is heel verfrissend,’ zei McAdams.

‘Ha, ha, ha.’ Mallon zweeg even. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in die papieren die met Katrina Belfort te maken hebben, oké? Ik weet wat erin staat. En dat weten jullie ook. Of in elk geval weten jullie wat ze aan het doen was omdat Damodar jullie dat heeft verteld.’

‘Speelt hij ook open kaart met ons?’ vroeg Decker.

‘Ja, voor zover ik weet wel, ja.’

‘Zou het kunnen dat hij ook iets anders voor haar heeft gedaan?’

‘Natuurlijk. We zijn geen goede vrienden of zo. Hij vertrouwt me niet en ik vertrouw hem niet. In elk geval weten we allebei waar we aan toe zijn, en dat kan ik niet van iedereen zeggen.’

Decker vroeg: ‘Waarin ben je dan wel geïnteresseerd, als je niet geïnteresseerd bent in Belforts sommetjes?’

Ze zuchtte. ‘Voordat hij overleed, heeft Eli me verteld dat hij voor iemand anders belangrijk onderzoek deed. Hij wilde niet dat iemand anders het wist omdat hij dan in de problemen kon komen en die docent ook problemen kon krijgen.’

‘Welke docent?’

‘Dat heeft hij niet verteld.’

‘Dus hij heeft het nooit over Lennaeus Tolvard gehad?’ vroeg Decker.

‘O... dat weten jullie dus.’

‘Blijkbaar wel, ja, en andere docenten weten het ook.’

‘O... oké. Hij heeft me laten zweren dat ik er niets over zou zeggen.’

‘Waarnaar deed hij onderzoek?’

‘Ik weet het niet...’

‘Mal -’

‘Echt, ik weet het niet. Ik weet zeker dat het met eigenwaarden en eigenvectoren en Fourier-analyse te maken had, want dat was wat hij bestudeerde. Hoe dan ook, hij heeft me gezegd dat ik zijn onderzoek moest voortzetten als hem iets zou overkomen.’ Ze kreeg op eens tranen in haar ogen. ‘Ik heb hem gevraagd wat hem dan zou kunnen overkomen... waar hij bang voor was.’

‘En?’

‘Hij zei dat er niets aan de hand was. Dit was gewoon voor het geval dat... omdat hij me met die dingen vertrouwde. Ik had werkelijk geen idee dat hij aan zelfmoord dacht. Als ik dat had geweten, had ik wel met hem gepraat. Hij was nooit echt emotioneel, maar hij leek in elk geval niet verdrietig of depressief. Het was gewoon een vreemd gesprek. Hij heeft het een keer ter sprake gebracht en is er daarna nooit meer op teruggekomen.’

‘Wanneer was dat?’ vroeg McAdams.

‘Ongeveer drie maanden geleden.’

Decker vroeg: ‘En je hebt nooit bedacht dat je ons eens iets over dit gesprek moest vertellen?’

‘Hij wilde dat het onder ons bleef en ik probeerde zijn wensen te eerbiedigen, vooral omdat ik niet wist hoe hij was overleden. Toen kregen we die toestand met Katrina Belfort. Ik dacht dat het allemaal weleens met elkaar te maken kon hebben.’

‘En dat is precies waarom je het ons had moeten vertellen,’ antwoordde McAdams.

‘Mallon, denk jij dat Eli’s dood en de moord op Katrina iets met elkaar te maken hebben?’ vroeg Decker.

‘Hoe moet ik dat nou weten? Dat is toch uw werk?’

‘Je bent een slimme dame. Ik wil gewoon weten wat je denkt.’

Ze was stil. Toen zei ze: ‘Ik weet het niet. Het is misschien toeval dat het zo kort na elkaar is gebeurd, maar dat is toch een beetje raar, of niet?’

Decker knikte. ‘Ja, dat is zo.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat Eli had gewild dat u me zijn onderzoekspapieren zou geven. Heeft u zijn papieren?’

‘Ik heb de papieren die hij aan zijn broer had gegeven,’ zei Decker. ‘En ik weet dat je de context van het onderzoek niet uit de formules kunt afleiden.’

‘Gaat u Tolvard vragen hoe het zit?’

‘Dat was mijn volgende stap.’

‘Hij zal niet toegeven dat hij met Eli heeft gewerkt,’ zei Mallon. ‘Dan geeft hij eigenlijk toe dat hij een student van Rosser heeft gestolen. Als u me gewoon even een blik op die papieren laat werpen, kan ik het vast wel bedenken. En als hij dacht dat ik zijn werk van hem kan overnemen, doe ik dat met genoegen. Waarom zou zijn briljante werk verloren moeten gaan?’

‘We spreken het volgende af, Mallon,’ zei Decker. ‘Zolang we niet zeker weten wat er met Katrina Belfort is gebeurd en we niet absoluut zeker weten dat de zelfmoord van Elijah niets met haar dood te maken heeft, kunnen we je helemaal niets laten zien. Wanneer alles is opgehelderd, zullen we overwegen je de papieren te geven.’

‘Prima!’ Mallon sloeg haar armen weer over elkaar. ‘Dit is zo ontzettend frustrerend.’

‘Oké, nu je toch achter in mijn auto zit, kun je ons net zo goed meteen alles vertellen wat je van Belforts bijbaan weet.’

‘Ik heb alles al verteld. Ze paste de stochastische oscillator toe om het momentum te berekenen. Ik heb geen flauw idee welke algorit-

mes ze gebruikte. Als u haar computer heeft, kunt u daar zelf waarschijnlijk wel achter komen. Ik weet zeker dat alles erop staat.’

Decker dacht na over wat ze had gezegd. Waarom had iemand die zo nodig Belforts algoritmes wilde hebben niet gewoon haar computer gestolen toen ze niet thuis was? Terwijl hij zich dat afvroeg, bedacht hij dat Belfort misschien net als Mallon altijd haar computer bij zich had gehad. Iemand die hem wilde hebben, had misschien bij haar ingebroken toen ze ’s nachts lag te slapen en geprobeerd de computer te stelen zonder haar te wekken. Misschien had ze de dief op heterdaad betrapt en was er een vechtpartij geweest waarbij zij was geduwd...

‘Peter, Mallon zegt wat tegen je,’ zei Rina.

‘Sorry, wat zei je?’

‘Ik zei dat u waarschijnlijk geen enkel verschil ziet tussen het algoritme, als het op haar computer staat, en al haar andere wiskundige formules.’

‘Nee, waarschijnlijk niet.’

‘Ik zou u kunnen helpen, weet u. Ik kan getuige-deskundige worden of zoiets.’

Decker glimlachte. ‘Bedankt voor je vriendelijke aanbod. En misschien nemen we het ook wel aan. Maar voorlopig niet.’

Ze stak haar handen op. ‘Maar onthou dat ik Eli’s papieren krijg wanneer dit allemaal is opgelost.’

‘Het staat genoteerd.’

Niemand zei iets.

De rest van de rit verliep in een genadige stilte.

Oost, west, thuis best, behalve dan dat het er ijskoud was. Rina zette haar baret van kasjmier af en legde hem op het tafeltje in het halletje, maar ze hield haar jas aan tot het binnen warm was geworden. ‘Heb jij de verwarming uitgezet?’

‘Heb je de gasrekening gezien?’ Toen Rina niet antwoordde, zei Decker: ‘Mea culpa. Sorry.’

‘Deze situatie is een goede reden om vanavond niet te koken,’ kondigde ze aan.

‘Je hebt helemaal geen excuus nodig om niet te koken.’

‘Dat weet ik, maar dit komt me goed uit. Ik ben te moe. Dus we gaan uit eten of we halen een afhaalmaaltijd. En ik wil geen vlees. Ik heb bij het middageten al vleeswaren gehad.’

Decker vroeg: ‘Wat denk je van de Falafel King, als je geen vlees wilt?’

‘Dat is ook vlees.’

‘Ik neem een shoarma, maar dan kun jij falafel nemen.’

‘Wat denk je van Vegan Paradise?’

‘Ik ga liever naar Falafel King.’

‘Ik heb geen zin in falafel.’

‘Oké, wat vind je hiervan?’ vroeg Decker. ‘Ik ga naar Simon’s en haal voor mezelf een broodje klapstuk en voor jou iets bij Vegan Paradise.’

‘Prima. Ik wil een taco en een minestrone-soep.’ Rina begon het weer een beetje warm te krijgen. Ze kreeg meteen een beter humeur. ‘Vind je het niet vervelend om naar twee plekken te gaan?’

‘Geen enkel probleem, schat. En wat wil jij, Tyler?’

‘Een broodje klapstuk klinkt prima.’

Rina zei: ‘Ik moet nog even ontdooien, en dan trek ik een fles wijn open.’

‘Goed plan.’ Decker trok handschoenen aan, deed een sjaal om en zette een muts op. ‘Ik heb al de hele dag in de auto gezeten. Ik ga lopen.’

Veertig minuten later stond Decker het eten op te warmen, en weer vijf minuten later zat iedereen te eten. Tyler had de open haard

aangemaakt; daardoor was het aangenaam warm in huis nu de verwarming weer aanstond. Het sneeuwde zachtjes. Het was een perfect moment om binnen te blijven en een boek te lezen in een gemakkelijke stoel en nog een glas wijn te drinken.

Rina vroeg: 'Moeten jullie vanavond nog iets doen?'

Decker keek op zijn horloge. Het was zeven uur. 'Nou, er heeft niemand gebeld om ons nog iets door te geven, dus volgens mij is het antwoord nee.'

'Ik heb vandaag een hele stapel syllabi gekregen,' zei McAdams. 'Ik ga ze even doornemen en kijken wat ik moet leren. Wat staat er voor morgen op de agenda, Peter?'

'Ik wil eerst even kijken hoe ver de IT'er met de computer van Belfort is. Ik wil ook eens met Tolvard praten. Ik wil nu weleens weten waar Eli mee bezig was.'

'Denk je dat zijn onderzoek iets te maken had met zijn zelfmoord?'

'Geen idee,' zei Decker. 'Maar het kan geen kwaad om hem aan de tand te voelen. Over raadsels gesproken, als er niks nieuws is over Belfort, wil ik zondag wel naar Manhattan om Belforts broer op te zoeken.'

'Zei je "Manhattan"?' vroeg Rina.

'Ja, je kunt de kinderen bellen.'

'Eten?'

'Wat jij en de kinderen willen.'

'Dan heb ik de hele zaterdag om te studeren,' zei McAdams. 'Ik rij met jullie mee, en ga in het huis van mijn stiefoma studeren wanneer jullie met de familie eten.'

'Je kunt ook mee-eten, als je wilt,' zei Rina.

'Dat hoeft niet. Nina is er niet en dan is het lekker rustig.'

'Waar is ze?'

'Ze overwintert in haar villa op Rhodos.'

‘Die heeft het goed voor elkaar,’ vond Decker. ‘En heb je de sleutel van haar appartement aan Park Avenue?’

‘Ik heb een heleboel sleutels, baas.’ Hij grijnsde. ‘En met sommige sleutels kan ik zelfs deuren openen.’

Hoofdstuk 24

Toen Decker aftershave opdeed, realiseerde hij zich dat hij al vijftig jaar niets aan zijn uiterlijk had veranderd. Maar dit jaar zat hij goed omdat snorren, en vooral dikke snorren zoals de zijne, weer helemaal in de mode waren. Alles kwam vanzelf terug; je hoefde alleen maar lang genoeg vol te houden.

McAdams en Rina zaten al aan de eettafel koffie te drinken en geroosterd brood te eten. Rina las de krant en McAdams zat met zijn neus in een boek. Rina keek op toen Decker binnenkwam. ‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen.’ Decker ging naar de keuken, schonk een grote mok vol met dampende koffie en ging aan tafel zitten. Hij pakte een geroosterde boterham. ‘Lekker geslapen?’

‘Heerlijk. We hebben vanavond gasten voor het sjabbatsmaal. Vijf studenten die je allemaal al eens hebt ontmoet. Morgenavond krijgen we geen bezoek.’

‘Wie precies?’

‘Hannah, Ben, Jeannette, Mike en Lenny.’

‘Aangenaam gezelschap. Ik kijk ernaar uit.’

‘Ben ik ook uitgenodigd?’ vroeg McAdams.

‘Ja hoor, als je je tenminste een beetje gedraagt.’ Decker keek op zijn telefoon of hij berichten had. ‘Nog steeds niks over Belforts computer. Je zou toch denken dat ze hem ondertussen hadden gekraakt.’

‘Misschien heeft Belfort alles versleuteld en vervolgens nog een keer versleuteld. Ze was tenslotte docent wiskunde.’ McAdams legde zijn boek neer. ‘Lennaeus Tolvard kan ons vandaag om acht uur ontmoeten. Ik heb een bericht achtergelaten om te zeggen dat we er zullen zijn.’

‘Bedoel je acht uur ’s ochtends?’

‘Daarom ben ik al helemaal klaar.’

Decker keek op zijn horloge. De afspraak was over veertig minuten – genoeg tijd om een kop koffie te drinken. Hij pakte het tweede katern van de *Wall Street Journal*. Zoals gewoonlijk was het weer een en al ellende in de wereld. Voor hem was het makkelijker om met echte criminelen om te gaan, hoewel de zienswijze dat er geen groot verschil is tussen politici en misdadigers, best te verdedigen viel. Bij boeven wist je tenminste precies waar je aan toe was. Hij bladerde door de krant tot het tijd was om te gaan, en twintig minuten later waren hij en McAdams de deur uit en liepen ze door een sneeuwbuï, met krakende sneeuw onder hun voeten.

Het was een ijskoude wandeling van tien minuten naar Knead Loft, en het kostte nog eens vijf minuten om het kantoor van Tolvard te vinden. Zijn secretaris was een student, waarschijnlijk een werkstudent die dit als bijbaan had. Hij zei: ‘Meneer Tolvard verwacht u al, dus u kunt meteen doorlopen.’

‘Dank u,’ zei Decker.

Hij en McAdams liepen het ruime kantoor in. Tolvard stond op achter zijn bureau en stak zijn hand uit. ‘Lennaeus Tolvard. Sorry dat het zo lang heeft geduurd om af te spreken.’

‘Geen probleem.’ Decker schudde hem de hand. De man was lang en mager, en had een haviksneus, donkerbruine ogen, donker kroeshaar en een morkakleurige huid. Decker herkende de uiterlijke kenmerken onmiddellijk omdat hij ze duizenden keren had gezien bij zijn schoonzoon, Koby, en bij zijn kleinkinderen, de tweelingen, die op hun vader leken. De jongens hadden een iets lichtere huid en minder dik kroeshaar, waardoor ze eerder Israëliësch leken dan Ethiopisch. ‘Bedankt dat u ons te woord wilt staan.’

‘Gaat u zitten, alstublieft.’ Tolvard nam plaats en vouwde zijn handen ineen. ‘Wat kan ik voor u doen? Ik neem aan dat het iets te ma-

ken heeft met deze verschrikkelijke toestand rondom mevrouw Belfort.'

'We doen inderdaad onderzoek naar haar dood. Wat kunt u ons over haar vertellen?'

'Niet veel, eigenlijk. We kenden elkaar natuurlijk wel. Het is een kleine school, maar ik had privé noch zakelijk iets met haar te maken. We zeiden elkaar af en toe gedag wanneer we elkaar tegenkwamen in de gang of in de bibliotheek of tijdens een kerstfeest.'

'Oké.' Decker pakte zijn aantekeningenboekje. 'Dus u heeft de laatste tijd geen reden gehad om haar te bellen?'

'Nee. Volgens mij heb ik haar zelfs nooit gebeld.'

'Dus jullie waren alleen collega's en -'

'Dat is alles. We waren alleen collega's.'

'En haar studenten? Heeft u iets met een van haar studenten te maken?'

'U bedoelt als begeleider?' Tolvard trok een gezicht. 'Nee. Ik weet niet eens wie haar studenten waren.'

'Mallon Euler, Damodar Batra en Ari Weissberg.'

'Ik ken ze wel. Mallon zat in mijn klas bij elektromagnetisme en golventheorie, Batra en Weissberg volgden dat college en nog iets anders... deeltjesfysica, geloof ik. Maar ze studeren wiskunde. Ze moeten verplicht een aantal vakken bij Natuurkunde volgen.'

'En Elijah Wolf?' vroeg Decker. 'Heeft hij weleens colleges bij u gevolgd?'

'Oké, ik snap waar u naartoe wilt.' Tolvard leunde naar voren. 'Als u het over Elijah Wolf wilt hebben, kunnen we het over Elijah Wolf hebben. Theo Rosser van de vakgroep Wiskunde was zijn begeleider. En dat is de waarheid, ondanks alle geruchten die u misschien heeft opgevangen.'

'We hebben gehoord dat u zonder toestemming van de heer Rosser met Eli werkte.'

‘Ik heb Eli niet van Theo gestolen. Het was ook helemaal niet mijn bedoeling om hem van Theo te stelen. Ik weet dat er bepaalde geruchten de ronde over doen, maar die klopten niet. Ik heb overwogen om het er met Theo over te hebben, maar toen overleed die arme jongen en toen leek het allemaal opeens zo stom en kleinzielig.’

‘Dus u werkte niet in het geheim met Eli,’ zei Decker.

‘Het moest wel in het geheim omdat Theo het niet zou hebben toegestaan. Dus ik stond voor een dilemma. Ik had misschien kunnen weigeren om iets met hem te maken te hebben.’ Tolvard rolde met zijn ogen. ‘De universiteit is een plek waar wetenschappelijke belangstelling moet worden gestimuleerd en niet moet worden onderdrukt, verdomme!’

‘Waarom begint u niet gewoon bij het begin,’ zei Decker. ‘Dat is misschien makkelijker.’

Tolvard rolde met zijn ogen. ‘Hij kwam ongeveer een jaar geleden bij me. Hij had ideeën over bepaalde dingen die eerder mijn vakgebied waren dan die van Theo. Hij wilde van begeleider veranderen. Naar zijn mening onderdrukte Theo zijn creativiteit. Maar ik heb hem gezegd dat het daarvoor al te laat was omdat hij al zo ver was met zijn studie. Het zou niet gepast zijn om hem aan te nemen. Bovendien wist ik hoe Theo tekeer is gegaan tegen Katrina toen Eli al eerder had voorgesteld om van begeleider te veranderen. Ik had geen zin in een drama.’

Een korte stilte.

‘Maar ik wilde hem ook niet in zijn mogelijkheden beperken. Hij was een briljant student. Ik heb hem verteld dat ik al mijn kennis met hem wilde delen als hij onderzoek wilde doen naar dingen die niets met zijn scriptie te maken hadden; ik dacht dat ik hem kon helpen. Maar ik heb er ook bij gezegd dat het waarschijnlijk verstandiger was om het onder ons te houden. Ik wist natuurlijk wel dat het uiteindelijk toch aan het licht zou komen. Maar ik ging ervan uit dat het Theo

waarschijnlijk niets zou kunnen schelen als hij wist dat ik me niet met Eli's scriptie bemoeide. Dat was een beetje dom van me.'

'Wat is er gebeurd?'

'Nou, om te beginnen is Eli overleden. Kort daarna... ik bedoel, toen hij nog niet eens was begraven... eiste Rosser opeens dat ik hem Eli's onderzoek zou geven. Ik deed alsof ik niet wist waar hij het over had, gewoon om hem te treiteren. Hij geloofde me natuurlijk niet.'

'Is Eli's onderzoek nou van hem of van u?' vroeg McAdams.

'Dat is een goede vraag. Ik heb de meeste papieren niet in mijn bezit. Maar ik weet waar hij aan werkte.'

'Wilt u ons dat vertellen?' vroeg Decker.

'Niet echt.'

McAdams zei: 'Volgens de studiegids geeft u dit jaar twee colleges: deeltjesfysica, en elektromagnetisme en golventheorie. En uw vakgebied is toch kosmologie?'

'Ik vermoed dat u wilt weten waarom Eli voor zijn onderzoek baat meende te hebben bij mijn specialisme.'

'Eli bestudeerde Fourier-analyse en eigenvectoren,' zei Decker.

'Weet u wat een eigenvector is?'

Decker bladerde door zijn aantekeningen. 'Dat is een deelverzameling van vectoren die niet van richting veranderen wanneer ze worden uitgerekt.'

'U heeft uw huiswerk gedaan.'

'Het is ons al verschillende keren uitgelegd, onder meer gisteren door een hoogleraar wiskunde aan Harvard,' zei Decker. 'Het onderzoek van Eli is misschien voor beide zaken van belang. Ik ben Theo Rosser niet. Ik heb ook geen zin in drama's. Maar die krijgen we wel als u ons niet meer vertelt. Waar ging Eli's belangstelling naar uit?'

'Het is waarschijnlijk wel juist... om het u te vertellen.' Tolvard zuchtte. 'Eli bracht ruimteafval in kaart.'

Het werd stil in de kamer. Toen zei Decker. ‘Oké, ik hap. Wat is ruimteafval?’

‘Gewoon, wat het woord al zegt – afval dat door de ruimte zwerft: oude satellieten, losgekoppelde trappen van raketten, brokstukken van botsingen en dingen die kapot zijn gegaan in de kosmos. De officiële naam is “ruimteschroot”. Het meeste materiaal is heel erg klein, maar dat betekent niet dat het geen problemen kan veroorzaken met satellieten en andere ruimtevaartuigen. Door de snelheden waarmee je in de ruimte te maken hebt, kunnen zelfs verfschilfertjes al gevaarlijk zijn als ze in botsing komen met iets groters.’

‘Hoeveel ruimteafval is er?’ vroeg McAdams.

‘Heel veel. De Chinezen hebben een tijdje terug bijvoorbeeld bedacht dat het wel leuk zou zijn om een oude weersatelliet te vernietigen met een ballistische raket. Daardoor zijn duizenden brokstukken in de drukke baan terechtgekomen en bestaat er in de hele geostationaire baan nu het gevaar van het Kessler-syndroom. Het is echt een groot probleem.’

‘En dan is mijn volgende vraag –’ zei Decker.

‘Wat is het Kessler-syndroom? Dat is een kettingreactie van botsingen. Heeft u de film *Gravity* gezien? Die is een jaar of vier, vijf geleden uitgekomen.’

‘George Clooney en Sandra Bullock,’ zei McAdams. ‘Aha! Ik snap het. Er knalde wat rondvliegende rotzooi... uh, schroot tegen het ruimteschip en dat gaf een hoop problemen.’

‘Precies,’ zei Tolvard. ‘Volgens de theorie ontstaat er door een botsing meer schroot, dat weer een andere botsing veroorzaakt, waardoor er nog meer schroot ontstaat, enzovoort, tot de lage banen rond de aarde en alle satellieten helemaal zijn vernietigd. Daardoor zou de hele technologie zoals we die vandaag de dag kennen onmogelijk kunnen blijven bestaan. En dan hebben we het nog niet eens over de

mogelijkheid dat puin in botsing komt met de aarde en onze planeet misschien van zijn as verschuift.’

‘Echt een rampenscenario,’ gaf Decker toe.

‘Ja, ik weet dat het mooie sciencefiction is, maar het is echt een groot probleem omdat het alleen maar drukker wordt in de lage banen rond de aarde. De wereld heeft meer bandbreedte nodig; en grote technologische bedrijven als Google en Facebook willen die als eerste hebben. Op dit moment lanceert Google ballonnen in de stratosfeer op een hoogte van ongeveer zeventien kilometer om zijn bandbreedte te vergroten. Maar u kunt zich voorstellen dat sommige dingen lastig zijn aan ballonnen. Zo heb je bijvoorbeeld een heleboel ballonnen nodig om de hele aarde van internet te voorzien. En ballonnen zijn veel minder stabiel en veel kwetsbaarder dan geostationaire satellieten.

Satellieten bevinden zich veel hoger in de ruimte – vijfendertigduizend kilometer vanaf het oppervlak van de aarde. Ze zijn veel groter en krachtiger, en je hebt er maar drie of vier nodig om de hele aarde te bestrijken. Maar satellieten zijn exponentieel duurder dan ballonnen. Als je miljarden dollars in een satelliet investeert, wil je ook wel weten wat voor troep er rondzwerft en waar die zich bevindt zodat je dure apparatuur niet naar de bliksem gaat.’

‘Oké,’ zei Decker. ‘Eli probeerde al die rommel dus in kaart te brengen?’

‘Hij probeerde een prototype te creëren om de baan in kaart te brengen, ja. Het is een opkomend gebied, maar met geweldige mogelijkheden.’

McAdams zei: ‘En in potentie enorm winstgevend.’

‘In potentie wel, ja. Volgens mij kon Eli dat alleen niet zo gek veel schelen. Hij vond het gewoon geweldig om iets origineels te doen met eigenvectoren, die trouwens al tientallen jaren als coördinaten in de ruimte worden gebruikt.’

‘Hoe kun je de rommel in kaart brengen als die zich de hele tijd op een andere plek bevindt?’

‘Daarom zei ik ook dat hij de baan in kaart wilde brengen.’

‘Hoe kun je de baan van een verfschilfer in kaart brengen?’ vroeg McAdams.

‘Je laat hem met golven botsen. Neem bijvoorbeeld je FM-radio. Die zendt golven uit die tegen objecten in de ruimte kunnen botsen. Als het je lukt die golven op te vangen met een gespecialiseerde schotel – laten we zeggen een FM-schotel – kun je het voorwerp in kaart brengen aan de hand van de afbuiging.’

‘Zelfs een verfschilfer?’

‘Zelfs een verfschilfer weegt meer dan een radiogolf. Eli was begonnen aan een eigen systeem om dingen in kaart te brengen, waarbij hij complexe golven met behulp van Fourier-analyse onderzocht en keek waar ze vandaan kwamen. Hij gebruikte eigenvectoren als coördinaten in de ruimte. Hij was er al meer dan een jaar mee bezig. Toen...’

Tolvard stak zijn handen op.

‘Echt verschrikkelijk. Ik kan het nog steeds...’

‘Werkte u al meer dan een jaar met hem?’ vroeg Decker.

‘Af en toe, ja.’

‘Heeft u de afgelopen maanden veranderingen in hem opgemerkt?’

Het werd weer stil in de kamer. Tolvard zei: ‘Hij was niet depressief of zo. Hij leek juist eerder betrokkener. Ik ging ervan uit dat dat kwam doordat hij zo enthousiast was over zijn onderzoek. Maar soms leek hij ook... afgeleid... alsof hij zich niet kon concentreren. Op een gegeven moment dacht ik dat hij oververmoeid begon te raken. Die kans bestaat altijd. Studenten lopen in het begin heel erg warm voor een onderwerp, maar komen dan vast te zitten met hun berekeningen. Ik heb hem gevraagd of hij even wilde stoppen om zijn scriptie voor Rosser af te maken. Maar hij zei dat hij al klaar was met zijn

scriptie en herhaalde dat het allemaal goed ging. Maar het ging duidelijk niet goed.'

De hoogleraar schudde zijn hoofd.

'Achteraf bezien had ik meer moeten aandringen, maar ik wilde me niet met zijn privéleven bemoeien. Dat had ik wel moeten doen. Door alles wat ik erover heb gehoord, weet ik dat er twee periodes zijn waarin studenten vaak zelfmoord plegen. Wanneer ze net zijn begonnen en vlak voordat ze afstuderen. Paniek over hun scriptie, over een baan, over het leven.'

Decker zei: 'Naar wat ik heb gehoord, kreeg ik niet de indruk dat Eli ergens over in paniek was.'

'En toch moet iets hem hebben dwarsgezet. Ik voel me ontzettend schuldig. Ik had me er misschien meer mee moeten bemoeien.'

Decker zei: 'U weet toch dat mensen die zelfmoord willen plegen het hoe dan ook zullen doen, ongeacht alle obstakels?'

'Het is vriendelijk dat u dat zegt, maar... Ik had gewoon wel willen weten waarom hij zo was afgeleid.'

McAdams vroeg: 'Wist u dat hij ook voor Katrina Belfort werkte?'

'Nee.' Tolvard leek werkelijk verbijsterd. 'Nee, dat wist ik niet. Wat deed hij voor haar?'

'Ze werkte als consultant voor beleggers,' zei Decker. 'Eli hielp haar met een aantal berekeningen.'

'Echt?' Hij haalde zijn schouders op. 'Daar wist ik niets van. Geen wonder dat Eli soms afgeleid was. Het moet moeilijk voor hem zijn geweest om zijn hoofd erbij te houden.' Hij glimlachte. 'Mijn god, dat moet tegen het zere been van Rosser zijn geweest. Het was al erg genoeg dat Eli met mij wilde werken. Maar ik hoor niet bij de vakgroep Wiskunde. Belfort wel.'

'Het had hem misschien behoorlijk geërgerd als hij ervan had geweten.'

‘Ach ja, dat is ook wel logisch.’ Hij zweeg even. ‘Bij Wiskunde staan ze nogal afkeurend tegenover bijbanen.’

McAdams vroeg: ‘Is dat niet zo bij Natuurkunde?’

‘Mensen kunnen een bijbaan hebben als het hoofd van de afdeling het goedkeurt. En dat doet hij meestal. Hij begrijpt dat we een schamel salaris krijgen in de wetenschap, terwijl we ook economische behoeften hebben. Ik heb een aantal banen als adviseur. Voor mij is dat natuurlijk gemakkelijker omdat ik een vaste aanstelling heb.’ Hij zweeg even. ‘Denkt u dat de dood van Belfort en Eli’s zelfmoord iets te maken hebben met het werk dat hij voor haar deed?’

‘We werken met verschillende theorieën,’ zei Decker.

Tolvard keek naar de klok. ‘Ik moet over twintig minuten college geven.’

‘Ik snap het.’ Decker stond op. ‘Hartelijk dank dat u de tijd heeft willen nemen om ons te woord te staan.’

‘Ik hoop dat ik u heb kunnen helpen. Voel u vrij om me te bellen wanneer u nog iets te binnen schiet.’

‘Dat heeft u zeker. En ja, dat zullen we doen,’ zei Decker.

Tolvard glimlachte. ‘U bent een van de weinige mensen die ik ooit ben tegengekomen die me niet naar mijn naam hebben gevraagd. Wat ze eigenlijk bedoelen is hoe ik er zo kan uitzien als ik die naam heb.’

‘Scandinavische naam en Ethiopisch gezicht,’ zei Decker. ‘Mijn schoonzoon is Ethiopisch. Ethiopiërs hebben opvallende uiterlijke kenmerken.’

‘Ja, dat hebben we inderdaad. Stel me de vraag maar.’

‘Hoe komt u aan die Scandinavische naam?’

‘Mijn biologische ouders waren boeren. Ze zijn omgekomen tijdens een hongersnood, tezamen met een groot deel van mijn biologische verwanten. Mijn oudere broer en ik zijn in een weeshuis terechtgekomen en geadopteerd door een Zweeds gezin dat zelf geen

kinderen had. Mijn adoptieouders waren allebei wetenschappers. Mijn broer is chemicus. Ik ben natuurkundige. Mijn biologische ouders waren analfabeet. Dus wat zegt dat over nature-nurture en erfelijkheid?

Decker zei: 'Dat betekent vermoedelijk dat uw biologische ouders ook wetenschapper waren geweest als ze waren opgegroeid in hetzelfde milieu als uw adoptieouders.'

'Natuurlijk, natuurlijk,' zei Tolvard. 'Ik bedoel dat ik ben wie ik ben dankzij mijn beide ouderparen. Een zeer gelukkige samenloop van omstandigheden. Wat doet uw schoonzoon?'

'Hij werkt als zuigelingenverpleegkundige en is weer geneeskunde gaan studeren.'

'We zijn een slim volk... wij Ethiopiërs. Ik zie mezelf nog steeds als Ethiopiër. Dat zie ik elke dag wanneer ik in de spiegel kijk. Maar ik ben mijn Zweedse ouders eeuwig dankbaar. Om te beginnen hebben ze me een coole naam gegeven.'

Hoofdstuk 25

Nadat hij de burens van Belfort nogmaals had ondervraagd en niets nieuws te horen had gekregen, kwam Decker om één uur 's middags terug op het bureau. McAdams zat op zijn plek aan de andere kant van hun dubbele bureau. Zijn benen lagen op tafel en hij was geconcentreerd aan het lezen.

‘Wat doe jij nou hier?’ Deckers stem klonk korzellig. ‘Je moet studeren.’

‘Ik ben ook aan het studeren.’ Hij hield een studieboek omhoog. ‘Waarom ben jij zo in je wiek geschoten?’

‘Dat is een erg gedateerde uitdrukking.’

‘Ja, veel eleganter dan vragen of je op je pik bent getrapt.’

Decker ging zitten. ‘De burens van Belfort kunnen zich niet herinneren dat ze iets hebben gezien of gehoord.’

‘En die oude vrouw van ernaast?’

‘Nu weet ze opeens niet eens meer zeker of ze wel iets heeft gezien. Misschien was de schaduw gezichtsbedrog. Ze kan zich in elk geval niet herinneren dat ze een auto heeft gezien, en ook niet of ze heeft gehoord dat er een motor werd gestart. Hoe kunnen er nou geen getuigen zijn wanneer iemand een lijk via een open achtertuin een berg op sleept?’

‘Dat heet “drie uur 's nachts”’. McAdams legde zijn boek neer. ‘Maar ik heb zitten denken. Wat vind je van Tolvard?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat vind je van Tolvard als verdachte? Misschien probeerde Belfort zich op te dringen bij Eli's onderzoek. Misschien heeft Eli het aan Tolvard verteld, waarop de professor naar haar huis is gegaan om het te bespreken en alles vervolgens een beetje uit de hand is gelopen.’

Decker begon zijn telefoonmemo's door te nemen. 'Dat zie ik niet voor me.'

'Waarom niet? Omdat hij je aan je schoonzoon doet denken?'

Decker keek op. 'Waar kwam dat nou weer vandaan?'

'Ik bedoel gewoon –'

'Het is niet omdat hij me aan Koby doet denken. Ik zie Tolvard niet als dader omdat hij nergens omheen draaide. Ze hebben elkaar niet gebeld of ge-e-maild.'

'Misschien hebben ze elkaar met een interne lijn gebeld.'

'Natuurlijk. Er is altijd een manier om met elkaar te praten, maar ik vind het gewoon niet logisch. En Tolvard wilde Eli alleen maar helpen.'

'Dat zegt Tolvard.'

'Waarom geloof je hem niet?'

'Ik sta neutraal tegenover Tolvard. Maar dat weerhoudt mijn hersenen er niet van om mogelijkheden te bedenken. Wat vind je bijvoorbeeld hiervan: misschien probeerde Tolvard het project van Eli af te pakken. Als het project succesvol was, zou het heel lucratief kunnen worden voor miljardenbedrijven. Belfort wilde Eli in bescherming nemen tegen Tolvard. Ze heeft hem gebeld om het te bespreken, hij ging naar haar huis en toen is het allemaal uit de hand gelopen.'

'Nou, dat zou opgehelderd kunnen worden als we de telefoongegevens van Belfort hadden, aangezien hij beweert dat hij haar nooit heeft gebeld.' Decker merkte dat hij geërgerd begon te raken. 'Hoe lang moet het wel niet duren voordat je eindelijk iemands telefoongegevens krijgt? Je zou bijna denken dat ik om een Gutenberg-bijbel heb gevraagd.'

'We zijn hier niet in Los Angeles, ouwe.'

'Voor jou is het "meneer de inspecteur".'

'Neemt u mij niet kwalijk, meneer.'

‘Ik heb Eli’s telefoongegevens trouwens twee dagen geleden gekregen.’

‘En dat heb je me niet even gezegd?’ McAdams trok een zuur gezicht. ‘Dat bedoel ik nou. Waarom doe ik eigenlijk zo mijn best?’

‘Sorry. Je was aan het studeren en ik wilde je niet storen. We hebben er trouwens toch niets aan. Hij gebruikte zijn telefoon zelden, en wanneer hij het wel deed, belde hij niet, maar stuurde hij sms’jes. De inhoud van zijn sms’jes staat niet in zijn telefoongegevens, en daarom weet ik ook niet waarover ze gingen. Op de dag van zijn dood heeft Mallon hem een paar berichten gestuurd. Dat stemt overeen met de berichten die ze ons heeft laten zien toen we haar de eerste keer spraken – dat ze hem vroeg of ze konden afspreken in de kantine. Die berichten heeft hij natuurlijk nooit beantwoord. Maar ik heb ook naar de dagen voor zijn zelfmoord gekeken. Ik ben geen berichten of telefoontjes van Rosser of Belfort of Tolvard tegengekomen. Als een van die mensen op de een of andere manier het motief voor zijn zelfmoord vormden, zijn daar in elk geval geen aanwijzingen voor te vinden.’

‘En kun je de inhoud van de server niet inzien?’

‘Daar wacht ik nog op. Dat duurt nog langer dan om de telefoongegevens te krijgen. Ik zou het mis kunnen hebben, maar ik verwacht niets opzienbarends.’

‘Ik wil trouwens niet zeggen dat zijn docenten iets met zijn zelfmoord te maken hebben. Ik bedoel dat Rosser of Tolvard misschien iets te maken heeft met de dood van Katrina en dat Eli de katalysator was. Misschien was Rosser boos op haar omdat ze Eli voor haar bijbaantje had geronseld. Of misschien is Tolvard kwaad geworden omdat Katrina Eli’s onderzoek met Tolvard probeerde te stelen.’

‘Dat zou allemaal kunnen. Het zou wel handig zijn als we de inhoud van haar computer hadden.’

Mike Radar kwam uit zijn kantoor en liep de kamer binnen. ‘Goedendag, heren.’

‘Hé, Mike,’ zei Decker. ‘Is het nog gelukt om Belforts telefoongegevens te pakken te krijgen?’

‘Heb je die nou nog niet ontvangen?’

‘Nee, nog steeds niet, en ik heb ze zo langzamerhand echt nodig.’

‘We hebben wel toestemming van de rechter gekregen.’

‘Kun je ze bellen en vragen of het telefoonbedrijf ze naar me kan mailen?’

‘Nee, ze hebben ze met de post gestuurd. Soms duurt het nog een dag voordat ze hier zijn. Het is pas een paar dagen geleden.’

Decker zuchtte. ‘Ik kan helemaal niks doen als ik haar telefoongegevens of haar e-mails niet heb. En hoe zit het met een rechterlijk bevel om de inhoud van haar computer te krijgen? Ik heb natuurlijk haar hele computer nodig, maar de inhoud van haar e-mail is een mooi begin.’

‘Daar heb ik niet om gevraagd omdat we die IT’er hebben.’

‘Die komt er blijkbaar niet uit. Ik begin een beetje gefrustreerd te raken.’

‘Nu we het daar toch over hebben...’ Radar schraapte zijn keel. ‘Die IT’er heeft me ongeveer twee uur geleden gebeld. Hij is gisteren ziek geworden. Hij heeft wat paracetamolletjes genomen en geprobeerd te werken, maar hij kon zich niet concentreren en was bang dat hij meer kwaad dan goed zou doen. Dus probeert hij het weer wanneer hij zich iets beter voelt.’

‘Dat meen je niet,’ zei Decker. ‘Kunnen we iemand anders krijgen?’

‘Het is wel duidelijk dat je uit Los Angeles komt,’ zei McAdams.

Radar glimlachte. ‘Het gaat een stuk sneller als we gewoon wachten tot hij weer beter is. Als het hem niet lukt, vragen we gewoon die bestanden op. Ze had trouwens behoorlijk wat servers. De school, maar ook nog Gmail, Hotmail, Yahoo en misschien nog wel

meer. Daarom dien ik ook liever geen verzoek in bij de rechter, want dan moet ik aparte bevelen hebben. In de tussentijd heb ik nog iets voor je. Het is weliswaar geen moord, maar het behoort toch tot je takenpakket. Lydia Tucker heeft haar auto als vermist opgegeven.’

‘Ik ben blij dat het geen moord is. Wanneer heeft ze gebeld?’

‘Ongeveer een halfuur geleden.’ Radar gaf Decker een briefje. ‘Ga er maar achteraan.’

‘Ken je haar?’

‘Lydia? Zeker. Ze is rond de negentig. Ik ben geschokt dat ze nog rijdt.’

‘Misschien is ze gewoon vergeten waar ze haar auto heeft neergezet,’ zei McAdams.

Radar keek Decker aan. ‘Wat is hij weer zelfingenomen.’ Tegen McAdams: ‘Wacht maar tot je er bent.’

‘Ik bedoel gewoon...’

‘Ga naar haar toe en laat haar aangifte doen, Pete. En daarna... naar huis. Ik weet dat het een korte dag voor je was, maar het heeft geen enkele zin om hier rond te hangen als je niks te doen hebt. Bedenk maar dat dit een rustig baantje voor je pensioen moet zijn.’

‘Prima.’ Decker zuchtte. ‘Kun je me bellen en een bericht achterlaten als er vanavond nog iets binnenkomt? Ik kom zaterdagavond wel naar het bureau wanneer we eindelijk Belforts bestanden hebben.’

‘Rustig maar, Decker. Het kan best tot zondag wachten. Rustig nou maar.’

‘O ja. Dat ben ik vergeten te zeggen: ik ga op zondag naar Manhattan.’

‘Dat is goed. Ga op bezoek bij de kinderen en amuseer je een beetje.’

‘Ik ga vooral voor Ryan Belfort, de broer van Katrina. Tijdens een gesprek onder vier ogen kan hij me misschien meer over haar vertel-

len dan over de telefoon. En ja, dan combineer ik het meteen met een ententje met de kinderen.’

‘Je bent in elk geval efficiënt. Had Ryan veel contact met zijn zus?’

‘Ze hadden verder geen broers of zussen. Hij wist genoeg van haar om me te kunnen vertellen dat ze een affaire had met een getrouwde man toen ze haar master deed in Maryland. Ik heb zijn gegevens gecontroleerd. Hij is naar Californië verhuisd en daar was hij ook toen ze overleed. Hij heeft al meer dan twee jaar geen contact met haar gehad.’

Radar zei: ‘Nou, het is wel interessant dat ze een affaire heeft gehad. Heeft ze hier ook verhoudingen gehad?’

‘Ik heb nog niks kunnen ontdekken, maar affaires blijven meestal geheim... totdat ze aan het licht komen. Daarom wil ik haar telefoongegevens, sms’jes en e-mails ook hebben. Misschien vind ik bepaalde aanwijzingen.’

Radar knikte. ‘Oké. Kijk maar wat de broer precies te zeggen heeft. Ik zal een onkostenvergoeding voor benzine en maaltijden voor je regelen.’ Hij wendde zich tot McAdams: ‘Ga je met hem mee?’

‘Ja.’

‘Wil je ook een onkostenvergoeding?’

‘Ik zal geen beroep doen op uw generositeit, chef. Geef mijn deel maar aan het goede doel.’

‘Dat is dan het bureau,’ zei Radar.

Decker tikte tegen de memo die hij in zijn hand had. ‘Ik zal kijken wat ik aan Lydia Tuckers auto kan doen.’ Hij keek McAdams aan. ‘Bel me maar als er iets binnenkomt... zoals bijvoorbeeld die telefoongegevens. Tot later.’

‘Wil je dat ik meega?’

‘Nergens voor nodig. Ga jij maar studeren. Er hangt veel af van die tentamens.’

‘Daarvan ben ik me maar al te zeer bewust. Dank je wel.’

‘Je lijkt helemaal niet zenuwachtig.’

‘Dat komt doordat ik ook helemaal niet zenuwachtig ben. Ik haal het wel. Ik doe het misschien niet geweldig, maar ik haal vast en zeker een voldoende. En dat is genoeg.’

‘Ik heb bewondering voor je zelfvertrouwen. Of kun je gewoon goed acteren?’

‘Moet je dit eens zien, ouwe.’ McAdams stak zijn hand uit. ‘Ik tril helemaal niet. Mij krijg je niet gek.’

McAdams was flink opgeschoten met studeren en besloot even te pauzeren terwijl de Deckers in de synagoge waren voor de dienst. Hij ging staan, rekte zich uit en zette zijn telefoon weer aan. Deze kwam onmiddellijk tot leven met een inkomend gesprek. Het was een kengetal van buiten de streek, en dat was ook wel logisch. De meeste mensen die hem belden, woonden niet in Greenbury.

‘Met Tyler.’

‘Schat, je hebt je zus gebeld. Ik ben trots op je.’

‘Met wie spreek ik?’ McAdams keek naar zijn telefoon. ‘Iris?’

‘Je hebt haar zo gelukkig gemaakt.’

‘Echt? Dat gesprek heeft hoogstens twee minuten geduurd.’

‘Maar die twee minuten waren ontzettend waardevol.’

‘Ik ben blij dat je trots op me bent. Waarvoor bel je?’

‘Mallon Euler.’

‘O ja. Meneer Kent heeft me gebeld. Ze is eerder vertrokken en heeft zich aangemeld voor college.’

‘Ja, maar dat is nog niet alles.’

McAdams pakte een pen. ‘Ik ben een en al oor, Iris.’

‘De aanleiding was een afkijkschandaal.’

‘O’. Een korte stilte. ‘Heeft Mallon afgekeken?’

‘Ik zal het uitleggen. Aan het einde van haar tweede jaar op high school hebben vier meisjes precies hetzelfde proefwerk ingeleverd bij

Amerikaanse geschiedenis. Mallon, Mackenzie en haar vriendinnen Misha en Ellen. Ze hadden allemaal dezelfde antwoorden goed en dezelfde antwoorden fout.’

‘Dat is een hele prestatie.’

‘Tets was niet helemaal koosjer. Hoe ze het allemaal van elkaar hebben overgeschreven... Ik heb geen idee. Misschien hebben ze gebaren naar elkaar gemaakt. Tieners zijn erg inventief. Maar in elk geval was de leraar, meneer Kalish... Kun je je meneer Kalish herinneren?’

‘Magere man met een Pools accent. Waarom gaf hij in vredesnaam Amerikaanse geschiedenis? Hij is scheikundige.’

‘Mevrouw Mallard was met zwangerschapsverlof. We hadden te weinig personeel en volgens mij is hij alleen de laatste zes weken voor haar ingevallen. Hij is niet dom, meneer Kalish. Zodra hij cijfers begon te geven, kreeg hij door dat er was afgekeken. Maar in plaats van dat tegen de meisjes te zeggen, haalde hij een truc uit. Hij liet de meisjes één voor één bij zich komen en zei dat ze allemaal een cijfer tussen de acht en de negen hadden. Hij wilde hun nog een paar vragen stellen zodat ze een negen konden krijgen.’

‘Ach. En wie had de vragen goed?’

‘Mallon, natuurlijk. De anderen hadden van haar afgekeken. Dus zij kreeg haar negen en daarmee dacht iedereen dat de zaak was afgehandeld.’

‘En wat gebeurde er met Mackenzie en die twee anderen?’

‘Je weet toch wie hun ouders zijn, schat?’

‘Er gebeurde helemaal niets.’

‘Ze hielden bij hoog en bij laag vol dat ze niet hadden afgekeken. Ze hadden allemaal hetzelfde antwoord doordat ze samen hadden geleerd. En daar bleef het verder bij omdat niemand het tegendeel kon bewijzen. Niemand had eronder te lijden omdat Mallon een hoger cijfer kreeg en van hun domheid profiteerde. Dus iedereen blij. Dat dacht de administratie tenminste. Op de een of andere manier

kreeg Mallon door waar ze die mondelinge overhoring aan te danken had en werd ze razend dat Mackenzie, Misha en Ellen geen straf kregen. Volgens haar begeleider begon ze een heleboel vragen te stellen. Ze was zeer volhardend... zeg maar gewoon oervervelend.'

'En wat hebben ze haar aangeboden in ruil voor haar medewerking?'

'Ach, schat, jij bent ook altijd zo scherp. Ze kon haar diploma wat eerder krijgen. Dat was voor haar eigen bestwil omdat ze niet lekker lag in de klas en razend slim was.'

'Heeft ze haar diploma gehaald toen ze vijftien was?'

'Zestien. Ze lag voor bij wiskunde en de exacte vakken, en de school heeft privélessen betaald zodat ze haar alfavakken thuis kon afmaken. Volgens de gegevens was ze dolblij. De school heeft enthousiaste aanbevelingsbrieven geschreven en Kneed Loft wilde haar aannemen en zelfs een beurs geven. Ze was net zeventien.'

'Wat heeft ze tussen haar zestiende en haar zeventiende gedaan?'

'De school huurde haar in als bijlesdocent: zo kon die haar excellente verstand pas echt goed benutten. En daaruit bleek ook dat alles naar ieders tevredenheid was opgelost. De school vindt het heel belangrijk om de eigen leerlingen te steunen.'

'Je gaat me toch niet vertellen dat ze Mackenzie, Misha en Ellen bijles heeft gegeven?'

'Naar ik heb begrepen, hebben de meisjes het heel erg goed gedaan.'

'Fijn om te horen dat er niets is veranderd sinds ik ben vertrokken.'

'O, Tyler, dat is gewoon het beleid van de school dat onder het mom van "studieresultaten" wordt gepresenteerd. Ik weet zeker dat je er ook de hele tijd mee te maken hebt aangezien je voor de vijf colleges werkt.'

'Ik werk niet voor de colleges, Iris.'

'Maar Greenbury is een studentenstad, en schoolbesturen hebben

lange tentakels. Je moet het je oude school niet kwalijk nemen; het is een deel van wie je bent. En heb je trouwens nog nagedacht of je een lezing wilt houden voor de leerlingen over je werkzaamheden? Je werk voor de politie, bedoel ik. Niet je rechtenstudie.'

'Ik zit midden in mijn tentamens.'

'En als je het nou eens tijdens de voorjaarsvakantie doet?'

'Er is geen school tijdens de voorjaarsvakantie.'

'O ja, je hebt gelijk. Dan direct na de voorjaarsvakantie. En ik hoef je er toch niet aan te herinneren dat ik net iets voor jou heb gedaan?'

'Oké. Ik zal een lezing houden voor de leerlingen over mijn werk bij de politie. En dan krijg ik waarschijnlijk ook nog wel respect omdat ik echt ben neergeschoten.'

Een lange stilte. 'Dat heb ik gehoord. Als het te pijnlijk is om het daarover te hebben –'

'Nee, ik heb er geen last meer van, Iris. Ik had er niet eens over moeten beginnen. Ik loop gewoon zielig te doen.'

'Deed het pijn?'

McAdams lachte. 'Natuurlijk deed het pijn! Ik hou die lezing wel om jou een plezier te doen, Iris.'

'Zo gaat dat dus, Tyler. Voor wat, hoort wat.'

'Dat zal dan inderdaad wel zo horen.'

Hoofdstuk 26

Op zondag was Rina net voor zonsopgang klaar met het pakken van de auto. Ze deed de achterklep dicht, draaide zich om en botste tegen Mallon Euler op. De jonge vrouw was van top tot teen ingepakt, maar rilde desondanks.

Rina zei: 'Je gaat me toch niet vertellen dat je toevallig in de buurt was.'

'Ik was op weg naar Bagelmania. Die gaat om zes uur open.'

'Dat is de andere kant op.' Toen Mallon niet reageerde, zei Rina: 'Kom maar even binnen om je op te warmen. Het is minstens tien graden onder nul.'

'Waar gaan jullie naartoe?'

Rina liep terug naar het huis en deed de deur open. Ze liet Mallon voorgaan. 'We gaan op bezoek bij familie in Manhattan.'

'Mag ik mee? Niet op bezoek bij jullie familie, natuurlijk. Ik wil gewoon niet op Knead Loft blijven. Ik ben doodsbang.'

McAdams bleef staan toen hij Mallon zag. 'Wat doe jij nou hier?'

De jonge vrouw kreeg tranen in haar ogen. 'Ik lijk wel een soort stalker.'

'Hm, ja.'

De tranen liepen over haar wangen. 'Het spijt me. Ik ben mezelf niet.'

Decker kwam de kamer binnen. 'Hé, Mallon, wat is er aan de hand?'

'Ze wil mee naar Manhattan,' zei Rina.

'Het antwoord op de vraag over Eli's papieren is nog steeds hetzelfde,' zei Decker. 'Die krijg je niet.'

'Daar gaat het niet om. Ik wil gewoon niet op de campus blijven.'

Iedereen staart me aan alsof ik iets met de dood van Katrina Belfort te maken heb.’

‘En, is dat zo?’

‘Nee!’ Met de mouw van haar jas veegde ze de tranen van haar gezicht. ‘Ik heb er niets mee te maken.’

‘Kun je ergens naartoe in Manhattan?’ vroeg Decker.

‘Ik kan bij de Universiteit van Columbia studeren. Die heeft een wiskundebibliotheek. En volgens mij is Butler altijd geopend.’ Stilte. ‘Ik wil gewoon mensen om me heen hebben die ik zo’n beetje vertrouw.’

‘Die ik zo’n beetje vertrouw... niet echt een enthousiaste aanbeveling.’

‘Peter, kun je me alsjeblieft even helpen in de keuken?’ vroeg Rina.

Decker keek zijn vrouw aan en probeerde te raden wat ze van plan was. ‘Natuurlijk.’

Zodra de deur gesloten was, zei Rina: ‘Ik snap wel dat ze zich aan jou en Tyler vastklampt als ze echt bang is. En als ze alleen maar doet alsof is het waarschijnlijk beter om haar in de gaten te houden.’

‘Denk jij dat ze alleen maar doet alsof?’

‘Ik weet niet. Maar wat kan het voor kwaad als ze meegaat?’

‘In de eerste plaats is ze nog steeds een verdachte. Waarschijnlijk gaat ze ervandoor.’

‘Wanneer ze bij je in de auto zit?’

‘Als mijn stem doorslaggevend is, stem ik tegen.’

‘Je ziet het,’ zei Decker. ‘Je voorstel is weggestemd.’

‘Heb jij me niet verteld dat ze haar op je oude school onrechtvaardig hebben behandeld, Tyler?’

‘Ze hebben haar eerder haar diploma gegeven, enthousiaste aanbevelingsbrieven voor haar geschreven voor universiteiten en haar een baantje gegeven.’

‘Het klinkt alsof ze overal hard voor heeft moeten werken.’

‘Zoals bijna iedereen,’ zei Decker.

‘Kom op, jongens. Doe niet zo hardvochtig.’

‘Het is niet professioneel.’

‘We zijn niet in Los Angeles, Peter. Niemand gaat je aangeven bij Interne Zaken.’

‘Als ze meegaat, wil ik niet naast haar zitten,’ zei McAdams.

‘Ik ga wel met haar achterin zitten,’ zei Rina. ‘Waar woont de broer van Katrina Belfort?’

‘In Brooklyn. Columbia ligt niet echt op de route.’

‘Zet haar dan af bij New York University.’

Een lange stilte. Toen zei Decker: ‘Ze gaat niet mee eten.’

‘Daar ben ik het mee eens,’ zei Rina. ‘Maar we kunnen haar weer oppikken voordat we naar Greenbury rijden.’

Decker schudde zijn hoofd. ‘Waarom haal je altijd zwerfhonden en gekken in huis?’

‘Geen idee,’ antwoordde Rina. ‘Waarschijnlijk heb ik medelijden met de underdog.’

‘Maar honden bijten soms.’

‘Je hebt gelijk.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het is aan jou.’

Decker zuchtte. ‘Is er een bepaalde reden waarom we Mallon moeten meenemen naar New York?’

‘Misschien kan ze je de laatste roddels vertellen... Je weet wel, misschien vang je wat op.’

Decker keek naar McAdams. ‘Wat vind jij?’

‘Normaal gesproken zou ik nee zeggen, maar Rina schat dit soort dingen meestal goed in.’

‘Prima. We nemen haar mee.’ Decker stak zijn handen op. Toen wendde hij zich tot Tyler: ‘Zeg maar dat ze mee mag, maar leg haar ook de regels uit.’

‘Zoals?’

‘Dat ze bijvoorbeeld niet gaat lopen vissen. Ik word ontzettend

kwaad als ze dat doet. Als dat haar niet bevalt, blijft ze maar lekker hier.’

‘Maar doe een beetje aardig, Tyler,’ zei Rina.

‘Dat valt niet binnen mijn taakomschrijving.’ McAdams liep weg.

Decker wendde zich tot Rina. ‘Hopelijk heeft ze geen wapens bij zich.’

‘Tyler kan haar fouilleren voordat we vertrekken,’ zei Rina.

‘Goed idee. Gezien zijn gezeur over zijn liefdesleven zit er de komende tijd waarschijnlijk ook niet veel meer voor hem in.’

‘Wat heb je toch?’

Decker zuchtte diep. ‘Sorry.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen omdat je chagrijnig bent. Het is nog vroeg en je hebt pas één kop koffie op. Maar ik vraag me af of je ergens mee zit.’

‘Nee, er is niks.’

‘Nee, er is wel iets, maar dat geeft niet. Je kunt je niet de hele tijd goed voelen. Maar reageer het nou niet af op Tyler.’

‘Ja, dat was niet oké.’ Hij schonk nog een kop koffie in. ‘Mijn oude gewoontes steken de kop weer op.’ Een korte stilte. ‘Ik wil niet dat je slecht over me denkt en het idee hebt dat ik me niet kan ontspannen.’

‘En wat dan nog als dat wel zo is?’ Rina sloeg haar armen om zijn nek. ‘O, wat ben jij gespannen.’ Ze masseerde hem even.

‘Dat is fijn. Dank je.’

‘Graag gedaan.’ Ze streekte zijn nek en liet haar handen zakken. ‘Kijk, Peter. Als jij je niet aan mij stoort omdat ik zwerfhonden in huis haal, erger ik me er niet aan dat je een workaholic bent. Op onze leeftijd zijn we wie we zijn, en dat is het dan.’

‘Natuurlijk. Wat jij wilt. Nodig iedereen maar uit voor het sabbatsmaal.’

‘Ook de dakloze voor de Frozenfest?’

‘Nee, die wil ik niet in huis hebben. Die stinkt.’

‘Maar mag ik wel een afhaalmaaltijd voor hem kopen?’

‘Af en toe.’

‘Afgesproken?’

‘Afgesproken.’

Tijdens de rit naar New York zei Mallon: ‘Ik heb gehoord dat jullie Lennaeus Tolvard hebben gesproken.’ Toen niemand reageerde, zei ze: ‘Het is geen vraag. Ik stel alleen iets vast.’

Decker reed de snelweg op. Hij zat voorin met McAdams. ‘Het nieuws gaat als een lopend vuurtje.’

‘Het is een kleine school.’

‘Dat zegt iedereen steeds. Wat heb je verder gehoord?’

‘Ik dacht dat we geen vragen mochten stellen.’

‘Nee, jij mag niets vragen, maar wij wel.’

‘Dat lijkt me niet helemaal eerlijk.’

‘Niemand heeft gezegd dat het leven eerlijk is, jongedame.’

‘Het maakt ook niet uit,’ zei Mallon. ‘Ik heb toch niets te vragen. Bedankt dat ik mag meerijsen.’

‘Graag gedaan. Het was Rina’s idee.’

‘Dat dacht ik al.’ Mallon glimlachte. ‘Hebben jullie gehoord over die vechtpartij van gisteravond?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg McAdams.

‘Rosser en Tolvard. Ze hebben geknokt. De beveiliging heeft ze uit elkaar moeten halen.’

McAdams draaide zich om. ‘Vertel.’

‘Het was om een uur of acht in de kantine. Ik heb je ge-sms’t en je geprobeerd te bellen, maar ik kreeg je voicemail.’

McAdams pakte zijn telefoon en keek bedenkelijk. ‘Ik zat te studeren. Ik ben vergeten hem weer aan te zetten.’

‘Wat is er gebeurd, Mallon?’ vroeg Decker.

‘Blijkbaar heeft Rosser gehoord dat jullie met Tolvard hebben ge-

sproken en hem hebben gevraagd naar het onderzoek dat hij samen met Eli deed. Hij was in elk geval woedend toen ik hem sprak.’

‘Wie? Rosser?’

‘Nee, Tolvard. Rosser had hem gebeld en toen kregen ze ruzie. Heb ik jullie al verteld dat Tolvard mijn scriptiebegeleider wil worden?’

‘Nee.’ McAdams pakte een notitieblok en begon aantekeningen te maken. ‘Wanneer heeft hij je dat verteld?’

‘Vrijdag.’

‘En Rosser vindt het goed?’

‘Dat was een van de redenen waarom ze ruzie kregen. Weet je, ik werd van de ene docent naar de andere doorgeschoven. Tolvard wilde wel mijn scriptiebegeleider worden, maar Rosser was het er niet mee eens omdat hij geen wiskunde geeft. Daarom heeft Tolvard bij het hoofd bezwaar gemaakt vanwege de ongewone omstandigheden en toen heeft hij mijn scriptie toch gekregen. Het hoofd vond het goed.’

‘Welk hoofd? Zhou?’

‘Nee, zij is hoofd Huisvesting en Studentenzaken, dat wil zeggen studentenhuisvesting, persoonlijke problemen, ziektes, verlofaanvragen en dat soort dingen. Tolvard is naar Crane gegaan – Malcolm Crane. Hij is hoofd Studiezaken en heeft het goedgekeurd. Rosser flipte helemaal. Hij stormde de kantine in, waar ik een scriptiebespreking met Tolvard had, en voer tegen hem uit. Het sloeg helemaal nergens op!’

‘Wat gebeurde er precies?’ vroeg McAdams.

‘Rosser was woedend. Hij riep maar dat Tolvard zijn studenten afpakte – eerst Eli, en toen mij. En dat hij Eli’s onderzoek achterhield en dat hij alles mocht zien wat Eli met Tolvard had gedaan. En toen begon Tolvard te schreeuwen dat Rosser niet geschikt was om het hoofd van een vakgroep te zijn en al eeuwen niets zinnigs meer had gepubliceerd. En toen stonden ze letterlijk tegenover elkaar. Dat was het moment waarop ze elkaar begonnen te duwen. Ze duwden en trok-

ken. Er vielen een stoel en een tafel om en er donderde eten op de grond en ze zeiden allebei dat de ander was begonnen. Eerlijk gezegd was Tolvard begonnen, maar dat heb ik de beveiliging niet verteld. Rosser is een lul.' Ze keek Rina aan. 'Sorry voor mijn taalgebruik.'

'Wat gebeurde er nadat de beveiliging ze uit elkaar had gehaald?'

'Rosser ging er snel vandoor. Ik heb gehoord dat ze allebei met Crane hebben gesproken. Ik weet niet precies wat er besproken is, maar Tolvard belde me ongeveer twee uur later om me te vertellen dat het volgens hem en Crane in mijn belang was om over te stappen naar de vakgroep Natuurkunde, en dat betekent dat ik een dubbele bachelor in wiskunde en natuurkunde moet doen en dat ik in de zomer vier verplichte vakken voor de bachelor natuurkunde moet halen. Maar het goede nieuws is dat ik langer een beurs krijg. Ik moet ook een scriptie voor natuurkunde schrijven en daar heb ik echt totaal geen zin. Ik wist echt niet wat ik nou moest, maar toen zei Tolvard dat ik Eli's onderzoek kan voortzetten zodra hij toestemming heeft van het hoofd zodat Rosser niet denkt dat het zijn onderzoek is, wat ook niet zo is. Ik hoef Eli's papieren dus ook helemaal niet van jullie te hebben, want Tolvard geeft me de papieren waar Eli mee bezig was zodra hij het met Crane heeft geregeld.'

'Fantastisch,' zei Decker.

'Dus ik wilde echt alleen maar mee omdat ik doodsbang ben, vooral na wat er vannacht is gebeurd. Willen jullie weten wat ik denk?'

'Natuurlijk.'

'Volgens mij is Rosser gek genoeg om Katrina Belfort te hebben vermoord. Hiervoor vond ik het gewoon een klootzak, nu weet ik het niet meer zo zeker. Ik wil in elk geval niet met hem alleen in een kamer zitten. Hij is totaal gestoord.'

'En hoe zit het met Tolvard?' vroeg McAdams. 'Je zei dat hij begon met duwen.'

‘Tolvard reageerde alleen. Toen ik hem later sprak, was hij doodkalm. We hebben maandagmiddag een afspraak in zijn kantoor, als jullie hem tenminste nergens van verdenken, want in dat geval wacht ik tot hij volgens jullie geen verdachte meer is. Ik weet helemaal niet meer wie ik hier op school nog kan vertrouwen, zoals ik u al heb verteld, meneer Decker. Iedereen is hier nu paranoïde, hoewel je eigenlijk niet van paranoia kunt spreken omdat Katrina Belfort is vermoord.’

Mallon richtte zich tot Rina.

‘Is er nog koffie?’

‘Denk je dat je cafeïne nodig hebt?’ vroeg McAdams.

‘Haha, ik ben opgefokt, maar wie zou er na zoiets nou niet opgefokt zijn? En ik heb trouwens nauwelijks geslapen. Ik moet iets hebben waardoor ik alert blijf.’

‘Van koffie word je alleen maar onrustig,’ zei Rina. ‘Doe gewoon je ogen dicht en probeer even te slapen. We zitten nog wel een tijdje in de auto.’

‘Ik ben niet moe.’

‘Probeer het nou maar.’

‘Nou ja, waarom ook niet?’ Ze pakte haar rugzak van de vloer en viste haar telefoon eruit. Ze stak er de plug van een koptelefoon in en deed oordopjes in. Toen zakte ze achterover en deed haar ogen dicht. Binnen tien minuten lag ze diep te slapen.

McAdams vroeg aan Decker: ‘Wat denk jij?’

‘Volgens mij zijn alle wetenschappers gestoord.’

‘Dat had ik je zo wel kunnen vertellen. Wat vind je van Rosser als...’ Hij begon nog zachter te praten. ‘...als onze hoofdverdachte?’

‘Het is een grote kerel.’ Decker fluisterde ook. ‘Hij is groot genoeg om in zijn eentje een lijk een heuvel op te slepen. In Katrina’s huis zijn een heleboel vingerafdrukken gevonden. Ik ben vooral geïnteresseerd in de deurknoppen, die smerig zijn gemaakt en niet zijn

schoongeveegd, wat ik interessant vond. Dat iemand de tijd neemt om de vingerafdrukken onleesbaar te maken en niet de hele boel schoonveegt.’

‘Dat doet alleen iemand die slim is.’

‘Inderdaad. Maar weet je? Ze hebben een gedeeltelijke vingerafdruk gevonden op het bijzettafeltje waarop ik haren en bloed heb aangetroffen. Ik heb geprobeerd om hem beter zichtbaar te maken, maar misschien moeten we het ermee doen. Ik zal morgen vingerafdrukken laten afnemen van alle voor de hand liggende verdachten – Rosser, Batra, Weissberg, Tolvard, Ferraga...’

‘Wat heeft hij ermee te maken?’

‘Ik weet niet of hij er iets mee te maken heeft. Maar hij was een van Eli’s begeleiders.’

‘En de jongedame achterin?’

‘Zeker, ook van haar,’ zei Decker. ‘En Zhou? Is ze al terug van haar conferentie?’

‘Ik zal eens op mijn telefoon kijken of ze al heeft gebeld of g-sms’t... O, daar heb je het. Ze heeft me gisteravond om negen uur ge-sms’t om te zeggen dat ze terug is, maar niet kan praten vanwege een spoedoverleg met Crane en de administratie.’

‘Controleer haar alibi voor de avond waarop Katrina is vermoord zodat we haar kunnen afstrepen.’

‘Ze was bij een wiskundeconferentie. Volgens mij werd die in Atlanta gehouden.’

‘Check het even. Noteer een verklaring van mensen die haar hebben gezien.’

‘Denk je dat ze er iets mee te maken heeft?’

‘Niet per se. Maar we werken gewoon de hele lijst af.’

‘Ik zal haar nu wel bellen.’ McAdams toetste het nummer in. ‘Hallo, mevrouw Zhou? Met Tyler McAdams, sorry dat ik u zo vroeg bel, maar... Ja, ik heb gehoord van dat incident... wat een gedoe... oké...’

oké... oké, maar ik wil u nog steeds even spreken... Nee, ik kan vandaag ook niet. Kunt u misschien morgen? ... Twaalf uur is uitstekend. In de tussentijd zou ik graag een paar mensen willen spreken die u bij de conferentie hebben gezien, gewoon om het even na te gaan... Nee, het is een routinekwestie. Zodat we u kunnen wegstrepen... Wacht, een moment.'

McAdams pakte een blaadje.

'Zou u dat nog een keer voor me kunnen spellen? ... Natuurlijk, u kunt me ook sms'en, maar als u me de namen nu zou willen geven, voor het geval ik geen bereik heb... James Wallach en Ralph Kidder... Alf Kidder. Heeft u ook hun telefoonnum... Oké, dat is goed, sms me de telefoonnummers maar. Nog iemand? ... Mary Michelson. Hartelijk dank. Trouwens, over wat er gisteren is gebeurd. Wat is er besloten? ... Ik bedoel, van wie is het onderzoek? ... Oké, ik snap het. Nee, ik was gewoon nieuwsgierig. Het geval wil dat we onderzoek doen naar een zelfmoord en een mogelijke moord... Ik weet niet of hun ruzie van belang is. Ik ben gewoon feiten aan het verzamelen... Dank u... En u sms't me dus die num -'

McAdams keek naar zijn telefoon.

'Ze heeft opgehangen. Ze vond het niet zo prettig dat ik me met zogenaamde schoolaangelegenheden bemoeide.'

'Reden te meer om haar alibi grondig te controleren,' zei Decker. 'Ze was een van de eersten die Eli's papieren wilden bekijken. En ze was ook behoorlijk drammerig.'

McAdams zei: 'Denk je dat ze iets met Belforts bijbaantje te maken had?'

'Misschien wel. Of misschien niet en wilde ze alleen een deel van de opbrengst.'

Rina leunde naar voren. 'Of misschien was zij wel degene die Malons kamer overhoop heeft gehaald en naar die verstopte papieren heeft gezocht.'

Decker zei: 'Rina, ze was niet in de stad. Bovendien is ze Chinees.'

'Hoe weet je dat ze niet in de stad was, en heb je weleens van een pruik en make-up gehoord?' Toen ze geen antwoord kreeg, zei Rina: 'Is ze tenger?'

'Ja,' antwoordde McAdams.

'Je hebt me gevraagd of ik nog een onbekende vrouw kon noemen,' zei Rina. 'Dan moet je niet geërgerd doen wanneer ik een suggestie doe.'

Decker zuchtte. 'Je hebt gelijk. Het is een goede suggestie. Alleen had ik deze niet verwacht. Ik heb een heleboel verdachten en niets concreets. Ik weet zeker dat Ryan Belfort teleurgesteld is over de vorderingen in deze zaak.'

'Je bent pas een paar dagen bezig, Peter.'

'Nee, al vier. Het is zeven dagen geleden dat Eli zelfmoord heeft gepleegd. God heeft de wereld in zeven dagen geschapen. Je zou toch denken dat ik in die tijd wel een zaak kan oplossen.'

'Je kunt geen wonderen verrichten, Peter. Je bent God niet.'

'Alsof ik dat niet weet.'

Hoofdstuk 27

Toen ze in New York waren, tekende Decker in zijn hoofd een plattegrondje omdat iedereen op een andere plek moest worden afgezet. Tyler was de eerste: bij het chique appartement van zijn stiefoma aan Park Avenue. De laan had aan elke kant drie rijbanen met in het midden een afscheiding waar ieder seizoen bloemen stonden. Nu was het een barre vlakte die was bedekt met sneeuw en hier en daar een smeltend bouwwerk van ijs. Het verkeer stond zoals gewoonlijk vast en er klonk het gebruikelijke getoeter, dat geen ander doel diende dan een bijdrage leveren aan de grootstedelijke symfonie. Decker stopte bij de stoep en er kwam een portier aangerend, die de autodeur opende en McAdams begroette alsof hij terugkwam van een militaire missie. De geüniformeerde man nam onmiddellijk het lichtgewicht koffertje van hem over.

‘Welkom terug, meneer McAdams.’

‘Bedankt, Martin. Hoe gaat het?’

‘U weet wel... Er gebeurt nog weleens wat.’

‘Zijn gangetje dus.’

‘U snapt het, meneer McAdams.’

Tyler stak zijn hoofd door het raam aan de passagierskant en vroeg aan Decker: ‘Bel je me nog?’

‘Dat zal ik doen,’ zei Decker. ‘Ga jij nou maar studeren.’

‘Dat zal er helaas wel van komen, want ik heb hier geen enkele afleiding.’ Hij klopte op het dak van de auto en liep weg – de verpersoonlijking van rijkdom in een jas van kasjmier met een bontkraag.

Decker trok op en voegde zich tussen het drukke verkeer dat in zuidelijke richting reed.

Mallon rolde met haar ogen. ‘Dat verklaart veel,’ was alles wat ze zei.

‘Het is geen schande om rijk te zijn,’ zei Rina.

‘Zag je hoe die portier naar de auto rende? Het zou toch wat zijn als Tyler zelf zijn koffertje zou moeten dragen.’

‘Dat is het werk van een portier. En hij wordt er goed voor betaald.’

‘Om een professionele kontenlikker te zijn.’

‘Daarin vergis je je. Samen met de huismeester is hij het cement van deze chique panden. Als zij er niet waren, waren de bewoners hulpeloos. Ik kan je zeggen dat het geen gemakkelijke baan is.’

Mallon antwoordde niet.

‘Ik ben misschien bevooroordeeld,’ zei Rina. ‘Ik hou van uniformen. Ik heb foto’s gezien van detective Decker van toen hij jong was, in zijn uniform. Wat was hij knap.’

‘Nou moet ik blozen.’

‘Was u portier?’ vroeg Mallon.

Rina lachte. ‘Nee, ik bedoel als politieagent.’

‘O.’ Mallon klonk niet erg enthousiast. ‘Oké. Wanneer was dat? In de jaren zestig?’

Decker zei: ‘Het begin van de jaren zeventig. Zo oud ben ik nou ook weer niet. Maar het land was nog steeds in rep en roer.’

‘De oorlog in Vietnam?’

‘Ja.’

‘Heeft u op de demonstranten in geslagen?’

‘Je drukt je subtiel uit, Mallon.’

‘Ik bedoelde gewoon dat er veel demonstraties waren en dat er mensen in elkaar zijn geslagen.’

‘Er zijn inderdaad mensen gewond geraakt, ja. De meeste mensen zijn gewoon gearresteerd en een paar uur later vrijgelaten.’

‘Wat had het dan voor zin om ze te arresteren?’

‘Het is geen goed idee om het op straat één grote chaos te laten

worden, Mallon, hoe zinloos het ook lijkt om er iets aan te doen. Dan vallen er pas echt gewonden.’ Decker sloeg Fifth Avenue in, richting *downtown*. ‘Ik heb wel te doen met de jeugd van tegenwoordig. Jullie doen altijd zo je best om de jaren zestig te laten herleven, maar dat lukt nooit. En als antwoord op je vraag: nee, ik heb nooit iemand in elkaar geslagen.’

‘Maar u heeft mensen gearresteerd.’

‘Alleen een stel idioten... waaronder mijn vrouw.’

‘Zijn ex-vrouw is een ontzettend leuk mens,’ zei Rina. ‘Dat kwam er verkeerd uit.’

‘Als jij het zegt,’ zei Decker.

Rina gaf hem een vriendelijk klopje vanaf de achterbank.

‘Heeft u altijd al politieman willen worden?’ vroeg Mallon.

‘Het was niet de baan waarvan ik altijd heb gedroomd, maar het ging vanzelf toen ik uit het leger kwam.’

‘Heeft u in het leger gezeten?’

‘Ja.’

‘Vond u dat leuk?’

‘Leuk? Nee, dat vond ik niet leuk. Ik vond het afschuwelijk. Het was één grote, doorlopende gewelddadige en bloederige nachtmerrie. Ik werd opgeroepen. En in de wereld waar ik vandaan kom, ging je gewoon het leger in als je werd opgeroepen.’

‘Sorry dat ik erover ben begonnen.’

Ze klonk berouwvol. Decker zei: ‘Dat geeft niet. Het is deel van wie ik ben. Al tijdens de oorlog zag je zo dat de Vietnamezen vriendelijke mensen waren wanneer ze niet op je schoten. Rina en ik hebben er vorig jaar een rondreis gemaakt. Ik herkende het land nauwelijks terug. We hebben een heerlijke tijd gehad. Ik bleef maar mijn best doen om Vietnamees te spreken en maakte iedereen aan het lachen. Ik heb mijn land gediend. Ik ben trots op mijn land. Ik ben door en door Amerikaans. Maar toen we weer in dat land waren, vroeg ik me steeds

af wat we er destijds in vredesnaam te zoeken hadden gehad. Na verloop van tijd... zie je dingen anders.'

'En hoe zit het met u, mevrouw Decker?'

'Hoe zit het met wat?'

'Wat is uw achtergrond?'

'Waarom vertel jij niet eerst wat, Mallon?'

'Ik heb niet echt iets te vertellen. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik zeven was. Mijn vader is vertrokken om wiskundeles te gaan geven in Leipzig en mijn moeder is de hele tijd depressief. Ik heb een zusje dat twee jaar jonger is en veel slimmer dan ik. Ze is bijna autistisch. Ze studeert aan Berkeley. Volgens mij komt ze nooit meer terug naar de Oostkust, want ze zijn daar allemaal dol op haar. Ze heeft niet alleen zichzelf gevonden, maar ook andere mensen die op haar lijken.'

'Hebben jullie nog contact?'

'E-mail.'

'Dat is goed. Familie is belangrijk.'

'Dat hoor ik wel vaker,' antwoordde Mallon. 'Nu u, mevrouw Decker.'

'Geboren en getogen in Californië. Ik ben opgegroeid in Beverly Hills, maar dat klinkt veel chiquer dan het was. We hadden een duplexwoning. Ons gezin woonde boven en mijn oom en tante en hun twee kinderen woonden beneden. Mijn vader kwam uit een gezin met acht kinderen, en hij en zijn oom waren de enigen die de Holocaust hadden overleefd.'

Mallon beet op haar onderlip. 'Wauw. Eh, sorry, bedoel ik. Heb ik iets stoms gezegd?'

'Helemaal niet. Ik heb een fijne jeugd gehad. Onze duplexwoning was een gebouw in Spaanse stijl met rode dakpannen en grote ramen met veel glas-in-lood. Er waren mooie houten vloeren en ingebouwde boekenkasten, maar we hadden geen airconditioning. In de zomer

stikten we van de hitte, vooral omdat we op de bovenste verdieping zaten. Warmte stijgt op. Uiteindelijk overleed mijn oom en werd het huis verkocht. Tegen die tijd verdiende mijn vader goed, en toen ik in mijn laatste jaar van high school zat, verhuisden we naar een mooi huis in het chique deel van Beverly Hills. Ik was zo gelovig geworden dat ik een afkeer had van alle materiële zaken, stommeling die ik was. De meeste tieners hangen posters van popsterren aan de muur. Ik had rabbi's. Mijn ouders werden er helemaal gek van, en dat was waarschijnlijk ook mijn bedoeling.'

'Wat deed je vader?' vroeg Mallon.

'Hij had een glaszettersbedrijf. Hij was een van de eerste glashandelaren in Los Angeles die glazen douchecabines plaatsten. Arme papa. Hij maakte ongelooflijk lange dagen. Ik zag hem nauwelijks, behalve op zaterdagochtend, wanneer we naar de synagoge gingen. Hij was zo knap, als hij zich netjes had gekleed.' Ze kreeg tranen in haar ogen.

'Is hij overleden?' Mallon zweeg even. 'Te persoonlijk?'

'Nee, hij leeft nog, maar zijn gezondheid is niet zo best. Hij is zesennegentig. Mijn moeder is vierennegentig en nog zo helder als wat, tot grote wanhoop van mijn man.'

'Waar heb je het over? Het is geweldig dat ze nog zo bij is.'

'Ze bemoeit zich overal mee.'

Decker lachte. 'Dat is waar.'

'Zie je ze nog vaak?'

'Nou, wij zijn naar de Oostkust verhuisd en zij naar Florida, en doordat we nu allemaal in dezelfde tijdszone wonen, zien we hen en de moeder van mijn man veel vaker.'

'Fijn.' Mallon werd zwijgzaam.

Decker reed eindelijk de East Village in. Hij stopte voor een van de gebouwen van NYU, waar een paarse vlag wapperde in de winterse wind. Zelfs op een koude zondag was het in Washington Square Park

en omgeving vol met studenten. Manhattan was een stad die constant in beweging was.

‘Ik weet niet waar de bibliotheek is, Mallon,’ zei Decker tegen haar, ‘maar als je het vraagt, is er vast iemand die je wil helpen.’

‘Dit is uitstekend.’ Haar stem was helemaal rustig geworden. ‘Bedankt.’ Ze stapte uit en sloot het portier.

‘Wil je voorin komen zitten?’ vroeg Decker aan zijn vrouw.

‘Jazeker.’ Rina stapte uit en ging aan de passagierskant zitten.

‘Ik mis je wanneer je niet naast me zit. Ik mis de gesprekken die we voeren wanneer we een lange rit maken.’

‘Dank je. Ik ook.’

Decker voegde weer in tussen het drukke verkeer en reed in de richting van Brooklyn. ‘Wat vind je van haar?’

‘Van Mallon? Nog een gekwetste ziel. Zal ik je eens iets vertellen?’

‘Zeg het maar.’

‘Ik denk dat ze perfect is voor Tyler, als ze tenminste nergens van verdacht wordt.’

Decker lachte. ‘Dat is nog geen uitgemaakte zaak.’

‘Ja, dat weet ik. Is ze nou echt een verdachte of zeg je dat alleen omdat je niets wilt uitsluiten?’

‘Ik weet het niet, Rina. Zolang het ons niet is gelukt om in Belforts computer te komen, moet ik op alles psychologisch voorbereid zijn. Als de IT'er er dit weekend niet in slaagt, moet ik gewoon rechterlijke bevelen krijgen voor de e-mailinformatie van de server... of de servers. Ze gebruikte er meerdere.’

‘Voor ieder doeleinde een andere server?’

‘Dat denk ik. Ze had een hoop verschillende functies en één daarvan is haar waarschijnlijk fataal geworden. Hoe dan ook, genoeg over de dingen die ik niet weet. Wat heb je met Rachel afgesproken over Lily?’

‘Het komt allemaal heel goed uit. Rachel moet tot vijf uur werken in het ziekenhuis en ik ga babysitten.’

‘Dus vanavond ben je waarschijnlijk uitgeput.’

‘Lily zit op de crèche. Over een uur haal ik haar op. Rachel heeft een lijst achtergelaten voor het eten en voor dingen die ik kan doen. Ik weet hoe ik in het park kom. Ik weet hoe ik bij de crèche kom, en Lily doet om twee uur nog een middagslaapje. Ik kom mijn tijd wel door.’

‘Ik denk niet dat mijn gesprek lang zal duren. Ik zou om een uur of twee naar hun appartement kunnen komen.’

‘Geweldig, maar bel je eerst? Maak nooit slapende peuters wakker.’

‘Ik dacht dat het slapende honden waren.’

‘Dat is precies hetzelfde.’

Ryan Belfort woonde aan het water in een luxe appartementsgebouw boven een Starbucks, een café en een biologisch-veganistisch restaurant met een *raw-food health bar*, wat Decker interpreteerde als een buffet met ongekookte groenten. Het was een levendige buurt, met straten die vol auto's stonden, waardoor parkeren eerder een concept was dan werkelijkheid. De dichtstbijzijnde parkeerplek was vijf straten verderop, maar de zon was door de wolken gebroken en het beloofde die dag in elk geval iets beter weer te worden.

Het gebouw had zes woonlagen. Belforts appartement lag op de tweede verdieping. De man die de deur opendeed, was ook werkelijk de man op de foto's in Katrina's huis: knap en in de dertig, lang met brede schouders, blauwe ogen en roodblond haar; hij droeg een joggingpak en sokken. Hij verwelkomde Decker weliswaar niet met open armen, maar Ryan liet hem in elk geval binnen, en dat volstond voor Decker. De woonkamer was opgeruimd en spaarzaam ingericht. Gevoel voor ordelijkheid zat blijkbaar in de familie. Ryan plofte op

een grijsgroene bank, sloeg zijn handen voor zijn gezicht en masseerde zijn voorhoofd. Toen keek hij op.

‘Is er nieuws?’

‘Nog niet. Ik laat nu haar computer onderzoeken. Misschien worden we daar iets wijzer van of vinden we iets wat ons de goede kant op stuurt.’

‘Oké.’ Belfort wees naar een stoel en Decker ging zitten. ‘Vanwaar het bezoek als er niets nieuws te melden is?’

‘Ik wilde u persoonlijk condoleren. En ik vroeg me af of u zich misschien toch nog iets kunt herinneren over Katrina waar ik iets aan zou kunnen hebben. De kleinste dingen blijken soms uiteindelijk ontzettend belangrijk te zijn.’

‘Ik weet niet meer dan de dingen die ik u over de telefoon heb verteld.’

‘Vertel me nog eens over uw zus,’ zei Decker. ‘Wat voor type was ze? Hoe wilt u dat ze wordt herinnerd?’

‘Interessante vraag.’ Hij zuchtte. ‘Ze steunde me altijd. We konden het erg goed met elkaar vinden.’

‘Was ze beschermend?’

‘Ja, maar ze zorgde ervoor dat je voor jezelf opkwam. Ze... liet je in je eigen mogelijkheden geloven.’

‘Stond ze positief in het leven?’

‘Ja.’

‘Kon ze het goed met andere mensen vinden toen ze jong was?’

‘Ze had vrienden en vriendinnen, als u dat bedoelt.’

‘Een gangmaker?’

‘Dat nou ook weer niet. Maar ik kan me niet herinneren dat ik haar ooit heb horen klagen over haar sociale leven.’

‘Vriendjes?’

‘Ik kan me niet herinneren dat ze iets serieus had. Ze was knap, dus ze kon kieskeurig zijn.’ Hij zweeg een hele tijd. ‘Ze kon goed met

mannen opschieten... in elk geval zeker met mijn vrienden. Dan hadden ze het over sport en auto's en praatte ze mee en was ze een van de jongens. Je kon makkelijk met haar praten – het soort meisje met wie je een biertje kan drinken. Ze kon over bijna elk onderwerp een gesprek voeren.'

'Zijn er ook bepaalde onderwerpen waarover zij het graag wilde hebben?'

Belfort dacht even over de vraag na. 'Weet u, ze was zo met wiskunde bezig dat ze nauwelijks iets zei over de dingen die haar interesseerden. Het draaide bijna altijd om dingen die andere mensen deden. Zelfs toen we al volwassen waren, roddelden we niet over oude vrienden wanneer we samen waren, maar hadden we het over mijn werk en niet over dat van haar.'

'Maar jullie hadden wel zo'n intiem contact dat ze u heeft verteld dat ze een relatie had met een getrouwde man. Ze vertrouwde u en vertelde u hoe hij heette.'

Belfort huiverde. 'Dat verdiende geen schoonheidsprijs, maar het was niet serieus. Ik ben er alleen maar achter gekomen doordat ik bij haar langsging op haar verjaardag en een enorme bos dure bloemen zag in haar appartement. Ze zei dat ze die van een vriend had gekregen, en toen ik plagerige opmerkingen maakte, vertelde ze me dat het helemaal niet serieus was. Het kwam haar gewoon wel goed uit. En hij was getrouwd – en dat kwam hun allebei eigenlijk van pas.'

'Een enorme bos bloemen? Misschien was hij serieuzer dan zij.'

Hij schudde zijn hoofd en fronste zijn wenkbrauwen. 'U denkt toch niet dat hij haar iets heeft aangedaan? Er is al meer dan twee jaar geleden een einde aan de relatie gekomen.'

'U heeft ons zijn naam gegeven, en daarom zijn we zijn gangen nagegaan. Jason Logan is een jaar geleden naar Californië verhuisd en is hoogleraar op Pepperdine in Malibu. Hij woont dicht bij het strand en beweert dat hij al drie maanden de Westkust niet heeft ver-

laten. In november was hij voor het laatst op reis, en toen was hij met zijn gezin op Hawaï. Ik heb geen enkele reden om hem te verdenken.'

'Nou ja, ik zei al dat ze me nooit heeft verteld dat ze problemen met hem had.'

'Blijkbaar had ze dus wel problemen met iemand anders.'

'Denkt u dat haar dood geen ongeluk was? U heeft me de details nog niet verteld.'

'Haar dood was geen ongeluk. Dat staat vast. Zelfmoord? Misschien. Maar het lijkt er eerder op dat iemand heeft geprobeerd het op zelfmoord te laten lijken.'

'Hoe? Een nepafscheidsbrief? Pillen op haar nachtkastje? Een pistool in haar hand?'

'A en C. Het was een beetje broddelwerk, meneer Belfort. Er is niet goed over nagedacht.'

'O, mijn god!' Hij schudde zijn hoofd. 'Nou, ze heeft me nooit verteld dat ze problemen met iemand had. Dus misschien zag ze hem niet als een bedreiging.'

'Dat denk ik ook.'

Belfort zuchtte diep. 'Het is allemaal zo onwerkelijk. Ik kan maar niet geloven dat ze er niet meer is. Op het ene moment is ze nog in mijn leven en dan opeens... Poef! Ze had nog jaren voor zich, allemaal dingen die ze wilde bereiken.' Hij kreeg tranen in zijn ogen. 'Het is niet eerlijk. Dat ziet u waarschijnlijk de hele tijd. Hoe oneerlijk het leven is.'

'Inderdaad,' zei Decker. 'En dat is frustrerend.'

'Hoe vaak lost u dit soort zaken bevredigend op?'

'Goede vraag,' zei Decker. 'Ik doe het nog steeds. Dus waarschijnlijk vaak genoeg om het te blijven doen.'

'Denkt u dat u de moordenaar van mijn zus te pakken zult krijgen?'

'Ze is niet per ongeluk vermoord. Het duurt misschien even voor-

dat ik alles heb onderzocht, maar ik arresteer hem wel. Ik heb er alle vertrouwen in. Greenbury is een klein stadje. Er zijn niet zo veel plekken waar mensen zich kunnen verstoppen.’

‘Dus u weet vrijwel zeker dat het iemand was die ze kende?’

‘Daar ben ik redelijk zeker van, ja.’

‘Ik kan me gewoon niet voorstellen dat iemand zo kwaad op haar is geworden. Het is zo oneerlijk.’

‘Dat is het inderdaad. En dat spijt me. Ik kan er niets aan doen dat het zo oneerlijk is, meneer Belfort, maar hopelijk kan ik ervoor zorgen dat het recht zijn beloop krijgt.’

Hoofdstuk 28

Er waren dertien mensen bij het eten, inclusief de kleinkinderen: Cindy, Koby en de tweeling, Rachel, Sammy en Lily, plus de stellen – Jacob en Ilana, Hannah en Rify en Gabe en Yasmine. De kinderen praatten vooral met elkaar, terwijl Rina en Decker de kleinkinderen vermaakten. Akiva en Aaron, de tweelingen, waren nu zes en bijna even groot als tienjarigen. De jongens konden al een beetje lezen: vooral de statistieken op basketbalkaartjes.

‘Ik heb begrepen dat je ze al vroeg op basketbal hebt gedaan,’ zei Decker.

Koby zei: ‘Ze zitten in een team met achtjarigen.’

Rina fronste haar wenkbrauwen. ‘Is het niet te veel voor ze?’

‘Ze zijn de langsten van het team en kunnen het snelst rennen.’

‘Volgens mij vinden ze het juist wel leuk,’ zei Cindy.

Het was duidelijk dat ze trots waren. Decker was vroeger wel lang, maar hij was niet snel genoeg geweest. Zijn sport was American football.

Hannah zei: ‘Als je aanleg hebt, moet je vroeg beginnen. Kijk maar naar Gabe. Hoe oud was jij toen je begon?’

‘Twee, maar ik heb dan ook nooit kind kunnen zijn.’ Gabe dacht even na. ‘Maar dat lag eigenlijk niet aan de piano. Mijn ouders zijn de kinderachtigste mensen van de hele wereld. Er moest toch iemand volwassen zijn. Ik kan jullie het volgende vertellen: hun kansen op een volledige studiebeurs zijn best goed – ze zijn slim, atletisch...’

‘En zwart,’ vulde Koby aan. Toen iedereen hem aanstaarde, haalde hij zijn schouders op. ‘Het is toch zo?’

‘Het is een beetje vroeg om hun leven uit te stippelen.’ Rina had Lily op haar schoot en voerde haar kippensoep.

‘We hebben al een lijst met colleges gemaakt,’ zei Koby. ‘Penn heeft een heel goed team voor een college in de Ivy League.’

‘Hij meent het niet serieus,’ zei Cindy.

‘Jawel hoor,’ zei Koby.

‘Oké, hij meent het wel,’ gaf Cindy toe.

‘Nou, Lily zal het met haar verstand moeten zien te redden,’ zei Sammy. ‘Ze is de kleinste van de crèche.’

‘Ze is twee,’ Wees Jacob zijn broer terecht. ‘Er kan nog veel veranderen.’

‘Jullie kijken allemaal veel te ver vooruit,’ zei Decker. ‘Neem de tijd. Geniet ervan zolang ze nog in de hand te houden zijn.’

‘Ja, ja,’ zei Sammy. ‘Dacht je dat ook toen wij zo jong waren?’

‘Waarschijnlijk niet.’

En zo verliep het gesprek in golven, met tussendoor een hoop gelach. Ze zaten meer dan twee uur aan tafel en zouden er waarschijnlijk nog langer zijn blijven zitten als Decker niet op zijn horloge had gekeken en om de rekening had gevraagd. Toen die kwam, wilde hij hem pakken, maar Jacob was er als eerste bij.

‘Wij betalen.’

‘Wij hebben jullie mee uit genomen,’ zei Hannah.

‘Weten jullie het zeker?’ vroeg Decker.

‘Dat hebben we al afgesproken voordat we aan tafel gingen,’ zei Koby tegen hem.

‘Wij trakteren,’ zei Sammy.

‘Dat is nergens voor nodig.’ Maar Decker had zijn portemonnee alweer in zijn zak gestoken.

‘Dank jullie wel. We hadden er niet op gerekend, en het is nergens voor nodig dat jullie trakteren, maar we vinden het heel aardig,’ zei Rina.

‘Wij zien het zo,’ zette Jacob uiteen. ‘Jullie hebben altijd voor ons gezorgd. Nu wordt het tijd dat jullie voor jezelf gaan zorgen.’

‘Moet ik nu voor mezelf gaan zorgen?’ Decker snapte het niet.
‘Moet ik dan voor mijn eigen eten betalen?’

‘Nee, wij betalen natuurlijk,’ zei Sammy.

‘Als je wilt, kun je de fooi betalen,’ zei Jacob.

‘Ik wist dat er een addertje onder het gras zat.’

Gabe lachte. ‘Hij meent het niet.’

‘O jawel,’ zei Ilana.

‘Ik zal de fooi betalen,’ besliste Gabe. ‘Ik heb net een cheque van mijn agent gekregen.’

‘Was het veel?’ vroeg Jacob.

‘Een aanzienlijk bedrag.’

‘Jij betaalt de fooi.’

‘Onzin, we betalen allemaal mee aan de fooi,’ zei Sammy. ‘Gelijke monniken, gelijke kappen.’

Jacob zei: ‘Hoeveel wil je als fooi achterlaten?’

Op dat moment stond Decker op. ‘Ik vind het vervelend om direct na het eten weg te rennen, maar we hebben nog een lange reis voor de boeg.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Sammy.

Yasmine zei: ‘We moeten twintig procent achterlaten.’

Rina gaf Lily weer aan Rachel. ‘Minstens twintig procent. We waren met een grote groep.’

Ze zoenden iedereen en namen afscheid; de kinderen waren nog steeds aan het uitrekenen hoeveel iedereen moest betalen toen Decker en Rina de deur uit liepen.

Ze zei: ‘Dat was gezellig.’

‘Inderdaad.’ Decker zweeg even. ‘De frisse lucht doet me goed. Het was binnen een beetje benauwd.’

‘Heb je hoofdpijn? Het was binnen ook een beetje lawaaiig.’

‘Een beetje lawaaiig?’

‘Wil je een ibuprofen?’

‘Twee graag. Ik dacht dat je steeds dover werd naarmate je ouder wordt.’

‘Blijkbaar verloopt het proces niet snel genoeg.’ Rina lachte. ‘Mijn hoofd tolt.’

‘De jongens zijn schatten, maar ze praten de hele tijd door elkaar, en daardoor gaan ze steeds harder praten.’

‘Dat is goed. Dan kunnen hun ploeggenoten aan de andere kant van het veld hen ook horen.’

‘Ja, wat was dat over een lijst met colleges?’

‘Koby is alleen maar aan het dagdromen. Dat is prettiger dan bedenken hoe kwetsbaar je kinderen zijn en hoe hulpeloos je bent als ouder.’

‘Ja, je hebt gelijk. Zoals gewoonlijk.’

‘Dank je.’ Ze boog zich naar hem toe en kuste zijn koude wang. Decker pakte haar handschoen in zijn want. Toen ze terugliepen naar de auto hadden ze geen lieve woordjes nodig. Het was genoeg dat ze samen waren.

Rina reed en Decker checkte de berichten op zijn telefoon. ‘Eindelijk!’

‘Goed nieuws?’

‘Ja.’ Hij stak zijn telefoon in de zak van zijn jasje. ‘De IT’er is in haar computer gekomen en heeft transcripten van twee van Belforts e-mailaccounts. Ik was er al helemaal op voorbereid dat ik om een rechterlijk bevel voor de servers moest vragen, maar dit bespaart me een hoop tijd en gedoe en bovendien zou het me weleens kunnen helpen de zaak op te lossen.’

Decker keek op zijn horloge. Het was bijna acht uur. Ze zouden niet voor elf uur terug zijn in Greenbury. Maar dit kon niet wachten.

‘Ik zal tot laat moeten doorwerken. Ik zou de transcripten kunnen

meenemen naar huis, maar voor het vergelijken van de bestanden is het eigenlijk een stuk eenvoudiger als ik op het bureau werk.'

'Dat is prima, Peter. Doe wat je moet doen.'

'Belooft me dat je niet voor me opblijft. Misschien moet ik wel de hele nacht doorwerken.'

'Geen probleem, maar ik zal je missen.'

'Dan lig je te slapen.'

'Ik kan het voelen wanneer je er bent of wanneer je er niet bent. Je aura is overal.'

'Eerder mijn lichaamsgewicht wanneer ik me omdraai. Vind je het erg om terug te rijden?'

'Geen probleem.'

'Weet je het zeker?'

'Ja, ik weet het zeker. Ga jij maar even slapen, Peter. Geef je hersenen even wat rust tot je ze weer moet gebruiken.' Rina ging langzamer rijden en tuurde door het raam. 'Daar is ze, volgens mij.' Ze remde voor een gebouw van de NYU met een paarse vlag. Een ingepakte Mallon sprong op de achterbank.

'Waar is Tyler?' vroeg ze terwijl ze over haar schouders wreef.

Rina zei: 'Die gaan we nu halen. Wil je dat ik de verwarming hoger zet?'

'Ja, ik ben bevroren. Het is ijskoud.'

'Hoelang stond je al te wachten?'

'Vijf minuten. Rij jij, Rina?'

'Ja.'

'Ik hoor het wel als ik je moet aflossen. Ik heb mijn rijbewijs.'

'Het zal wel lukken, maar ik hou het in gedachten.'

Een kwartier later kwam Tyler naar buiten. Hij deed het portier aan de bijrijderskant open. Toen hij Decker op de stoel zag zitten, nam hij achterin naast Mallon plaats. 'Rij jij, Rina?' vroeg hij.

‘Ja, ik rij. Dat is blijkbaar nogal opmerkelijk. Ik kom uit Los Angeles. We rijden daar veel.’

‘Ik ben gewend dat hij rijdt. Het is niet beledigend bedoeld.’

‘Nu wil ik even slapen,’ zei Decker. ‘Ik moet vannacht doorwerken.’

‘Wat moet je doen?’

‘Dat vertel ik je later wel.’

‘Ik doe mijn oordopjes wel in als jullie dat willen,’ zei Mallon.

Decker negeerde haar. ‘Jij en Rina gaan naar huis. Je hebt je rust hard nodig.’

‘Als jij gaat werken, ga ik ook werken. Ik kan onderweg ook wel even slapen.’

‘Iedereen kan wel even slapen,’ zei Rina. ‘Ik ben klaarwakker na drie koppen koffie.’

‘Nou, ik ben niet moe,’ antwoordde Mallon.

‘Heb jij even mazzel dat slapen op de terugweg niet verplicht is,’ zei Rina.

Decker hield zijn lachen in. Hij leunde achterover en legde zijn sjaal over zijn ogen. Binnen twintig minuten lagen ze alle drie te slapen. Rina vond het niet erg. Ze begroette de stilte als een welkome vriend.

Er lag een grote stapel papier op zijn bureau. Daarbovenop een briefje.

Er komt nog meer.

Decker bladerde door de papieren. Hij keek even naar McAdams, die aan zijn bureau zat en letterlijk duimen zat te draaien. Het was bijna half twaalf. ‘Ik kan dit prima in mijn eentje doen.’

‘McAdams zei: ‘Duurt la-ang.’

Decker deed niet meer zijn best om aardig te zijn. Hij kon wel wat hulp gebruiken. ‘Ik doe haar Gmailaccount en haar kneedloft.edu-berichten en jij doet haar Hotmail. Volgens mij zijn er IM’s en e-mails.’

Hij kwakte een stapel papier op McAdams' bureau. Het duurde niet lang. Tien minuten later zei McAdams: 'Zo hé! Ongepast.'

Decker keek op. 'Wat?'

'Wacht even, wacht even.' McAdams bleef nog dertig seconden zwijgend doorlezen. 'En het wordt steeds ongepaster. Dit zijn IM's van Belfort aan Aldo Ferraga.'

'Ferraga?'

'Ja, Ferraga. Ik vraag me af hoe hij haar IM's heeft gehackt. Ik dacht dat je die niet kon terughalen.'

'De wonderen van de moderne technologie. Wat staat er, McAdams?'

'O... sorry. Het begint met geflirt, maar het wordt al snel een behoorlijk hitsige bedoening. Kijk zelf maar.' Hij gaf Decker ongeveer tien pagina's van het transcript.

Ferraga: Heerlijke lunch... goed gesprek. Dat moeten we vaker doen.

Belfort: Inderdaad.

Volgende dag

Ferraga: Samen lunchen?

Belfort: 3 uur koffie? Mijn kantoor?

Ferraga: Ik zie je dan.

Volgende dag

Ferraga: Ik moet de hele tijd aan je denken.

Belfort: Hmm... dat klinkt intrigerend.

Ferraga: Wanneer kan ik je weer zien?

Belfort: Vandaag niet.

Ferraga: Wanneer wel?

Belfort: Ik laat het je weten.

Volgende dag

Ferraga: ????

Belfort: Vandaag niet. Rosser zit achter me aan.

Ferraga: Hopelijk niet letterlijk.

Belfort: ☺

Ferraga: Wanneer?

Belfort: Ik verzuip in het werk.

Ferraga: Hopelijk niet letterlijk.

Belfort: Haha. Als je wanhopig bent, kun je morgen bij me thuis langskomen. Maar wel laat.

Ferraga: Hoe laat?

Belfort: ± 23.00 uur.

Ferraga: Ik zal er zijn.

Belfort: Ik spreek je later.

Blijkbaar bleef het niet alleen bij praten.

Ferraga: Ik moet je weer zien.

Belfort: Je bedoelt dat je weer met me wilt neuken.

Ferraga: Waarom zijn Amerikanen zo platvloers?

Belfort: Heb je klachten?

Ferraga: Nee, natuurlijk niet! Maar ik zie het graag als meer dan een wip. Als het voor jou alleen een wip was, leg ik me daarbij neer.

Belfort: Natuurlijk was het alleen een wip. Je bent getrouwd. Maar het was wel een ontzettend lekkere wip.

Ferraga: Het was goddelijk.

Belfort: ☺

Ferraga: Wanneer kan ik je weer zien?

Enzovoort enzovoort. Dit ging nog enkele bladzijden zo door, met steeds geiler taalgebruik en niets verhullende beschrijvingen van lichaamsdelen.

McAdams vroeg: ‘Heb jij ook iets gevonden?’

‘Ik zit haar correspondentie van Knead Loft te lezen; die bestaat grotendeels uit onbegrijpelijke wiskundige formules en een heleboel vergaderingen. Zelfs in e-mails over schoolaangelegenheden kunnen Rosser en Belfort niet normaal met elkaar omgaan. Meestal is er een vijandige ondertoon.’

‘Geef eens een voorbeeld.’

‘Wacht even. Oké, neem nou dit bericht. Ze hebben het over een afdelingsvergadering. Rosser sluit af met “Ditmaal graag op tijd komen” gevolgd door drie vette uitroepetekens.’

‘Wat heeft ze geantwoord?’

‘Ze schreef: “Ik kom altijd op tijd wanneer ik de juiste informatie krijg.” Op een gegeven moment is ze waarschijnlijk berispt omdat ze te laat was. De vijandigheid sluit wel aan bij de dingen die we hebben gehoord. Jouw berichten zijn duidelijk een stuk interessanter.’

Decker kwam overeind, ging achter McAdams staan en las over zijn schouder mee. Tyler keek op. ‘Pardon?’

‘Ik hoop dat je het niet vervelend vindt.’

‘En als dat nou wel zo is?’

‘Dan pak ik gewoon de papieren van je af. Zo kunnen we het tegelijk lezen, en dat scheelt een hoop tijd.’

McAdams trok een stoel bij. ‘Ga zitten. Ik leg het wel in het midden.’

Ze bleven allebei zwijgend een paar minuten doorlezen. McAdams las sneller en gaf de bladzijden door aan Decker, die zijn blocnote tevoorschijn had gehaald en aantekeningen begon te maken. Toen zei McAdams: ‘Dit moet je lezen.’

‘Wat? Waar?’

'Hier. Het is een variatie op hetzelfde thema, maar hier begint ze haar belangstelling te verliezen... Zo zie ik het tenminste.' Hij gaf Decker de bladzijden aan.

Ferraga: Zelfde tijd?

Belfort: Vanavond niet.

Ferraga: Waarom niet?

Belfort: Ik kan niet.

Ferraga: Waarom niet? Ik mis je. Ik wil je.

Belfort: Vanavond lukt niet. Volgens mij heeft Rosser iets in de gaten. Heeft hij iets tegen je gezegd?

Ferraga: Natuurlijk niet!

Belfort: Je vrouw misschien?

Ferraga: Ze weet van niets. Waarom denk je dat ze iets in de gaten hebben?

Belfort: Ik weet niet hoe het met je vrouw zit. Maar Rosser was deze week echt strontvervelend. Hij zit me de hele tijd aan mijn kop te zeiken omdat Eli het gore lef had om een andere scriptie-begeleider te willen. Als je met me wilt neuken, moet je ervoor zorgen dat Rosser me niet meer lastigvalt. Zeg hem dat ik Eli niet op het idee heb gebracht een ruil aan te vragen. Ik heb het hem al honderd keer gezegd, maar hij gelooft me niet.

Ferraga: Het is misschien verdacht als ik je opeens begin te verdedigen vanwege zoiets triviaals.

Ze reageerde niet defensief, maar was daarentegen ontzettend praktisch.

Belfort: Je hebt gelijk. Zeg hem dat Eli jou ook heeft gevraagd of je zijn scriptiebegeleider wilde worden, maar dat je hebt geweigerd. Zeg dat maar tegen hem en misschien begint het hem dan

te dagen dat ik zijn studenten niet probeer af te pakken, zelfs niet wanneer een student het zelf wil.

Ferraga: Maar dat is niet waar. Eli heeft me nooit benaderd.

Belfort: Dan lieg je godverdomme toch gewoon? Daar moet je ondertussen behoorlijk goed in zijn geworden.

Ferraga: Je wordt nogal emotioneel. Kalmeer eens een beetje. We moeten er eerst rustig over praten en bedenken wat de beste strategie is.

Belfort: Ik heb al bedacht wat de beste strategie is. Jij moet gewoon de ballen hebben om het te doen.

Ferraga: Ik kom vanavond wel langs en dan verzinnen we iets.

Belfort: Aldo, volgens mij begrijp je het niet. Ik zit hierover behoorlijk in de zenuwen. Hij dreigt dat hij **een klacht** over me zal indienen vanwege iets wat ik helemaal niet heb gedaan. Dat blijf ik maar tegen hem zeggen, maar hij gelooft me niet.

Ferraga: Rosser kan een ongelooflijke lul zijn.

Belfort: Als je dat weet, kun je hem ook vertellen dat Eli je heeft gevraagd of je zijn scriptiebegeleider wilde worden of, in elk geval, dat je hebt gehoord dat Eli andere docenten heeft benaderd... en niet alleen mij. We weten allebei dat dat waar is. Hij heeft Tolvard van natuurkunde benaderd.

Ferraga: Waarover?

Belfort: Wat doet dat er nou toe? Blijf bij het onderwerp. Ik bedoel alleen dat Rosser me waarschijnlijk met rust zal laten als hij weet dat er een docent met een vaste aanstelling aan mijn kant staat... Alsjeblieft?

Ferraga: Katy, je kan behoorlijk emotioneel zijn. Maar ik geef om je, dus ik zal kijken wat ik voor je kan doen.

Belfort: Zou je het vandaag willen doen? Ik weet dat je om vier uur een afspraak met hem hebt.

Ferraga: Hoe weet je dat?

Belfort: Ik vang weleens iets op. Dat gaat vanzelf wanneer het hoofd van de afdeling een pokkenhekel aan je heeft. Wil je me nou helpen of niet?

Ferraga: Wil je nou met me neuken of niet?

Belfort: Als jij iets voor me wilt doen, doe ik iets voor jou.

Ferraga: Je bent een hoer.

Belfort: Nee, ik ben geen hoer. Ik heb gewoon nog geen vaste aanstelling.

Ferraga: Het was bedoeld als een compliment.

Belfort: Nee, dat was het niet, maar ik heb het wel zo opgevat.

Noem me maar wat je wilt: kutwijf, trut, hoer, slet... maar doe het gewoon even voor mij. Ik zie je vanavond om elf uur.

McAdams zuchtte diep. 'Ze was duidelijk niet gevoelig voor scheldwoorden.'

'Die scheldpartijen waren het probleem niet,' zei Decker. 'Schelden doet geen zeer, slaan veel meer.'

Hoofdstuk 29

Decker had door stapels met Belforts e-mails geploegd en pauzeerde even toen zijn oog op een bepaalde tekst viel. Hij zei: ‘Harvard, moet je dit horen.’ Hij las hardop voor.

Het was weer een ontzettend stressvolle dag, zoals alle andere dagen van de afgelopen weken. Je hebt geen idee van alle stress die ik heb doorstaan omdat ze over jou van alles kunnen beweren, terwijl jij het schild van een vaste aanstelling hebt om alle speren en pijlen af te weren. En na de kerstborrel was het overduidelijk dat het voor jou ook allemaal niet meer zo gezellig is. We wilden allebei niet dat het zover zou komen, maar deze toestand kan niet blijven voortduren. Ik kan je vrouw niet in de ogen kijken en doen alsof. **Ik kan zo niet doorgaan. Het doet te veel pijn.** Met pijn in mijn hart zeg ik je dat er nu een einde aan moet komen. Het is hoe dan ook onvermijdelijk omdat er niet veel kans is dat ik hier kan blijven. Een vaste aanstelling – die ik wel heb verdiend door alles wat ik hier heb bereikt – is onmogelijk zolang Rosser aan het roer staat. Ik heb genegenheid voor je gevoeld en zal warme herinneringen aan je hebben. Je bent een fantastische man, met een fantastische geest. Ik heb genoten van onze tijd samen, maar we moeten praktisch zijn – een kenmerk van onze soort. Denk alsjeblieft met genegenheid en misschien zelfs liefde aan me terug.

‘Ferraga heeft de zinnen voor haar nepafscheidsbrief uit de e-mail waarin ze het uitmaakt gevist,’ zei McAdams. ‘Dat is behoorlijk simplistisch voor iemand met zijn intelligentie.’

‘Misschien was dat het eerste wat in hem opkwam voor een nepscheidsbrief.’

‘Misschien, maar het is toch behoorlijk dom.’

‘Ja, inderdaad,’ zei Decker. ‘Het wijst in zijn richting.’

‘Of misschien wilde iemand anders dat het in zijn richting wees.’ McAdams leunde achterover en rekte zich uit. Hij keek naar de klok. ‘Jezus, het is al kwart over twee.’

‘Ik ben bijna door deze stapel heen. Ik wil er wel een punt achter zetten.’

‘Hoelang denk je dat we nog bezig zijn?’

‘Ik maak aantekeningen tijdens het lezen. Nog ongeveer een halfuur, denk ik. Je kunt best met de auto naar huis gaan. Dan ga ik lopen.’

‘Ik wacht wel even. Ik moet al deze papieren nog klasseren.’ McAdams begon de correspondentie die hij had doorgenomen op datum in mappen op te bergen. ‘Dus Belfort heeft het uitgemaakt met Ferraga.’

Decker was aan het lezen en antwoordde niet. Het was tien minuten stil in de kamer. Er klonk geen enkel geluid, behalve het brommen van de verwarming, het tikken van de klok, het ademen van mensen. Toen zei Decker: ‘Oké, moet je dit horen. Het is een week voor haar overlijden geschreven. Het is een antwoord op een e-mail die hij haar moet hebben geschreven... maar die ik hier niet kan vinden. Dat is raar. Hoe kan die nou van haar harddrive zijn gewist?’

‘Dan moet je verderop in haar e-mail kijken. Daar staan de voorgaande berichten soms.’

‘Nee, daar staat hij dus niet. Daar heb ik al gekeken.’

‘Sorry hoor, ik wist niet dat je kwaad werd,’ zei McAdams.

‘Het is laat, ik ben chagrijnig, ik heb geen excuus. Luister nou maar.’ Decker las het bericht voor.

Wanneer ik zeg dat ik zo niet verder wil, bedoel ik dat ik zo niet verder wil, Aldo. Ik heb gewoon niet zo veel energie. Het was leuk, maar het is nu echt helemaal over. Ik vertrek waarschijnlijk over enkele maanden, dus laten we er gewoon een punt achter zetten, het onvermijdelijke accepteren en verdergaan met ons leven.

McAdams zei: 'Ferraga wilde haar niet loslaten.'

'Ja, hij droeg de fakkel nog steeds, hoewel het al licht was.' Decker bleef lezen en bladerde toen enkele minuten door de papieren. 'Daarna is er niets meer van haar aan hem. Misschien communiceerden ze op een andere manier.'

'Telefoon of sms.'

'De telefoongegevens moeten morgen binnen zijn.' Decker strekte zijn armen boven zijn hoofd. 'Daar kunnen we misschien nog meer in vinden.'

'Maar we proberen allebei te bedenken hoe het nou is gegaan,' zei McAdams tegen hem. 'Ferraga gaat naar haar huis en smeekt haar of ze nog één keer met hem wil vrijen. Ze weigert. Hij dringt aan. Het loopt uit de hand. Zij duwt, hij duwt, zij duwt en dan duwt hij haar weer, maar ditmaal iets te hard. Ze knalt met haar hoofd tegen het bijzettafeltje.'

'Dat zou kunnen.'

'Ferraga raakt in paniek. Hij weet niet wat hij moet doen. Maar hij realiseert zich dat hij iets moet doen. Hij herinnert zich Eli's zelfmoord van enkele dagen eerder en besluit de twee zaken met elkaar in verband te brengen: voor hem is dat logisch omdat Eli voor Belfort werkte. Hij suggereerde zelfs dat ze het wel erg goed met elkaar konden vinden toen we met hem spraken. Dus Ferraga sleept haar de berg op, verzint die mythische zelfmoord en gebruikt de zinnen waarmee ze hem heeft gedumpt: "Ik kan zo niet

doorgaan. Het doet te veel pijn” of zoiets. Poëtische rechtvaardigheid en zo.’

‘Dat zou kunnen.’

‘Waarom reageer je zo vrijblijvend?’

‘Ik zie hetzelfde scenario als jij, Tyler. Ferraga staat boven aan onze verdachtenlijst, maar we moeten geen tunnelvisie krijgen. We moeten nu ook rekening houden met een bedrogen echtgenote. Uit de berichten van Belfort kunnen we opmaken dat ze misschien wist wat er aan de hand was. Misschien is ze naar Belforts huis gegaan en heeft ze om uitleg gevraagd.’

‘Om één uur ’s nachts?’

‘Ze is al eerder langsgegaan, toen Belfort niet thuis was.’

‘Waar was Belfort dan?’

‘Mallon Eulers kamer aan het doorzoeken? Papieren in Mallons kamer aan het verstoppen? Een wandeling aan het maken? Wie zal het zeggen. Misschien heeft Ferraga’s vrouw buiten staan wachten tot Belfort thuiskwam en het haar toen voor de voeten geworpen.’

‘Zie jij een vrouw een lijk de berg op slepen?’

‘Dat is een goede vraag. Nadat ze Belfort had gedood, drong het misschien tot haar door dat ze zwaar in de problemen zat en heeft ze haar man mogelijk gevraagd haar te helpen het lijk de berg op te slepen. Hij voelde zich schuldig en had het gevoel dat hij zijn vrouw moest helpen.’

‘Zou kunnen.’

‘Ik zit wel te gissen, maar we moeten ook Rosser in overweging nemen. Rosser en Belfort haatten elkaar. Hun e-mailberichten waren altijd vijandig, en voor zover ik heb begrepen, probeerde hij haar weg te werken. En dan waren er nog Belforts bezigheden voor de hedgefondsen. Misschien is ze in de problemen gekomen door haar nevenactiviteiten. Misschien heeft iemand een hoop geld verloren vanwege haar adviezen.’

McAdams zweeg even. ‘Als Belfort in de problemen is gekomen

door haar stochastische oscillator heeft er misschien iemand anders dan Belfort bij Mallon Euler ingebroken.'

'Iemand die op zoek was naar bewijzen voor Belforts systeem in Mallons kamer?'

'Dan zou de inbraak dus in verband kunnen staan met de moord op Belfort.' Hij zette grote ogen op. 'Misschien zit Mallon werkelijk in de problemen. Is ze wel veilig bij Damodar Batra?'

'Dat weet ik niet zeker.' Decker glimlachte. 'Maak je je zorgen?'

'Ik zou niet graag zien dat ze wordt omgelegd, als je dat bedoelt.'

'Omgelegd?'

'Kom op zeg. Ja of nee? Is ze wel veilig?'

'Bel haar maar, McAdams. Ze is waarschijnlijk nog wakker. Ze is een nachtbraker en ze heeft in de auto geslapen.'

'Ik zal haar sms'en.'

'Die jongeren ook met hun blitse telefoontjes.'

McAdams rolde met zijn ogen en sms'te Mallon. Toen hij klaar was, zei hij: 'Ga je Ferraga oppakken?'

'Natuurlijk. Ik wil weleens weten of de telefoongegevens van Belforts mobiel binnen zijn. Als ik zie dat ze elkaar vaak hebben gebeld in de nacht dat ze is overleden, heb ik nog meer munitie wanneer ik hem ondervraag.'

'Ben je niet bang dat hij vlucht?'

'Dat heeft hij nog niet gedaan, terwijl hij haast wel moet weten dat de affaire aan het licht zou komen en dat het er niet goed voor hem uitziet.' Decker begon de stapels met e-mails recht te leggen. 'Eigenlijk moet iemand zijn huis in de gaten houden.'

McAdams telefoon piepte. Hij keek. Zijn vingers vlogen over het schermpje.

'Wat heeft ze je ge-sms't?'

'Dat er niks aan de hand is. Maar ik wil zeker weten dat zij het is en niet Damodar.'

‘Dus wat heb je terugge-sms’t?’

‘Ik heb haar gevraagd waar ze vandaag was.’ Zijn telefoon piepte. ‘Oké, ze heeft het juiste antwoord gegeven. Ik weet dat zij het is.’ Hij tikte weer met zijn vingers op het scherm en stopte zijn telefoon weg. ‘Ik heb haar gezegd dat ik mijn telefoon aan laat en dat ze me altijd kan bellen. Ik weet dat ik haar nu aanmoedig, maar het is dat of een schuldgevoel als haar iets overkomt. Om de een of andere rare reden maakt ze een soort primitieve drang om haar te beschermen in me los.’

‘Geef het nou maar toe. Ze heeft op haar nerdy manier een plekje in je hart weten te veroveren.’

‘Het is eerder zo dat ik haar in mijn buurt kan hebben zonder me aan haar te ergeren. Je zei dat iemand Ferraga’s huis in de gaten moet houden. Bedoel je dat wij dat moeten doen?’

‘De nacht is voor mij toch al naar de haaien. Mijn hoofd loopt om, ik heb hier al drie koppen koffie gedronken en ik ben helemaal niet moe. Jij kan misschien nog een paar uur slapen. Ik kan Ferraga’s huis wel in mijn eentje in de gaten houden.’

‘Nee, nee, nee,’ zei McAdams. ‘De Drie Musketers en zo.’

‘We zijn maar met z’n tweeën.’

‘Nou, ik ben niet van plan om er nu mee te kappen,’ zei McAdams. ‘Ik heb ook mijn trots.’

‘Ik ga hier niet over discussiëren,’ zei Decker. ‘En even voor de duidelijkheid: dit is de enige keer dat je zo irritant mag doen als je maar wilt. Je mag me zelfs enorm op mijn zenuwen werken.’

‘De woede houdt je wakker.’

‘Woede en angst,’ zei Decker.

‘Dat heb ik ook.’

‘Heb je veel slapeloze nachten gehad, Tyler?’

‘Meer dan me lief is.’

Om zes uur 's ochtends belde Decker iemand die hem kon aflossen. Hij ging vier uur slapen en was dood voor de wereld. Toen hij om tien uur wakker werd, spoelde hij de spinnenwebben uit zijn hersenen onder een hete douche. Vervolgens nam hij een goed ontbijt en zijn eeuwige shot cafeïne. Hij droeg een overhemd en een das onder een zwarte trui met een v-hals, een zwart jasje en een grijze wollen broek. Aan Rina vroeg hij: 'Slaapt hij nog?'

'Ja.' Ze was al helemaal aangekleed. Decker had haar niet horen opstaan.

'Maak hem maar niet wakker.'

'Wat zijn je plannen voor vandaag?'

'Ik moet een paar verhoren afleggen. Heeft er nog iemand gebeld?'

'Ben Roiters heeft gemeld dat Ferraga om acht uur van huis is gegaan en naar Kneed Loft is gereden. Hij heeft er een of andere jonge agent van het bureau op gezet – hij heeft gevraagd of hij zich als een student wil kleden. Hij hangt rond in de gang en houdt Ferraga in de gaten.'

'Oké. Goed.'

'Toni heeft ook nog gebeld. De telefoongegevens van Belfort van afgelopen maand zijn binnen.'

'Dan heb ik nog heel wat te doen.' Decker nam een laatste slok koffie. 'Wat zijn jouw plannen?'

Rina stak een vinger op. 'Nog iets. Volgens Tyler is het belangrijk.'

'O. Wat dan?'

'Hij is het je vannacht vergeten te vertellen. Hij zegt dat het hem spijt. Hij heeft naar die wiskundeconferentie van professor Zhou gebeld. Hij heeft een heleboel mensen gesproken en gevraagd wanneer Zhou precies is vertrokken. Hij denkt dat ze al terug was in Greenbury in de nacht dat Belfort is vermoord. Tyler heeft geen idee waar ze is geweest, maar hij zal het vanochtend uitzoeken en een tijdslijn van haar bewegingen opstellen.'

‘Hm.’ Decker kwam overeind. ‘Nou, dat verandert de zaak.’

‘Wat precies?’ McAdams kwam de keuken binnen in zijn pyjama en een badjas. Zijn haar zat door de war en hij had rode ogen.

‘Jouw ontdekking over Zhou,’ zei Decker.

‘Oké, ik zoek het zo uit. Geef me even de tijd om te douchen en me om te kleden.’

‘Je moet iets eten,’ zei Rina.

‘Ik haal wel een bagel.’ Hij sjokte de keuken uit. Rina en Decker hoorden hoe de deur werd gesloten.

‘Ik ben bang dat hij zijn tentamens niet haalt,’ zei Decker.

‘Los dan gewoon even de zaak op. Dan kan hij terug naar zijn studie.’

‘Ach ja. Wat stom dat ik daar niet aan heb gedacht.’

Rina lachte, ging op haar tenen staan en kuste zijn wang. ‘Hij is een grote vent. Hij kan echt wel voor zichzelf zorgen.’

‘Je hebt gelijk.’ Decker pakte zijn telefoon. ‘Ik moet even bellen.’

‘Neem de tijd. Ik ga naar Hillel en heb een afspraak met de studentencommissie. Ze zijn bezig met de voorbereidingen voor een challedag voor aanstaande vrijdag... Snap je? Sjabbat, challedag?’

Decker rolde met zijn ogen. ‘Wat is een challedag?’

‘We bakken honderden challes en delen ze uit op de campus. Wat een giller.’

‘Je hoeft het toch niet te doen?’

‘Ik vind het wel best. Ik kan het prima met de studenten vinden. Ik luister naar hun problemen en stel me meelevend op; ik hoef me nergens druk om maken omdat ik hun moeder niet ben.’ Decker antwoordde niet. Rina zei: ‘Je hebt helemaal niet naar me geluisterd. Wat is er aan de hand?’

‘Sorry. Ik vroeg me af of Belfort en Zhou misschien ruzie met elkaar hadden.’

McAdams kwam weer binnen. Hij droeg een pak, maar zijn haar

was nog nat. ‘Ik heb geen idee. Maar aangezien ze weer in de stad was in de nacht waarop Belfort is vermoord, moeten we toch rekening houden met Rina’s idee. Dat zij misschien Mallons kamer heeft doorzocht. Ze wilde maar al te graag Eli’s papieren in haar bezit krijgen. Misschien dacht ze dat Mallon ze had.’

‘Zoals ik al zei, make-up en een pruik kunnen wonderen doen,’ antwoordde Rina.

Decker dacht nog steeds na. ‘Ik meen me te herinneren dat ik e-mails tussen hen heb gezien – Zhou en Belfort – maar dat ging om een scriptiecommissie waarvan Zhou de begeleider was, geloof ik.’ Hij zweeg even. ‘Dat stond in Belforts kneedloft.edu-account.’

‘Wie was de student?’

‘Niet Elijah Wolf of Damodar Batra, dat weet ik nog wel. Maar de naam kwam me bekend voor. Volgens mij moet ik een schema opstellen.’

Rina gaf McAdams een papieren zak. ‘Een bagel met roomkaas, een appel en een sinaasappel. Je kunt koffie halen op het bureau, hoewel die niet te drinken is. En je moet je haar goed afdrogen, want anders bevriest het.’ Ze pakte een krabber. ‘Tot later!’

Decker pakte hem. ‘Dat doe ik wel.’

‘De auto staat al een kwartier warm te draaien.’

‘Dan ben ik snel klaar.’ Hij vertrok zonder jas uit de warmte van de keuken.

Ze wendde zich tot McAdams. ‘Dat vindt hij fijn.’

‘Hij is dol op je.’

‘En waarom ook niet?’ McAdams lachte en Rina vroeg: ‘Lukt het met studeren?’

‘Ja, dat gaat prima.’

‘Hij maakt zich zorgen. Ik zeg hem de hele tijd dat je het echt wel redt. En volgens mij is dat ook zo. Maar ik begin me nu ook een beetje zorgen te maken.’

McAdams wriemelde aan de zak. ‘Nergens voor nodig.’

‘Tyler, de misdaad verdwijnt niet opeens wanneer jij bent afgestudeerd.’

‘Dat weet ik. Maar het gaat prima, Rina.’

Decker kwam weer binnen. ‘Klaar.’ Hij kuste zijn vrouw. ‘Veel plezier met broden bakken.’

‘Het is daar in elk geval warm.’

Toen ze weg was, wendde McAdams zich tot Decker. ‘Peter, ik weet dat je je zorgen maakt om mijn studie. Ik kan je zeggen dat ik gisteren heel erg hard heb gestudeerd. Ik ga een paar uur met je mee naar het bureau: ik stel misschien dat schema op en doe nog wat dingen die zijn blijven liggen. Vanmiddag ga ik hier weer studeren. Dus maak je geen zorgen, dan zijn we allebei oké.’

Decker zuchtte. ‘En wat gebeurt er als je het niet haalt?’

‘Dan krijg ik waarschijnlijk voorwaardelijk, maar dat is nog niet zeker. Maak je geen zorgen. Dat gebeurt niet. Ik haal misschien geen tien, maar ik haal het wel.’

Decker streek over zijn snor. ‘Oké. We moeten gaan.’

‘Wanneer pak je Ferraga op?’

‘Zodra ik Belforts telefoongegevens heb gecheckt. Dus waarschijnlijk pas aan het einde van de middag. Dan zit jij te studeren.’

‘Misschien.’ Toen Decker hem vuil aankeek, zei McAdams: ‘Geintje. Snap je? Geintje.’

‘Ik zou het snappen als het grappig was. Tentamens halen is geen kattenpis, weet je.’

‘Weet je wat het is? Je zeurt me nog erger aan mijn kop dan mijn ouders.’

‘Dat is dan jammer voor je, Harvard,’ zei Decker. ‘Dat is de prijs die je betaalt voor een foto op de piano.’

Hoofdstuk 30

‘U wist toch wel dat het aan het licht zou komen?’

‘Ja, dat wist ik.’ Ferraga mompelde iets onverstaanbaars.

‘Sorry?’ zei Decker. ‘Ik heb u niet verstaan.’

‘Ik zei dat ik niet dom ben.’

‘Niemand heeft gezegd dat u dom bent. Ik vroeg me gewoon af waarom u het me niet meteen heeft verteld.’

‘Het is stom dat ik dat heb verzwegen. Maar ik heb nergens over gelogen.’

‘Dat is nog maar de vraag,’ zei Decker.

Ferraga’s klemde zijn lippen opeen en trok een lelijk gezicht. Hij had een mooie bos krullen, regelmatige trekken en ogen die de hele tijd heen en weer schoten – ze scanden de kleine verhoorkamer, keken naar het plafond en vervolgens naar de tafel. Hij wierp snel een blik op Decker en toen op de bandrecorder, tot zijn ogen op zijn ineengevouwen handen bleven rusten. Hij droeg een wit overhemd, een bruin ribjasje met afwijkende zakken en een donkerbruine broek: heel professoraal, tot aan de gymschoenen aan zijn voeten aan toe. Hij zei: ‘Ik wist dat u meteen het ergste zou denken. Ik moest even nadenken voordat ik erover zou beginnen.’

‘U heeft er vijf dagen over kunnen nadenken.’ Decker leunde voorover. Ze zaten in een van de twee verhoorkamers op het bureau. ‘En wat heeft u verzonnen?’

Hij keek Decker aan. ‘Als u uw neus in mijn zaken wilt steken, zal ik uw vragen beantwoorden.’

‘Dat is goed, want ik heb wel een paar vragen. Ik ben bezig met een moordonderzoek. Dus waarom houdt u niet op met dat uitstelgedrag? Begin maar gewoon bij het begin.’

‘Het begin van de affaire?’

‘Ja. Hoe is het begonnen?’

Een diepe zucht. ‘Het was de grootste fout van mijn leven.’

Ferraga’s e-mails aan Belfort klonken allesbehalve berouwvol. Ze wekten zelfs de indruk dat hij meer en vaker wilde. Het duurde even voordat hij eindelijk was begonnen, maar zodra hij begon te praten, legde hij alles met een zekere zelfgenoegzaamheid uit en vertelde hij meer details dan nodig was. Decker kende de data en de tijden al uit Belforts mails en sms’jes, maar hij wilde Ferraga’s verhaal horen om te zien of zijn tijdstippen en data ruwweg overeenkwamen. Volgens hem waren ze ongeveer een week voor Belforts dood uit elkaar gegaan.

‘Heeft u haar daarna nog gezien?’

‘Natuurlijk heb ik haar gezien. Haar werkkamer was iets verderop in de gang. Maar daarna hadden we alleen nog maar zakelijk contact.’

Decker zei: ‘We weten dat jullie elkaar hebben gebeld op de middag voordat ze overleed.’

‘Als u dat zegt.’

‘Dat zeg ik niet. Dat blijkt uit haar telefoongegevens.’

Ferraga zag er opeens verslagen uit. ‘Ik heb haar niet vermoord.’

‘Daar hebben we het nu niet over, Aldo.’ Decker boog zich voorover. ‘De middag voordat ze overleed heeft u haar gebeld. Drie keer. Waarover hebben jullie het gehad?’

‘Niets belangrijks.’

‘Dat beoordeel ik liever zelf. Wilt u het me nu vertellen of moet u er eerst vijf dagen over nadenken?’

‘Het was niet persoonlijk. Het was zakelijk. Ze had weer eens over Theo Rosser geklaagd. Als u haar e-mails hebt gelezen, moet u wel weten wat ze van hem vond.’

‘Dus u heeft haar gebeld om haar geklaag aan te horen?’

‘Nee, nee, nee. We hadden een gesprek in haar kantoor. En dat was

de dag voordat ze overleed. Vraag het maar aan haar secretaresse als u me niet gelooft.’

‘Dat zal ik doen. Maar daar hebben we het nu niet over. We hebben het nu over de telefoontjes op de dag dat ze overleed. Waarom hebt u haar gebeld?’

‘Oké.’ Hij haalde diep adem en zuchtte. ‘Ik zal het uitleggen. We zaten samen in een heleboel begeleidingscommissies. Het is een kleine faculteit en onze studenten rouleren langs dezelfde tien docenten.’ Een korte stilte. ‘Ik had een paar vragen over de logica in de scriptie van een van haar studenten.’

‘Welke student?’

‘Mallon Euler. Ze begon natuurlijk weer over Rosser te tieren en beweerde dat Mallon problemen met hem had omdat hij misogyn is – wat tot op zekere hoogte wel waar is. Maar ik heb gewoon mijn mond gehouden en haar laten praten.’

‘U hebt haar drie keer gebeld.’

‘Oké, oké.’ Ferraga pakte een glas water en dronk het half leeg. ‘Toen ze klaar was met haar kritiek op Rosser begon ik uiteen te zetten dat Mallons redenering niet klopte en misschien rechtgezet moest worden voordat Rosser erover zou vallen wanneer Mallon haar scriptie verdedigde. Katrina waardeerde het dat ik haar waarschuwde. Normaal gesproken is het niet de gewoonte om een student van tevoren te waarschuwen, maar ik vond dat Mallon wel een beetje steun kon gebruiken. Rosser maakt het haar erg lastig.’

‘Dat verklaart één telefoontje. Nog twee te gaan, Aldo.’

‘Oké. Ongeveer twee minuten later heb ik haar weer gebeld. Ik vroeg haar of ze wilde afspreken zodat we het persoonlijk over Mallons probleem konden hebben. Ze zei nee. Ze had begrepen wat ik bedoelde. Ze bedankte me en hing weer op.’

‘Dat zijn dan twee gesprekken.’

‘Het derde telefoontje was een vergissing. Ik nam een keer te laat

op toen de telefoon op mijn bureau overging en ik dacht dat zij het misschien was. Dat ze zich misschien had bedacht wat betreft die afspraak. Maar ze zei dat ze me niet had gebeld. Dat gesprek duurde maar vijftien seconden. En zoals u zelf al heeft gezegd, waren er die middag verder geen gesprekken meer.

‘Dat betekent niet dat u daar niet bent geweest.’

‘Ik heb haar niet vermoord.’

‘Daar hebben we het nog steeds niet over.’

‘Waarom zou ik haar in vredesnaam willen vermoorden?’

‘Wilt u dat ik die vraag beantwoord?’

‘Mijn vrouw wist het al.’

Dat was misschien wel waar. Katrina had in haar mails laten doorschemeren dat zijn vrouw het wist. Decker vroeg: ‘Hoe reageerde ze?’

‘Olivia is een volwassen vrouw. Wij Europeanen hebben andere opvattingen over affaires.’

‘Als Olivia zo volwassen is, had u er helemaal niet stiekem over hoeven te doen. En ik heb de e-mails gelezen, Aldo. Jullie probeerden het voor haar geheim te houden.’

‘Het was nergens voor nodig om het haar onder de neus te wrijven.’ Hij sloeg zijn ogen neer. ‘Olivia en ik hebben allebei... van tijd tot tijd geëxperimenteerd.’

De docent durfde hem niet meer in de ogen te kijken. Decker wist dat hij halve waarheden vertelde. ‘Dit was niet zomaar een experimentje, Aldo. Uit de toon van uw brieven blijkt toch duidelijk dat u geobsedeerd was door Katrina Belfort.’

‘De seks was goed, dat geef ik toe. Maar er is altijd iemand anders te vinden.’

‘Dat brengt me weer bij mijn eerste vraag. Waarom heeft u me tijdens ons eerste gesprek niet over de affaire verteld, als u zo makkelijk doet over romantische afspraakjes?’

‘Ik was niet bang voor Julia’s reactie, maar voor die van u. En door

deze vragen merk ik dat mijn angsten gerechtvaardigd waren. Het is een klein stadje met bekrompen politieagenten. Mensen trekken te snel hun conclusies.’

‘Ik trek helemaal geen conclusie. Het is de waarheid. U ging naar bed met Katrina.’

Geen reactie.

Decker hield zijn gezicht in de plooi. ‘Laten we die drie telefoontjes nog eens doornemen.’

‘Dat is nergens voor nodig. Arresteer me maar of laat me gaan.’

‘Ik dacht dat u al mijn vragen zou beantwoorden.’

‘Arresteer me of laat me gaan.’

Er was in die kamer één iemand die de voorwaarden voor een verhoor bepaalde. ‘Prima.’ Decker kwam overeind en pakte een stel handboeien. ‘Wilt u opstaan, alstublieft. Aldo Ferraga, u wordt gearresteerd voor de moord op...’

‘Ho, wacht.’ Hij was opeens helemaal bleek. ‘Dit meent u niet.’

‘U heeft me zelf voor die keuze gesteld. Ik heb er geen moeite mee om u te arresteren.’

‘Waarom precies?’

‘U wilt waarschijnlijk niet dat ik die vraag echt beantwoord.’

‘Wat wilt u toch van me?’

Decker wees naar de stoel en ze gingen allebei zitten. Hij zei: ‘Meneer Ferraga, u had Katrina al uw vragen over Mallon ook via de e-mail kunnen stellen, maar u belde haar.’

‘Nee, ik kon Katrina niet e-mailen. Ik had mezelf al gecompromitteerd door haar te zeggen waar ik me zorgen over maakte. Ik durfde het niet schriftelijk te doen. Het is niet gebruikelijk om een student suggesties te doen voordat de student zijn scriptie verdedigt, tenzij het om je eigen student gaat. En Mallon was niet mijn student.’

Decker keek op van zijn aantekeningen. ‘Of misschien probeerde u een wit voetje bij Katrina te halen door Mallon te helpen.’

‘Ik deed gewoon aardig tegen Katrina en Mallon. Ik verwachtte helemaal geen tegenprestatie. En dat was ook de reden waarom ik Katrina heb voorgesteld om af te spreken. Ik wilde dit niet uitgebreid over de telefoon bespreken. Ik dacht niet dat we werden afgeluisterd, maar het leek me raadzaam om het onder vier ogen te bespreken.’

‘Ik wil uw eerste telefoontje best geloven, en zelfs het tweede. Maar het derde kost me moeite. Dat u alleen maar dacht dat u te laat was met opnemen.’

Ferraga frunnikte aan zijn jasje en sloeg zijn ogen neer.

‘Meneer Ferraga, dit is een moordonderzoek. Ik heb de indruk dat u de ernst van de situatie niet inziet. Vertel nou maar gewoon de waarheid.’

‘Ik heb haar gebeld om te vragen of ze toch niet wilde afspreken. Ik heb haar gezegd dat ze samen met Mallon moest komen als ze twijfelde aan de eerbiedwaardigheid van mijn bedoelingen.’

‘Oké.’ Decker glimlachte. ‘Dat klinkt een stuk aannemelijker. Ziet u nu hoe makkelijk dat was?’

Ferraga zweeg.

Decker vroeg: ‘Weigerde Katrina nog steeds?’

‘Ja. Daarna heb ik haar niet meer gebeld en heb ik haar ook niet meer gezien. Dat was de laatste keer dat ik haar sprak.’ Hij fluisterde. ‘Gelukkig ben ik aardig voor haar geweest.’

Decker keek naar de man en draaide het gesprek nog eens af in zijn hoofd. Hij was geneigd hem te geloven – tot dusverre. ‘Vertelt u me eens over de nacht van haar overlijden. Waar was u en wat was u aan het doen?’

‘Dat heb ik u al verteld. Ik was de hele tijd thuis. Mijn vrouw kan dat bevestigen.’

‘Zij bevestigt dat voor u en u bevestigt dat voor haar. Ik kan niet weten of u allebei de waarheid vertelt. Voor zover ik weet, kan Olivia naar Katrina Belfort zijn gegaan om het met haar uit te praten.’

‘Dat is complete onzin!’

‘Niet vanuit mijn gezichtspunt. Ik kan me zo voorstellen dat ze een verhitte discussie heeft gehad met uw ex-geliefde en dat het vreselijk uit de hand is gelopen. Ze heeft haar vermoord en u gebeld om te vragen of u wilde helpen haar de berg op te slepen.’ Decker boog zich weer voorover. ‘Uw vrouw zou u zomaar kunnen hebben gebeld in de nacht waarop Katrina is overleden. Vindt u het erg als ik even naar uw telefoon kijk?’

Ferraga verbleekte. ‘Heeft u nu nog niet genoeg inbreuk gemaakt op mijn privacy?’

‘Wilt u uw onschuld bewijzen of niet?’

Ferraga keek naar het plafond. ‘Shit!’

Decker leunde weer naar achteren en zweeg. Toen zei hij vriendelijk: ‘Wat is er mis, meneer Ferraga? Zeg het maar. Vertelt u me maar gewoon wat u dwarszit. Dat lucht misschien op.’

‘Ik heb haar niet vermoord!’

‘En uw vrouw?’

‘Nee, natuurlijk niet!’

‘En toch wilt u niet dat ik even een blik op uw telefoon werp.’

Ferraga pakte zijn telefoon en reikte hem aan.

Nadat hij even had zitten scrollen en de juiste datum had gevonden, stopte Decker bij een bepaald nummer. ‘In de nacht van Katrina’s dood heeft u om kwart over elf naar huis gebeld. Waarom was dat?’

‘Ik heb Olivia verteld dat ik tot laat moest doorwerken.’

‘Het gesprek duurde twintig minuten. Het kost twee minuten om iemand te zeggen dat je nog tot laat moet doorwerken.’

Stilte. Decker wachtte tot hij weer sprak.

Ferraga zei: ‘We kregen ruzie.’

‘Waarover?’

‘Ze dacht dat ik bij Katrina was.’

‘En?’

‘Daar was ik niet. Ik was aan het werk in mijn kantoor.’ Toen Decker niet reageerde, zei Ferraga: ‘Ik zit soms echt te werken.’

‘En vermoedelijk heeft niemand u gezien toen u in uw kantoor zat te werken?’

‘Wat denkt u zelf?’

‘Dus nu kan Olivia u geen alibi meer verschaffen. Jullie hebben allebei gelogen. Dat is wel een probleem.’

‘Ik hield van Katrina!’

‘Daar twijfel ik niet aan, meneer Ferraga. Maar een heleboel vrouwen worden vermoord door mensen die van hen houden.’

‘Ik heb haar...’ Hij sloeg zich voor zijn hoofd en zei toen opgewonden: ‘Mevrouw Zhou. Haar kantoor zit naast het mijne. Ze was die avond in haar kantoor. Het was rond een uur of één.’

‘Dus zij heeft u om één uur ’s morgens in uw kantoor gezien?’

‘Nee, ze heeft me niet gezien, maar ik heb haar gehoord. Het was haar stem. Ik weet nog dat ik verbaasd was omdat ik dacht dat ze nog in Preston was voor die conferentie. Ze voerde een verhitte discussie met een man en ze waren nogal hard aan het praten. Ik maakte me zorgen. Ik klopte op haar deur – die zat op slot – en vroeg of alles in orde was.’

‘En?’

‘Ze zei dat er niets aan de hand was. Ze verontschuldigde zich voor de overlast. Daarna ging ik weer aan het werk tot ik om half drie naar huis ben vertrokken. Toen ik in bed stapte, draaide Olivia zich om en keek ze op de wekker. Dat kan ze bevestigen.’ Toen Decker geen antwoord gaf, zei Ferraga: ‘Ik zweer u dat dat de waarheid is.’

‘Bent u ook bereid dat te verklaren bij een leugendetector?’

Ferraga keek bedenkelijk. ‘Is dat nou echt nodig? Het geldt niet als bewijsmateriaal, maar dat weet u waarschijnlijk ook wel.’

‘Het is soms handig om mensen weg te kunnen strepen. En als u de

waarheid vertelt, zie ik niet in waarom u daar bezwaar tegen kunt hebben.’

‘Ik heb er ook geen bezwaar tegen.’ Hij zweeg even. ‘Ik wil dat het zo discreet mogelijk gebeurt.’

‘Ik ben discreet als u gewoon op de afspraak verschijnt. Dus dat is dan akkoord?’

‘Ja...’ Ferraga reageerde gelaten. ‘Wanneer?’

‘De leugendetector? Ik kan waarschijnlijk wel iets voor morgen regelen.’

‘Zo snel al?’

‘Hoezo? Moet u er weer over nadenken?’

Ferraga keek hem aan met een gepijnigde blik. ‘Hoe laat?’

‘Ik moet even iemand bellen en dan laat ik het u weten.’

‘Mag ik nu gaan?’

Decker antwoordde niet, maar vroeg: ‘Ze heeft de deur dus niet opengedaan... mevrouw Zhou.’

‘Nee. Gezien de omstandigheden wou ik dat ze het wel had gedaan. Vraag het maar aan haar.’

‘U zei dat ze verhit met een man zat te praten.’

‘Ja.’

‘Heeft u kunnen verstaan waarover ze ruzie hadden?’

‘Nee, ik was ze niet aan het afluisteren. Maar toen ze bijna begonnen te schreeuwen, begon ik me zorgen te maken.’

‘U heeft helemaal niets verstaan?’

‘Laat me even nadenken...’ Hij zuchtte. ‘Tets over een scriptie, geloof ik. Misschien heb ik ook Katrina’s naam opgevangen.’

‘Zegt u dat nou vanwege mij? Om de verdenking op iemand anders te laden?’

‘U vroeg het me toch?’

‘Ja, inderdaad. Dus u hoorde dat mevrouw Zhou ruzie had met een man.’

‘Ja.’

‘Heeft u enig idee wie die man was?’

‘Nee.’

‘Maar u weet zeker dat u de stem van mevrouw Zhou heeft gehoord.’

‘Ze gaf antwoord toen ik vroeg of alles in orde was. Ik ging ervan uit dat zij het was. Wie zou er anders in haar kantoor kunnen zijn?’

‘Had ze vaker ruzie?’

‘Niet zo vaak.’

‘Af en toe?’

‘Ik heb haar weleens horen schreeuwen. Maar ik weet zeker dat ik dat soms ook doe.’

‘Enig idee met wie ze ruzie heeft gehad?’

Ferraga haalde zijn schouders op. ‘Als ik het wist, kan ik het me nu niet herinneren.’

Decker vroeg: ‘Kon ze een beetje met Rosser overweg?’

‘Waarom vraagt u dat niet aan haar?’

‘Dat zal ik doen, maar nu vraag ik het aan u. U heeft gezegd dat Rosser misogyn is en daarom vroeg ik me af of hij het met mevrouw Zhou kon vinden.’

‘Katrina heeft gezegd dat Rosser misogyn was, niet ik.’

‘Maar u zei dat het tot op zekere hoogte wel waar was.’

Ferraga begon wanhopig te worden. ‘Voor zover ik weet konden Zhou en Rosser het prima met elkaar vinden. Ze hadden totaal verschillende taken. Er was niet echt sprake van...’ Hij rilde. ‘...Academische concurrentie.’

‘Wat zijn Zhou’s taken?’

‘Ze is het hoofd Studentenhuisvesting en Studentenzaken van Kneed Loft.’

‘Heeft ze een vaste aanstelling?’

‘Uiteraard.’

‘Ik weet dat ze bij de vakgroep Wiskunde hoort. Geeft ze nog les, publiceert ze?’

‘Volgens mij ligt de tijd waarin ze publiceerde achter haar.’

‘Ze gaat anders wel naar conferenties.’

‘Omdat ze graag op de hoogte blijft. Maar ze hoeft niet zo nodig te publiceren. Ze heeft een vaste aanstelling. Ze is hier al langer dan Rosser.’

Decker vroeg: ‘Heeft u enig idee met wie ze ruzie had?’

‘Nee.’

‘En weet u zeker dat ze geen ruzie met Rosser had?’

‘Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen, maar het klonk niet als zijn stem.’

‘Kwam de stem u bekend voor?’

Ferraga dacht even over de vraag na. ‘Als ik zou moeten gokken – en dit is een gok – zou ik zeggen dat ze ruzie had met een van haar studenten.’

‘Een student?’

‘Het ging over een scriptie. En het klonk niet alsof ze met een collega van de vakgroep sprak. Ze ging behoorlijk tegen hem tekeer. Een collega zou meteen naar buiten zijn gestormd.’

‘Met welke studenten zou ze een afspraak kunnen hebben gehad?’

‘Het zou elke student van het college kunnen zijn geweest. Maar het was waarschijnlijk een van haar huismeesters die ergens een zootje van had gemaakt.’

‘Dus volgens u was het een huismeester?’

‘Dat weet ik niet zeker; ik denk het.’

‘Hoeveel mannelijke huismeesters had ze onder haar hoede?’

‘Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Misschien een stuk of tien.’

‘Waren er bepaalde huismeesters met wie ze veel omging?’

‘Dat weet ik niet. Waarom zou ik dat moeten weten?’

‘Nou, u weet meer dan ik,’ zei Decker. ‘Doe eens een gok.’

Ferraga zei: ‘Lin heeft een paar masterstudenten die ook huismeester zijn – Scott Sumpter en Alistair Dixon.’

Decker spitte zijn oren toen hij Dixons naam hoorde. Hij was de masterstudent die Eli had herkend van de postmortemfoto. Hij had zich nogal opgedrongen toen Decker en McAdams net waren begonnen aan het onderzoek naar Eli’s dood. ‘En u heeft niet toevallig de stem van een van beiden herkend?’

‘Misschien die van Alistair, maar dat durf ik niet met zekerheid te zeggen. Ze zijn allebei best slim, maar niet briljant. Waarom zouden ze anders hier hun master doen en niet op Princeton of Berkeley?’

‘Elijah Wolf studeerde hier ook.’

‘Dat is omdat zijn ouders hem niet naar een ander college wilden laten gaan.’

Dat was waarschijnlijk de eerste juiste verklaring die Ferraga had afgelegd. Decker gaf hem zijn telefoon terug en zei: ‘Ik zal iets regelen voor de leugendetector. U kunt gaan, maar blijft u in de buurt.’

Nadat Ferraga was vertrokken, pakte Decker zijn mobiel en belde hij McAdams. ‘Lukt het een beetje met studeren?’

‘Heb je me nodig? Ik ben wel toe aan een pauze. Ik heb drie uur achtereen met mijn neus in de boeken gezeten.’

‘Vertel me eens waarom Zhou eerder is teruggekomen naar Greenbury.’

‘Migraine. Dat deel lijkt te kloppen. Ik heb meerdere mensen gesproken die ook bij de conferentie waren en die zeiden allemaal dat Zhou de hele tijd liep te klagen dat ze enorme hoofdpijn had.’

‘Hoe laat is ze in Greenbury aangekomen?’

‘Om ongeveer negen uur ’s avonds.’

‘Wat heeft ze gedaan toen ze terug was?’

‘Ze zei dat ze naar huis is gegaan en meteen in haar bed is gedoken.’

‘Echt?’ Decker vatte zijn gesprek met Ferraga samen.

‘Dan loog ze dus.’

‘Of Ferraga liegt. We weten al dat hij liegt. Ik onthoud me van een uitspraak over Zhou tot haar schuld is bewezen.’

‘Ga je met haar praten?’

‘Ja, inderdaad. Wil je mee?’

‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’

Hoofdstuk 31

In haar smetteloos ingerichte kantoor stampte Lin Zhou heen en weer op zwarte pumps met hakken die op de houten vloer bonkten. Haar hand lag op haar voorhoofd.

‘Ja, ik ben vertrokken omdat ik migraine had. Ik heb om de haverklap migraine. Ik krijg migraine van deze school.’ Ze droeg een rood wollen jurkje. Over de rugleuning van haar bureaustoel hing een zwart jasje. ‘En ja, meneer Ferraga heeft rond één uur ’s nachts bij me op de deur geklopt... op, wat was het? Woensdagnacht? Het was de nacht dat die arme Katrina... In elk geval heeft hij bij me op de deur geklopt en gevraagd of alles goed ging. Het ging niet goed, maar dat waren zijn zaken niet. Toen ik wegging uit mijn kantoor was het alweer bijna licht. Ik had nog een hele stapel werk liggen, en aangezien ik toch niet kon slapen, kon ik net zo goed alle achterstallige stapels wegwerken.’

Decker knikte. ‘Dus hoe laat bent u hier dan weggegaan? Om vijf uur? Om zes uur?’

‘Het was bijna zes uur. Ik heb ontbijt gehaald bij Bagelmania. Daarna ging ik naar huis om wat te slapen, maar ik had knallende koppijn en voelde me kotsmisselijk. Uiteindelijk begon het medicijn te werken, en ben ik teruggegaan naar mijn kantoor om mijn werk af te maken. Daarna heb ik thuis twee dagen uitgeziekt. Ik heb alle lichten uitgedaan, de telefoon uitgezet, een slaappil genomen en twee dagen liggen slapen. Toen ik de zaterdag daarop naar mijn kantoor ging, hoorde ik het nieuws over die arme Katrina. Daarop vond dat gedoe tussen Theo en Lennaeus plaats en ben ik uit mijn cocon gekropen. God, wat een idioten!’

‘Hoe laat kwam u zaterdag weer op kantoor, mevrouw Zhou?’

‘Om ongeveer elf uur ’s ochtends.’ Ze ging op haar bureaustoel zitten en trok een la open. Ze stopte nog een pil in haar mond. ‘Dit is een enorme aanslag op mijn gezondheid. Arme Katrina. Volgens mij ben ik nog steeds in shock.’

‘Wat weet u er allemaal van?’

‘Over de affaire of over haar overlijden? Ik weet helemaal niets over haar dood.’

‘Maar u wist wel van haar affaire?’

‘Iedereen wist van die affaire. Het kon niemand iets schelen, behalve Aldo’s vrouw.’

‘En Theo Rosser?’

‘Ja, hem had het wel iets kunnen schelen, als hij ervan geweten had.’

‘Dus niet iedereen wist ervan.’

‘Theo is niet zo opmerkelijk wat betreft zijn medewerkers en zijn studenten. Dan kan ik de boel weer oplossen. Heeft u trouwens ooit ontdekt wat er in de papieren van Elijah Wolf stond?’

‘Ja.’

‘Iets belangrijks?’

‘Nee.’

Ze wachtte op meer informatie. Decker veranderde van onderwerp. ‘Met wie had u ruzie in de nacht dat Katrina is overleden?’

‘Pardon?’

‘Toen Ferraga bij u op de deur klopte en vroeg of het wel ging. Met wie had u toen ruzie?’

‘De reden voor mijn geschreeuw had niets met die arme Katrina te maken. Maar ik zal u toch antwoord geven. Ik had ruzie met Alistair Dixon. Hij is een van mijn masterstudenten.’

McAdams keek even naar Decker. Hij zei: ‘De avond dat we onderzoek deden naar de dood van Elijah hebben we Alistair en u allebei ontmoet.’

‘Ja. Inderdaad, natuurlijk. Ik herinner het me weer.’

‘Waarom hadden jullie ruzie?’

‘Omdat zijn scriptie broddelwerk was.’ Ze schudde haar hoofd en had er toen onmiddellijk spijt van. ‘Dit is toch geen Princeton, verdomme. Zo moeilijk is het nou ook weer niet om je master te halen. We vragen iemand niet om een bewijs voor de stelling van Fermat, maar om een simpel wiskundig idee dat in de toekomst zou kunnen worden uitgewerkt.’

‘Ik dacht dat iemand de laatste stelling van Fermat al had bewezen,’ zei McAdams.

‘Andrew Wiles. Maar wat heeft dat er nou mee te maken?’

‘Helemaal niets,’ zei Decker. ‘Waar is Alistair Dixon mee bezig?’

‘Dat kan ik u niet vertellen. Dat zou een schending van zijn privacy zijn. Maar u kunt het wel aan Alistair Dixon vragen als jullie zo nieuwsgierig zijn.’ Ze had in de gaten dat haar toon sarcastisch was. ‘Ik voel me niet zo lekker. U zult me moeten vergeven als ik snibbig overkom.’

‘Dat weten we,’ zei Decker. ‘Bedankt dat u ons te woord wilt staan.’

Haar antwoord bestond uit een wegwerpgebaar.

‘Kunt u ja of nee zeggen wanneer ik een paar mogelijke onderwerpen noem?’

‘Nee, ik zeg geen ja of geen nee. Maar voel u vrij om het te vragen.’

Er was iets aan het rijpen in Deckers hoofd. Hij kon het nog niet helemaal plaatsen, maar uiteindelijk zou het idee wel tot bloei komen. Hij vroeg: ‘Heeft het iets te maken met Fourier-analyse? Ik heb de indruk dat het een erg populair onderwerp is.’

Ze leek verbaasd. ‘Dat onderwerp heeft niet mijn belangstelling en heeft het ook nooit gehad.’

‘Maar het genoot de belangstelling van Katrina Belfort.’

‘Alistair werkte met mij en niet met Katrina.’

‘Heeft het iets te maken met Fourier-analyse?’ herhaalde Decker. ‘Gewoon ja of nee zeggen.’

Toen ze geen antwoord gaf, boog McAdams zich naar Decker en liet hem zijn notitieblok zien. Decker zei: ‘Ga je gang. Vraag maar.’

McAdams vroeg: ‘Heeft het iets te maken met het momentum van de stochastische oscillator en aandelenhandel?’

Ze zag rood van woede. ‘Waarom valt u mij lastig als u al met Alistair heeft gesproken?’

‘We hebben helemaal niet met Alistair gesproken,’ zei Decker.

‘Nog niet,’ voegde McAdams eraan toe.

Zhou opende haar mond en deed hem weer dicht. ‘U gaat me toch niet zeggen dat jullie gewoon maar wat hebben gegokt?’ Ze kwam overeind, rilde en ging weer zitten. ‘Wat is er aan de hand?’

Decker vroeg: ‘Wist u dat Katrina Belfort voor hedgefondsen werkte? Ze maakte gebruik van haar eigen variant op de stochastische oscillator om dagelijkse marktbevingen te voorspellen.’

De vrouw ging een paar keer met haar tong door haar mond. ‘Hoe zijn jullie daarachter gekomen?’

‘Mijn bronnen doen er even niet toe. Wat weet u van Belforts bijbaantje?’

‘Dit is de eerste keer dat ik ervan hoor.’

‘U liegt toch niet tegen me, hè?’

‘Waarom zou ik tegen u liegen?’

‘Omdat betaalde nevenactiviteiten gewoonlijk worden afgekeurd. Als u ervan wist, zou dat u in diskrediet brengen.’

‘Ik lieg niet. Ik wist er niets van. En ik weet zeker dat Theo er ook niets van wist. Hij zou het absoluut afkeuren.’

‘Hoe is Alistair tot zijn onderwerpskeuze gekomen?’

‘Hij is begonnen met een ander onderwerp. Ongeveer een jaar geleden is hij op Fourier en de theorie van de stochastische oscillator overstapt.’

‘En was u het ermee eens dat hij van onderwerp veranderde?’

‘Ja, maar ik had zo mijn bedenkingen. Het is een tweejarige oplei-

ding, en daardoor is er weinig tijd om een scriptie te schrijven. Hij moest nog heel veel inhalen, maar hij verzekerde me dat dat geen probleem was. Toen ik op de terugweg van de conferentie in de trein een eerste versie van zijn scriptie las, was ik verbijsterd door het aantal gaten in zijn logica. Hij hoefde echt niets vreselijk ingewikkelds te bewijzen, maar er moest wel een wiskundige basis zijn voor de dingen die hij opperde.’

‘Hoe was de band tussen Dixon en Belfort?’

‘Voor zover ik weet hadden die twee helemaal geen band met elkaar. Dit is heel erg vreemd. Wie heeft u verteld dat Katrina een bijbaan had?’

Decker ontweek de vraag. ‘Hoe denkt u dat Theo Rosser zou hebben gereageerd wanneer hij had ontdekt dat ze nog een baan had?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘We werken vanuit de veronderstelling dat mevrouw Belfort is vermoord.’

Ze zweeg even. Toen zei Zhou: ‘Alstublieft, zeg! Theo heeft Katrina niet vermoord omdat ze een bijbaan had. Als hij erachter was gekomen, had hij er gebruik van gemaakt om haar te ontslaan en haar kansen op een nieuwe baan te ruïneren. Hij haatte haar.’

‘Dat hebben we al eerder gehoord,’ zei McAdams. ‘Enig idee waarom hij zo’n hekel aan haar had, behalve dan zijn misogynie?’

‘Theo is niet dol op vrouwen, maar als je hem op de juiste manier vleit, is hij een engel. Ze had hem zo om haar vinger...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘Laat maar.’

Decker glimlachte. ‘Om haar vinger kunnen winden?’

Zhou zei niets.

McAdams dacht even na. ‘Oké, ik snap het. Hij voelde wel iets voor haar, maar het was niet wederzijds.’

‘Nee, u zit er helemaal naast,’ zei Zhou met klem. ‘Hij haatte haar.’

‘De grens tussen liefde en haat en dat soort dingen.’

Zhou ging er niet tegen in. ‘Ik weet niet. Zou kunnen. Aanvanke-
lijk was hij superenthousiast over haar, maar dat sloeg al snel om.
Katrina kon heel charmant zijn, maar ze was ook ambitieus. Mis-
schien vond Theo dat niet zo’n prettige combinatie.’

‘Hoe zou hij volgens u hebben gereageerd wanneer hij had ontdekt
dat ze een affaire had? Denkt u dat Theo haar zou hebben ontslagen?’

‘Het is ontzettend moeilijk om iemand te ontslaan wegens amoreel
gedrag wanneer iemand een vaste aanstelling heeft.’

‘Ze had geen vaste aanstelling.’

‘Maar Aldo wel. Dan had hij ook moeten vertrekken, omdat we
anders kans zouden lopen te worden beschuldigd van seksisme.’

‘Laten we weer teruggaan naar de vraag waar u was in de nacht van
Katrina’s dood,’ zei Decker. ‘U zei dat Ferraga om ongeveer één uur ’s
nachts op uw deur klopte.’

‘Ja.’

‘Oké. Hoe laat kwam Dixon naar uw kantoor?’

‘Waarschijnlijk ongeveer een halfuur eerder.’

‘Om ongeveer half één?’ Decker trok een gezicht. ‘Een beetje laat
voor een werkbespreking.’

‘Toen ik thuiskwam, heb ik hem meteen gemaild dat ik me zorgen
maakte over zijn scriptie. Hij vroeg of we zo snel mogelijk konden
afspreken. Omdat ik niet kon slapen en toch al in mijn kantoor was,
zei ik dat ik met hem kon praten als hij nu even langskwam. Studen-
ten zijn nog tot laat op. Dus ja, hij was hier om ongeveer half één.’

‘Hoe reageerde hij toen u hem vertelde dat u bezorgd was over zijn
scriptie?’

‘Hij was natuurlijk niet blij. Hij zei dat hij nog lang niet klaar was.’
Ze zweeg even. ‘Hij was heel erg over zijn toeren. Ik ben vreselijk te-
gen hem uitgevaren. Ik had het anders moeten aanpakken.’

‘Wanneer is hij weer weggegaan?’

‘Ik heb niet naar de klok gekeken. Ik denk dat we ongeveer drie

kwartier hebben zitten praten, dus hij is waarschijnlijk om kwart over een vertrokken.’

‘Weet u waar hij vervolgens naartoe is gegaan?’

‘Geen idee. Ik neem aan dat hij naar zijn kamer of naar de bibliotheek is gegaan.’

‘Maar u weet het niet.’

‘Nee, ik weet het niet.’

‘Heeft u hem de volgende ochtend nog gesproken?’

‘Ik heb hem de volgende dag gesproken. Dat was geloof ik ’s middags. Hij was nog steeds over zijn toeren. Ik had verwacht dat hij er ondertussen wel overheen zou zijn.’

Misschien was er een andere reden waarom hij over zijn toeren was. Decker klapte zijn notitieblok dicht en gaf haar zijn kaartje. ‘Belt u me even wanneer u nog iets te binnen schiet.’

‘Ik heb nog een vraag,’ zei McAdams. ‘Had u weleens de indruk dat Rosser jaloers was op Ferraga?’

‘Niet open en bloot, maar Theo is van nature een jaloerse man.’

‘Hoe uit zich die jaloezie?’

‘Ik heb misschien iets gezegd wat ik niet had moeten zeggen. Het is gewoon zo mijn indruk.’

‘Alstublieft,’ zei Decker. ‘Zegt u maar wat u denkt.’

‘Theo is geen teamspeler. Hij is niet dolblij met de successen van zijn medewerkers, ook al stralen die af op hem als hoofd van de vakgroep. Hij houdt vooral niet van ambitieuze vrouwen. Katrina was niet de eerste vrouw met wie hij een conflict had.’

‘Doelt u nu op Mallon Euler?’ vroeg McAdams.

‘Nee, ik doel nu op een andere vrouw die deel uitmaakte van de vakgroep en die vier jaar geleden is vertrokken. Maar ja, ik ben wel van mening dat hij zich hard opstelt ten opzichte van Mallon.’

‘Heeft u er ooit met hem over gesproken?’ vroeg Decker.

‘Ik heb het een keer ter sprake gebracht. Hij ontkent gewoon dat er een probleem is. Dat is Theo’s stijl.’

‘Om zo koppig als een ezel te zijn?’ vroeg Decker.

‘Dat is een beetje bot geformuleerd.’

‘Hoe zou u het omschrijven?’

‘Theo is een opmerkelijke man. Hij had een leerstoel aan Harvard of Princeton of Berkeley kunnen krijgen. Maar hij raakt gefixeerd op iets of iemand en kan het niet loslaten. Vasthoudendheid kan nuttig zijn in de wiskunde wanneer je op het juiste spoor zit. Maar soms moet je ophouden een idee uit te kauwen, hoe briljant het volgens jezelf ook is. Soms moet je weten wanneer je om moet schakelen.’

Toen ze het gebouw hadden verlaten, zei McAdams: ‘Wanneer je aan corruptiegevoelige beroepen denkt, is wiskunde niet het eerste wat in je opkomt. Maar ik denk dat de kleinzieligheid van de academische wereld op iedereen invloed heeft.’

‘Zo gaan die dingen.’

‘Diepzinnig.’

‘Je hoeft niet diepzinnig te zijn om gelijk te hebben.’

McAdams grinnikte, zette de kraag van zijn donkerblauwe kasjmier jas op en deed zijn sjaal strakker. ‘Wil je dat ik Alistair Dixon bel?’

‘Ja, laten we over ongeveer een uur iets afspreken als dat lukt. Ik ga naar Bagelmania om Lins alibi voor de ochtend na de moord te checken. Moet ik iets voor je meenemen?’

‘Nee, ik hoef niks.’ McAdams pakte zijn telefoon om Alistair Dixons nummer op te zoeken. ‘Ze zou nog steeds de dader kunnen zijn, weet je. Tussen twee en zes had ze genoeg tijd om ruzie met iemand te krijgen en Katrina tegen een tafeltje te duwen.’

‘Natuurlijk.’

‘Maar zij is voor jou geen verdachte.’ McAdams voerde het num-

mer in. ‘Dat kan ik ondertussen wel zien – wie jij onschuldig acht en wie volgens jou iets te verbergen heeft.’

‘Ze klonk alsof ze de waarheid sprak. Ze zei dat ze om zes uur ’s morgens bij Bagelmania was. Als ze daarover heeft gelogen, verander ik misschien van mening.’

‘Voicemail, wacht even.’

‘Zeg hem maar dat hij mij moet bellen.’

‘Vertrouw je me niet?’

‘Ik wil hem spreken.’

‘Wat jij wilt.’

Decker bleef zwijgen totdat McAdams zijn telefoon in zijn zak stopte. Toen zei hij: ‘Zhou had gelijk over dat omschakelen. We nemen aan dat Theo Rosser Katrina haatte en dan zeg je dat hij misschien een zwak voor haar had... Dat zou de hele zaak kunnen veranderen. Goed gezien, Harvard.’

‘Dank je.’ Hij dacht even na. ‘Dus je verdenkt Rosser?’

‘Wie weet wat er allemaal in hem omging als hij dacht dat Katrina hem had afgewezen. Dan hebben we ook nog Dixon, die bezig was met een afstudeerscriptie over de stochastische oscillator en na een jaar opeens van onderwerp veranderde. Hoe zit dat?’

‘Misschien werkte hij ook voor Katrina.’

‘Mallon en Damodar hebben nooit gezegd dat Dixon ook bij het team hoorde, maar misschien werkten er meerdere teams voor Katrina.’

‘Wil je dat ik Mallon bel en het aan haar vraag?’

‘Nog niet.’ Decker zweeg even. ‘Ik bedacht opeens iets toen ik met Zhou aan het praten was. Het kwam ineens in me op. Ze zei dat Dixons scriptie broddelwerk was. Misschien moest hij betere data hebben. Wat vind je van het idee dat hij bij Mallon heeft ingebroken om haar data te vinden?’

‘Hm, ik denk niet dat je Dixon in Mallon kan veranderen, hoe pro-

fessioneel de pruik en de make-up ook zijn. Hij is een stevige vent.'

'Dan heeft hij iemand ingeschakeld om voor hem in te breken.'

McAdams haalde zijn schouders op. 'En toen hij niet in Mallons kamer kon vinden wat hij zocht, ging hij naar het huis van Belfort. Ze kregen ruzie en hij duwde haar.'

'Of hij heeft ingebroken bij Belfort in de hoop haar data te vinden. Misschien heeft ze hem gehoord en is ze wakker geworden en heeft hij haar toen geduwd.'

De telefoon van Decker ging: het was Dixon. Na het inleidende beleefdheids gesprek zei Decker: 'Ik probeer vast te stellen waar mensen waren in de nacht van Katrina Belforts dood. Meneer Ferraga heeft verteld dat hij om één uur 's nachts op de deur van mevrouw Zhou heeft geklopt en dat jij daar toen was... Ja, dat zei mevrouw Zhou... Ja, ik weet dat je hem niet hebt gezien. Maar ik heb een verklaring nodig. Zou je naar het bureau kunnen komen... Nee, niet over de telefoon. Je moet het tekenen. Het kost maar een paar minuten...' Decker keek op zijn horloge. 'Een uur of vier? Oké, ik zie je dan. Dank je...' Hij hing op.

'Hoe klonk hij?' vroeg McAdams.

'Nerveus, maar alle mensen klinken nerveus wanneer ze met de politie te maken krijgen.'

McAdams keek op zijn horloge. 'Dat is over twee uur.'

'Goh, je kunt rekenen.'

'Ik heb in die vier jaar wel iets opgestoken op de universiteit.'

Decker glimlachte. 'Ik kan het alibi van Zhou wel in mijn eentje checken. Ga jij maar naar huis om te studeren.'

'Oké.'

Decker was verbijsterd. 'Hm, wat zei je nou? Was je het nou met me eens?'

'Heel grappig.'

'Ik zou dit soort zeldzame momenten moeten opnemen. Het komt

bijna even zelden voor dat een van mijn kinderen het met me eens is.’

‘Speel nou niet de verraste rechercheur, Decker. Jij pikt van niemand flauwekul. Wat technisch gezien inhoudt dat je het van iedereen pikt. Nou ja, je snapt wel wat ik bedoel. Je bent zo leep als wat. Je weet het alleen beter te verbergen dan iemand als mijn vader.’

‘Iedereen kan het beter verbergen dan je vader.’

‘Nou, dat is wel waar. Maar ik wil erbij zijn wanneer je Dixon verhoort. Hij is net zo oud als ik. Ik denk dat ik iets kan toevoegen.’

‘Absoluut.’

Tyler glimlachte. ‘Nou, dank u wel, baas.’

‘Graag gedaan.’ Decker sloeg zijn arm om hem heen. ‘We zijn een goed team, Harvard. Jij zorgt voor de jeugdigheid en ik voor het gewicht.’

Hoofdstuk 32

Dixon werd een van de twee verhoorkamers op het bureau binnengeleid. Het was een klein vertrek, met drie stoelen en een tafel waaraan Decker zat met een notitieblok. McAdams was bezig met een videorecorder die aan de wand was bevestigd. Decker keek op, zag Dixon en schonk drie glazen water in. ‘Neem plaats.’

‘Hm, ik dacht dat ik alleen een verklaring hoefde te tekenen.’ De ogen van de jongeman schoten heen en weer van de videorecorder naar de eenzame lege stoel. Er biggelde een zweetdruppel over zijn voorhoofd.

‘Ja, dat klopt,’ zei Decker. ‘Je kunt je jas wel even uittrekken. Je hoeft ook niet oververhit te raken.’

‘Hoelang gaat dit duren?’

‘Niet al te lang,’ zei Decker.

‘Kunt u me bij benadering zeggen hoelang?’

‘Neem plaats, Alistair. Hoe sneller we dit afhandelen, hoe sneller je weer buiten bent.’

Dixon trok zijn parka en zijn handschoenen uit en deed zijn muts en zijn sjaal af. Hij legde ze over de rugleuning van zijn stoel en ging zitten. De jongeman was stevig gebouwd, maar aan de kleine kant. Hij had bruin krullend haar en lichtbruine ogen. Hij had rode wangen, waarschijnlijk vanwege de kou. Decker schoof een leeg vel papier naar hem toe.

‘Schrijf maar op hoe laat je naar mevrouw Zhou ging, hoe laat meneer Ferraga op de deur klopte en hoe laat je wegging uit het kantoor van mevrouw Zhou. En schrijf ook maar op waar je daarna naartoe bent gegaan en hoe laat je daar bent gearriveerd.’

‘Hoezo? Ik dacht dat ik alleen een officiële verklaring moest afleggen.’

‘Daar vraag ik je ook om. Of je een officiële verklaring wilt afleggen.’

‘Ik dacht dat dit om meneer Ferraga ging.’

‘Het gaat ook om hem.’

‘Waarom wilt u dan weten waar ik naartoe ben gegaan?’

Decker vroeg aan McAdams: ‘Loopt de video al?’

‘Ja.’ McAdams stapte van het trapleer. ‘Tenminste, volgens het lichtje.’

‘Dat is goed genoeg.’ McAdams sprak in de microfoon op de tafel. ‘Dit is onderzoeker Peter Decker en ik spreek met Alistair Dixon.’ Hij keek op zijn horloge, noemde de datum en het tijdstip.

Dixons ogen vlogen van de ene man naar de andere. ‘Waarom neemt u dit op?’

‘Heb je daar bezwaar tegen?’

‘Hm, ja, eigenlijk wel.’

‘Waarom?’

‘Daardoor lijkt het net alsof ik...’ Dixons stem stierf weg. Decker wachtte tot hij weer begon te praten. ‘Ik vind het gewoon niet prettig als ik word gefilmd.’

‘Zo gaat dat officieel.’

‘Ja, als je ergens van wordt verdacht.’

Decker glimlachte. ‘Je kijkt te veel politseries. We nemen alles op. Het is routine. Ben je al klaar met je verklaring?’

‘Ik ben nog niet eens begonnen.’ Dixon zuchtte. ‘Wat moet ik opschrijven? Alleen de tijdstippen?’

‘De tijdstippen en wat je aan het doen was.’

‘Oké.’ Het kostte Alistair ongeveer tien minuten. Toen hij klaar was, vroeg hij: ‘Kan ik nu gaan?’

‘Ik wil je verklaring nog even met je doornemen. Dat hoeft niet lang te duren.’

Een overdreven en geërgerde zucht. ‘Waarom?’

‘Om zeker te weten dat ik me niet vergis.’ Decker las de verklaring even door en gaf hem toen aan McAdams. ‘Je bent om ongeveer half één ’s nachts naar het kantoor van mevrouw Zhou gegaan.’

‘Ja.’

‘Dan was je nog laat aan het werk,’ constateerde Decker.

‘Wat is dit?’ Hij keek woedend. ‘Gaat u me verhoren?’

‘Heb je er bezwaar tegen als ik een paar vragen stel?’

‘Wel als het suggestieve vragen zijn.’

‘Het zijn gewoon vragen om de boel op te helderen.’

‘Als u zegt dat ik nog laat zat te werken, klinkt het net alsof ik iets verkeerd heb gedaan.’

‘Nee hoor. Ik vraag me gewoon af of je wel vaker midden in de nacht afspreekt met mevrouw Zhou. Misschien is dat het enige moment van de dag waarop ze tijd voor je heeft.’

Dixon leunde achterover in zijn stoel. ‘Oké. Nu weet ik dus dat u met mevrouw Zhou heeft gesproken. Wat heeft ze u verteld?’

‘Dit is wat ik weet. Ik weet dat je een verhitte discussie met haar hebt gehad en dat jullie zo hard zaten te praten dat meneer Ferraga op een gegeven moment heeft aangeklopt om te vragen of alles goed ging.’

‘We voerden een gezonde, wetenschappelijke discussie. Dat is alles.’

‘Er is nog steeds vrijheid van meningsuiting in Amerika,’ zei McAdams. ‘Waarover ging de discussie?’

‘Dat begrijpt u toch niet.’

‘En waarom dan wel niet?’

‘Het is ingewikkelde wiskunde.’

‘Dus de discussie ging over de diepzinnigheden in je wiskundescriptie?’

‘Hoe wisten jullie dat het over mijn scriptie ging? Heeft ze dat verteld?’

Decker zei: 'Naar ik van meneer Ferraga heb begrepen, was vooral mevrouw Zhou zo hard aan het praten. Wat had haar woede opgewekt?'

'Het zijn ondertussen wel meer dan een paar vragen.'

'Alistair...' Decker leunde naar voren. 'Mevrouw Zhou heeft ons een paar dingen verteld. Meneer Ferraga heeft ons een paar dingen verteld. Het is een kleine vakgroep en Katrina Belfort is dood. We proberen gewoon na te gaan waar iedereen die avond was en wat ze aan het doen waren.'

'Dus dit gaat over Katrina Belfort?'

'Natuurlijk. Waarover dacht jij dat het ging?'

Dixon antwoordde niet. Toen zei hij: 'Ik was van ongeveer half één tot half twee bij Lin. Kan ik nu gaan?'

'Waar ben je naartoe gegaan nadat je bij mevrouw Zhou was vertrokken?'

'Ik ben weer naar mijn kamer gegaan en gaan slapen.'

'Hoe laat was dat ongeveer?'

'Ik ben gaan lopen.' Hij wendde zijn blik af. 'Dat was om ongeveer twee uur 's nachts.'

Decker schreef iets op zijn notitieblok. 'Is er iemand die je rond dat tijdstip in het studentenhuis heeft gezien?'

'Nee.' Hij was beledigd. 'Iedereen lag te slapen.'

McAdams zei: 'Iedereen lag om twee uur 's nachts te slapen in een studentenhuis? Zo, er is de afgelopen drie jaar heel wat veranderd.'

Decker zei: 'Alistair, we weten allebei dat je nauwelijks privacy hebt in een studentenhuis. Er zijn altijd wel nachtbrakers die rondhangen bij de koelkast in de gemeenschappelijke ruimte en op zoek zijn naar iets te eten.'

'Ik heb niemand gezien. Luister, ik heb jullie vragen beantwoord. Ik ga.'

Decker vroeg: 'Dus als we het toegangspoortje bij de ingang van je

studentenhuis controleren, zullen we erachter komen dat je ergens tussen half twee en twee uur het pand bent binnengekomen?’

Dixon werd bleek. ‘Hm, iemand heeft de deur voor me opengedaan.’

‘Iemand heeft je dus wel zien binnenkomen,’ zei Decker. ‘Nog beter. Ik wil graag zijn naam weten.’

Dixon zuchtte diep. ‘Ik weet niet wie het was.’

‘Heb je me zelf niet gezegd dat Knead Loft een erg kleine school was?’

‘Ik ken niet iedereen die hier op school zit, en ik ken niet iedereen van de andere colleges.’

‘Maar je zou iedereen in je studentenhuis moeten kennen aangezien je de huismeester bent,’ zei McAdams. ‘En je zou het ook moeten weten wanneer een vreemde om twee uur ’s nachts je studentenhuis binnenkomt.’

Decker zei: ‘Je bent dus duidelijk niet naar huis gegaan. Waar was je wel?’

Dixon antwoordde met geveinsde woede: ‘Heb ik een advocaat nodig?’

‘Dat weet je zelf het beste.’

‘Wanneer u geen geldige redenen hebt om me vast te houden, ben ik hier wel klaar.’

‘Het zit zo, Alistair,’ zei Decker. ‘Je kunt gaan. Maar we zijn bezig met een moordonderzoek. We proberen er ook achter te komen wie bij Mallon Euler heeft ingebroken omdat er misschien een verband is tussen die twee zaken. Wat weet je daarvan?’

‘Helemaal niets! Hoe kan ik er nou iets van weten? Ik was bij mevrouw Zhou toen er bij haar werd ingebroken.’

‘Oké, laten we die zin eens beter bekijken, Alistair,’ zei Decker. ‘Ja, je was bij mevrouw Zhou. Dat betekent dat je haar kamer niet kan hebben overhoopgehaald. Maar dat betekent niet dat je niets met die inbraak te maken hebt.’

‘Waarom zou ik bij Mallon inbreken?’ En nadrukkelijker: ‘Waarom?’

McAdams zei: ‘Misschien zocht je naar data over stochastische oscillatoren. We weten allebei dat Mallon op dat gebied onderzoek deed.’

Dixon opende zijn mond en sloot hem weer. Hij leek de woorden er niet uit te krijgen.

Hij ging staan, klapte voorover en herstelde zijn evenwicht met behulp van de stoel. ‘Ik ga nu.’

‘Geen probleem,’ zei Decker. ‘Maar ik wil je de volgende gedachte nog even ter overweging meegeven. Als je iets te maken hebt met de inbraak bij Mallon en iemand hebt gevraagd te helpen om de data voor je scriptie te vinden, komen we er zeker achter dat je erbij betrokken bent. En op zo’n kleine school zal dat niet lang duren. En als je nu vertrekt zonder ons te zeggen wat je ervan weet, ziet het er heel slecht voor je uit. En omdat we onderzoek doen naar de moord op Katrina Belfort, komt je naam boven aan de verdachtenlijst te staan. Want dat gebeurt er wanneer je tegen de politie liegt.’

Er verscheen zweet op Dixons voorhoofd; zijn handen begonnen te trillen. ‘Ik heb niets met Katrina’s dood te maken! Helemaal niets!’

‘Zoals je ook niets te maken had met de inbraak bij Mallon?’

‘Shit!’ De jongeman ging weer achterover zitten. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Toen keek hij naar Decker. ‘Ik heb Katrina Belfort niet vermoord. Ik had bijna niets met haar te maken toen ze nog in leven was. Waarom zou ik haar nou willen vermoorden?’

‘Zover zijn we nog niet, Alistair.’ Decker zweeg even. ‘We zijn nog niet eens bij de inbraak bij Mallon Euler. Vertel me maar over de stochastische oscillator. Wanneer heb je bedacht dat het misschien een interessant scriptieonderwerp was?’

‘Ik ben er altijd al geïnteresseerd in geweest.’

‘Dat is niet waar, Alistair. Mevrouw Zhou vertelde ons dat je na een jaar van onderwerp bent veranderd.’

Dixon keek naar het tafelblad. Hij zweeg.

McAdams zei: 'Alistair, ik heb een bachelorscriptie geschreven op Harvard. Het is lastig om een origineel onderwerp te bedenken. Het is zelfs heel erg moeilijk. En het is niet ongebruikelijk om van onderwerp te veranderen.'

'Dus ik ben van onderwerp veranderd. En wat dan nog?'

Decker zei: 'Hoe ben je ertoe gekomen om de wiskundige kant van de stochastische oscillator als onderwerp voor je masterscriptie te kiezen?'

'Het ging niet goed met mijn eerste onderwerp. Ik probeerde iets met toepassingen van de Fourier-analyse en golven – en toen stuitte ik op de stochastische oscillator. Het was iets met een praktische toepassing wat me interesseerde.'

'Die indicator gaat al een tijdje mee. Je keek er duidelijk naar vanuit een nieuwe invalshoek.'

'Inderdaad.'

'Vertel er eens iets meer over.'

'Het is erg wiskundig.'

'O, in godsnaam!' riep McAdams uit. 'Hou toch eens op je achtergetallen te verschuilen. We weten dat een groep mensen met een frisse blik naar de indicator keek. We weten dat Mallon Euler een van die mensen was. Dus vertel nou maar gewoon de waarheid zodat we niet constant in herhaling hoeven te vervallen.'

Decker was verbaasd over de uitbarsting, maar Dixon leek wakker geschud. Hij zei: 'Laten we nog eens vanaf het begin beginnen. Wie heeft je over de stochastische oscillator verteld, Alistair?'

'Het is een bekende wiskundige oscillator.'

'Beantwoord de vraag, Dixon,' zei McAdams. 'Wie heeft je erover verteld?'

Een berustende zucht. 'Damodar Batra. Op een dag raakten we in gesprek en hij vertelde dat hij baanbrekend werk deed met de stochas-

tische oscillator. Het klonk... veelbelovend.' Hij sloeg zijn ogen neer en keek weer op. 'Zoals ik al zei, ik worstelde met mijn eerste onderwerp. Het was gewoon... en Lin is soms... Laat maar. Wat Damodar aan het doen was klonk interessant en niet al te ingewikkeld. Daarom vroeg ik aan Lin of ik nog een ander onderwerp kon kiezen, en na enige overtuigingspogingen vond ze het goed.'

'En het ging ook een tijdje goed, maar toen kwam je vast te zitten,' zei McAdams. 'Dus toen ging je weer naar Damodar om hem een paar vragen te stellen. Hij stond niet te popelen om je te helpen.'

'Hebben jullie Damodar al gesproken?' vroeg Dixon.

'Nog niet,' zei McAdams. 'Maar dat komt nog wel. Zeg ons nou maar eerst of dit klopt. Dus vertel maar gewoon alles. Zoals mijn collega Decker al zei, is het nogal verdacht om dingen achter te houden.'

Dixon schudde zijn hoofd. 'Batra werd ontzettend pissig toen hij erachter kwam dat ik van afstudeeronderwerp was veranderd. Hij zei dat de informatie die hij me had gegeven niet zomaar openbaar mocht worden gemaakt en dat hij zwaar in de problemen zou komen als iemand erachter zou komen. Ik zei hem dat de indicator al een tijdje meeging. Dat ik alleen bezig was met een praktische toepassing van de Fourier-analyse en er mijn eigen draai aan probeerde te geven.'

Decker vroeg: 'En welke draai gaf jij er dan aan?'

'Ik wil niet pedant overkomen, maar daar komt een hoop wiskunde bij kijken.'

'Laat me raden. Je gebruikte het algoritme van mevrouw Belfort. Maar het intellectuele eigendom daarop was niet van jou. Het was niet eens van Damodar.'

Dixon zuchtte diep. Hij kreeg tranen in zijn ogen.

McAdams zei: 'Batra dreigde dat hij een klacht zou indienen.'

'Inderdaad.' Dixon sloeg zijn ogen neer. 'Maar toen heb ik gedreigd dat ik ook een klacht zou indienen. Omdat Belforts bezigheden niet werden goedgekeurd door de vakgroep. Daar hadden ze allebei last

mee kunnen krijgen. Uiteindelijk hebben we allebei geen klacht ingediend en praatten we gewoon niet meer met elkaar. Als iemand iets tegen Belfort had, was het Batra en niet ik.'

'Waarom zou Damodar iets tegen Belfort moeten hebben?' vroeg McAdams.

'Hij vond dat ze hem bij lange na niet genoeg betaalde voor het monnikenwerk dat hij deed.'

'Maar jij bent degene die Belforts werk als je eigen werk presenteerde,' zei Decker. 'Misschien heeft ze dat ontdekt. Misschien wilde ze je ontmaskeren.'

'Ze kon mij niet ontmaskeren zonder zichzelf te ontmaskeren,' zei Dixon.

'Dus je hebt er wel met mevrouw Belfort over gesproken.'

'Nee!' riep Dixon vol overtuiging. 'Volgens mij wist ze niet eens van mijn scriptie. Ze was niet mijn begeleider, dus er was geen enkele reden waarom ze ervan zou weten.'

'Misschien is ze er toch achter gekomen,' zei Decker. 'Misschien heeft Batra het haar verteld.'

'Dan zou hij diep in de shit zitten. Ik kan jullie garanderen dat hij het haar niet heeft verteld.' Dixon wreef over zijn gezicht. 'Kijk. Ik heb het onderwerp... geleend. Maar echt, ik probeerde er een eigen draai aan te geven.'

'Maar dat is blijkbaar niet echt gelukt,' zei Decker. 'We weten dat mevrouw Zhou je scriptie heeft gelezen en er nogal wat op aan te merken had. Ze heeft je gebeld toen ze terugkwam van haar conferentie en gezegd dat ze zich zorgen maakte.'

'Ze heeft ons verteld dat je scriptie broddelwerk was,' zei McAdams.

'Het was geen broddelwerk!' Dixon praatte weer zachter. 'Er moest natuurlijk het een en ander worden aangepast, maar het was geen broddelwerk.'

'Maar je had hulp nodig,' zei Decker. 'Je had data nodig. Je kon niet

inbreken bij Batra omdat hij jou onmiddellijk zou verdenken. Eli was dood en zijn kamer was leeggehaald, dus daar kon je ook niets mee beginnen. Dan bleven Ari en Mallon over. Je had geen idee waar Ari was, dus kon je het er niet op wagen bij hem in te breken. Hij zou ieder moment binnen kunnen komen. Maar je wist dat Mallon die avond in de bibliotheek zat. Dus moest het Mallon worden omdat je niet bij de anderen kon inbreken.'

Iedereen in het vertrek zweeg.

'Oké...' fluisterde Dixon. Hij vouwde zijn handen ineen alsof hij wilde bidden. Daarbij bracht hij zijn vingertoppen naar zijn lippen. Toen zei hij: 'Ik geef toe dat ik een vriendin heb gevraagd om naar Mallons kamer te gaan en te kijken of ze papieren kon vinden waar ik iets aan had.'

'Hoe wist die vriendin waar ze naar moest zoeken?' vroeg Mc-Adams.

'Ze studeert ook wiskunde.'

'En wilde ze het doen?'

'Ze was een vriendin.' Een korte stilte. 'Ze heeft een oogje op me.'

'Heeft ze iets gevonden?'

'Helaas niet. Mevrouw Belfort bewaarde al haar papieren waarschijnlijk thuis.'

'Dus je ging weg bij het kantoor van Zhou en had een afspraak met je medeplichtige,' zei Decker.

'Ze was geen medeplichtige. Ze heeft gewoon iets voor me gedaan.'

'Ze heeft bij Mallon ingebroken en haar hele kamer overhoopgehaald omdat ze data voor je wilde stelen. Volgens mijn definitie is ze dan een medeplichtige. Ik moet een naam hebben.'

'Kunnen jullie haar hier alsjeblieft buiten laten?'

'Ik moet haar spreken. Hoe heet ze?'

'God, ik heb de boel wel verkloot.'

'Alistair, hoe heet ze?'

‘Lucinda Rinaldi.’ Hij spelde het voor Decker. ‘Ik neem alle schuld op me. Kunnen jullie haar hier alstublieft buiten laten?’

‘Ik kan je helemaal niets beloven, maar het is voor iedereen makkelijker als je de waarheid vertelt. Wat deed je nadat Lucinda had verteld dat ze geen data had kunnen vinden?’

Dixon werd bleek. ‘Ik heb helemaal niets gedaan.’

‘Laat ik de vraag anders formuleren,’ zei Decker. ‘Waar ben je naartoe gegaan na je afspraak met mevrouw Zhou? En zeg nou niet dat je naar je kamer bent gegaan, want we weten dat dat niet zo is.’ Toen Dixon bleef zwijgen, zei Decker: ‘Oké. Je hoeft ook geen antwoord te geven. We weten waar je naartoe bent gegaan. Je bent naar het huis van Belfort gegaan om in te breken en zelf de data te vinden.’

‘Volgens mij moet ik een...’

‘Wat is er gebeurd?’ viel Decker hem in de rede. ‘Werd ze wakker? Was ze toevallig nog op?’

‘Nee!’

‘Is het uit de hand gelopen? Hebben jullie gevochten?’

‘Nee, ik zweer het! Nee, nee, nee!’

‘Kijk, Alistair, ik weet dat het een ongeluk was. Het was niet je bedoeling om haar te doden.’

‘Ik heb haar niet gedood!’ Er stroomden dikke tranen over zijn wangen. ‘Ik heb haar niet gedood, want ze was al dood toen ik daar kwam!’

Hoofdstuk 33

Toen Dixon zich realiseerde wat hij eruit had geflapt, sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht. 'Ik ben zo de lul!'

Decker sprak op geruststellende toon. 'We slaan ons er wel doorheen.'

'Wat willen jullie?' Dixon liet zijn handen op het tafelblad vallen en keek op met smekende, betraande ogen. 'Zeg nou gewoon wat jullie van me willen!'

'Heb je honger, Alistair?'

'God, nee, ik ben misselijk.'

'Heb je dorst? Misschien wil je frisdrank voor je maag, of misschien iets warmes, zoals kruidenthee? Het kan hier nog wel even duren.'

Hij schudde zijn hoofd.

McAdams zei: 'Ik haal voor iedereen wel koffie.'

Toen hij weg was, zei Dixon: 'Ik heb haar niet vermoord. Ik was helemaal geschokt toen ik...' Hij sloeg weer zijn handen voor zijn gezicht alsof hij zo de herinnering kon uitwissen. 'Ik heb haar niet vermoord.'

'Ik geloof je.'

Hij haalde diep adem en ademde langzaam uit. 'Wat wilt u dan van me?'

Decker zweeg even. 'Laten we even teruggaan. Hoe laat ben je weggegaan bij mevrouw Zhou?'

'Om ongeveer half twee.'

'En waar ben je daarna naartoe gegaan?'

'Toen ben ik naar mijn kamer gelopen.'

'Maar je bent niet in je kamer geweest.'

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ik heb Lucinda ge-sms’t.’

‘Het meisje dat het voor je had gedaan.’

‘Ja, kunnen jullie haar hier alstublieft buiten laten?’

‘Ik zal zien wat ik kan doen. Mag ik het sms’je zien?’

‘Dat heb ik gewist. Dat is weg.’

‘Dan moet ik nog steeds je telefoon hebben. Je weet dat sms’jes meestal terug te vinden zijn.’ Dixon zweeg. Decker zei: ‘Ga door. Wat heb je Lucinda ge-sms’t?’

‘Ik vroeg of het was gelukt. Toen sms’tte ze dat ze helemaal geen papieren had gevonden in Mallons kamer, laat staan iets wat met dat algoritme te maken had. Mallon heeft haar werk waarschijnlijk altijd bij zich.’

‘Hoe laat sms’tte Lucinda?’

‘Misschien heb ik haar sms’je ook gewist.’ Hij pakte zijn telefoon en scrolde door zijn berichten. ‘O nee, toch niet. Zes over half twee.’ Hij hield de telefoon op voor Decker, die de tijd noteerde in zijn notitieblok.

‘Goed. Je doet het uitstekend. En wat gebeurde er toen?’

‘Toen nam ik waarschijnlijk de stomste beslissing van mijn hele leven.’

McAdams kwam weer het vertrek in met een dienblad. Hij zette de koffie, de kartonnen bekertjes, melkpoeder en suiker op tafel. Hij gaf Decker een bekertje en vroeg: ‘Wat was de stomste beslissing van je hele leven?’

‘Ik was al bijna bij mijn kamer. Het was laat, ik was moe en waarschijnlijk in paniek. Ik zat vast met mijn scriptie, Damodar was kwaad op me, jullie lieten me niet naar Eli’s papieren kijken en ik zat zwaar in de problemen. Daarom liep ik niet naar mijn kamer, maar draaide ik me om en ging ik naar het huis van Belfort.’

Decker vroeg: 'Hoelang deed je erover om ernaartoe te lopen?'

'Ongeveer twintig minuten.'

'Dus je kwam om ongeveer twee uur 's nachts bij haar huis.'

'Zo ongeveer.'

'Wat gebeurde er toen je er eenmaal was?'

'Ik wilde alleen maar met haar praten. Misschien was ze bereid me te helpen als ik haar zou helpen.'

'En hoe had jij haar dan kunnen helpen?'

'Ik wilde haar vragen of ik hetzelfde kon doen als Damodar en Mallon. Ik wilde haar mijn diensten aanbieden.'

'Als zij jou met je scriptie wilde helpen.'

'Ja. En ik heb niet bij haar ingebroken. Dat wil ik wel even duidelijk zeggen.'

'Oké,' zei Decker. 'En wat deed je toen je eenmaal bij haar huis was?'

'Er was een lamp aan in de woonkamer. Er waren zelfs wel meer lampen aan. Ik klopte aan. Ik nam aan dat ze nog laat aan het werk was.'

'Oké. Je klopte bij haar aan. Ga door.'

'Maar er werd natuurlijk niet opengedaan. Dus liep ik naar de achterdeur, omdat ik dacht dat ze me misschien niet had gehoord en aan de achterkant van het huis aan het werk was.' Dixon likte zijn lippen. 'Toen ik op de achterdeur klopte, ging de deur vanzelf open.'

'De achterdeur zat niet op slot?'

'Hij zat niet alleen niet op slot, maar zelfs niet op de ketting. Toen ik de deur aanraakte, ging hij vanzelf open.'

'En wat deed je toen?'

'Ik nam nog een stomme beslissing.' Er klonk zelfverwijt door in zijn stem. 'Ik ging naar binnen en riep. "Hallo, is daar iemand?" Of zoiets. Ik liep de woonkamer in en daar zag ik haar liggen.' Hij begon te fluisteren. 'Het was verschrikkelijk. Ik had nog nooit een lijk gezien.'

‘En weet je zeker dat ze dood was?’

‘Ja.’

‘In welke houding lag ze?’

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich iets te herinneren wat hij nooit meer zou vergeten. ‘Ze lag op de vloer, met haar bovenlichaam tegen de bank. Haar hoofd lag opzij en haar kin rustte op haar borstkas... Haar mond was open, haar ogen waren gesloten. Ik probeerde haar wakker te maken. Ik schudde aan haar arm... eerst zachtjes, toen harder. Ze reageerde niet. Ze... viel opzij.’

‘Naar welke kant?’

‘Naar links, denk ik. Toen raakte ik totaal in paniek. Ik maakte dat ik wegkwam.’

‘En je hebt niet de politie of een ambulance gebeld?’

‘Nee.’ Een korte stilte. ‘Dat ziet er slecht uit, toch?’ Toen Decker niet antwoordde, zei Dixon: ‘Het had toch niet uitgemaakt. Ze was dood.’

‘Waar lag ze precies ten opzichte van de bank: rechts, links of in het midden?’

‘Links, denk ik.’ Hij sloot weer zijn ogen. ‘Er was een bijzettafeltje omgevallen. Er lag een plas bloed op de vloer. Er liep ook bloed over haar blouse.’ Hij zweeg even. ‘Er stonden ook twee koffiekopjes op de salontafel – een soort handgemaakte aardewerken mokken met driedimensionale gezichten. Ik neem aan dat jullie die hebben gezien toen jullie het huis hebben doorzocht.’

‘Je weet dat we mevrouw Belfort niet in haar huis hebben gevonden, Alistair.’

‘O ja. Ze lag in het bos.’

‘En dat betekent dat iemand haar naar het bos heeft gesleept.’

‘Dat heb ik niet gedaan. Ik ben hem daar meteen gesmeerd en naar mijn kamer gegaan.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Ongeveer kwart voor drie. U kunt het controleren bij het toegangspoortje bij de deur van mijn studentenhuus, want ik heb mijn pasje gescand.’ Stille. ‘Ik zweer u dat ze al dood was.’

‘Heb je gevoeld of ze nog polsslag had? Heb je gekeken of ze nog ademde?’ Toen Dixon niet antwoordde, zei Decker: ‘Als je ons meteen had gebeld, zelfs anoniem, zouden we meteen gekomen zijn. Wij hadden kunnen voelen of ze nog polsslag had. Wij hadden kunnen kijken of ze nog ademde. Misschien leefde ze nog.’

‘Als u haar had gezien, had u ook geweten dat ze al dood was.’

‘Ben jij dan deskundige? Iemand die nog nooit een lijk had gezien?’

Dixons kreeg tranen in zijn ogen. Hij fluisterde: ‘Het spijt me.’

‘Ook al was ze dood, als je ons had gebeld, zou de plaats delict intact zijn gebleven. Dan zou ze niet naar het bos zijn gesleept. Dan zou de achterkant van haar schedel heel zijn geweest en niet zijn weggevaagd door een schotwond in een zwakke poging om het op een zelfmoord te laten lijken. En het belangrijkste, dan hadden we misschien degene die haar had neergeschoten kunnen pakken, want diegene was waarschijnlijk nog in het huis toen jij daar kwam.’

Iedereen zweeg.

‘Dit is het punt waarop het allemaal nogal lastig wordt, Alistair,’ zei Decker. ‘Arresteer ik je voor moord of arresteer ik je omdat je onwettig toegang hebt verschaft tot een woning en hebt gerommeld met een plaats delict?’

‘Ik heb toch gezegd dat de deur niet op slot zat?’

‘Je kan niet zomaar een huis binnengaan omdat de deur toevallig niet op slot zit. Dat is geen uitnodiging om binnen te komen!’

Dixon sloeg zijn ogen neer. ‘Ik heb haar niet vermoord.’

‘Oké, laten we aannemen dat ik je geloof. Ik wil weten wat je precies hebt gedaan toen je binnen was.’

‘Dat heb ik al gezegd. Ik heb aan haar arm geschud. Ze reageerde niet.’

‘Daarna. Heb je bijvoorbeeld in de kamer nog naar haar onderzoekspapieren gezocht?’

‘Ik zag haar en toen raakte ik totaal in paniek.’

‘Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag, Alistair. Heb je in de kamer nog naar haar onderzoekspapieren gezocht toen je eenmaal binnen was?’

Er stroomden tranen over zijn wangen. Hij knikte.

‘Heb je op haar computer gekeken?’ De jongeman antwoordde niet. ‘We hebben de harde schijf kunnen herstellen. Als je je zoekacties hebt gewist, kunnen we nog steeds bewijzen vinden. Om nog maar te zwijgen van vingerafdrukken.’ Toen Dixon bleef zwijgen, zei Decker: ‘Als je het toetsenbord tenminste niet hebt schoongeveegd. Maar dan is het de vraag of je het wel goed hebt gedaan.’

Hij kreeg geen antwoord.

‘Heb je in haar computer gekeken? Ja of nee?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Ik heb alleen maar even snel gekeken omdat ik geluiden hoorde.’

‘Wat voor soort geluiden?’

‘Een soort geschuifel.’

‘Geschuifel?’

‘Schoenen of slippers op de vloer. Vaag. Het klonk alsof het uit een andere kamer kwam. Toen werd ik pas echt bang. Ik zweer het, toen ben ik weggegaan.’

‘Wat heb je verder gehoord?’

‘Alleen dat. Ik ben hem zo snel mogelijk gesmeerd.’ Hij sloeg zijn ogen neer.

‘Heb je iemand gezien?’

‘Nee, ik heb niemand gezien. Ik ben naar buiten gerend en naar mijn kamer gegaan.’

Decker leunde achterover in zijn stoel en dacht even na. ‘Alistair,

heb je nog iets vreemds gezien of gehoord voordat je bij Belforts huis kwam en op de deur klopte?’

‘Nee. Alleen dat er nog licht brandde in huis, wat ik gezien het tijdstip een beetje vreemd vond.’

‘Heb je iets vreemds gehoord?’

‘Nee.’

‘Stonden er auto’s voor haar huis?’

Hij dacht even na. ‘Niet recht voor het huis. Ik weet nog dat ik het zo leeg vond in de straat.’

‘Er stonden dus geen andere auto’s in de straat?’

‘Dat weet ik niet meer.’

‘Denk er dan maar even over na. Het is nog geen week geleden. Herinner je je of er auto’s bij Belfort in de straat stonden?’

‘Nou...’ Dixon schraapte zijn keel. ‘Ik weet nog wel dat ik op weg naar haar huis langs auto’s ben gelopen.’

‘Dat is een goed begin. En denk nu weer terug aan haar straat. Stonden er auto’s bij haar in de straat?’

Dixon deed zijn ogen dicht. ‘Ik weet niet zeker of dit geen valse herinnering is of... Ik geloof... dat er een auto voor het huis van de burens stond... of misschien twee deuren verder... aan de rechterkant.’

‘Goed. Kun je je er iets van herinneren?’

‘Niet het model of een nummerbord, als u dat bedoelt.’

‘Er was helemaal niets wat je opviel?’

‘Nee.’

‘Wat voor soort auto? Gezinswagen? Terreinwagen? Sedan? Busje?’

‘Een MPV.’

‘Een MPV?’ Decker had op de mysterieuze middernachtelijke sedan gehoopt.

‘Ja, een MPV.’ Dixon deed zijn ogen weer open. ‘Ja, nu weet ik het weer. Hij stond voor het huis van de burens. Ik weet nog dat ik hem

wel schoon vond voor een auto die buiten stond. Jullie weten hoe auto's er in de winter uitzien door al die sneeuw en die blubber. Die auto had duidelijk in de garage gestaan.'

'Dat is erg goed, Alistair. Erg goed. Herinner je je nog iets anders van de MPV, behalve dat hij erg schoon was?'

'Niet echt.'

'Was het een donkere of lichte auto?'

'Alles leek donker omdat het midden in de nacht was.' Hij zweeg. 'Hij was in elk geval niet wit. Misschien zwart of donkerblauw. Ik zou er geen eed op durven zweren.'

'Maar je hebt een MPV gezien in de buurt van Belforts huis?'

'Ja, dat denk ik.'

Decker zei: 'Laten we weer teruggaan naar de plaats delict.'

'Moet dat echt?' Toen Decker niet antwoordde, vroeg hij: 'Wat wilt u weten?'

'Hoelang zat je achter Belforts computer toen je dat geluid hoorde?'

'Ongeveer vijf minuten.'

'Heb je de data voor de stochastische oscillator van Belfort op haar computer gevonden?' vroeg McAdams.

'Alles was versleuteld.'

'Hoe heb je haar bestanden tevoorschijn gekregen?'

'Ze waren al geopend. Ze was er waarschijnlijk mee bezig toen het, nou ja, gebeurde.'

'We hebben haar computer,' zei Decker. 'We kunnen alles wat je zegt controleren.'

'Ga het maar na. Ik vertel de waarheid.'

'Nu misschien wel, maar je bent al de hele tijd tegen ons aan het liegen,' zei McAdams. 'Waarom zouden we je deze keer moeten geloven?'

'Ik zweer u dat ik nu de waarheid vertel.'

‘Bewijs het maar,’ zei Decker. ‘Doe de leugendetector-test. Je bent dan niet meteen als verdachte geëlimineerd, maar het zal je van pas komen wanneer wij besluiten of je de waarheid spreekt of niet.’

‘Ik vertel de waarheid. Ik heb toegegeven dat ik er ben geweest. Maar ik heb haar niet vermoord.’

‘Ik heb al een paar mensen die bereid zijn de –’

‘Wie?’

‘Dat kan ik je niet zeggen. Wat ik wil weten is of ik op je kan rekenen.’

Hij ademde diep in en uit. ‘Natuurlijk. Ik doe een leugendetector-test. Ik heb haar niet vermoord. Kan ik nu gaan?’

‘Nog niet. Ik sta nog steeds voor een dilemma – stel ik je in staat van beschuldiging en hou ik je een dag vast als gast van de staat New York? Of... laat ik je gaan?’

‘Ik heb haar niet vermoord.’

‘Je bent misschien vluchtgevaarlijk. Je bent alleenstaand en hebt geen banden met de gemeenschap. Bovendien geef je toe dat je op de plaats delict bent geweest.’

‘Ik... heb... haar... niet... vermoord...’

‘Ik geloof je. Maar ik ga je toch obstructie van de rechtsgang, onrechtmatige toegangsverschaffing en manipulatie van bewijsmateriaal ten laste leggen. Ik moet je helaas strafrechtelijk laten vervolgen. Het zou nalatig zijn als ik het niet deed.’

Dixon werd helemaal bleek. ‘Doe me dit niet aan, alstublieft.’ Stilte. ‘Alstublieft, meneer. Ik heb meegewerkt.’

‘Daarom leg ik je ook geen moord ten laste.’

‘U maakt een grapje!’

‘Zie ik eruit alsof ik een grapje maak?’

‘Waarom doet u mij dit aan? Alstublieft!’

‘Weet je, ik ga je nu een plezier doen. Je mag van mij je advocaat

bellen met je mobiel zodat je alvast kunt beginnen om hier weg te komen.’

‘Ik heb geen advocaat. Zie ik eruit alsof ik me een advocaat kan veroorloven?’

‘Dan zorgt de staat New York voor een advocaat. Dat zeg ik erbij wanneer ik je in staat van beschuldiging stel.’

‘Ik heb helemaal niemand vermoord. U moet me geloven.’

‘Ik geloof je ook, Alistair, maar ik ga je toch even vasthouden. Sta op.’

De jongeman barstte in tranen uit toen Decker hem op zijn rechteen wees.

‘Probeer het niet te zwaar of te persoonlijk op te vatten. Als je onschuldig bent, is dit een mooi verhaal dat je op een dag aan je kinderen kunt vertellen.’

‘Ik ben homo.’

‘Ten eerste: homo’s kunnen ook kinderen krijgen. Ten tweede: een nacht in de cel is goed voor je geloofwaardigheid, Dixon. Mensen zullen van alles van je willen weten. Het is vast niet leuk, jongen, maar je moet een beetje harder worden. Een nacht in de cel is een stap in de goede richting.’

Hoofdstuk 34

Het kostte Alistair Dixon minder dan drie uur om onder persoonlijke borgtocht te worden vrijgelaten. Tegen die tijd was het al bijna negen uur 's avonds. Decker moest nog papierwerk afmaken. Toen hij thuis kwam, had hij honger en was hij uitgeput. Hij keek tersluiks naar McAdams, die twee uur eerder, voor de officiële verbalisering, van het bureau was weggegaan. De jongeman zat aan de eettafel, met opengeslagen boeken voor zijn neus.

'Rina zei dat ze om tien uur terug zou zijn.' Tyler keek op zijn horloge. 'En dat was vijf minuten geleden. Hoe ging de verbalisering?'

'Hij is alweer vrij. Enig idee waar mijn vrouw naartoe is gegaan?'

'Dat heeft ze niet verteld. Alleen dat we moeten wachten met eten tot ze terug is. Ik hoop dat ze er snel is. Ik sterf van de honger.'

'Als ze op mij heeft gewacht, wacht ik ook op haar.' Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn in de keuken en belde Kevin Nickweed. Toen ging hij weer naar de eetkamer. 'Ik neem snel een douche. Ben zo terug.'

'Wat was dat voor geheimzinnig telefoontje?' vroeg McAdams.

'Dat was helemaal niet geheim. Maar ik wilde je niet storen. Ik heb Kevin gebeld over de beelden van de beveiligingscamera's voor de nacht van de moord. In de straat van Belfort hangen geen beveiligingscamera's, ook niet aan de huizen. Dat viel te verwachten. De meeste mensen hebben niet eens een inbraakalarm. De dichtstbijzijnde camera is op de hoek van Forest en Main, en dat is drie straten verderop. Maar het is een belangrijke kruising.'

'Je hoopt dat je een MPV vindt.'

'Ik weet zeker dat ik een MPV vind. Ik hoop alleen dat het een belangrijke MPV is. Ik heb tegen Kevin gezegd dat hij de band moet bekijken. Misschien hebben we geluk.'

‘Goed idee.’

‘Het duurt niet lang. Ik wil me gewoon even wassen.’

‘Ja. Neem de tijd, baas. Een warme douche is erg therapeutisch.’

Toen Decker weer in de eetkamer kwam, was Rina terug; de tafel was leeggeruimd en gedekt. Ze kwam glimlachend uit de keuken en kuste hem op zijn wang. ‘Ik hoorde dat je iemand hebt gearresteerd voor de moord op Katrina.’

‘We hebben wel iemand gearresteerd, maar helaas niet voor de moord.’ Decker had een joggingpak aangetrokken. ‘Maar hij had zich onwettig toegang verschaft tot de plaats delict. En hij heeft de politie niet gebeld. Waar was je trouwens?’

‘Ik geef twee keer in de week ’s avonds les.’

‘O ja, natuurlijk.’ Hij glimlachte. ‘Kan ik je helpen in de keuken?’

‘Graag. Er is nog boekweitsalade met zalm, en in de koelkast ligt sla.’

‘Ik pak het wel,’ zei McAdams.

‘Bedankt.’ Rina keek naar haar vermoeide echtgenoot. ‘Ik ben blij dat er schot in de zaak zit.’

‘Twee stappen vooruit, één achteruit.’

‘Dat is beter dan andersom.’

‘Ik denk trouwens dat hij het niet heeft gedaan,’ zei Decker. ‘De man die we hebben gearresteerd. Alistair Dixon.’

‘De huismeester?’

‘Wat een geheugen!’

‘Waarom denk je dat hij het niet heeft gedaan?’

‘Hij is een stiekeme gluiperd, maar hij lijkt me niet het type dat een lijk een berg op sleept, een vrouw door haar hoofd schiet en daar zo koelbloedig onder blijft dat hij gewoon doorgaat met zijn leven alsof er niets aan de hand is. En bovendien wil hij wel de leugendetector-test doen.’

‘Ik ben het met je eens, voor wat het waard is.’ McAdams zette

de schaal en de slakom op tafel. ‘Hij is een verschrikkelijke leugenaar, maar toen hij eindelijk begon te praten, was hij heel gedetailleerd.’

Decker deed sla op zijn bord en schepte er twee zalmfilets en een lepel boekweit bovenop. ‘Hij zei dat hij na zijn afspraak met Zhou naar Belforts huis is gelopen. Hij weet nog dat hij een MPV in de straat heeft gezien. Hij weet ook nog dat de auto schoon was, en dat betekent dat hij kort geleden is gewassen en in de garage heeft gestaan.’ Hij wendde zich tot McAdams: ‘Het is misschien niet van belang, maar laten we toch maar nagaan of de burens zo’n soort auto hebben. Als dat niet zo is, moeten we kijken in wat voor auto Ferraga en Rosser rijden.’

‘Oké,’ zei McAdams. ‘En hoe zit het met Zhou?’

‘Ze was om ongeveer zes uur ’s ochtends bij Bagelmania. En wat mij betreft heeft ze trouwens ook helemaal geen motief om Belfort te vermoorden.’

‘Ze is dus van de verdachtenlijst geschrapt?’ vroeg McAdams.

‘Nee, maar ze staat niet meer bovenaan. Als je kentekenregistratie toch aan de lijn hebt, moet je maar vragen wat voor auto ze heeft.’

‘Wie staat er wel boven aan je lijst?’ vroeg Rina.

‘Dat verandert steeds. Op dit moment ben ik geïnteresseerd in Dixon, maar ook in Ferraga en Rosser. Ze hebben allebei een motief. Ferraga hield te veel van haar, Rosser haatte haar. Bel jij in elk geval het kentekenregister, Tyler. Zoek eens uit in wat voor auto ze rijden.’

Rina vroeg: ‘Kun je hem niet even rustig laten eten?’

‘Nee.’

McAdams zei: ‘Hij wil gewoon mijn zalm inpikken. Hij is uitgehongerd.’

‘Ik bewaak hem wel voor je, Tyler.’

‘Bedankt, Rina. Gelukkig is er iemand om me geeft.’ Hij stond op van tafel en ging naar de keuken om met de vaste lijn te bellen.

Tegen Decker zei ze: ‘Waag het niet om met je vork in de buurt van Tylers bord te komen.’

‘Wie? Ik?’

‘Ik durf te wedden dat jij zo’n kind was dat de fudge uit het ijs met laagjes chocola at.’

‘En ik durf te wedden dat jij zo’n kind was dat mijn soort kinderen de hele tijd liep uit te leggen wat wel en niet eerlijk was.’

‘Ja, ik was een heilig boontje.’ Ze zweeg even. ‘Ik kan niet zeggen dat ik dat aspect van mijn persoonlijkheid mis, en daar mag ik jou wel voor bedanken.’

‘Hoezo dat?’

‘Je hebt wel iets van een psychopaat en een leugenaar. Niet genoeg om ongevoelig en amoreel te zijn, maar wel genoeg om je werk te doen.’

‘Naar ik me herinner kon jij altijd behoorlijk goed liegen.’

‘Alleen voor *sjalom bajit*.’

‘Dus nu ben je je wangedrag alleen maar aan het goedpraten. Dan kan ik net zo goed zijn vis stelen.’

‘Dat doe je niet.’

‘Hoe ging je les?’

‘Grote opkomst vanavond.’

‘Waar ging het over?’

‘Het Poerimverhaal. Volgens mij dachten ze dat er gratis drank was.’

McAdams kwam weer binnen. ‘Zhou rijdt in een Toyota, Rosser in een Lexus en Ferraga in een zwarte Beemer. Maar Rossers vrouw, Shannon, heeft een donkerblauwe Sierra-MPV en Ferraga’s vrouw, Olivia, een zwarte Toyota Sienna.’

‘Dat is interessant. En hoe zit het met de burenen?’

‘Michael en Kristen Canterbury. Hebben allebei geen MPV. Maar dat is maar één gezin in de straat.’

Decker dacht na terwijl hij naar de vis aan zijn vork staaarde. ‘Misschien kan Alistair Dixon zich nog een paar details over de MPV herinneren.’

‘Misschien.’ McAdams ging zitten en prikte een stuk vis aan zijn vork. ‘Lekker.’

‘Bedankt.’ Rina dacht even na. ‘Wie van de twee heeft de oudste auto?’

McAdams keek naar zijn notities. ‘Die van Rosser is vijf jaar oud, die van Ferraga twee jaar.’

‘Oké. En als de auto in de garage stond, zorgde iemand er goed voor. Wie heeft de jongste kinderen?’

‘Heel goed.’ Decker zwaaide met een vork in haar richting. ‘Heel goed.’

McAdams stond op en kwam terug met zijn iPad. Hij begon te zoeken. ‘Rosser is zevenenvijftig en Ferraga is tweeënveertig. Ze hebben allebei kinderen, volgens hun bio’s.’

‘Hoe oud zijn de kinderen?’ vroeg Rina.

‘Dat staat er niet bij,’ antwoordde McAdams. ‘Ik zal even... Wacht eens... Nee, dat gaat niet werken.’ Er ging een minuut voorbij. ‘Oké, daar gaan we. Er is een Alexis Rosser die een jaar geleden aan Harvard is gaan studeren.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Decker.

‘Ik zoek in de gegevens van de universiteiten. Dan is ze ongeveer negentien. Wacht even...’ Zijn handen vlogen over het toetsenbord. ‘Er is ene Steve Rosser die vorig jaar is afgestudeerd. Als het de kinderen van Rosser zijn, zijn ze dus ouder. En als het niet zijn kinderen zijn, heeft hij misschien nog kinderen die thuis wonen.’

‘En Ferraga?’ vroeg Decker.

‘Er staat niemand met die naam in de gegevens van Harvard. Maar zoals je weet zegt dat helemaal niets. Ik stel me gewoon zo voor dat iemand als Rosser graag wil dat zijn kinderen aan Harvard studeren.’

‘Wie wil dat nou niet?’

‘Hoe dan ook, Ferraga is tweeënveertig. Zijn kinderen zouden al kunnen studeren.’

Decker zei: ‘Maar dan heeft hij kinderen gekregen toen hij begin twintig was. Het is mogelijk.’

‘Maar alles in beschouwing genomen, ligt het meer voor de hand dat zijn kinderen jonger zijn dan die van Rosser,’ besloot Rina. ‘Veel huizen hier hebben een garage waar maar één auto in past. Waarom rij je na het eten niet langs beide huizen om te kijken of er een MPV voor de deur staat?’

‘Goed idee,’ zei Decker. ‘Ik zal zo even iets anders aantrekken.’

‘Eet nou eerst maar je eten op,’ zei Rina.

‘Ik wil weer aan het werk. Het wordt misschien nog een lange nacht.’

‘Daarom moet je juist eten. Je kan niet werken op een lege maag. En prop het niet zo snel naar binnen. Dan krijg je indigestie.’

‘Rina, ik word misschien een jaartje ouder, maar ik weet nog hoe ik moet eten, oké.’

‘Oké, schat.’ Ze trok haar wenkbrauwen op.

De rest van het avondeten verliep zwijgzaam. Uiteindelijk stond Decker op. ‘Willen jullie me verontschuldigen?’

‘Hou eens op.’ Toen hij de kamer uit was, zei Rina: ‘Hij krijgt echt indigestie. Ik probeer hem een ellendige avond te besparen.’

Tyler zei: ‘Zijn leeftijd is een gevoelig onderwerp.’

‘Ik weet het.’ Ze stond op en begon de tafel af te ruimen. ‘Ik had er niets van moeten zeggen, vooral niet in jouw bijzijn. Nou ja, het zal vanzelf wel overgaan, net als een aanval van winderigheid.’

McAdams lachte en hielp haar met afruimen.

Even later had Decker zich verkleed. Hij verscheen in de keuken, waar Rina de vaat stond af te spoelen. ‘Laat alles maar in de gootsteen staan. Ik doe het wel wanneer ik thuiskom.’

‘Nee, laat mij maar. Ik zet het zo in de vaatwasser.’ Ze draaide zich om, deed zijn stropdas recht en grijnsde. ‘Je ziet er keurig uit.’

‘Ik heb dit pak al honderden keren aangehad.’

‘En toch zie je er keurig uit.’ Ze kuste hem op zijn wang. ‘Wil je iets te eten mee?’

‘Laat maar. Indigestie en zo.’

‘O, hou eens op.’ Ze sloeg hem op zijn schouder.

McAdams zei: ‘Ik wacht wel even buiten.’

Rina wendde zich tot haar man: ‘Sorry.’

‘Ach, het ligt niet aan jou. Ik ben gewoon moe. Ik had me verheugd op een rustige avond tot iemand suggereerde dat we langs een stel huizen moesten rijden.’

‘Oeps.’

‘Het is helaas wel een goed idee. Misschien moet je je baan opzeggen en voor de politie van Greenbury komen werken. Maar ja, het is al zwaar genoeg om met me in één huis te wonen. Het is vast onmogelijk om ook nog voor me te werken.’

‘Het is niet zwaar om met je samen te leven... meestal niet, tenminste.’

‘En bedankt.’

‘Ga nou maar.’ Ze ging op het puntje van haar tenen staan en zoende hem op zijn mond.

Hij zoende haar ook. ‘Ik ga. De avond is niet meer zo jong – en ik trouwens ook niet.’

‘Peter, hou nou toch eens op.’

‘Rina, op mijn leeftijd is klagen net zoiets als je ouderdomsuitkering. Ik heb er recht op. Het is gewoon on-Amerikaans om dat van me af te pakken.’

Rosser woonde in een bescheiden bakstenen bungalow met houten gevelbekleding. Het huis had maar één garage, zoals de meeste hui-

zen in de buurt. De MPV, die op naam van zijn vrouw stond, stond voor de deur en zat onder een zwarte laag van het zout en vuil op de weg. De voorruit was bedekt met een dunne laag vuil. Het vror slechts enkele graden, maar door de koude wind voelde het alsof het min vijftien was.

‘Auto’s worden heel snel smerig,’ zei Decker, ‘maar deze ziet eruit alsof hij lang niet is gewassen.’

McAdams rilde. ‘Waar is de Lexus?’

‘Rosser is niet thuis of zijn auto staat in de garage.’

‘Hij zet zijn auto in de garage en zijn vrouw mag de hare buiten laten staan,’ zei McAdams. ‘Dat klinkt als Rosser.’

Decker wiebelde op zijn tenen. ‘Het is half elf ’s avonds en Rosser gaat helemaal nergens naartoe. We kunnen hem morgen wel afhandelen. Zullen we eens een kijkje gaan nemen bij Ferraga? Hij staat hij nog steeds boven aan onze verdachtenlijst.’

Het adres voerde hen naar nog een bakstenen bungalow. Deze had een garage waar twee auto’s in pasten. Er stonden geen MPV’s in de straat. Decker stopte voor het huis, maar stapte niet uit. Hij zei: ‘Het lijkt erop dat beide auto’s in de garage staan.’

‘Dat betekent dus dat het eerder om Ferraga’s auto gaat dan om die van Rosser. Maar er zijn miljoenen van dit soort auto’s, dus kunnen we niet met zekerheid zeggen wiens auto het was.’

‘In elk geval weten we dat hij niet van de burens aan de rechterkant was.’ Decker zette de verwarming hoger en zei: ‘Ik zat te denken...’

‘Dat is altijd gevaarlijk.’

‘Luister eens. Dixon zei dat er twee koffiekopjes op de salontafel in de woonkamer stonden.’

‘Ja, die aardewerken mokken met gezichten. Die we niet hebben gezien toen we daar waren.’

‘Iemand heeft de boel opgeruimd. Dat is een feit. Maar als we

Dixon kunnen geloven, was ze koffie met iemand aan het drinken voordat ze werd vermoord. Wat denk jij daarvan, McAdams?’

‘Ze stond op goede voet met degene die langskwam.’

‘Ze liet diegene beleefd binnen. Zou ze de moeite hebben genomen om Ferraga een kop koffie aan te bieden als hij om half twee ’s nachts was langsgelaten – want we weten waar hij tot één uur ’s nachts was? Zou ze hem wel hebben binnengelaten?’

‘Tja, ze had ondertussen wel genoeg van die relatie.’

‘En Rosser?’

‘Katrina haatte hem, maar hij was het hoofd van de vakgroep. Ze zou nooit de deur in zijn gezicht hebben dichtgesmeten.’

‘Dat denk ik ook. Ze zou hem hebben gevraagd of hij binnen wilde komen. Denk je dat ze koffie voor hem zou hebben gezet?’

‘Zoals ik al zei, hij is het hoofd van de vakgroep.’

‘Ze zou misschien wel koffie voor hem hebben gezet. Maar zou ze zijn koffie hebben ingeschonken in leuke aardewerken mokken met gezichtjes?’

‘Ja, dat klinkt nogal meisjesachtig.’ McAdams zweeg even en zei toen: ‘Ferraga’s vrouw, Olivia.’

‘Bingo,’ zei Decker. ‘Ferraga heeft toegegeven dat hij om ongeveer kwart over elf ruzie had met zijn vrouw. Hij zwoor haar dat het uit was tussen hem en Katrina en dat hij echt nog tot laat aan het werk was op zijn kantoor. Maar het klonk alsof ze hem niet geloofde.’

‘Ze gaat langs om het te controleren.’

‘Ze klopt aan en Belfort vraagt haar of ze binnen wil komen.’

‘Waarom zou ze dat doen?’ vroeg McAdams.

‘Ik weet niet of ze dat heeft gedaan. Maar voor zover ik heb begrepen, was ze het type dat beleefd was gebleven. Misschien vroeg Katrina of Olivia binnen wilde komen omdat ze haar excuses wilde aanbieden. Misschien vroeg Olivia of ze binnen mocht komen om te kijken of haar

man zich daar had verstoep en vond Belfort dat goed. En toen kregen ze ruzie en heeft Olivia haar geduwd.

‘Zou je echt gezellig koffie gaan drinken met de minnares van je man?’

‘Zoals Aldo Ferraga zei: Olivia komt uit Europa. Beschaafde vrouwen leggen zich neer bij de seksuele uitpattingen van hun man.’

‘Misschien, maar slechts tot op zekere hoogte. Denk je ook niet?’

‘Ja, dat denk ik ook. En misschien was voor Olivia Ferraga de maat eindelijk vol.’

Hoofdstuk 35

Ferraga deed de deur open en knipperde met zijn ogen toen hij zag wie er op de stoep stond. Hij droeg een joggingbroek en een vest en had pantoffels aan zijn voeten. Hij rilde even vanwege de kou. ‘Momentje.’ Hij sloot de deur en kwam terug in een jas en met een sjaal. Hij kwam naar buiten en keek op zijn horloge. ‘Kan het niet wachten tot morgenochtend?’

Decker zei: ‘We komen eigenlijk voor uw vrouw.’

‘Olivia?’

‘Ja, Olivia.’

‘Waarom?’

‘Mogen we even binnenkomen? Het is koud.’ Decker wreef over zijn armen om zijn punt kracht bij te zetten.

‘Ik wil niet dat jullie Olivia van streek maken.’

‘Maar u weet waarschijnlijk wel waarom we hier zijn.’ Stilte. ‘We hebben een getuige, Aldo. Iemand die Olivia bij Katrina’s huis heeft gezien in de nacht dat ze is vermoord.’

‘Maar dat is onmogelijk...’ Ferraga hield opeens zijn mond.

‘Onmogelijk?’ Decker vulde hem aan. ‘En waarom zou dat onmogelijk moeten zijn?’

‘Ik wil met alle genoegen al jullie vragen beantwoorden en zelfs meegaan naar het bureau. Maar alstublieft, probeer mijn vrouw hier niet bij te betrekken.’

‘Helaas is ze er zelf al bij betrokken geraakt.’

‘Hebben jullie een arrestatiebevel?’

‘Nee.’

‘Zouden jullie dan zo goed willen zijn om weer te vertrekken?’

De voordeur ging open.

Olivia was een spook van een vrouw met lang golvend blond haar, blauwe ogen en ingevallen wangen. Haar bovenlijf was gehuld in een kabeltrui en om haar benen bungelde een wijde spijkerbroek. Ze zag eruit alsof ze tientallen jaren niet had gegeten. ‘Komt u binnen.’

‘Olivia...’

‘Het maakt niet uit, Aldo. Ik heb er genoeg van.’ Ze wendde zich tot Decker en McAdams. ‘Komt u binnen.’

Het was warm binnen – zelfs stikheet nadat ze vijf minuten in de kou hadden gestaan. De woonkamer was keurig opgeruimd en er brandde een vuur in de open haard. Decker zei: ‘Dank u voor uw medewerking, mevrouw Ferraga. Eigenlijk zouden we op het bureau met u willen praten. We zouden u daar allebei willen spreken.’

‘Ik kan wel meekomen,’ zei Olivia tegen hen. ‘Maar mijn kinderen liggen te slapen. Aldo moet hier blijven.’

‘Ik zal iemand bellen die kan komen oppassen.’

‘Nee.’ Olivia schudde haar hoofd – en de blonde lokken die daarbij hoorden. ‘Er moet in elk geval één ouder zijn die de kinderen door het leven kan leiden. Aldo blijft hier tot ik weer terug ben. Ik pak even mijn jas.’

Ze draaide zich om en liep weg. Ferraga riep: ‘Dit is belachelijk!’ Hij had rode wangen. ‘Ik bel nu meteen mijn advocaat!’

Decker hoorde hem schreeuwen, maar reageerde niet. Olivia’s vreemde woorden spookten door zijn hoofd.

Er moet in elk geval één ouder zijn die de kinderen door het leven kan leiden.

‘Shit!’ Decker sloeg zichzelf voor zijn hoofd. ‘Heeft u vuurwapens in huis, meneer Ferraga?’

‘O, god!’ Ferraga rende naar de slaapkamer en rammelde aan de gesloten deurknop. Hij ramde op de deur en riep: ‘Olivia, doe open!’

Hij wachtte even en begon weer op de deur te rammen. ‘Doe open!’

‘Ga aan de kant.’ Decker beukte met zijn schouder tegen de deur. Met McAdams’ hulp slaagde hij erin het hout te versplinteren. Deckers hand paste net door het gat. Hij haalde de deur van het slot en smeed hem open.

Ze stond daar met een pistool op haar slaap gericht.

‘Olivia, gooi het pistool op de grond.’ Decker kwam een halve stap haar kant op om niet te veel in haar persoonlijke ruimte te komen. ‘Doe jezelf alsjeblieft niets aan. Je hebt kinderen. Ze hebben een moeder nodig. Ze hebben jou nodig. Gooi het pistool op de grond.’

‘Ze hebben nu toch niets meer aan me.’

‘Dat moet je niet zeggen. Dat moet je nooit zeggen. Kinderen kunnen niet zonder hun moeder. Dat weet jij ook. We weten allebei wie de echte ouder is. Gooi het pistool op de grond. We weten allemaal dat het een ongeluk is. Er is een betere oplossing.’

De loop zat nog steeds tegen haar slaap. Ze veranderde opeens van houding, stak haar arm uit en richtte de loop van het pistool op Ferraga’s borst. In een flits dook Decker op Ferraga en werkte hij hem tegen de vloer, precies op het moment dat het pistool afging. Een kogel zoefde door de lucht en vloog net over hun hoofd. Op datzelfde moment dook McAdams naar de benen van Olivia. Hij werkte haar tegen de grond en toen ging het pistool nog een keer af voordat het uiteindelijk op de vloer viel. Decker sprong naar het pistool en greep het beet. Terwijl hij nog op de grond lag opende hij de kamer en haalde de kogels eruit. Hij kwam overeind en stak de kogels met trillende handen in zijn zak. Tyler lag nog met Olivia te worstelen. Er zat een scheur bij de rechterschouder van zijn dure kasjmier jas, waaruit bloed gutste. Decker duwde de vrouw met haar gezicht tegen de vloer en hield haar handen achter haar rug. ‘Ik moet een riem hebben.’

McAdams deed wat hij vroeg en haalde zijn riem uit zijn broek. Hij gaf hem aan Decker. Opeens had hij het gevoel dat zijn schouder in brand stond. Hij raakte hem aan en keek naar zijn vingertoppen. ‘Kut.’ Hij huiverde. ‘Dat heb ik weer.’

Decker schreeuwde terwijl hij haar polsen vastbond. ‘Ferraga, bel een ambulance!’

Een verbijsterde en bange puberjongen kwam de kamer in. ‘Wat is er aan de hand?’

Ferraga zei: ‘Ga maar weer slapen, Tommaso.’

‘Wat heb je haar nou weer aangedaan?’ gilte de jongen.

‘Ga naar je bed!’ schreeuwde Ferraga.

‘Jij, klootzak, je wilde haar vermoorden!’

Decker zei: ‘Iemand moet nu een ambulance bellen!’

‘Tommaso, ga naar je bed of ik...’

‘Of jij wat?’

Decker ging staan en hielp Olivia overeind. ‘Ga nu naar je kamer, jongen! We moeten dit oplossen en je loopt in de weg.’

Olivia glimlachte lief naar haar zoon. ‘Er is niets met me aan de hand, Tommaso. Doe maar gewoon wat de politiemans zegt.’

Onwillig ging de woedende jongen weer naar zijn kamer. Hij smeede de deur dicht. Tegen Ferraga schreeuwde Decker: ‘Heb je nou een ambulance gebeld?’

‘Laat maar.’ McAdams draaide zijn schouder. ‘Het is maar een schampwond. Het doet zeer, maar het komt wel goed. De kogel moet ergens in de kamer zijn. Ik zal de technische recherche erop zetten.’

‘We moeten een ambulance bellen, Tyler,’ zei Decker.

‘Niks aan de hand. Er moet een team van de TR komen. Er zullen allerlei vragen worden gesteld omdat er geschoten is. Ik regel het wel, Decker.’ McAdams pakte zijn telefoon en liep naar de hoek om te praten. Toen beëindigde hij het gesprek. ‘Ze komen er meteen aan. Jij kunt haar meenemen naar het bureau...’

Ferraga riep: 'Ik ga met haar mee! Ik bel nu mijn advocaat!' Tegen Olivia zei hij: 'Je moet niets bekennen voordat je met hem hebt gesproken.'

Olivia snauwde tegen haar echtgenoot: 'Je gaat mij niet vertellen wat ik wel en niet moet doen.'

'Ik regel het wel met de technische recherche,' zei McAdams. 'Radar komt waarschijnlijk ook omdat er geschoten is.'

'Iemand moet even naar die wond kijken, Tyler.'

'Dat kan best wachten tot we alles hebben geregeld,' zei McAdams. 'Het gaat. Of eigenlijk ben ik behoorlijk pissig. Ze heeft mijn jas gemold.'

De voorstellen van McAdams waren eigenlijk heel verstandig. Hij was opmerkelijk koelbloedig. De hoofdagent zou komen om alles te regelen. Deckers hart klopte nog steeds als een bezetene. De adrenaline klopte door zijn aderen en werkte hem op zijn zenuwen. Hij was hier toch echt te oud voor. 'Je moet er even naar laten kijken.'

'Het is gewoon een beetje bloed...'

'Tyler...'

'Ik laat er heus wel even naar kijken, maar het is niks ernstigs. Je weet dat ik de waarheid spreek als ik dat kan zeggen zonder flauw te vallen.' Er bonsde iemand op de deur. 'Dat is onze ondersteuning. Ik zal opendoen.'

Decker hield Olivia's armen achter haar rug en leidde haar naar de voordeur, met Ferraga achter zich aan.

'Niks zeggen, Olivia.' Toen ze geen antwoord gaf, smeekte Ferraga: 'Niks zeggen, alsjeblieft, Olivia.'

Ze reageerde door haar gezicht af te wenden.

Decker gaf instructies aan de twee geüniformeerde agenten. Daarna zuchtte hij diep en keek hij Tyler aan. 'Dus jij regelt hier alles totdat Radar er is?'

'Dat heb ik toch al gezegd?' Hij rilde.

‘Het doet pijn.’

‘Ik heb een schotwond, dus ja, het doet pijn. Maar het gaat wel. Ik zweer het. Ga nou maar.’

Decker keek de jongeman aan. Hij merkte dat hij een brok in zijn keel had. ‘Je hebt een risico genomen, Harvard, door naar haar benen te vliegen terwijl ze een pistool in haar hand had. Maar ik weet waarop ze richtte en daarom wil ik je oprecht bedanken.’ Een korte stilte. ‘Dank je, dank je en dank je.’

‘Het is mijn werk.’ Hij huiverde weer. ‘Als je me maar geen schouderklopje geeft.’

Toen ze tegenover hem zat in de verhoorkamer wreef Olivia over haar polsen. ‘Bedankt dat u de riem hebt afgedaan,’ zei ze.

Decker vroeg: ‘Wilt u water?’

‘Nee, dank u.’

‘Iets te eten?’

‘Ik hoef niets.’

Gezien haar fysieke verschijning was voedsel waarschijnlijk niet haar eerste prioriteit. Decker zette de bandrecorder aan en testte hem. Toen hij zag dat hij het deed, zei hij zijn naam en die van Olivia Ferraga, en noemde hij het tijdstip, de datum en de plek. Hij richtte zijn aandacht op haar.

‘Zou u bij het begin willen beginnen?’

‘Aldo zei dat ik om een advocaat moest vragen, maar ik wil eerst graag weten wat u te zeggen heeft.’

‘We hebben beelden van een beveiligingscamera,’ loog Decker. ‘We weten dat uw auto voor het huis van mevrouw Belfort stond. We weten waar Aldo op dat tijdstip was. Dus we weten dat u naar haar huis bent gereden. En we hebben een getuige.’

Olivia sloeg haar ogen neer. ‘Ik weet niet wat ik moet doen. Moet ik om een advocaat vragen?’

Ze had een licht Italiaans accent. Decker zei: 'We weten dat het een ongeluk was, Olivia. Er zijn verzachtende omstandigheden. U bent een goede vrouw en een goede moeder.'

'Hoe weet u dat?'

'U houdt het huishouden draaiende terwijl Aldo de bloemetjes buitenzet. Het lijkt me nogal duidelijk.' Ze zweeg. Decker leunde naar voren en begon zachter te praten. 'Goede mensen raken soms ongewild betrokken bij verschrikkelijke dingen. Zeg me maar gewoon wat er is gebeurd.'

Ze zuchtte. 'Soms doe je iets wat je niet wilt.'

'Inderdaad.'

'Zo was het helemaal niet mijn bedoeling om uw partner neer te schieten.'

'Dat weet ik.'

'Hij vloog op me af. Het was een ongeluk.'

'Ik weet het.'

'Gaat u me in staat van beschuldiging stellen?'

'Ik zou het graag eerst over Katrina Belfort willen hebben.'

Ze aarzelde. 'Wat valt erover te zeggen?'

'Waarom ging u überhaupt naar haar toe?'

'Om te kijken of Aldo de waarheid sprak. Om met mijn eigen ogen vast te stellen of hij er was.'

'Hoe laat was dat ongeveer?'

Ze sloeg haar ogen neer. 'Ik ben een verschrikkelijk slechte moeder.'

'Hoe kunt u dat nu zeggen? Uw zoon is duidelijk dol op u.'

'Ik heb ze alleen thuis gelaten.'

'Toen u naar Katrina's huis ging, bedoelt u.'

'Ja.' Ze keek hem aan met betraande ogen. 'Ik heb ze alleen gelaten!'

'Hoe oud is uw zoon?'

‘Veertien.’

‘Hij is oud genoeg om op te passen. U wordt nergens van beschuldigd.’

‘Misschien niet door u. Maar moreel gezien was ik nalatig.’

‘Mevrouw Ferraga, hoe laat bent u naar het huis van Katrina Belfort gegaan?’

‘U heeft de beveiligingsbeelden. Dat zou u moeten weten.’

‘Ik weet het ook. Ik wil het van u horen.’

Ze zweeg. Decker wachtte tot ze weer begon te praten.

‘Om ongeveer half twaalf,’ zei ze.

Eindelijk. Nu ze eindelijk had toegegeven dat ze op de plaats delict was geweest, zou de rest vanzelf wel komen, wist Decker. ‘Ga door. Wat gebeurde er toen?’

‘Ik zag Aldo’s auto daar niet staan. Maar dat zegt niets. Soms loopt hij van zijn kantoor naar haar huis. Dat weet ik doordat ik hem weleens ben gevolgd. Hij was zo met zichzelf bezig dat hij er niets van heeft gemerkt. Of misschien wel en kon het hem niets schelen.’

‘Ik snap het. Dus u was om half twaalf ’s avonds bij het huis van Katrina Belfort. Wat gebeurde er toen?’

‘Ik klop op haar deur.’

Haar gezicht werd volkomen emotioneel. Ze leek de gebeurtenissen weer in haar hoofd af te spelen.

‘Ze doet open. Ik vraag haar of Aldo bij haar is en ze zegt van niet. Ik vraag haar of ik een kijkje mag nemen en ze zegt ja en vraagt me om binnen te komen.’

Ze vertelde het in de tegenwoordige tijd. ‘Goed,’ zei Decker. ‘U gaat naar binnen. En toen?’

‘Ik kijk rond. Aldo is er niet. Ik wil weer weggaan, maar ze vraagt me of ik zin heb in een kop koffie. Alsof we vrienden zijn en gezellig met elkaar hebben afgesproken. Alsof er niks aan de hand is. Op dat

moment haat ik haar, en dat slaat nergens op. Als zij het niet is, is het wel iemand anders. De lul.’

‘Maar je gaat toch even zitten.’

‘Ja. Dat had ik nooit moeten doen.’ Ze wreef weer over haar polsen. ‘Echt nooit moeten doen. Ik had weg moeten gaan. Maar uiteindelijk krijgt mijn nieuwsgierigheid de overhand. Wie is deze vrouw en waarom doet ze het met een getrouwde man? Heeft ze er spijt van? Schaamt ze zich? Dat wil ik weten.’

Niemand in het vertrek zei iets.

‘We raken aan de praat. Ze is heel innemend. In een andere situatie is het niet uitgesloten dat ik sympathie voor haar voel, maar nu wordt het alleen nog maar erger doordat ze zo vriendelijk is.’

‘Waarover hebben jullie het?’

‘Ditjes en datjes. Dan kijkt ze me opeens aan. Ze verontschuldigt zich voor wat ze heeft gedaan. Ze meent er geen woord van.’

‘Oké.’

‘Ze vertelt me dat het voorbij is en dat het niet meer zal gebeuren. Maar ik geloof haar niet. Waarom zou ik haar moeten geloven? Dat zeg ik tegen haar. Ik zeg: “Waarom zou ik je moeten geloven?”’

‘Ik snap het.’

‘Ze gaat maar door – blijft het maar herhalen – het is voorbij, voorbij. Dan zegt ze...’ Ze kreeg een verbeterd trek op haar gezicht. ‘Dan zegt ze dat ze niet meer geïnteresseerd is in Aldo. Dat hij niets meer voor haar betekent. Alles wat ze ooit voor hem heeft gevoeld, is weg. Ze schuift hem aan de kant alsof ze zure melk door de gootsteen giet!’

‘Dat maakt je razend.’

‘Ik word woest! Ik weet dat ze liegt. Dat ze echt van hem houdt. Zoals ik van hem hou. Dus dat zeg ik haar. Dat ze liegt. Dat Aldo haar niet meer wil. Dat ze hem niet kan krijgen.’ Er stroomden tra-

nen over haar wangen. ‘Ze blijft maar zeggen dat ze hem niet meer wil. Zij zou hem niet willen! Ik ben hem achttien jaar trouw, hou de hele tijd van hem en dan wil die hoer hem niet. Ik zeg dat ik haar niet geloof. En weet u wat er dan gebeurt?’

‘Vertel het me maar.’

‘Ze staat op en zegt: “Je gelooft maar wat je wilt geloven. Zorg er gewoon voor dat die kloteman van je bij mij uit de buurt blijft. Anders zorg ik voor een straatverbod.” Die hoer verleidt hem en laat hem zijn vrouw bedriegen en heeft vervolgens het gore lef om te dreigen met een straatverbod?’

‘Belachelijk.’

‘Het is laag en onvergeeflijk. Ik geef haar een duw. Ik zeg: “Dat durf je niet.” Ze geeft mij ook een duw en zegt dat ze het echt gaat doen. Dus geef ik haar nog een duw.’ Ze stopte met praten.

‘Ga door, Olivia. Ik wil alles horen. Zeg me precies wat er is gebeurd.’

‘Het is een ongeluk.’

‘Dat weet ik. Maar je moet mij vertellen hoe het is gebeurd.’

Olivia haalde haar schouders op. ‘Ze valt achterover. Ze... klappt met haar hoofd tegen iets aan, komt dan tegen de vloer en raakt weer iets met haar hoofd. Ik hoor haar schedel kraken. Ik zie dat er bloed uit haar hoofd stroomt. Ik wil haar helemaal niet verwonden. Het... het is vanzelf gegaan.’

‘Ik geloof u. En wat doet u nadat ze gevallen is?’

‘Ik ben in shock.’

‘Dat wil ik wel geloven. Probeert u haar te helpen?’

‘Nee.’

‘Belt u het alarmnummer?’

‘Nee.’

‘Iemand anders?’

‘Niet meteen, nee.’

‘Probeer het u te herinneren, mevrouw Ferraga. Wat doet u nadat Katrina Belfort is gevallen?’

Olivia’s droge ogen keken naar Deckers gezicht. Ze haalde weer haar schouders op. ‘Ik kijk toe terwijl zij ligt te sterven.’

Hoofdstuk 36

‘Ze belde me op de vaste lijn in mijn kantoor,’ zei Ferraga tegen Decker. Hij was met een advocaat, John Granger – een witharige man van begin zeventig. In Greenbury wemelde het in diverse beroepen van de semipensionado’s.

‘Hoe laat was dat?’ vroeg Decker.

‘Nadat ik op de deur van Zhou had geklopt. Dus waarschijnlijk rond kwart over één of half twee.’

‘Olivia belde u dus om ongeveer half twee?’

‘Rond die tijd, ja.’

Stilte.

‘Wat zei ze?’

‘Ze was radeloos. Ze zei dat er iets verschrikkelijks was gebeurd. Ik dacht dat er iets met een van de kinderen was. Toen zei ze dat ze bij Katrina Belfort was. Ik schrok me te pletter.’

‘Wat deed u toen?’

‘Ik pakte mijn sleutels en rende naar haar huis. Ik was niet met de auto.’ Hij schudde zijn hoofd en keek afwezig voor zich uit. ‘Ze is aan de medicijnen, weet u.’

‘Wie bedoelt u?’

‘Olivia.’

‘Wat voor medicijnen?’

‘Antipsychotica. Ze neemt ze niet altijd in. Ze krijgt er een naar gevoel van. Ze vergeet ze weleens, maar ik weet dat ze het soms opzettelijk doet. Haar moeder was ook zo. Die is in een psychiatrisch ziekenhuis geëindigd. Ik wilde Olivia niet... Ik probeerde voor haar te zorgen. We hebben iemand die iedere dag een paar uur langskomt om te kijken of het goed gaat. Ik zou willen dat ik

me iemand fulltime kon veroorloven, maar dat zit er helaas niet in.'

'Wat gebeurde er toen u bij het huis van Katrina Belfort kwam?'

'De deur was niet op slot. Ik ging naar binnen en zag wat er was gebeurd.' Hij keek naar zijn advocaat, die naar hem knikte. 'Katrina was dood. Het zag eruit alsof ze daar al een hele tijd lag.'

'Waarom zegt u dat?'

'Ze zag helemaal grauw. Er lag een grote plas bloed op de vloer. Het bloed leek niet vers.'

'Waar was Olivia?'

'Ze zat op een stoel... stil, verstijfd van de angst, onder het bloed. Ik...' Hij ademde in en liet de lucht ontsnappen. 'Ik wilde net de politie bellen met Katrina's vaste lijn. Het anoniem melden tot ik helder kon nadenken. Maar toen hoorde ik dat er op de voordeur werd geklopt: iemand die haar naam riep.'

'En wat deed u toen?'

'Ik raakte in paniek. Ik greep Olivia bij haar arm en we verstopten ons in de slaapkamer. Ik had de deur achter ons op slot gedaan. Daarom weet ik dat het onmogelijk is dat een getuige ons heeft gezien.'

'Niets is onmogelijk, meneer Ferraga. Wist u op dat moment wie het was?'

'Nee, niet op dat moment. Maar zodra ik hoorde dat u Alistair Dixon had gearresteerd, herkende ik de stem... in mijn hoofd.' Hij wees naar zijn slaap. 'Maar toen we ons hadden verstopt, was ik er niet meer bij met mijn hoofd. Al mijn zintuigen leken uitgeschakeld.'

Ferraga sloot zijn ogen en opende ze weer. 'Het was afschuwelijk om in haar slaapkamer te zijn. Het maakte verschrikkelijke dingen los in Olivia. Ze bleef maar naar het bed kijken. Ze bleef maar heen en weer lopen, hoe vaak ik haar ook zei dat ze stil moest blijven staan.'

Het geschuifel dat Dixon had gehoord. Decker vroeg: 'Hoelang waren jullie ongeveer in de slaapkamer?'

‘De wekker op haar nachtkastje zei vier voor twee toen we in haar slaapkamer kwamen. Ongeveer een kwartier later werd het weer stil. Rond half drie gingen we weer de slaapkamer uit. Alistair was verdwenen.’

‘Wat deed u toen?’

‘Ik heb Olivia naar huis gebracht, haar een slaappil gegeven en naar bed gebracht.’

‘En toen?’

Ferraga keek weer naar zijn advocaat. Granger fluisterde iets in zijn oor. ‘Ik ging weer naar Katrina’s huis. Het was bijna drie uur.’

‘Waarom heeft u toen de politie niet gebeld?’

‘Ik dacht niet helder na. Ik had geen idee hoe laat het was of waar ik was of wat ik deed. Ik was heel erg in de war.’

Dus dat gaat hij aanvoeren ter verdediging – verminderde toerekeningsvatbaarheid omdat hij in andere bewustzijnstoestand was. Decker zei: ‘Dus om de een of andere reden heeft u niet de politie gebeld.’

De advocaat fluisterde weer iets in zijn oor. ‘Ik dacht niet helder na.’

‘Oké. U dacht niet helder na. Herinnert u zich wat u heeft gedaan toen u weer terugging naar Katrina Belforts huis?’

‘Niet precies, nee.’

Decker begon ongeduldig te worden. Hij moest een andere aanpak verzinnen. ‘Hoe meer u vergeet over wat er is gebeurd, hoe meer het erop lijkt dat u uzelf in bescherming probeert te nemen – of Olivia. Ik bedoel, hoe moet ik weten dat u haar naar huis heeft gebracht, een slaappil heeft gegeven en naar bed heeft gebracht? Misschien is zij wel degene die alle sporen heeft uitgewist.’

‘Nee,’ zei Ferraga. Toen Granger hem iets probeerde te zeggen, schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, dat heb ik gedaan. Maar ik dacht niet helder na. Ik was er niet bij met mijn hoofd.’

‘Ik geloof u. Vertel me gewoon maar wat u dacht, hoe raar het ook

was,' zei Decker. 'Ik moet weten wat er is gebeurd, want anders wordt het Olivia ten laste gelegd.'

Granger zei: 'U hoeft hem verder niets te vertellen.'

Ferraga negeerde hem. 'Om de een of andere reden moest ik de hele tijd denken aan de zelfmoord van Elijah Wolf. Niemand wist waarom hij het had gedaan. In mijn verwarde gemoedstoestand ging ik ervan uit dat ik misschien kon suggereren dat hun dood een soort pact was – een liefdesrelatie die was misgelopen – en iedereen er zo van kon overtuigen dat ze net als Elijah zelfmoord had gepleegd. Maar zoals ik al zei, ik was in de war en dacht niet helder na.'

'Dus u besloot om haar een kogel door haar hoofd te schieten en het op zelfmoord te laten lijken.'

Granger zei: 'Hij heeft al bekend dat hij medeplichtig is.'

'Ik moet horen wat hij er zelf over te zeggen heeft, meneer.' Decker wendde zich tot Ferraga: 'Waar had u het pistool vandaan?'

'Dat was van Katrina.'

'Oké. Dus u besluit om het op zelfmoord te laten lijken. Waarom heeft u haar die berg op gesleept?'

'Om het op de zelfmoord van Elijah Wolf te laten lijken!'

'Nog andere redenen?' vroeg Decker. 'Heeft u bijvoorbeeld bedacht dat het te veel lawaai zou maken om in haar huis met een pistool te schieten? Dat de burens daardoor wakker zouden kunnen worden?'

'Ik bedacht alleen dat Elijah Wolf zelfmoord had gepleegd in het bos. Daarom bedacht ik dat zij ook zelfmoord moest plegen in het bos. Hoe vaak moet ik u nou zeggen dat ik er niet bij was met mijn hoofd?'

'Maar u was nog helder genoeg om ervoor te zorgen dat het op de zelfmoord van Elijah Wolf leek.'

'Ja. Dat was een obsessieve gedachte die maar door mijn hoofd bleef spoken.'

‘Oké. Wat deed u precies toen u daar weer was? Denk goed na, Aldo. Ik wil het stap voor stap horen.’

‘Ik heb eerst haar bebloede kleren uitgetrokken en in een tas gedaan. Toen heb ik haar gewassen met een handdoek en die handdoek in de tas met haar kleren gestopt. Toen heb ik schone, opgevouwen kleren uit haar laden gepakt... om het op de zelfmoord van Elijah Wolf te laten lijken. Toen heb ik haar lijk in een laken gewikkeld en haar de berg op gesleept. Ik heb haar voortgesleurd tot mijn armen leken te breken en ik niet meer kon. Ik heb haar uit het laken gehaald... en ik heb de opgevouwen kleren gepakt en naast haar lichaam gelegd... net als bij Elijah.’

Stilte.

‘En wat deed u toen?’ vroeg Decker.

‘Ik ben weer naar haar huis gegaan.’

‘U heeft het een en ander weggelaten.’

‘Ja, ik heb geprobeerd mijn voetafdrukken en de sleepsporen uit te wissen. Dat geef ik toe.’

‘En ik neem aan dat u niet helder nadacht toen u haar door haar achterhoofd schoot.’

Ferraga zei niets.

‘Waarom vertelt u me niet in uw eigen woorden wat u dacht toen u haar door haar hoofd schoot?’

‘Wat valt erover te zeggen?’ zei Granger tegen hem. ‘Ze was al dood.’

‘Waarom heeft u haar niet gewoon in het bos achtergelaten als ze toch al dood was? Waarom moest u haar ook nog door haar achterhoofd schieten?’

Ferraga zei: ‘Dat heb ik u al verteld. Ik probeerde het op zelfmoord te laten lijken... het in verband te brengen met de zelfmoord van Elijah Wolf. Daarom moest ze zich door haar hoofd schieten.’

Decker zei: ‘Ze kon zich natuurlijk niet meer zelf door haar hoofd schieten.’

‘Natuurlijk niet,’ gaf Ferraga toe. ‘Ik stopte het pistool in haar hand en haalde de trekker over met haar vinger.’

‘Aldo, u heeft haar niet door haar slaap geschoten. Dat is de meest voor de hand liggende plek. Daar had Elijah zich door zijn hoofd geschoten. U heeft haar door haar achterhoofd geschoten. U heeft haar zo door haar hoofd geschoten dat er niets meer te zien was van de verwonding die ze had opgelopen toen ze tegen de hoek van die bijzettafel viel.’

Ferraga sloeg zijn ogen neer. ‘Ik dacht niet helder na.’

‘Integendeel. Ik zou eerder zeggen dat u heel helder nadacht.’

‘Mijn cliënt heeft de vraag al beantwoord,’ zei Granger. ‘Volgende vraag, alstublieft.’

Decker vroeg: ‘Wanneer heeft u haar afscheidsbrief getypt?’

‘Nadat ik... toen ik weer in haar huis was.’

‘U heeft precies de woorden gekozen die zij heeft gebruikt toen ze een einde wilde maken aan jullie relatie.’

‘Ik heb ze gebruikt omdat het Katrina’s woorden waren. Ik wilde dat het zo authentiek mogelijk klonk.’

‘Haar zelfmoord.’

‘Ja.’ Ferraga schudde zijn hoofd. ‘Wat ik heb gedaan was krankzinnig. Ik was niet goed bij mijn hoofd! Ik was... gek. Ik wil mijn aandeel in deze toestand wel toegeven. Maar ik heb haar niet vermoord. U moet me geloven.’

Decker bleef hem strak aankijken. ‘Wat heeft u gedaan nadat u haar lichaam in het bos had achtergelaten?’

‘Ik ben teruggegaan naar Katrina’s huis en heb de troep opgeruimd met papieren servetjes en ze bij de bebloede kleding gegooid. Ik heb de vloer gewassen met afwasmiddel.’ Hij veegde zijn betraande ogen af.

Granger zei: ‘In zijn verwarde geestestoestand had meneer Ferraga het gevoel dat hij Olivia hielp. Hij deed het niet omdat hij er zelf baat bij had.’

‘Of misschien dacht hij dat hij ergens ongestraft mee kon wegkomen.’

‘Ik weet niet wat ik dacht,’ zei Ferraga. ‘Ik kan het me niet meer herinneren.’

‘Hoe laat bent u weggegaan bij Katrina’s huis? Kunt u zich dat nog wel herinneren?’

‘Rond een uur of vijf, denk ik.’

‘En daarna bent u meteen naar huis gegaan?’

‘Ja.’ Hij had tranen in zijn ogen. ‘Ze was al dood. U moet me geloven. Als ze ook nog maar enig teken van leven had gegeven, had ik een ambulance gebeld. Ik hield van haar. Ik was er nog niet aan toe om onze relatie te beëindigen. Ik bleef haar maar zeggen dat ik Olivia nooit zou verlaten, dat ze niet bang hoefde te zijn dat de relatie te serieus zou worden.’ Hij slikte. ‘Ik denk dat ze genoeg van me had.’

Decker vroeg: ‘Hoe laat kwam u ongeveer weer thuis?’

‘Om een uur of half zes.’

‘Bent u naar huis gelopen of gereden?’

‘Ik had Olivia’s auto.’

‘Oké. U bent naar huis gereden en het was ongeveer half zes.’

‘Misschien iets later. Het was nog donker.’

‘Wat heeft u gedaan met de kleren die u aanhad? Ik neem aan dat u zich heeft omgekleed.’

‘Ik heb me omgekleed.’

‘Wat heeft u dan gedaan met de kleren die onder het bloed zaten?’

‘Ik heb ze waarschijnlijk in de tas gestopt waar ook die andere bebloede kleren in zaten.’

‘Waar is die tas?’

‘Die heb ik weggegooid.’

‘Waar?’

‘Dat weet ik niet meer.’ Toen er geen reactie kwam op zijn antwoord, zei Ferraga: ‘Ik weet het niet meer. Ik zweer het. Ik was er helemaal niet bij met mijn hoofd.’

‘Aldo, onze technische recherche heeft stofresten in uw open haard gevonden.’ Dat klopte wel zo’n beetje. Het was waarschijnlijk niet genoeg om als bewijsmateriaal te dienen, maar er waren ongetwijfeld nog stukken stof overgebleven nadat Ferraga alles had verbrand.

Granger zei: ‘Dat zegt helemaal niets.’

‘Hij heeft zijn kleren in de open haard verbrand,’ zei Decker. ‘Dat bewijst dat er sprake was van opzet!’

‘Als ik ze heb verbrand, kan ik me er niets meer van herinneren,’ zei Ferraga. ‘Ik weet alleen nog dat ik heel lang onder de douche heb gestaan. Toen heb ik me geschoren en ben ik om een uur of zeven naar mijn werk gegaan. Toen ik het nieuws hoorde, vond ik het echt afschuwelijk. Het was alsof ik er helemaal niets van wist. Het was alsof iemand anders het had gedaan.’ Hij legde zijn hand op zijn mond en schudde zijn hoofd. ‘Ik was aan het dissociëren.’

‘Heeft u dat woord van uw advocaat geleerd?’

Granger zei: ‘We werken bereidwillig mee. Het is nergens voor nodig om sarcastisch te doen.’

‘Soms doe je dingen gewoon,’ zei Ferraga. ‘Je weet dat je er niet helemaal bij bent met je hoofd. Je weet dat je niet helder nadenkt. Maar je bent in die toestand beland en je ziet geen andere uitweg. Je gaat gewoon door tot het bittere einde en hoopt er maar het beste van.’ Hij keek Decker aan. ‘Ik ben geen misdadiger. Ik ben geen psychopaat. Ik ben gewoon een man die heeft geprobeerd er het beste van te maken.’

‘U had een affaire.’

‘Olivia en ik hebben al heel lang niet met elkaar gevreeën. Dat is een bijwerking van de medicijnen. Ze kunnen een verminderd libido tot gevolg hebben.’

‘Wist ze van de affaire?’

‘Ze is er ongeveer drie maanden geleden achter gekomen.’

‘Verbaasde het haar?’

‘Pardon?’

‘Katrina was waarschijnlijk niet de eerste.’

Ferraga sloeg zijn ogen neer. ‘Ze zei dat ik er een einde aan moest maken en ik zei dat ik dat zou doen.’

‘Dat u wat zou doen?’

‘Ik zei dat ik een einde aan de affaire zou maken.’

‘Maar dat heeft u niet gedaan.’

‘Ik wist dat Katrina genoeg van me begon te krijgen. Het was echt over toen deze tragedie plaatsvond.’ Hij keek Decker weer aan. ‘Wat gebeurt er nu met mijn kinderen?’

‘Heeft u familieleden bij wie ze zouden kunnen wonen?’

‘Mijn broer misschien. Hij is gescheiden. Hij ziet zijn eigen kinderen niet zo vaak.’ Er stroomden tranen uit zijn ogen. ‘Wat wordt me allemaal ten laste gelegd?’

‘Manipulatie van bewijsmateriaal, lijkschennis, obstructie van de rechtsgang, medeplichtigheid.’

‘Ik zal de gevangenis in moeten.’

Granger zei: ‘Niet per se.’

Decker zei: ‘Verminderde toerekeningsvatbaarheid. Ik snap het. Weet u, meneer Ferraga, als u nou meteen had gebeld, al was het maar anoniem, had u helemaal niet tegen een gevangenisstraf aangekeken. Ja, u probeerde uw vrouw te beschermen, om haar een hoop gedoe te besparen, maar rechters snappen dat er soms sprake is van verzachtende omstandigheden.’

‘Ik heb u al verteld dat ik er niet bij was met mijn hoofd. Maar ik

deed alles om mijn vrouw te beschermen. Ze kan niet de gevangenis in. Ze is labiel.’

Decker zei: ‘Meneer Ferraga, waarom had u in vredesnaam een pistool in huis als ze labiel is?’

Er viel een lange stilte. Granger zei: ‘Die vraag hoeft u niet te beantwoorden.’

‘Ik zal die vraag wel beantwoorden, want het antwoord is onschuldig,’ zei Ferraga. ‘Ik ben ’s avonds vaak van huis. En nou niet gniffelen. Het was niet alleen vanwege die affaire. Ik werk ’s avonds vaak in mijn kantoor. De rust daar is bevorderlijk voor mijn concentratie. Olivia vertelde dat ze zich kwetsbaar voelt en bang is wanneer ik zo laat nog van huis ben.’

Hij zweeg even.

‘Ze heeft me gevraagd of ik een pistool voor haar wilde kopen omdat zij er zelf geen kon krijgen – haar geestestoestand staat geregistreerd. Dus heb ik er een voor haar gekocht. Ik had het gevoel... Ik was het haar verschuldigd.’

‘U was het haar verschuldigd?’ Decker was verbijsterd. ‘U wist dat ze labiel was. Ze had een van de kinderen kunnen doden.’

‘Dat zou ze nooit doen.’

‘Ze had u wel kunnen doden. Ze had zelfmoord kunnen plegen. Ze heeft bijna zelfmoord gepleegd.’ Decker zweeg even. ‘Of misschien was dat uiteindelijk wel haar bedoeling.’

‘Wat een afschuwelijke aantijging! Ik heb mijn leven voor die vrouw gegeven.’

‘Neemt u me niet kwalijk als mijn opmerking misschien bot overkwam.’

‘Het was...’ Ferraga maakte zijn zin niet af.

Dat maakte niet uit.

Ze wisten hoe het in werkelijkheid zat.

McAdams deed zijn weekendtas dicht. Zijn schouder deed nog steeds pijn, maar hij wilde niet klagen omdat het een stuk erger had kunnen zijn. Hij tilde de tas op met zijn goede arm en liep naar de gang, waar Decker hem onmiddellijk van hem overnam.

‘Ik kan het zelf wel, ouwe.’

‘Dat weet ik, maar waarom zou jij hem dragen?’ Decker glimlachte. ‘Je bent het gewend dat mensen jouw troep sjouwen. Ik ben gewoon een van de velen.’

‘Dat is ook weer waar. Moet ik je een fooi geven?’

‘Nee joh. Je hebt je goede daad voor deze maand al verricht.’

‘Ze had je nooit geraakt,’ zei McAdams.

‘Ze had haar pistool op me gericht... of op Ferraga. Het was op ons beiden gericht. Maar het is nog maar de vraag of ze hem of mij zou hebben geraakt. Ik ben in elk geval blij dat je hebt ingegrepen voordat we erachter zijn gekomen.’

‘Ik dacht helemaal niet na.’

‘Niet bewust, nee. Maar je onderbewuste dacht heel goed na. Je was er toen het er echt toe deed. Ik ben trots op je, jongen. Je bent een echte vakman.’

McAdams kreeg een grote glimlach op zijn gezicht. ‘Bedankt, ouwe. Misschien moeten we de volgende keer maar gewoon een kogelvrij vest aantrekken.’

‘En als er nou geen volgende keer is?’

‘Nog beter.’

Rina kwam binnen. ‘Hier is je lunch.’ Ze gaf Decker een papieren zak aan, en wendde zich tot Tyler: ‘En hier heb jij je lunch en je avondeten.’

McAdams pakte de zak die hem werd aangereikt. ‘Bedankt, maar ik denk niet dat ik veel zal eten. Niet goed om op een volle maag te studeren. Daardoor stroomt het bloed naar de maag in plaats van naar de hersenen, en ik moet al mijn hersencapaciteit gebruiken.’

‘Je haalt het wel.’

‘Ja, ik maak me ook geen zorgen.’

Decker vroeg: ‘Wanneer weet je of je het hebt gehaald?’

‘Eind volgende week. Ik heb nog het hele weekend om me voor te bereiden. Het zal wel lukken. De administratie heeft me gezegd dat ik de tentamens ook een week later kan doen als ik meer tijd nodig heb om me voor te bereiden.’

‘En?’

‘Ik heb ze gezegd dat het om een schampschot gaat en dat er niks aan de hand is. En je hebt trouwens geen idee hoe achterdochtig sommige mensen kunnen zijn. Waarschijnlijk denken studiegenoten dat ik het zelf heb gedaan om meer tijd te hebben om te studeren. Het zou me niks verbazen als er lieden zijn die het proberen na te doen.’

Rina lachte. Ze kuste hem op zijn wang. ‘Sterkte.’

‘Bedankt.’ Hij wendde zich tot Decker. ‘Je weet dat ik ook een auto kan huren.’

‘Ik speel vandaag voor chauffeur. Vraag me alleen niet om een uniform aan te trekken. Ik moet nog wat afhandelen op de terugweg, dus het is geen probleem.’

‘Oké. Dan moeten we maar eens gaan.’

Ze stapten naar buiten en Decker deed de achterklep open. Nadat hij McAdams’ weekendtas in de kofferbak had gedaan, deed hij de klep dicht en draaide hij zich om. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Mallon Euler achter een bosje stond. Hij duwde zachtjes tegen McAdams’ goede arm. ‘Ik wacht wel even binnen.’

‘Wat? Wacht eens even.’

Maar Decker was al weg. McAdams trok een gezicht. ‘Je kunt tevoorschijn komen, Mallon.’ Ze stapte tevoorschijn in een witte parka, een witte broek en witte laarzen. Ze leek op een sneeuwpop. ‘Hoelang sta je daar al?’

‘Ongeveer een halfuur.’

‘Je had best mogen aanbellen, hoor.’

‘Dat was ik ook net van plan, maar toen kwam je naar buiten.’ Ze zweeg even. ‘Ik heb het gehoord.’ Haar onderlip trilde. ‘Gaat het wel?’

‘Ja hoor, maar fijn dat je het vraagt.’ Er stroomden tranen over haar wangen. ‘Echt, het gaat prima. Hou eens op.’ Doordat hij aandrong, begon ze pas echt hard te huilen. Hij zei: ‘Ach, jesus. Kom hier.’

Ze liep naar hem toe en omhelsde hem stevig.

‘Het gaat echt wel,’ zei hij nogmaals.

‘Ik ben gewoon... bezorgd.’

‘Bedankt. Ik ben blij dat je om me geeft.’

Ze maakte zich van hem los. ‘Ga je weer naar Harvard?’

‘Ja. Ik moet nog steeds mijn tentamens doen.’

Ze staaarde naar haar laarzen. ‘Oké. Dan zie ik je misschien...’

‘Ik weet zeker dat ik je weer zie voordat je bent afgestudeerd.’ Maar ze deed geen poging om zich te verontschuldigen. ‘Wil je me nog iets vertellen?’

‘Ik heb heel lang met Tolvard gesproken. Ik neem Eli’s werk over voor mijn scriptie. Tolvard heeft gezegd dat ik het mag hebben. Hij heeft zelfs gezegd dat hij wel mijn begeleider wil worden.’

‘Eli’s onderzoek naar ruimteafval?’

Ze knikte, maar keek hem nog steeds niet aan. ‘Ja, ik moet hoe dan ook in de zomer een hoop vakken inhalen nu ik in twee masters ga doen. Eigenlijk heeft Rosser me een gunst bewezen door zo’n lul te zijn. Ik kan Eli waardig herdenken door zijn werk af te maken.’

‘Dat is geweldig, Mallon. Ik weet zeker dat hij het zo zou hebben gewild.’

‘Misschien.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Hij had trouwens veel betere ideeën dan ik. Het wordt voor beide vakken een veel betere scriptie.’

McAdams lachte. ‘Het is geen schande om praktisch te zijn.’ Hij keek haar even glimlachend aan, maar dat zag ze niet, doordat ze nog

steeds haar ogen neergeslagen had. ‘Heb je al plannen voor na de zomer en je afstuderen?’

‘Eigenlijk wel, ja.’ Ze schraapte haar keel. ‘Eli heeft waarschijnlijk op een gegeven moment een brief aan Google geschreven en uitgelegd wat hij aan het doen was. Hij heeft Tolvard als referentie opgegeven. Ze hebben Tolvard gebeld en hij heeft ze naar mij doorverwezen.’

Ze stopte met praten. McAdams begreep waar dit naartoe ging. ‘Je hebt een stageplaats gekregen bij Google?’

‘Een baan zelfs... in het najaar.’

‘Om ruimteafval in kaart te brengen?’

‘Ja. Satellieten zijn duur. Het heeft niet zo veel zin om iets de ruimte in te schieten als het tegen troep gaat knallen. Het is duidelijk wat Eli wilde doen. Waarom zou al zijn harde werk voor niets moeten zijn geweest?’

‘Dat hoeft inderdaad niet.’ Hij legde een hand op haar schouder en ze keek op. ‘Iedere organisatie die jou dienst neemt, heeft heel veel geluk. Gefeliciteerd.’

Ze kreeg weer tranen in haar ogen. ‘Ik kan eindelijk mijn zus opzoeken.’ Ze zweeg even. ‘Ik ben nog nooit aan de Westkust geweest.’

‘De Baai van San Francisco is erg mooi. Het is er prachtig weer en het landschap is schitterend. Je hoeft alleen maar te bedenken dat de oceaan in het westen ligt en niet in het oosten.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Ze vroeg: ‘Kan ik je e-mailen?’

‘Wanneer je maar wilt.’

‘Kan ik je sms'en?’

‘Ja, je mag me zelfs bellen.’

‘Ik vind het prettiger om te sms'en.’

McAdams lachte. ‘Wat jij wilt, Mallon. Ik zou het fijn vinden als we contact blijven houden.’

‘O ja?’

‘Ja.’

‘En dat meen je ook?’

‘Ja. We moeten contact blijven houden.’

Weer een ongemakkelijke stilte. Ze zoende hem zachtjes op zijn lippen. ‘Bedankt nog dat je me serieus hebt genomen.’

‘En jij bedankt voor je vertrouwen in mij als politieman.’ Ditmaal zoende hij haar zachtjes. ‘Ik moet gaan, anders mis ik mijn bus.’

‘Ik dacht dat Decker je zou brengen.’

‘Ja, dat is ook zo. Hij brengt me. Maar ik moet hoe dan ook gaan.’

‘Je probeert van me af te komen.’

McAdams negeerde haar opmerking. ‘Ik bel je snel. Ik bedoel: ik sms je snel.’

‘Wat jij wilt!’ Ze liep weg, draaide zich om en glimlachte. Het was een stralende glimlach.

Hoofdstuk 37

Het was een kristalheldere dag: diepblauwe lucht, wattige wolken en een stralende zon. Decker deed de zonneklep van de auto naar beneden omdat het felle zonlicht op de besneeuwde akkers werd weerkaatst. Het was ongeveer vijf graden, en daardoor begonnen de bergen sneeuw te smelten en was het lastig rijden op de weg met de diepe voren aangezien de wielen in de blubber en de prut bleven steken. Hij kwam aan bij de boerderij op het moment dat de zon onderging tegen een vlakke, witte horizon.

Ruth Anne deed de deur open en keek hem aan met een verschrikte en verbaasde blik. ‘Meneer Decker.’ Ze zweeg even. ‘Wat fijn dat u even langskomt.’

‘Ik was in de buurt en daarom bedacht ik dat ik wel even langs kon gaan. Ik hoop dat het uitkomt.’

‘Natuurlijk.’ Ze aarzelde, maar herstelde zich. ‘Sorry. Waar zijn mijn manieren gebleven? Komt u binnen.’

‘Dank u.’ Hij veegde zijn voeten op de deurmat. ‘Ik stoor toch niet?’

‘Nee, helemaal niet.’ Ze ging aan de kant en veegde haar handen af aan haar schort. ‘Is mevrouw Decker ook mee?’

‘Helaas niet, nee.’

‘Gaat u zitten. Wilt u misschien koffie?’

‘Ja, heel graag.’

‘Ezra is naar de markt. Het duurt wel even voordat hij er weer is. Wilt u hem spreken?’

‘Ik zou eigenlijk graag met Jacob willen spreken als hij er is.’

Ruth Anne aarzelde. ‘Volgens mij is hij in de stal.’ Ze zat aan haar kleren te friemelen. Ze was het waarschijnlijk niet gewend om alleen

thuis te zijn met een man die geen familie was. ‘Zal ik even koffiezetten en Jacob voor u gaan halen?’

‘Doet u geen moeite. Als u me gewoon zegt waar het is, vind ik het wel.’

‘Oké, goed.’ Ze likte haar lippen. ‘Is er nog nieuws?’

‘Over Elijah? Niets, helaas.’

‘En hoe zit het met de dood van die docent?’

‘We hebben iemand gearresteerd.’

‘Ik snap het.’ Ze friemelde weer aan haar kleren en vroeg niet naar de bijzonderheden.

Omdat hij van haar geloof wist, zei Decker: ‘Dit wordt geen zaak waarin de doodstraf zal worden geëist, Ruth Anne. Het was gewoon zo’n treurig ongeluk dat niet had moeten plaatsvinden.’

‘Ik ben blij dat niemand vergelding wil. Dat soort besluiten kunnen we beter overlaten aan God.’ Ze zweeg even. ‘Goed dan.’ Ze leidde hem naar de achterdeur. ‘U kunt de stal vanaf hier zien liggen... Dat kleine rode puntje.’

‘Oké.’

‘Het is ongeveer vijf minuten lopen. Doe voorzichtig. Het is modderig en er ligt nog ijs.’

‘Ja, mijn autobanden hebben het zwaar te verduren gekregen. Maar het was een prachtige dag.’

‘Het is fijn om de zon weer te zien. Het is nog geen februari, maar het voorjaar hangt al in de lucht.’

Ze leek zich metaforisch uit te drukken, alsof ze durfde te hopen dat er op een dag een einde zou komen aan haar barre winter. Het verlies van een kind betekende eindeloos verdriet. Vreugde zou vanaf nu altijd gepaard gaan met de vraag ‘wat als.’ Maar Ruth Anne deed een dappere poging om haar eerbiedwaardigheid te bewaren en niets te laten blijken. Ze had haar gezin, ze had haar gemeenschap en ze had haar geloof in God. Decker glimlachte. ‘Het voorjaar komt nooit te vroeg.’

‘En neemt u Jacob mee als u terugkomt. Hij zit daar nou al een tijdje. Hij moet misschien even ontdooien.’

‘Dat zal ik doen.’ Decker sjokte langzaam over het bevroren pad. Het was zo stil in de schemering dat hij alleen zijn eigen adem hoorde. Hij voelde de warme lucht van zijn longen op zijn koude neus, die nu waarschijnlijk rood was. Hij nam voorzichtige passen en volgde de gesmolten voetstappen die al een pad hadden gebaad. Toen hij in de buurt van het gebouw kwam, hoorde hij het geblaat van schapen. Hij opende de deur en constateerde dat het binnen bijna even koud was als buiten. Het stonk er naar nat hooi en schapenmest. Jacob verzorgde een lammetje en gaf het de fles. Hij keek op, maar richtte zijn aandacht toen weer op zijn werk.

‘Waar is de ooi?’ vroeg Decker.

‘Die zit in een isolatiehok – een infectie.’ Hij ging staan en veegde zijn handschoenen af aan zijn overall. Zijn gezicht was nat van het zweet en zijn haar was nat van het water dat door het dak druppelde. ‘Ze wordt wel weer beter, maar ze is aan de antibiotica, en dat is niet zo goed voor het lam. Ik ben haar maar met de hand gaan melken om de spenen open te houden. Hopelijk kan het lam over een paar dagen weer bij zijn moeder drinken.’ Hij hield de fles op. ‘Hij heeft een gezonde eetlust. Dat is altijd goed.’

‘Een teken dat hij gezond is,’ zei Decker.

‘Ja, inderdaad,’ zei Jacob.

‘Hoe staat het met jouw eetlust, Jacob?’

‘Het gaat prima.’ Hij veegde zijn gezicht af met een zakdoek. En fluisterend voegde hij eraan toe: ‘Echt fantastisch.’

Decker zei: ‘Je bent over de eerste schok heen en nu ben je kwaad op hem.’ Toen Jacob geen antwoord gaf, vervolgde hij: ‘Ik zou ook kwaad zijn als ik jou was.’

‘Waarom zou ik kwaad moeten zijn op Eli? Je hebt het toch over Eli?’

‘Natuurlijk.’ Decker haalde heel diep adem en zuchtte. ‘Weet je,

Jacob, ik heb met een heleboel mensen gesproken over de vraag hoe Eli zich moet hebben gevoeld voordat het gebeurde. Ik heb van helemaal niemand gehoord dat Eli depressief overkwam. Sterker nog, mensen zeiden dat hij veel socialer en opener was dan ooit. Dat bleef maar door mijn hoofd spoken. Waarom zou hij er een einde aan hebben gemaakt als hij niet depressief was?’

‘Zegt u het maar.’ Jacob aarzelde. ‘Heeft u een briefje gevonden of zoiets?’

‘Nee, we hebben geen briefje gevonden. Heeft hij een briefje gestuurd?’

‘Waarom zou hij dat hebben gedaan? Denkt u dat ik dat zou verzwijgen?’

‘Misschien neem je je ouders in bescherming.’ Toen Jacob niet antwoordde, zei Decker: ‘Ik weet dat jullie elkaar spraken. Jullie hadden een goede band.’

‘Nou, inderdaad.’

Er was verbittering in de stem van de jongeman geslopen. Decker vroeg: ‘Weet je wat het is, Jacob? Voordat ik me kon gaan afvragen waarom Eli het had gedaan, moest ik zeker weten dat zijn dood niets met de moord op Katrina Belfort te maken had.’

‘En? Had het er iets mee te maken?’

‘Nee. En toen ik eenmaal had begrepen dat de twee zaken niets met elkaar te maken hadden, kon ik je broer niet meer uit mijn hoofd zetten.’

‘Nou, veel succes ermee.’

Decker bleef zacht praten. ‘Eli heeft je toch verteld hoe het echt met hem ging?’

‘Ik weet niet wat u bedoelt.’

‘Wat ik bedoel is dat zijn hersenen begonnen te genezen van het ongeluk, dat hij zich weer net zo begon te voelen en te gedragen als vroeger.’

Jacob veegde zijn neus af met zijn handschoen. ‘Net zo gestoord als vroeger, zei hij zelf.’ Er brandde woede in zijn ogen. ‘Hij was een achterlijke idioot.’

‘En toen hij beter werd – toen je broer langzaam maar zeker weer de oude werd – ebde zijn genialiteit weg. Zijn wiskundig inzicht, dat vroeger helemaal vanzelf kwam, glipte hem door de vingers.’

Met uitzondering van het geblaas van de schapen was het helemaal stil in de stal.

‘Hij zat in een soort niemandsland,’ zei Decker. ‘Hij was niet helemaal zichzelf, maar ook niet meer het wiskundegenie. Hij voelde zich verscheurd.’

‘We waren niet meer goed genoeg voor hem.’ Jacob was aan het fluisteren.

‘Je weet dat dat niet de reden was.’

‘Geef me dan maar een andere reden.’ Jacobs neusvleugels trilden van woede. ‘Zijn familie, die van hem hield zoals hij was, zoals hij in de toekomst zou worden, wij waren gewoon niet meer goed genoeg.’

Er stroomden tranen uit zijn ogen.

‘Hij heeft me gezworen dat hij het niet zou doen. Ik heb hem toch op de Bijbel laten zweren dat hij het niet zou doen.’ Hij keek Decker aan. ‘Hij keek me recht in de ogen en heeft tegen me gelogen. Nu loop ik rond met die verschrikkelijke... Het is een enorme last die ik moet dragen. Ik zal het hem nooit vergeven. Nooit!’

Zijn lippen trilden.

‘Ik heb mijn ouders laten stikken. Ik heb mezelf laten stikken. Maar ik heb hem vooral laten stikken.’

‘Je hebt niemand laten stikken, Jacob.’ De jongeman keek op. ‘Je had helemaal niets kunnen doen om het te voorkomen. Als iemand echt van plan is om zelfmoord te plegen, dan doet hij het ook. Het enige wat wij kunnen doen, is proberen het te begrijpen. Voor hem moet het een marteling zijn geweest om te zien hoe zijn briljante

geest afkalfde terwijl zijn hersenen genazen. Misschien dacht hij dat hij als een genie moest sterven als hij niet als genie kon leven.'

'En dat heeft hij dan ook gedaan, de achterlijke gek.'

'Ik weet zeker dat je geloof je leert wat medeleven is.'

'Dat stadium ben ik al lang voorbij. Ik loop alleen maar te denken dat hij een enorme lul was. Het is al erg genoeg dat hij tegen mij heeft gelogen. Maar hij heeft op de Bijbel gelogen. En hij heeft mijn ouders dit aangedaan. Ze hebben deze ellende niet verdiend. Hoe heeft hij ze dat kunnen aandoen?'

'Zelfmoord is een egoïstische daad. Maar het is ook een daad van wanhoop. Hij zag geen uitweg meer. Hij voelde zich waarschijnlijk ontzettend eenzaam.'

'Hoe kan hij zich nou in vredesnaam eenzaam hebben gevoeld? Hij is degene die zijn familie heeft laten stikken.' Jacob spuugde op de grond. 'Hij heeft me laten zweren dat ik er niets over zou zeggen. Nou, hij heeft zich misschien niet aan zijn woord gehouden, maar ik hou me er wel aan. En nu zit ik opgezadeld met deze verschrikkelijke last. Ik kan het mijn ouders niet vertellen. Ze zouden ongelooflijk gekwetst zijn.' Hij keek Decker aan met rode ogen. 'Als hij niet op de Bijbel had gezworen, zou ik er wel iets over zeggen. Hij wist wat het betekende om op de Bijbel te zweren en hij heeft het toch gedaan. En nu ben ik verantwoordelijk. Ik ben zo ontzettend kwaad op hem.'

'Door Eli zit jij in een onmogelijke positie. Je kunt deze strijd niet winnen.'

'Ik haat hem omdat hij me dit heeft aangedaan. En ik haat hem ook omdat onze liefde en ons geloof het moesten afleggen tegen zijn verlangen naar onsterfelijkheid of zoiets.'

'Dat was het niet, Jacob.'

'Sorry, maar ik ben het niet met u eens. Dat was precies wat het was.'

Decker ging er niet tegen in. De jongeman had het recht zich zo te voelen en waarschijnlijk zat er wel een kern van waarheid in. 'Die last

waarmee jij opgezadeld zit, Jacob. Het is een ontzettend zware opgave om het voor je te moeten houden. Ik snap waarom je je ouders niet van streek wilt maken. Maar als je erover wilt praten, kun je me altijd bellen. En als je er uitgebreider over wilt praten, kan ik wel iemand vinden aan wie je veel meer kunt hebben.’

‘Een psycholoog of zoiets? Denkt u dat ik een zwakkeling ben?’

‘Integendeel. Het getuigt juist van een ontzettend sterk karakter dat je deze last in stilte draagt. Ik ben absoluut geen zwakkeling, Jacob, maar ik heb af en toe ook hulp gezocht. Maar de beslissing is helemaal aan jou.’

‘Waarom zou ik er met u of met iemand anders over willen praten?’ zei Jacob woedend. ‘Ik wil juist vergeten dat ik ooit met die idioot heb gesproken!’ Hij beet op zijn lip. ‘Ik weet dat u het goed bedoelt, meneer, maar ik ben niet zo’n prater.’

‘Dat respecteer ik, maar het aanbod blijft staan,’ zei Decker. ‘Je moeder heeft koffie gezet. Ik moest van haar zeggen dat je binnen moet komen en ontdooien.’

‘Gaat u maar vast. Ik ben er over tien minuten.’

‘Volgens mij wordt je moeder een beetje nerveus wanneer ik alleen met haar ben.’

‘O... inderdaad. Dat is iets religieus. Ik moet nu wat afmaken. Ik moet nog een paar lammetjes voeren en daarna wat stallen uitmesten.’

‘Daar kan ik je wel even bij helpen. Mijn oom had een boerderij in Florida. In de zomer logeerde ik altijd bij hem. Het waren vooral sinaasappelboomgaarden, maar hij had ook vee. Ik heb paardenstallen uitgemest, gehooïd en een heleboel biggetjes gevoerd. Ik heb ook hekken neergezet zodat de krokodillen de biggetjes niet te pakken konden krijgen.’

Jacob lachte, maar in zijn lach was geen vreugde. ‘U neemt me in de maling.’

‘Jacob, dat verzin ik niet om indruk op je te maken.’

‘Oké, goed dan. U hebt er zelf om gevraagd.’ Hij gaf Decker een fles aan. ‘U kunt die ene in de hoek voeren als u hem te pakken kunt krijgen. Hij is nogal lastig.’

‘Geen probleem.’

Maar het was wel een probleem. Het lam verpestte niet alleen zijn overhemd en zijn broek met zijn modderige hoeven, maar Decker begon ook flink te zweten onder al dat verzet. Hij was in elk geval een bron van vermaak voor de jongeman, die stond te glimlachen om Deckers ellende. Uiteindelijk slaagde hij erin het lam in een houdgreep te nemen en de fles in zijn bek te steken. Zodra het lam in de gaten kreeg dat er een pot goud aan het einde van de regenboog stond, dronk hij de fles in ongeveer vijf minuten leeg. Decker en Jacob werkten zwijgend door tot alle taken waren gedaan.

Toen ze terugliepen naar het huis zei Jacob: ‘Bedankt.’

‘Waarvoor?’

‘Dat weet ik niet precies. Dat u geen oordeel over me velt, denk ik.’

‘O nee, natuurlijk niet.’ Hij sloeg zijn arm om de schouder van de jongeman. Tot zijn verbazing verzette hij zich niet. ‘Je bent een grote steun voor je ouders. Dat is alleen maar logisch. Je bent de oudste en ze zien jou als de verantwoordelijke van het stel. Maar je moet ook een beetje lol hebben. Dat is goed voor de ziel.’

Jacob antwoordde niet. Toen zei hij: ‘Ik ben sinds gisteren verloofd.’

‘Gefeliciteerd.’

‘Snel hè? Ongeveer tweeënhalve maand.’

‘Je weet zelf wel of het het juiste moment is.’ Decker zweeg even. ‘Ben je gelukkig?’

‘Ja.’ Hij krabde zijn kin. ‘Ja, ik ben heel erg gelukkig. We vormen een goed stel.’

‘Ik ben blij voor je.’

‘Trouwerijen zijn hier gelegenheden voor de hele gemeenschap. U mag ook komen als u wilt. U kunt uw vrouw meenemen.’

‘Dat is mooi, want we komen meestal samen.’ De jongeman glimlachte. ‘Ik weet zeker dat ze graag komt. Ze houdt van religieuze dingen, omdat ze zelf religieus is.’

‘Ja, alle religieuze moeders lijken wel een beetje op elkaar.’ Jacob werd even stil. ‘Ik haat Eli niet echt.’

‘Dat weet ik.’

‘We hadden een heel sterke band toen we jong waren. We hadden allebei een vaste rol – ik was de verstandige, hij was de lolbroek. Ik denk alleen... Ik weet niet. Waarschijnlijk was het voor hem heel zwaar om alles naar de bliksem te zien gaan. Hij wilde de klap gewoon niet afwachten en hield er niet van om de rommel op te ruimen. Dat mocht ik altijd doen.’

‘Je hebt hem zo goed mogelijk gesteund.’

‘Waarschijnlijk wel. Maar ik zou zo graag meer voor hem willen doen dan alleen een bezoek brengen aan het kerkhof.’

‘Je weet dat een vriendin van hem van de universiteit zijn onderzoek voortzet. In zijn korte jaren als wiskundewonder heeft hij veel goede dingen gedaan. Misschien blijft zijn invloed tot na zijn dood voelbaar.’

‘Ik hoop het.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar ik vind hem nog steeds een egoïstische klootzak.’ Er volgden tranen. ‘Er is er altijd één in de familie.’

Decker antwoordde niet. In gedachten zei hij: Daar heb je helemaal gelijk in, jongen.

Toen Rina de telefoon opnam, deed McAdams geen moeite om alles in te leiden met een beleefdheidsgesprekje. In plaats daarvan zei hij: ‘Ik wilde de ouwe niet storen op zijn werk. Maar ik wilde jou wel even laten weten dat ik geslaagd ben.’

‘Gefeliciteerd. Ik heb geen seconde getwijfeld dat je het zou halen.’

‘Ik wel. Ik heb enorme mazzel gehad.’

‘Ik weet zeker dat dat niet waar is.’

‘Het is wel waar. Er waren honderden dingen waarvan ik niets wist die ze hadden kunnen vragen. Maar iemand daarboven heeft medelijden met me gehad.’

‘Ik heb nooit geweten dat je gelovig was.’

‘In de loopgraven en in de tentamenperiode,’ zei McAdams tegen haar. ‘Ik ben cum laude afgestudeerd, als je het weten wilt.’

‘Dat wil ik wel weten, ja.’

‘Er zijn opeens allemaal mensen die willen dat ik in de zomer stage bij hen kom lopen. Ik kan kiezen uit een hele hoop goede banen.’

‘Dat is fantastisch.’

‘Jammer dat ik de hele zomer al bezet ben.’

‘Onzin, Tyler, je moet deze kans grijpen. De politie van Greenbury redt het ook wel zonder jou.’

‘Mevrouw, u heeft me diep beledigd.’

‘Je snapt wat ik bedoel.’

‘Ik snap het. En ik ben blij dat ik zo gewild ben. Helaas weten we allemaal dat ik geen teamspeler ben. En ik hou er echt helemaal niet van als een baas me een rotklus geeft en zegt wat ik moet doen. Ik ben niet geschikt voor het bedrijfsleven.’

‘Ik heb begrepen dat die dure advocatenkantoren je meenemen naar dure restaurants en in het weekend gaan zeilen met hun privé-jacht.’

‘Nadat ze je helemaal hebben afgebeeld.’

‘Voor drieduizend dollar per week. Je zou het op zijn minst kunnen proberen, Tyler.’

‘Er is heel wat meer voor nodig dan een zeiltochtje naar Nantucket om mij om te kopen. Mijn besluit staat al vast, dus het heeft geen zin om erover te discussiëren. Ik ga op vakantie.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘Ik ga zonnebaden. Mijn stiefoma heeft een villa op Rhodos, die ze

vanzelfsprekend met het geld van mijn opa heeft gekocht. Maar omdat Nina zo aardig is, kan ik dat haar niet kwalijk nemen. Ze doet jullie trouwens de groeten. Ik weet zeker dat jij en de ouwe ook van harte welkom zijn.’

‘Dat is heel erg aardig, maar we hebben al afgesproken dat we volgende week bij de kinderen op bezoek gaan.’

‘Een andere keer.’

‘Een andere keer gaan we zeker mee.’ Rina aarzelde. ‘Tyler, je moet toch echt zo’n prestigieuze stage in overweging nemen. Misschien vind je het ook nog interessant.’

‘Ik betwijfel het.’ Hij zweeg even. ‘Rina, ik ben financieel zelfstandig, en dat betekent dat ik nooit hoeft te werken, en al helemaal niet onder een baas. Maar deze regel kent ook uitzonderingen. Dus zeg maar tegen meneer Uitzondering dat ik me in de zomer weer bij hem zal melden.’

‘Nou, dan zie ik je dan.’

‘Dag.’ McAdams verbrak de verbinding, maar stak zijn telefoon niet in zijn zak. In plaats daarvan dacht hij even na. Toen vlogen zijn vingers over de toetsen van zijn iPhone.

Hé.

Even later hoorde hij het piepje. Hij las het bericht.

Hé.

Hoe gaat het?

Goed. Eli had echt iets nieuws ontdekt. Ik mis hem op mijn eigen nerderige manier. Al nieuws over je tentamens?

Ik ben geslaagd.

Gefeliciteerd.

Bedankt.

We hebben volgende week collegevrij. Ik zou je kunnen komen opzoeken in Harvard. Om te kijken hoe het is.

Dan ben ik er niet. Ik neem even vrij.

Oké. Volgende keer misschien.

McAdams glimlachte. Hij sms'te: Dit is misschien een beetje raar, maar ik zeg het maar gewoon omdat ik zo iemand ben.

Wat?

Ben je weleens in Griekenland geweest?

Nee. Ik ben zelfs nog nooit in het buitenland geweest. Geen geld.

Waarom?

Zou je er wel naartoe willen gaan?

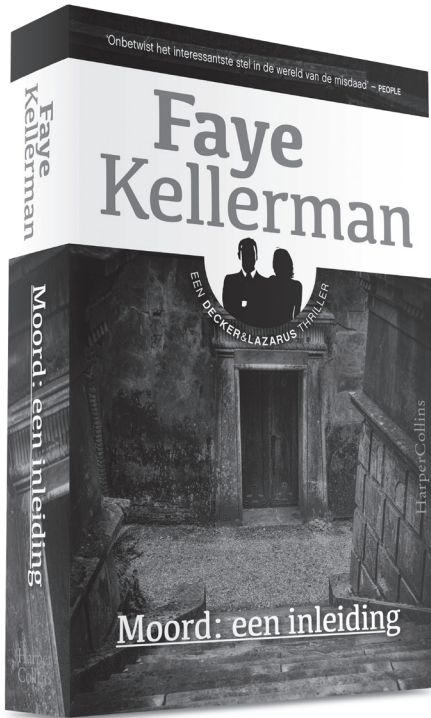
Natuurlijk wil ik dat. Als in heel erg graag.

McAdams grijnsde. Hij sms'te: Nou, jongedame, vandaag is je geluksdag.

Decker en Lazarus beginnen een nieuw leven...

Faye Kellerman

Moord: een inleiding

Na zijn vertrek bij de LAPD zijn Peter Decker en zijn vrouw Rina naar een mooi, rustig stadje verhuisd. Peter werkt nu bij het Greenbury Police Department, waar het een stuk saaier is. Net wanneer hij denkt dat hij een grote fout heeft gemaakt door weg te gaan uit LA, krijgt hij een telefoontje: een mogelijke inbraak op de plaatselijke begraafplaats.

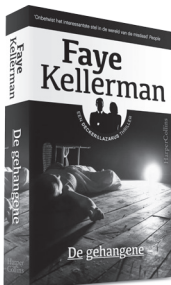
Uit het mausoleum zijn kostbare tiffany-panelen verdwenen.

Wanneer er vervolgens een studente op brute wijze wordt vermoord, is Deckers werk ineens allesbehalve saai...

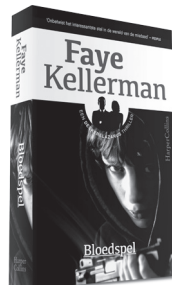
ISBN: 978 94 027 2240 6

Prijs: € 19,99

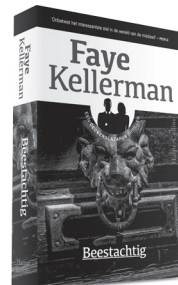
Verslaafd aan Decker & Lazarus? Lees dan ook:

ISBN: 978 94 027 0420 4

ISBN: 978 94 027 08860 8

ISBN: 978 94 027 1710 5

Kijk voor meer informatie: www.fayekellerman.net

